

பாகம் 2

காதலும்

காமமும்

வலம்புரிஜான்

காதலும் காமமும்!

பாகம் 2

காதுவும்

காமழம்

வலம்புரிஜான்

பதிப்புரை!

வாசனை யோசனை

வார்த்தைச் சித்தர் வலம்புரி ஜான்; என் வாழ்வில் திருப்பு முனையை ஏற்படுத்திய மகா மனிதர். பட்டப்படிப்பு முடித்து விட்டு வேலைக்கு நான் காத் திருந்தபோது... வங்கி வேலை வாங்கித்தருவதாக எங்கள் உறவினர் ஒருவர் என்னை சென்னைக்கு அழைத்துவந்தார். ஆனால் அவரால் அதை வாங் கித்தர முடியவில்லை. சென்னை மாநகரில் நிர்கதியாய் நிறுத்தப் பட்ட நான்.. மனம் சோர்ந்து போகாமல் மிகவும் பிரயத் தனப்பட்டு 'பட்டர்ஃப்னை' சில்வர் கம்பெனியில் சேர்ந்து ஓராண்டு பணியாற்றினேன். இதன்பின் சொந்தமாக ரப்பர் கம்பெனி வைத்து ஓராண்டு கடுமையாக உழைத்தேன்.

அதிகாலை 4 மணிக்கே சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு சுற்ற ஆரம்பிக்கும் நான்... ரப்பரை கொள்முதல் செய்வது தொடங்கி... ஆர்டர் வாங்குவது... சப்ளை செய்வது.... வங்கிக்குப் போவது என சகல வேலைகளையும் கடுமையாக இழுத்துப்போட்டுக் கொண்டு செய்தேன். இதில் எனக்கு உபரியாகக் கிடைத்த இம்சைப் பரிசு மூலநோய். இதனால் சென்னையில் இருந்து எங்கள் அருப்புக் கோட்டைக்கே திரும்பிப்போய்... மருத்துவ சிகிச்சை எடுத்துக்கொண்டேன். இந்த நேரத்தில் சும்மா இருக்காமல்... எனது ஓவியத்திறனைப் பதிவு செய்யும்வகையில் பாரதியார் போன்ற தேசத் தலைவர்களின் படங்களை வரைய ஆரம்பித்தேன். இதைப் பார்த்த ஒரு நண்பர் 'நீ ஏன் பத்திரிகைகளில் படம் வரைய முயலக்கூடாது?' என்று எனக்குள் தீப்பொறியை எழுப்பினார்.

உடனே சென்னையில் மீண்டும் என் ஓவியங்களோடு தரையிறங்கினேன். நான் முதல் போய்க் கதவைத் தட்டியது சாவி பத்திரிகை அலுவலகத்தை. அவர்கள் என்னை வாசல் வைத்தே திருப்பி வழியனுப்பினார்கள். அப்போது அங்கிருந்த வாட்ச்மேன்... என்மீது கரிசனமாகி 'இதோ இப்படியே கொஞ்சதூரம் போனீங்கன்னா... அங்க எம்.ஜி.ஆரின் "தாய்" பத்திரிகை ஆபீஸ் இருக்கு. அங்கபோய் வேலைகேட்டுப் பாருங்க" என கைகாட்டினார்.

நான் தாய் பத்திரிகை அலுவலகத்துக்குப் போனபோது மதிய நேரம்.
நான் வந்த விபரத்தைச் சொன்னதும்... அங்கிருந்த எழுத்தாளர்
சூரியகாந்தன் என்பவர் என்னை உள்ளே இருந்த வலம்புரி ஜானிடம்
அழைத்துச்சென்றார். களையான முகத்தோடும் கம்பீரத்தோடும்
ஜிப்பாவோடும் அவர் இருந்தார்.

என் படங்களைப் பார்த்தவர்...

"நீர் ஓவியரா?"-என்றார்.

"படங்கள் வரைவேன் சார்"-என்றேன் நான்.

"அப்படியானால் நீர் ஓவியர்தான்"- என்ற வலம்புரி ஜான்....

சூரியகாந்தன் இவருக்கு இருக்கை கொடுங்கள்-என என்னை அந்தப்
பத்திரிகை அலுவலகத்தில் உட்கார வைத்து விட்டார்.

அந்தக் கணம் முதல்... இன்றுவரை எனது பரிணாமம் பத்திரிகையாளன்
என்பதாக மாறிற்று. ஏதோ ஒரு வேலை தேடி சென்னை வந்தேன்.
நிறைய வேலைகளைச் செய்தேன். ஆனால் எனக்கு நிறைவான புகடம்
கொடுத்தது என்றால் வலம்புரி ஜான் ஆசிரியராக இருந்த தாய்
பத்திரிகைதான். தாய் பத்திரிகையில் பணியாற்றும் வாய்ப்பை அவர்
தாராது இருந்திருந்தால்... நான் திசைமாறி ஏதோ ஒரு துறையில்
கரைந்துபோயிருப்பேன்.

சமூக அவலங்களைத் துணிச்சலோடு தட்டிக்கேட்கிற நக்கீரன்
பத்திரிகையைத் தொடங்கி... இதே பத்திரிகை துறையில்... சமூக
நீதிக்கான தந்தை பெரியார் விருதை... தமிழக அரசிடமிருந்து பெரும்
அளவிற்கு.. இன்று நானும் நக்கீரனும் வளர்ந்திருக்கிறோம் என்றால்...
அதற்குக் கலங்கரை விளக்கமாக
இருந்து வழிகாட்டியவர் வார்த்தைச்சித்தர் வலம்புரி ஜான்தான்.

இன்று நான் பெற்றிருக்கும் புகழுக்கும் பாராட்டுக் களுக்கும்
விருதுகளுக்கும் அவரே காரணகர்த்தா. இன்று நக்கீரன் பிரமாண்டமான
ஆலமரமாக வேருன்றி நிற்கிறது என்றால்.. அதற்கு வித்தூன்றிய
பெருமைக்குரியவர் அமரர் வலம்புரி ஜான்தான்.

அவரைக் கண்டு நான் நிறைய மலைத்திருக்கிறேன். அவரது
சொல்லாடல்களைக் கேட்டு நிறைய சொக்கிப் போயிருக்கிறேன்.
தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் இந்த அளவிற்கு ஒருசேர புலமை பெற்று...

வார்த்தை ஜாலம் நிகழ்த்தியவர் வலம்புரி ஜான் மட்டும்தான். இத்தகைய ஆற்றல்பெற்ற வலம்புரி ஜான் நக்கீரனில் எழுதிய "காதலும் காமமும்" என்ற தொடர்... வாசகர்களை ரொம்பவே வசியம் செய்தது. இந்தத் தொடரில் அவர் கையாண்ட வார்த்தை விளையாட்டுக்கள் எல்லாம்... பலரால் பாராயணம் செய்யப்பட்டதை நானறிவேன். உலக இளைஞர்களின் கனவுக் கன்னியாக இருந்த இங்கிலாந்து இளவரசி டயானாவின் உணர்ச்சிப்பூர்வமான காதல் கதையை மட்டும்... அந்தக் காதல் தேவதையின் உபன்யாசகராகவே மாறி... 16 அத்தியாயங்கள் எழுதியவர் ஜான். அதில் அவரது தமிழ்... காதல்போதையில் பல இடங்களில் தள்ளாடுவதைப் பார்க்க முடியும்.

தொடரின் தொடக்கத்திலேயே... 'உயிரைக் கரைத்து விடுகிற உன்னதம் என்றும்... அது கண்களால் வலை பின்னி... கால்களால் கடலின் எல்லையைத் தீர்மானிக்கும்' என்றும்....காதலை விதம் விதமாய் வர்ணிக்கும் வார்த்தைச்சித்தர் வலம்புரிஜான்... எல்லாவற்றையும் தூக்கிச் சாப்பிடும்படியாக... 'ஆணில் பெண்ணையும் பெண்ணில் ஆணையும் பிரசவிக்கும் பிரளயச் சம்பவம்தான் காதல்' என்று வார்த்தைச் சிலம்பம் ஆடுகிறார். இதைவிட காதலை சிறப்பாகச் சொல்லமுடியுமா என்று தெரியவில்லை.

இந்தத் தொடரில் உலகின் புகழ்பெற்ற காதலர்களின் கதையை... தனது வர்ணஜால எழுத்துக்களால் வர்ணித்திருக்கும் வலம்புரி ஜான்... எதிர்பாராத ஆச்சரியப் பள்ளத்தாக்குகளிலும் நம்மை இனிமையாக வீழ்த்தி வியப்பூட்டவும் செய்கிறார்.

ரோம் நகரம் தீப்பற்றி எரிந்தபோது... எந்தக் கவலையும் இல்லாமல் பிடிவாசித்துக்கொண்டிருந்தான் என நீரோ மன்னனைப் பற்றி வர்ணித்து வர்ணித்து அவனை... பலரும் வில்லனாகவே நமக்குள் சித்தரித்திருக்கிறார்கள். அவனுக்குள் இருந்த ஈரத்தை உணர்ந்த வலம்புரிஜானோ.. 'அரைகுறை வரலாற்றாசிரியர்களின் அடாவடித்தனம் காரணமாக... நீரோ, ரோமானிய அரசர்களிலேயே கொடுங் கோலன் என்று சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறான்' என்று தனது ஆழ்ந்த சிந்தனையால் அழகான தீர்ப்பைத் தருகிறார்.

இப்படி புதுமையான வாசனை யோசனைகள் அவரிடமிருந்து கிளம்பியபடியே இருந்தது. இதுதான் அவரது பலம். இத்தகைய வார்த்தைச்சித்தர் வலம்புரி ஜான் அவர்களின் "காதலும் காமமும்"

என்கிற தொடர்..

நக்கீரனில் வெளிவர காரணமாக இருந்த இணையாசிரியர் தம்பி
காமராஜ், இந்தத் தொடரை நூலாக கொண்டு வர எண்ணியபோது
இதை முனைப்புடன் எடுத்து தொகுத்துத் தந்த தம்பி பரமேஷ், நூலை
வடிவமைத்த தம்பி கணேஷ், அட்டை வடிவமைத்த தம்பி மதி
அனைவருக்கும் பாராட்டுக்கள். இது ஒரு வரலாற்று ஆவணமாக...
இரண்டு பாகங்களாக... உங்கள் கைகளுக்கு வருகிறது. இது இரண்டாம்
பாகம். இந்த அரிய நூலுக்கும் உங்கள் அன்பான ஆதரவை
எதிர்பார்க்கிறோம்.

என்றென்றும் உங்கள்,
நக்கீரன் கோபால்

வியர்வை பூக்கள்!

வாசகப் பெருமக்களே! வணக்கம்.

காதல்

உயிர்களைக் கரைத்து விடுகிற

உன்னதம்தான்!

ஆனால் இந்தக் கரைசலில்

நீர்க்குமிழிகள் கூட

நிரந்தரமாகி விடுகின்றன!

காதல்

அடிமைகளுக்காகவே

சிம்மாசனங்களைச் சுமந்து கொண்டு

நிழல்போல்

அவர்களைத் தொடருகிறது!

காதல்

கண்களால் வலைபின்னுகிறது!

கால்களால் கடலின் எல்லையை

நிர்மாணிக்கிறது!

காதல்

தரைக் கொட்டகையைக் கூட

தாஜ்மஹாலாக்கி விடுகிற

ரசவாதம்!

வெற்றிலையிலும் ஆண் வெற்றிலை,
பெண் வெற்றிலை உண்டு!
கல்லாய் இருந்தால் ஆண்;
சிலையாய்ச் சமைத்தால் பெண்!

ஆணும், பெண்ணும் எதிர்எதிர் அல்ல;
ஆணில் பெண்ணையும்
பெண்ணில் ஆணையும்
பிரசவிக்கிற பிரளயச் சம்பவம்தான்
காதல்!

காதல்
குதிரை ஏறுகிறவனை
புல்லைத் தின்ன வைக்கிறது!
குதிரையைப் பெளர்ணமிப் பாலில்
குளிப்பாட்டி விடுகிறது!

காதல்
திறந்து கிடக்கிற
கனவுகளின் கஜானா

காதல்
சொல்லித்தர முடியாத
ஆனால்
கற்றுக் கொள்ள முடிகிற
கவிதை விஞ்ஞானம்!

கொள்ளையடிப்பதற்காகவே

காதல்

சோளக் காட்டைச் சொர்க்கமாக்குகிறது!

நட்சத்திர விடுதிகளை

நரகமாக்குகிறது!

காதல் பூவரச இலை!

காமம் அதில் உருவாகிற குழல்!

வெள்ளைக்கரு மாத்திரமே

குஞ்சாகாது!

வெறும் காதல் மாத்திரமே

வாழ்க்கை ஆகாது

காமம்தான் மூக்கு;

காதல் மூக்குத்தி மாத்திரமே.

காதல் வெறும் புள்ளிதான்!

காமம்தான் கோலம்.

காதல் உடல்

காமம்தான் உயிர்.

எவ்வளவு கசந்தாலும் இதுதான் உண்மை!

காமம் என்கிற சொல்லுக்கு ஒரு கால தமிழ்நாட்டில் நல்ல அர்த்தம் இருந்தது. கால ஓட்டத்தில் நமது சிந்தனை களில் துரு ஏறியது. ஆகவே பலருக்கு முன்னம் கையிலே வரவேண்டிய சிரங்கு மூளையிலே வந்தது. சிந்தனை துருப் பிடித்தால் வார்த்தைகளில் சீழ் வடிவது தவிர்க்க முடியாதது. ஆகவேதான் போலித் தமிழர்களுக்கு 'காமம்' என்றால் உதறல் வருகிறது.

இவர்கள் கட்டுப்பெட்டிகள், காலாவதியான பத்திரங்கள். உண்மையை எதிர்கொள்ள அஞ்சுகிற கோதண்டம் தாங்கிய கோழைகள். ஆச்சார்ய ரஜினீஷைப் போன்ற மாபெரும் ஞானியைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத சந்ததி சாபத்திற்கே ஆளாகும். செம்மறியாடு களைப் போலவே

நடப்பதில் நமக்கு ஒரு சுகமான சுகம்.

"மனிதன் ஏன் அன்றாடம் மனைவியைத் தேடுகிறான்?" என்று ஆச்சார்ய ரஜினீஷிடம் ஒருவன் கேட்டான். "மனைவியை ஒழுங்காகச் சேர்ந்தவன், அடுத்த நாள் சேருவதற்கு என்ன அவசியம் இருக்கிறது? ஒவ்வொரு நாளும் நீ தோற்கிறாய்; ஆகவேதான் வெற்றி பெறுகிற முயற்சிகள் தொடருகின்றன. எந்த வழியாய் மனிதன் வந்தானோ அதையே அவன் தேடுவதில் வியப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?" என்றார் ரஜினீஷ். ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு வருகிறவர்களுக்காக விஷயங்களை ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே அவர் சொன்னார். செக்ஸை நம்மைவிட தவறாகப் புரிந்து கொண்டவர்கள் ஜெகத்தில் வேறெங்கும் இருக்க மாட்டார்கள்.

"புகழ் மிக்கவர்களின் காதலும் காமமும்" என்கிற இந்தத் தொடர் காமத்தைக் கௌரவப்படுத்தப் போகிறது; காதலுக்குப் புதிய இறக்கைகளைப் பூக்க வைக்கப் போகிறது. என்ன இப்படி எழுதுகிறார் என்று எவரும் எண்ணுவதற்கு அவசியமே இல்லை.

காகிதத்தைப் பார்த்தால் கழுதைக்குச் சாப்பிடத் தோன்று கிறது; கவிஞனுக்கு எழுதத் தோன்றுகிறது. பொருள் ஒன்றாக இருக்கலாம்; பார்வைகள் வேறு வேறாக இருக்கலாம்.

இந்தத் தொடரில் இடம் பெற்றுள்ள காதலர்கள் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவர்களாகவும் இருப்பார்கள்; நேற்றும் இன்றும் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பவர்களாகவும் இருப்பார்கள். இவர்கள் இந்தியாவிலும் இருந்தவர்கள்; இருப்பவர்கள்; இத்தாலியிலும் இருப்பவர்கள்; இருந்த வர்கள்.

இவர்கள் கால, தேச வர்த்தமானத்தைக் கடந்த வர்கள். இவர்களில் சிலர் அரண்மனைகளில் வாழ்ந்தவர்கள்; வேறு சிலரோ அழுக்கு அகற்றுகிற படித்துறைகளில் வாழ்ந்தவர்கள். ஆனால், அனைவருமே காலத்தை வென்ற காதலர்கள்.

அரசி என்றாலும் அருக்காணி என்றாலும் காதல் ஒன்றுதான்; காமம் ஒன்றுதான். நமது பாசி படர்ந்த உள்ளங்களை சலவைக்குப் போடுகிற சம்பவம் இது; சந்தர்ப்பம் இது. எனக்குத் தெரிந்த சரித்திர நாவலாசிரியர் ஒருவர், கிளியோபாத்ராவின் மார்பில் இருந்த மச்சம் எத்தனை அங்குல நீளம், எத்தனை அங்குலம் அகலம் என்று புத்தகங்களிலிருந்து கண்டுபிடிக்க முடியாமலே போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார். இப்போது கல்லறையிலிருந்து அவர் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார் என்று அறிய

வருகிறேன்.

எழுதியவர்களைவிட, எழுத முயற்சித்து, ஒரே ஒரு உண்மையைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் தனது எழுதுகோலுக்கு மூடி போட்டுக்கொண்ட இந்த முதியவரைத்தான் நான் பெரிதும் மதிக்கிறேன். நினைத்த மாத்திரத்தில் இந்தக் கதைகளை எழுதிக் குவித்துவிட இயலாது. இவைகள் வியர்வைப் பூக்கள்!

இந்தக் கதைகளில் உண்மை வெற்றிலை அளவு உண்டு; வார்த்தை வசீகரம் பாக்கு அளவு உண்டு; கற்பனை சுண்ணாம்பு அளவுதான் உண்டு. நான் வெறும் செப்புக் கம்பி; மின்சாரம் எனக்குள்ளே ஊடாடுகிறபோதுதான் சூடும் உண்டாகிறது. சுடரும் தென்படுகிறது.

எழுத்து, எழுதுகிறவரிடத்திலிருந்து பிறப்பதில்லை. எழுந்து எங்கிருந்தோ வருகிறது. எழுதுகிறவன் வெறும் வாய்க்கால் மாத்திரமே. காலத்தைப் பிழிந்து காட்டுவது கடினம். ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன். என்றாலும் முயற்சித்திருக்கிறேன். வாழ்ந்துவிடுவதை விட வாழ முயற்சிப்பதிலேதானே உண்மையான சுகம் ஊஞ்சலாடுகிறது?

இவைகள் நண்டின்கால் நாட்டியங்களா இல்லை அரசு நர்த்தகியின் ஆட்டங்களா என்பதை எதிர்காலம் எடுத்துச் சொல்லட்டும். ஒன்று மட்டும் உண்மை. இந்த ஒவ்வொரு கதையிலும் வருகிற காதலியாக காதலனாக நானே சிலமணி நேரங்களாவது வாழ்ந்திருக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் இந்தக் குளிர் இரவில் எனக்கு ஏன் வியர்க்கிறது?

காதல்... இரவைச் சூடாக்குகிற பகலைக் குளிர்விக்கிற புதிய பூகோளம்! இந்தப் புதிய பூலோகத்தில் புரள வாருங்கள் என்று உங்களை அழைக்கிறேன்.

அன்புடன்

வலம்புரிஜான்

சோனா - ராபர்ட்

அந்த வரவேற்பறையில் அப்போதைக்கு இருந்தவர்கள் அவர்கள் இரண்டு பேரும் தான். ராபர்ட் சொல்லச் சொல்ல சோனா எழுதிக் கொண்டிருந்தாள். அந்தப் படத்தில் வருகிற கதாநாயகி ஒரு நடனக்காரி. அவளைத்தான் ராபர்ட் பாதாதிகேசம் வருணித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் சொல்லச் சொல்ல எழுதிக் கொண்டிருந்த சோனாவுக்கு ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்ட நடிகை இப்படி இப்படி தோன்ற வேண்டும் என்று ராபர்ட் வருணிக்கிறானா அல்லது எழுதுகிற தன்னை வருணிக்கிறானா என்கிற இனிமையான குழப்பம் வந்தது. அந்த நடிகையை வருணிப்பதாக இருந்தால் அவள் கட்டியிருந்த போகன் வில்லா கலர்ச் சேலையை அவன் ஏன் குறிப்பிட வேண்டும்? சோளியில் தலை நிமிர்த்தும் சேவல் கொண்டையை அவன் ஏன் குறிப்பிட வேண்டும்? அவள் பாவாடை வெளிறிப்போன ஆரஞ்சு என்று அவன் சொன்ன போதுதான் அவன் தன்னைத்தான் வருணிக்கிறான் என்று அவன் உறுதியாக நம்பினான்.

மெல்ல அவள் தலையைத் தூக்கி ராபர்ட்டைப் பார்த்தாள். பொத்தான்கள் அவிழ்ந்து கிடந்த அவனது மார்புப் பிரதேசத்தில் அடர்த்தியான கருப்பு ரோமங்கள் விசிறியின் காற்றில் நெற் கதிர்கள் சாய்ந்தாடுவதைப் போலத் தோன்றின. அவன் வீனஸ் தேவதையின் ஆண் வடிவம். இவளோ கிளியோபாத்ராவின் மூக்கும், ஜோசஃபினின் நெற்றியும், காத்தரீனின் மார்பகங்களும் ஒருசேர வாய்த்த உலக அழகி. அவளது அழகு ஒரு சம்பூர்ண சாம்ராஜ்யமாக இருந்தது. ஆடை, அணிகலன்கள் அதைக் கூட்டவோ அல்லது குறைக்கவோ இயலாது. ராபர்ட்டின் உதடுகளில் ஒரு புன்னகை மின்னல் மணிப்புரி நடனமாடியது.

ராபர்ட் ஓர் இத்தலிய சினிமாக்காரர். டாகுமென்டரி படங்கள் எடுப்பதில் ஐரோப்பாவில் பேசப்படுகிற பெரிய மனிதர். ஜவஹர்லால் நேரு பிரதமராக இருந்தபோது இந்தியாவின் கலாச்சாரம் பற்றி 12 திரைப்படங்கள் எடுக்க வேண்டும் என்று இந்திய அரசாங்கம் முடிவெடுத்தது. அந்தப் பொறுப்பு இத்தாலிய நாட்டுக்காரனான ராபர்ட்டிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இந்தியாவில் இம்மாதிரி படம் எடுக்கிறவர்கள் அப்போதே பல பேர் இருந்தார்கள். இருந்தும்

அவர்களுக்கெல்லாம் வாய்ப்பினை வழங்காத இந்திய அரசு, இத்தாலியர் ஒருவரிடம் இந்தப் பொறுப்பை ஒப்படைத்ததால் உள்ளூர் படவாசிகள் பலபேர் பதைப்புக்கு ஆளானார்கள்.

ராபர்ட் பம்பாய் வந்து இறங்கியதும் அப்போது டாக்குமென்டரி படம் தயாரிப்பதில் பிரபலமாக இருந்த தாஸ்குப்தா என்பவரைச் சந்திப்பதில் ராபர்ட் அதிகமான ஆர்வம் காட்டினான். தன்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட படங்களுக்கு எவர் எவரை அணுகலாம் என்று தாஸ் குப்தாவிடம் ஆலோசனை பெறுவதற்காக ராபர்ட், தாஸ் குப்தா வீட்டுக்கு வந்தான். அங்கே தான் தாஸ் குப்தாவின் இளம் மனைவி சோனா ராபர்ட்டுக்கு அறிமுகம் ஆனாள். இத்தாலிக்காரனான ராபர்ட், சோனாவை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தான். டிஸ்கஷன் என்ற பெயரில் ராபர்ட் அடிக்கடி தாஸ்குப்தா வீட்டுக்குப் போவான். வாய் பேசிக்கொண்டிருக்கும் கை எழுதிக் கொண்டிருக்கும். ஆனால் ராபர்ட்டின் கண்கள் மாத்திரம் சோனாவின் உடலில் சொட்டுகூட விடாமல் மேய்ந்துகொண்டிருக்கும். சோனாவோ அவளது கணவனோகூட முதலில் ராபர்ட்டின் நடவடிக்கைகளைச் சரிவரக் கவனித்தார்கள் இல்லை.

பழகப் பழக ராபர்ட் சோனாவின் ஆங்கில உச்சரிப்பை அதிகப்படியாகவே புகழத் தொடங்கினான். அதே நேரத்தில் அவளது கணவன் தாஸ் குப்தா தன்னைத் தவறாக நினைத்து விடாதபடி பார்த்துக் கொண்டான். சோனாவுக்கு இரண்டு புகழ் மாலைகள் என்றால் தாஸ் குப்தாவுக்கு ஒன்று என்று விகிதாச்சாரம் பிரித்து விளையாட்டைத் துவங்கினான். வீட்டிலேயே அடைபட்டுக் கிடந்தால் சோனாவின் திறமைகள் என்ன ஆகும் என்று ராபர்ட் அங்கலாய்த்தான். அவள் கணவனுக்கு வரவேண்டிய வருத்தமெல்லாம் இவனுக்கே வந்தது. சோனாவுக்குக் கொஞ்சமாவது புரிந்தது; தாஸ் குப்தாவுக்கு அதெல்லாம் படவேயில்லை.

எப்படியோ முயன்று சோனாவை ஒரு ஸ்கிரிப்ட் ரைட்டராகத் தன்னிடத்தில் சேர்ப்பிக்க வேண்டும் என்று அவன் கணவனிடம் ராபர்ட் மன்றாடினான். இறுதியாக மாதம் ரூபாய் 10,000 சம்பளத்தில் சோனா ராபர்ட்டிடம் ஸ்கிரிப்ட் ரைட்டராகச் சேர்ந்தாள். இவன் சொல்லச் சொல்ல அவள் எழுதுவாள். கொஞ்ச இடைவேளை கிடைத்தால் போதும் சோனாவின் அழகில் சொக்கிப் போவான். உலகத்திலேயே அவள்தான் அழகி என்பான். அது ஒன்றும் பொய்யான தகவல் அல்ல. இத்தாலியில் அவன் விட்டு விட்டு வந்த "பெர்க்மான்" என்கிற ராபர்ட்டின் மனைவி ஒன்றும் சாதாரணமானவள் அல்ல. அந்நாளில்

வாலிப உள்ளங்களை வலை வீசாமலே வசப்படுத்தி வைத்திருந்த வனிதை அவள்.

இத்தாலியத் திரைப்பட உலகத்தில் திருப்புமுனையை உருவாக்கிய தாரகை அவள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அந்த இத்தாலிய நடிகையை விட சோனாதான் அழகிலே சிறந்தவள் என்று சொல்ல ஆரம்பித்தான் ராபர்ட். அவளை விட இவள்தான் திறமையானவள் என்று வேறு சொன்னான். சோனாவுக்கும் தன்னைப் பாராட்டவே பாராட்டாத கணவனை விட தன்னைப் பக்குவமான சொற்களால் பாராட்டுகிற தனது திறமைகளை எவ்வாறாவது பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று நினைக்கிற ராபர்ட்டைப் பிடிக்க ஆரம்பித்து விட்டது. மெல்ல மெல்ல ஸ்பரிசுப் பரிமாற்றங்கள் நிகழத் தொடங்கின. சோனாவிடமிருந்து நயமான எதிர்ப்பு வந்ததே தவிர, அது ராபர்ட்டை வீழ்த்தி விடுகிற கரும்புக் கணையாகவே அமைந்தது.

ஒருநாள் பேச்சோடு பேச்சாக "நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்" என்று ராபர்ட் சோனாவிடம் சொல்லிவிட்டான். அதே மூச்சில் "உன்னை நடிக்க வைப்பேன்; உலகமே உன்னைப் பற்றிப் பேசுகிற மாதிரி ஆக்கிக் காட்டுவேன்" என்றான். தன் கணவனின் சம்மதம் இல்லாமல் அவளால் படங்களில் நடிப்பது என்பது இயலாது என்கிற கருத்தை அவள் தெரிவித்தான்.

ஒருநாள் ராபர்ட், அவளோடும் அவள் கணவனோடும் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது "சோனாவை எப்படியாவது நடிக்க வைத்துவிட வேண்டும்; இல்லாவிட்டால் அவளது திறமைகள் பாழாகிப் போகும்" என்றும் குறிப்பிட்டான். "சின்னச் சின்ன வயதில் இரண்டு குழந்தைகள் அவர்களுக்கு இருக்கிறபோது எப்படி அவள் நடிக்கப் போக இயலும்" தாஸ்குப்தா கேட்டான். இது அவன் ஒப்புக்காகக் கேட்டதுதான். ஆனால் அதற்கு ராபர்ட் சொன்ன பதில்தான் அவனது எண்ணத்தைத் தோலுரித்துக் காட்டுவதாக இருந்தது.

"குழந்தைகளைப் பார்த்துக் கொள்ள ஆட்களை நியமித்து விட்டால் ஆயிற்று" என்றான் ராபர்ட். குழந்தைகள் மீது அளவில்லாத பாசத்தைச் செலுத்திய தாஸ் குப்தாவுக்கு ராபர்ட் சொன்னது இதயத்தைக் குத்திக் கிழிப்பது போல இருந்தது. நடிக்கவிட முடியாது என்றே தாஸ் குப்தா தெளிவுபடுத்தினான். ஒரு பெண்ணை இப்படி அடிமையாக வைத்திருப்பது அதிலும் நீ வைத்திருப்பது, கலை உலகத்திற்கே அவமானம் என்கிறவரை ராபர்ட் தனது வாதத்தை வளர்த்தான்.

தன் முயற்சியில் முதலில் தோல்வி அடைந்த அந்த இத்தாலிய வேதாளம்,

சற்றும் மனந் தளராமல் சோனா ஸ்கிரிப்ட் ரைட்டராக நீடித்தாலே போதும் என்கிற முடிவுக்கு வந்தது. இத்தாலியன் விரித்த வலையில் இந்திய மான் வகையாகச் சிக்கிக் கொண்டது. இந்த நிலையில் சோனாவைச் சந்திக்கிற சந்தர்ப்பங் களிலெல்லாம் "நீ நடித்து உலகப் புகழ் பெற்றிருப்பாய்; உன் கணவன் என்கிற கண் கொத்திப் பாம்புதானே காரியத்தை கெடுத்து விட்டான்" என்று பேசினான் ராபர்ட். அவள் தேம்பித் தேம்பி அழுதாள். ராபர்ட் ஆறுதல் சொல்லுகிற பாவனையில் அவளை அணைத்துக் கொண்டான். இறுக்கமான அந்த அணைப்பில் இருந்த சுகம் சோனாவிற்கு வெகுவாகப் பிடித்திருந்தது. அன்றே, அங்கேயே சந்தர்ப்பத்தை விட்டுவிடாமல் அவளைச் சூடேற்றினான். அவளும் தனது அதிகாரக் கணவனைப் பழிவாங்குவதாக நினைத்துக் கொண்டு ராபர்ட்டுக்கு வேண்டிய மட்டும் சுகம் தந்தாள்.

ஒருநாள் தாஸ்குப்தா சோனாவின் டைரியைப் புரட்டினான். அதில் "உலகத்தில் எல்லா முதலாளிகளும் ஒழிந்து போவார்கள்; அப்போதும் கணவர்களே மிஞ்சுவார்கள்" என்று சோனா எழுதி வைத்திருந்ததைப் பார்த்தான். அந்த வலிமை மிக்க வாக்கியத்தின் கீழே 'ராபர்ட்' என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. தன்னிடம் முகம் கொடுத்துக்கூடப் பேச மறுக்கிற மனைவி, ராபர்ட்டை சந்திப்பதற்கு மாத்திரம் வேகம் காட்டுகிறாள் என்பதை அவன் விளங்கிக் கொண்டான்.

தாஸ் குப்தா சோனாவை நேரடியாகவே சாடுவதற்கு ஆரம்பித்து விட்டான். அவளுக்கு பாதி மனது இத்தாலிய சுகத்திலும், பாதி மனது இந்தியப் பண்பாட்டிலுமாக இருந்தது. இறுதியில் தன் குடும்ப வாழ்க்கையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்கிற முடிவுக்கு அவள் வந்தாள். ஆகவே "எனக்கு இந்த வேலையே வேண்டாம்; ராபர்ட்டிடம் சொல்லிவிடுங்கள்" என்று தன் கணவனிடமே கேட்டாள்.

அவனுக்கோ இப்போது படங்கள் இல்லை. ஆகவே தன் மனைவி சம்பாதித்து வரும் மாதச் சம்பளமான 10,000 ரூபாயை அவன் இழக்கவே இயலாத நிலை. அவனது பொருளாதார நெருக்கடியை ராபர்ட் நன்றாகவே புரிந்து கொண்டான். ஆனாலும் ஒரு எல்லைக்கு அப்பால் தாஸ் குப்தாவின் ஆதாரங்களை உடைப்பதற்கு அவன் சித்தமாக இல்லை. ஆகவே மானத்தோடுதான் வாழ்வது என்று அவனால் முடிவு செய்ய இயலவில்லை. அதற்கு அப்பால் எப்போதெல்லாம் ராபர்ட் அவன் வீட்டுக்கு வந்தாலும் அப்போதெல்லாம் தாஸ்குப்தா அவனது முகத்தில் செயற்கையான சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. சோனாவே கலகலப்பின்றி இருந்தாள். தான் பங்கு

வைக்கப்பட்டு விட்ட உணர்வு ஒன்றும் அவளைப் பாதித்துவிடவில்லை என்றாலும் தன்னை வைத்துத்தான் குடும்பம் நடத்த வேண்டும் என்கிற நிலையில் அந்த இத்தாலியனின் மீது தான் கொண்ட காதலையே தன் கணவன் கொச்சைப்படுத்தி விட்டானே என்று அவள் வருந்தினாள்.

அவளது ஸ்கிரிப்ட் ரைட்டிங் தொடர்ந்தது. இப்போது ராபர்ட்டோடு சேருகிற ஒவ்வொரு முறையும் அவன் தருகிற மாதச் சம்பளம் பெரும் உறுத்தலாகவே இருந்தது. அவளது மென்மையான இத்தாலியக் காதல், கணவனின் பொருளாதார முடக்கத்தால் கேவலமான பொருளாக அவளுக்குத் தோன்றியது.

இதைச் சரிக்கட்டுவதற்காக ராபர்ட் சோனாவின் தந்தையோடு தொடர்பு கொண்டான். "தான் அவளது உடலை மாத்திரமே பயன்படுத்துகிறவன் இல்லை; அவளை நேசிக்கிறவன்; அதை விடப் பெரிதும் மதிக்கிற வன்" என்பதை நிலைநாட்ட ராபர்ட் போராடினான்.

ராபர்ட் இப்போது பம்பாயில் தாஜ் ஓட்டலில் தங்கி இருந்தான். ஒரு நாள் தற்செயலாக தாஸ் குப்தா அந்த ஓட்டலில் உள்ள நீச்சல் குளத்துக்கு போனான். அங்கே அவன் கண்ட காட்சி அவனது ரத்த ஓட்டத்தையே உறைய வைத்தது. அவனது மனைவி சோனா அவளது இத்தாலியக் காதலன் ராபர்ட்டின் மடியில் அமர்ந்து கொண்டு ஒரு டவலால் ஈரமான அவனது மார்பகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளோ நீச்சல் உடையில். மெழுகுவர்த்திகள் அவர்களைப் பார்த்தால் உருகிவிடும். அப்படி ஒரு நெருக்கம்.

அதே நிமிடத்தில் ராபர்ட்டின் வலது கை அவளது ஆஸ்தான பீடத்தை அரவணைக்கத் தேடியதை வேறு தாஸ்குப்தா பார்த்து விட்டான். அவன் ஆத்திரத்தின் உச்சிக்குப் போனான். குரங்காட்டியிடம் பிடிபட்டுவிட்ட குரங்கிற்கு வந்த கோபத்தைப் போல அவனது கோபத்திற்கு அர்த்தம் ஒன்றும் இல்லாமல் போனது.

ராபர்ட் தன்னுடைய அறைக்கு அடுத்த அறையிலேயே சோனா தங்குவதற்கு இடம் போட்டான். அதற்கு அடுத்த அறையில் அவளது குழந்தையின் பராமரிப்பிற்கு ஆள் வைத்தான். இதில் வேறு சோனாவைப் பற்றிய தகவல்களை ஒன்று விடாமல் ராபர்ட்டே அவள் கணவனிடம் தொலைபேசியில் சொல்லிவிட்டான். பாவம் பணமில்லாதவன்! அவன் பெற்ற குழந்தையைவிட என் குழந்தையை வளர்ப்பதற்கு நீ யார் என்று கேட்க முடியாத நிலை.

தாஜ்மஹால் ஓட்டலிலிருந்து ராபர்ட் செய்த முதல் காரியம் இத்தாலியில்

இருந்த அவனது மனைவி பெர்க்மானிடம் பேசியதுதான். என் மீது பொறாமைப்படுகிற சில இந்தியர்கள் என்னை ஒரு பரபரப்பான செக்ஸ் வழக்கில் சிக்க வைத்திருக்கிறார்கள். அந்தச் செய்தி உலகம் முழுவதும் பத்திரிகைகளில் வருவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஆகவே, இத்தாலியில் அப்படிச் செய்தி வந்தால் நீ ஒன்றும் அதைப் பெரிதுபடுத்திக் கொள்ளாதே என்று அவன் பேசினான்.

அடுத்த 48 மணி நேரத்தில் ராபர்ட் சோனா காதல் விவகாரம் இந்தியப் பத்திரிகைகளில் முதல் பக்கச் செய்தியானது. இத்தாலியப் பத்திரிகைகளில் அதுவே தலைப்புச் செய்தியானது. ராபர்ட்டின் இத்தாலிய மனைவியான பெர்க்மான் துயரத்தில் ஆழ்ந்தாள். படமெடுக்கப் போவதாகச் சொல்லி சென்ற கணவன் தன்னை விட்டுவிட்டு ஆட்டபாட்டத்தில் நாட்களை நகர்த்துவதை அவளால் செரிமானம் செய்ய முடியவில்லை. இத்தாலிக்காரி என்றாலும் அவளும் பெண்தானே!

அதற்குள் தாஸ்குப்தா வேகமானான். இந்தியாவில் உள்ள வெளி விவகாரத் துறையை அவன் அணுகினான். தனது மனைவியைக் கடத்திச் சென்று மண வாழ்க்கையில் நெருப்பு வைத்து விட்ட ராபர்ட்டின் விசாவை உடனே ரத்து செய்ய வேண்டும் என்று அவன் மனுக் கொடுத்தான். சோனா ராபர்ட் காதல் ஒரு தேசிய விவகாரமாகத் திரும்பியது. சோனாவின் அப்பா அப்போது உள்துறை அமைச்சராக இருந்த கோவிந்தவல்லபத்திடம் சென்றார். சோனா உடல் நலம், மனநலம் இல்லாதிருப்பதால் அவளைத் தன் பாதுகாப்பில் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார்.

சோனாவின் கணவரோ, தனது மனைவியைக் கடத்திச் சென்று தனது மகிழ்ச்சியான வாழ்வுச் செடியின் வேர்களில் வெந்நீரை விட்ட ராபர்ட்டின் முடியப்போன விசாவைப் புதுப்பிக்கவே கூடாது என்று வற்புறுத்தினான். எழுத்தாளர்கள், பத்திரிகையாளர்கள் சிலபேர் ஒன்று சேர்ந்தார்கள். பண்டித நேருவிடமே இந்தத் தூதுக்குழு சென்றது. நேருவின் நண்பர் என்று சொல்லிக் கொண்டுதான் ராபர்ட் இம்மாதிரி ஆட்டம் ஆடுகிறார்; நேரு பகிரங்கமாக ராபர்ட் எனது நண்பர் அல்ல என்று அறிவிக்கவேண்டும் என்று கேட்டார்கள். நேருபிரான் மௌனமானார்.

இந்திய அரசாங்கம் ராபர்ட்டை உடனே வெளியேற்றிவிட முடியாது. காரணம் படங்களுக்காக அது ஒரு கோடி ரூபாய் வரை ராபர்ட்டிற்கு முன் பணமே கொடுத்திருந்தது. அட்வான்ஸ் பணமோ அவரிடம்;

படங்களோ முடிவடையாத நிலை. ஆகவே ராபர்ட்டை விரட்டுவதற்கு இந்திய அரசாங்கம் அஞ்சியது.

ஒரு முடிவுக்கு அரசாங்கம் வந்தது. அதாவது ராபர்ட், சோனாவை மணந்துகொள்ள மாட்டேன் என்று உத்திரவாதம் தரவேண்டும். அதே நேரத்தில் சோனாவிடமிருந்து கண்ணியமான தூரத்தை ராபர்ட் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பதுதான் அது. இந்த அரசு முடிவுக்குப் பிறகு ராபர்ட் ஓட்டலிலிருந்து வெளியேறி பம்பாயில் வேறு ஒரு வீட்டுக்குக் குடியேறினான். சோனா பக்கத்து வீட்டில் தங்கிக்கொண்டாள். ராபர்ட்தான் அவளைச் சந்திக்காமல் இருக்க முடியாது. காரணம், அவள்தான் என் ஸ்கிரிப்ட் ரைட்டர். அவளில்லாமல் படம் நடக்காது என்றான் ராபர்ட். அப்போது 'பிளிட்ஸ்' பத்திரிகை வாரம் தவறாமல் இவர்களின் காதல் கதையை எழுதியது.

ராபர்ட் பிளிட்சுக்கு நோட்டீஸ் அனுப்பினார். அதற்காக பிளிட்ஸ் பத்திரிகை ஒன்றும் கவலைப்படவில்லை. தொடர்ந்து எழுதியது. இறுதியாக, 'விடுமுறையில் போகிறேன்' என்று ராபர்ட் வெளிநாடு போனார். சோனாவும், எவரும் அறியாமல் தன் சின்ன மகனோடு இத்தாலிக்கே சென்று சேர்ந்தாள். பத்திரிகையாளர் கூட்டத்தில் ராபர்ட் தனது புதிய காதலியை அறிமுகப் படுத்தினார். ராபர்ட்டின் நடிகை மனைவி விவாகரத்துச் செய்தார். தாஸ்குப்தாவை விவாகரத்துச் செய்யாமலே சோனா ராபர்ட்டோடு வாழ ஆரம்பித்தாள். இத்தாலியும், இந்தியாவும் கைகுலுக்கிக் கொண்டன. தாஸ்குப்தாவின் கண்ணீர் கடலில் சோனா-ராபர்ட் காதல் படகு மிதந்தது. இத்தாலிய இந்திய உறவையே அசைத்துப் பார்த்த இந்தக் காதல் விவகாரத்தில் இந்திய அரசு பல காரணங் களுக்காக அழுக்கி வாசித்தது.

சோனா தனது விடாமுயற்சியால், தனது கற்பனை கலந்த உழைப்பால், உலகத்தைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல், தன் மனம் கவர்ந்த தனது திறமைகளை அங்கீகரித்த ராபர்ட்டுக்கே மஞ்சம் விரிக்கிற மயில் ஆனாள்.

"உலகத்தில் முதலாளிகள் ஒழிந்து விடுவார்கள்; அப்போது கணவர்களே மிஞ்சுவார்கள்" ராபர்ட் என்கிற வாக்கியம் படித்த டைரியை மாத்திரம் பத்திரமாக இத்தாலிக்குக் கொண்டு வந்துவிட்டாள்.

சம்கீதா - பீமசேனன்

முன்னுறு ஆண்டுகளுக்கும் முன்னர் ராஜஸ்தானில் பிஸ்வாஸ் என்ற சமஸ்தானம் இருந்தது. இதன் மாட்சிமை தங்கிய ஆட்சித் தலைவராக மன்மத் என்பவர் இருந்தார். அந்நாளில் அந்த சமஸ்தானத்தில் அவர் வைத்ததுதான் சட்டம். மக்களின் வரிப் பணமெல்லாம் மதன்மத்தை மகிழ்ச்சியாக வைப்பதற்கே வாரி இறைக்கப்பட்டது.

அவரது அரசவையில் இருந்தவர்களில் அறிவாளிகள் ஒருவர்கூட இல்லை. அவருக்கு அறிவாளிகள் இரண்டுபேர்களாக இருப்பதுகூட இடைஞ்சலாகவே இருந்தது. ஆகவே, தலையை ஆட்டுகிற தஞ்சாவூர்ப் பொம்மைகளாக தனது ஆட்சி மன்றத்தை அமைத்துக்கொண்டார். ஒருநாள் அவருக்குத் தனது எதிர்காலத்தைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்கிற ஆசை வந்தது.

ஆசையை நிறைவேற்ற அறுபது அமைச்சர்கள் இருந்தார்கள். ஆளுக்கொரு சோதிடரைக் கொண்டு வருவதாக அவர்கள் அறுபது பேருமே சொன்னார்கள். அறுபது பேரும் அறுபது மாதிரி எதிர்காலம் குறித்துச் சொன்னால் என்ன ஆகும் என்று கலங்கினார் மதன்மத். ஆகவே தங்களுக்கு விருப்பமான, திறமை படைத்த வாக்குப்பலிதம் உள்ள சோதிடரின் பெயரைச் சீட்டுக்களில் எழுதுங்கள் என்று மதன்மத் உத்தரவிட்டார்.

அவ்வண்ணமே அறுபது சீட்டுகள் குவிந்தன. அரசரே அவைகளை ஒவ்வொன்றாகப் பிரித்தார். பீமசேனன் என்கிற பக்கத்து சமஸ்தானத்தில் உள்ள சோதிடரையே சிறந்தவர் என்று இருபதற்கும் மேற்பட்ட அமைச்சர்கள் எழுதியிருந்தார்கள். ஆகவே, மன்னர்பிரானின் உத்தரவுப்படி சோதிடர் பீமசேனனை அழைப்பதற்குப் பரிவாரங்கள் புறப்பட்டன. மன்னர்பிரானுக்கு அந்த ஒரு வாரம் இருப்புக்கொள்ளவில்லை. எப்போது வருவார் பீமசேனன் என்று வழிமேல் விழி வைத்துக் காத்திருந்தார்.

அமைச்சர் ஒருவர் பரிவாரங்களோடு போனார். அந்த அமைச்சர் புறப்படுவதற்கு முன்னதாக மன்னர் பிரானைப் பார்த்து வணங்கினார். மன்னர் அமைச்சரின் காதில் ஏதோ சில வார்த்தைகளை விதைத்தார். என்ன சொன்னார் மன்னர் என்று கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள எவருக்கும்

துணிச்சல் இருக்கவில்லை. ஒரு வாரம் கழிந்தபோது சோதிடர் பீமசேனன் பிஸ்வாஸ் சமஸ்தானத் தின் எல்லைக்குள் பிரவேசித்தார். மேளதாளத்தோடு அவருக்கு வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. சோதிடர் தமக்கு வாழ்நாளிலேயே இப்படி ஒரு மரியாதை கிடைத்த தில்லையே என்று மகிழ்ச்சி அடைந்தார்.

அடுத்த சில நிமிடங்களில் அவரை வரவேற்க காத்திருந்த பெண் ஒருத்தி அவரது நெற்றியிலே வண்ணப் பொட்டு ஒன்றை வைத்துவிட்டு அவரது மூக்கைக் கிள்ளினாள். வேறு ஒருத்தி வலது தோள்பட்டையில் பீமசேனனை ஒரு இடி இடித்தாள். சரி, இவர்கள் நாட்டில் வரவேற்பு இப்படித்தான் போலும், என்று சோதிடர் அமைதியடைந்தார். ஆனால் சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு நிலைமை மோசமானது. இதுவரைக்கும் கூட வந்த பரிசாரகர்களின் தலைவன் ஒருவன் சோதிடரின் கன்னத்தில் ஓங்கி ஒரு குத்து விட்டான். அவ்வளவுதான். காத்துக்கொண்டிருந்த கடைவாய்ப் பல் வெளியே வந்து எட்டிப் பார்த்தது. அந்தப் பல்லைப் பார்ப்பதற்கு வாணலி யில் இருந்து தப்பித்துக் குதித்த வெள்ளை சோளப் பொறி மாதிரி இருந்தது. என்ன ஆகுமோ, ஏது ஆகுமோ? என்று சோதிடர் பீமசேனன் கலங்கிய நிலையிலே இருந்தார். அப்போது ஒரு பெண் முன்னே வந்து அவரை வணங்கி மலர்மாலை அணிவித்தாள். அவரை வேறொரு கிளி அணைத்து முத்தமிட்டது. மஞ்சள் தண்ணீர் தெளித்து, பொட்டு வைத்து, பூமாலை போட்டு வெட்டப்படப் போகிற ஆட்டின் நிலையை விடத் தனது நிலைமை மோசமாகி விட்டதே என்று ஏறத்தாழ மூர்ச்சையானார் பீமசேனன்.

அதற்குள் அரண்மனை வந்துவிட்டது. மன்னர் பிரான் மன்மத் தானே அரண்மனைவாயிலுக்கு வந்து சோதிடர் பீமசேனனை வரவேற்றார். சோதிடருக்கு எல்லாமே குழப்பமாக இருந்தது. அன்னிய சமஸ்தானத்திலிருந்து அரசு விருந்தாளியாக வருகிற தன்னை அரசனின் உத்தரவு இல்லாமல் ஒருவர் வரவேற்றிருக்கவோ அல்லது அவமானப்படுத்தியிருக்கவோ இயலாது என்று சோதிடர் கருதினார்.

'ஏன் என்னை வரவேற்றார்கள்? பிறகு உதைத்தார்கள்?' என்று அரசரிடம் பீமசேனன் கேட்டார். "வருகிற இடத்தில் குத்து விழும்; உதை கிடைக்கும் என்பதை முன்னரே அறிந்து கொள்கிற திறம் உம்மிடம் இருந்திருந்தால் நீர் வந்திருப்பீரா? அரைமணி நேரத்திற்குப் பிறகு உமக்கு என்ன நடக்கும் என்று அறிந்துகொள்ள முடியாத நீர், ஆறு வருடங்கள் கழித்து எனக்கு என்ன நடக்கும் என்பதை எப்படிச் சொல்லப்போகிறீர்?" என்று மன்னர்பிரான் கேட்டார். பீமசேனனிடம் உடனடியாக ஒரு பதிலும் இல்லை. ஆனாலும் "எடுத்த எடுப்பில்

இதற்குப் பதில் சொல்வது பொருத்தமாக இருக்காது. போகப்போக என்னைப் புரிந்து கொள்வீர்கள்" என்று பீமசேனன் பதில் சொன்னார்.

அன்று மாலையே அரசரின் ஜாதகத்தைப் பீமசேனன் அலச ஆரம்பித்துவிட்டார். பலன் சொல்லுகிறபோது, பக்கத்தில் எவரும் இருக்கக்கூடாது என்பதில் சோதிடரை விட அரசர் குறியாக இருந்தார். அரசமாதேவி, "தான் மாத்திரம் அருகில் இருந்தால் தப்பில்லை" என்றாள். சோதிடருக்கு ஆட்சேபணை ஒன்றும் இல்லை. ஆனால் அரசர் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. ஆகவே தனக்குச் சோதிடம் பார்க்கிறபோது அரசரும் அருகில் இருக்கக் கூடாது என்று கடிந்துகொண்டாள் அரசமாதேவி.

அரசரின் ஜாதகத்தை அலசி ஆராய்ந்த ஜோதிடர் ஆறுமணி நேரங்களுக்குப் பிறகு மன்னர்பிரானின் கடந்த காலத்தில் நடந்தவைகளை ஒன்றுவிடாமல் சொன்னார். ஏறத்தாழ மன்னர் அசந்துவிட்டார். ஒரு சோதிடருக்கு இவ்வளவு வல்லமையா என்று வியந்தார்.

அவருடைய வியப்பு வெள்ளம் வடிந்துவிடுவதற்கு முன்பாகவே விதையைப் போட்டுவிட வேண்டு மென்று முடிவெடுத்தார் சோதிடர். அரசனுடைய கேள்விகளுக்காக சோதிடர் எதிர்பார்த்திருந்தார். அரசன் கேட்ட முதல் கேள்வியே அவருக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. எவரும் வருகிறார்களா என்று எட்டிப் பார்த்தார் அரசர். வெளியில் நின்ற காவலர்களைக் கூட "எட்ட நில்லுங்கள்" என்று சொல்லிவிட்டார் மன்னர். அப்போது மதிநலம் படைத்த சோதிடர், மன்னர் என்ன கேட்கப்போகிறார் என்பதில் உறுதியாகி விட்டார்.

"என் மனைவிக்கு உடல்நலம் எப்படி இருக்கிறது? நீண்ட காலம் இருப்பாள் இல்லையா? எனக்கு இரண்டாவது தாரம் இல்லையல்லவா?" என்ற மூன்று கேள்விகளை வெகு வினயமாகக் கேட்டார் அரசர். அரசரின் கேள்வித் தோரணையே தனது மனைவி சம்கீதா அதிக காலம் வாழ்ந்துவிடக்கூடாதே என்று கவலைப்படுகிற பாணியில் அமைந்திருந்தது. அரசமாதேவியின் ஜாதகத்தைக் கேட்டார் சோதிடர். அரசனுக்கு அதெல்லாம் மனப்பாடம். அவனே அரைவாசி சோதிடன்தானே! அரசன் அவளின் ஜாதகத்தை ஒப்புவித்ததும், ஜோதிடர் சொன்னார். "எல்லாம் நன்றாகத்தானிருக்கிறது. ஆனால்.." என்று இழுத்தார்.

அரசனுடைய விழிகள் விரிந்தன. "என்ன ஆனால்...?" என்று கேட்டான். அவனுடைய இருதயம் ஒரு முறை நின்று, போகலாமா, வேண்டாமா

என்று கேட்டுவிட்டுப் போனது. சோதிடர் பேசினார். "அரசமாதேவியின் ஏழாமிடம், எட்டாமிடம், செவ்வாய், சனி சேர்க்கை எல்லாம் பார்க்கிறபோது, இந்த இரண்டரை வருடங்களுக்கு உள்ளேயே அரசரின் உயிருக்கு ஆபத்து உண்டு" என்றார். அரசனின் தொண்டைக் குழிக்குள் பந்து ஒன்று விழுந்து பல்லாங்குழி ஆடுவதைப் போல இருந்தது. "உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள என்ன செய்யலாம்?" என்று கேட்டான் அரசன். "என்ன செய்வது? இரண்டாவது திருமணம் ஒன்றுதான் வழி" என்றார் சோதிடர். "அரசமாதேவி சம்மதிக்க வேண்டுமே?" என்று கேட்டான் அரசன். "நான் அரசமாதேவியின் ஜாதகத்தைப் பார்க்கிறபோது சம்மதிக்க வைத்து விடுவேன்" என்றார் சோதிடர். அரசன் விடவில்லை. "பெண் எப்படிப்பட்டவளாக இருக்க வேண்டும்?" என்று கேட்டான். "அமைகிற பெண் கண்டிப்பாக தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சார்ந்தவளாகத்தான் இருக்க இயலும்" என்றார் சோதிடர். தாழ்த்தப்பட்ட சாதிக்காரிக்கு எங்கே போவது என்று அரசன் கலங்கினான்.

மறுநாள் விடியலில் அரசமாதேவி சம்கீதாவிடமிருந்து சோதிடருக்கு அழைப்பு வந்தது. காலையிலேயே அவளின் திருமுக தரிசனத்திற்காக கனவுகளோடும் கற்பனைகளோடும் காத்திருந்த சோதிடருக்கு சந்தோஷம் பிடிபடவில்லை. உடனேயே புறப்பட்டுவிட்டார். அரசமாதேவி அவரை எதிர்கொண்டு வரவேற்று தனி அறைக்கு அழைத்துச் சென்றாள். சேடிப் பெண்களை வெளியேறிவிடுமாறு கண்களாலேயே உத்தரவிட்டார். எல்லோரும் வெளியேறிப் போனார்கள். அரசமாதேவியின் முகத்தை ஏறெடுத்துப் பார்த்தார் சோதிடர். தாமரை மலருக்குள் நுழையப் போன கருவண்டு, இது சந்திரன் அல்லவா? இங்கே எப்படி நாம் வந்தோம் என்று குழப்பம் அடைந்தது போல வியப்பின் விளிம்பில் நின்றார். அரசமாதேவி அவ்வளவு அழகாக இருந்தாள். இயற்கை எவ்வளவு தாராளமாக சிலவேளை நடந்துகொள்ளும் என்பதற்கு அவளும் உதாரணம் அல்ல; அவளே உதாரணம். சோதிடர் சொக்கிப் போனார். அரசி கையை நீட்டினாள். இதுவரை கைரேகை பார்க்கிற தொழிலை ஒப்புக்காகக்கூட செய்யாத சோதிடர் உடனேயே அந்த இடது கரத்தைத் தமது கைகளில் ஏந்தினார். முழுக்கப் பார்த்தார். பிறகு வலது கையைப் பார்த்தார். அரசமாதேவி சம்கீதாவின் சுக்கிரமேட்டில் விழுந்திருந்த நட்சத்திரக் குறிகளைக் குறித்து கற்பனையாக அளந்துவிட்டார். சுக்கிரமேடு மிருதுவாயிருக்கிறது என்று சொல்லியிருக்கலாம். ஆனால் எதையும் பரிசோதனை பண்ணிச் சொல்லுகிற பரப்பிரம்மம் ஆயிற்றே சோதிடர்!

ஆகவே, அரசமாதேவியின் உள்ளங்கை பள்ள மேட்டைத் தடவித் தடவிப் பார்த்தார். அரசனைவிட இளமை ததும்பும் சோதிடர் ஒருவர், முதன் முதலாக அதிலும் தனிமையில் அரசமாதேவியின் உள்ளங்கையில் உருளுகிறார் என்றால் சும்மாவா? இரண்டு மேடுகள், ஒரு கோடு என்றெல்லாம் சோதிடர் இரு பொருள்படப் பேசினார்.

பிறகு, சீன முறைப்படி பாதங்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்றார். அவள் தனது இடதுகாலை முதலில் தூக்கி நீட்டினாள். சோதிடர் அப்படியே வாங்கித் தனது வலது தொடையில் வாளிப்பாக வைத்துக்கொண்டார். அரச மாதேவிக்கு உடம்பே புல்லரித்தது. அந்தப் பவள மலர்ப் பாதங்களை உற்று உற்றுப் பார்த்தார். பிறகு ஜாதகத்தைக் கேட்டார். இப்போது அரசமாதேவியின் முகத்தைப் பார்த்தார் சோதிடர். அங்கே கண்கள் சிவந்தும் சிறந்திருப்பதைக் கண்டார். அரசமாதேவியின் ஆசைத் தீக்கு இதுவரை நனைந்த விறகுதான் நகர்ந்து வந்திருக்கிறது என்று கண்டுகொண்டார். ஏற்கனவே சம்கீதாவின் ஜாதகத்தை அரசர் வழியாக அறிந்தவன் என்று காட்டிக்கொள்ளாமல் "உங்கள் ஜாதகம்?" என்றார். "இதோ" என்று அவள் எழுந்தாள். ஜாதகத்தை எடுக்கப்போன அவளின் பின் வார்ப்பைப் பார்த்தார் சோதிடர். பெரிய வயலின் ஒன்று பளிங்குத் தரையில் வரவேற்பு மரியாதையை ஏற்றுக் கொள்வதுபோல அது இருந்தது. பெருமூச்சு விட்டார் சோதிடர்.

அரசமாதேவி கொடுத்த ஜாதகத்தை அலசுவது போல் அலசினார் சோதிடர். வானத்தை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொள்வதையே வாடிக்கையாக்கிக்கொண்ட சோதிடருக்கு இப்போது கிரகங்களைத் தேடிக் கொண்டிருக்க கிறுக்கா என்ன? ஜாதகத்தின் எல்லாக் கட்டங்களிலும் அரசமாதேவி சம்கீதாவின் உடல்தான் அவருக்கு மங்கலாகத் தென்பட்டது. சற்றும் தயக்கம் இல்லாமல் பேசினார் சோதிடர். "அம்மா நான் சொல்வது ரகசியமாக இருக்கட்டும்; ரகசியம் வெளிவந்தால் என் உயிருக்கு மாத்திரம் அல்ல; உங்கள் உயிருக்கே கூட ஆபத்து வந்துவிடும்" என்று தொடங்கினார். அரசமாதேவி தன் காதுகளைச் சோதிடருக்குக் கடன் தந்தாள்.

சோதிடர் தொடர்ந்தார். "நீங்கள் வேறொரு கணவரைத் தேர்ந்தெடுக்கிற நேரம் வந்துவிட்டது. இல்லாவிட்டால் உங்கள் உயிருக்கே ஆபத்து வரும்" என்று சொல்லிவிட்டு அரசமாதேவியின் பதிலுக்குக் காத்திருந்தார் சோதிடர்.

அரசமாதேவி பேசினாள். "அவர் உயிரோடு இல்லாத போதும் இது சாத்தியம் இல்லையே?" என்றாள் அரசி.

சோதிடர் விளக்கினார். "அரசனுக்கும் ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட பெண்ணுக்கும் ஆறு மாதங்களாகத் தொடர்பு இருக்கிறது" "என்றார். அரசியின் முகம் மேலும் சிவப்பானது.

சோதிடர் சொன்னார், "நீங்கள் உயிரைப் பாதுகாக்க திருமணம்தான் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும் என்பது இல்லை; வேறொரு கணவரோடு இருந்தாலே போதுமானது" என்றார். "இருந்தாலே" என்பதிலே உள்ள அழுத்தத்தை உடனேயே உணர்ந்துகொண்டாள் அரசி.

"அரசர் அதிகநாள் வாழ்ந்திருக்க மாட்டார்" என்றார் சோதிடர். அவளோ அழவில்லை. அரற்றவில்லை. "எப்போது இருக்கும்?" என்றுதான் கேட்டாள் சம்கீதா. அரசனுக்கும் அரசிக்கும் இடையே எவ்வளவு பெரிய இடைவெளி இருக்கிறது என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார் சோதிடர். அவருக்கு அடிபட்ட வலியில் பாதி தீர்ந்ததுபோல இருந்தது.

அரசி சம்கீதா சில சந்தேகங்களை எழுப்பினாள். "கைரேகை பார்த்தீர்களே! குரங்குக்குக் கைரேகை உண்டுதானே?" என்றாள். "குரங்கு கைரேகை பார் என்று கைநீட்டுவதில்லை. கடலைக்குத்தான் கை நீட்டும்" "என்றார் சோதிடர். அவரது பதில் அரசமாதேவிக்குச் சிரித்துக் கொள்கிற வாய்ப்பு ஒன்றினை வழங்கியது. நீலக்கடல், முத்துக்களைத் தானே உமிழ்ந்ததைப் போன்ற அவளது பல் வரிசையின் வெள்ளை வெளேர் பளபளப்பில் சோதிடர் சொர்க்கத்துக்கே போனார். அடுத்தும் அரசியே பேசினாள். "மரம் வெட்டுகிறவர்களுக்கும், கல் உடைக்கிறவர்களுக்கும் கைரேகைகளே இருப்பதில்லையே" என்றாள். "இதற் கெல்லாம் ஒரு வரியில் என்னிடம் பதில் இல்லை; நீங்களே இந்த இரண்டு சாஸ்திரங்களையும் படித்துக் கொண்டால் கேள்விகளுக்கே இடமிருக்காது" என்றார் சோதிடர்.

சோதிடம், கைரேகை தெரிந்து கொள்வதில் ஆர்வம் காட்டினாள் அரசமாதேவி. அரசமாதேவியிடமிருந்து வர வேண்டிய பதில் வரவில்லையே என்று பதறினார் சோதிடர். இருந்தாலும் அவள் கொடுத்த சன்மானம் வைர அட்டியல்களாகவும், தங்க நாணயங்களாகவும் இருந்ததைவிட சோதிட சுந்தரனின் விரல்களை ஸ்பரிசித்து அவள் கொடுத்தது சோதிடருக்கு முத்தம் கொடுத்தது போல இருந்தது.

மறுநாள் முதல் அரசர் நாடு சுற்ற ஆரம்பித்தார். நகர்வலம் வருகிறார்; ஊர்வலம் வருகிறார் என்று குடிமக்களிடத் திலே பேச்சு. ஆனால் அரசர், தாழ்த்தப்பட்ட பெண் எங்கே கிடைக்கும் என்று அலைந்தார். பல வாரங்களுக்குப் பிறகு நதிக்கரை ஓரத்தில் அழுக்குத் துணி வெளுத்துக்

கொண்டிருந்த ஒரு சலவைப் பெண்ணின் மீது அரசரின் கவனம் அல்லாடியது. அரசரைப் பார்த்ததும் சலவைத் தொழிலாளிகள் கூட்டமாக வந்து கும்பிடு போட்டனர். "சலவைப் பெண்ணையும், அவள் கணவனையும் தவிர மற்றவர்களும் அந்தத் துறையில் துணி வெளுப்பது ஆகாது" என்று அரசர் உத்தரவிட்டார். எல்லோரும் அகன்று விட்டனர்.

இரவு பகலாக அரசர் அங்கேயே நிலைகொண்டார். துணி வெளுக்கிற சலவைப்பெண் குனிவதையும், நிமிருவதையும் கண்டு களிப்பதிலேயே அரசர் ஆனந்தம் கொண்டார். சலவைத் தொழிலாளி சாதனங்களை வாங்க நகருக்குள் போன நேரம் பார்த்து அரசர் சலவைப் பெண்ணிடம் தனது ஆசையை வெளியிட்டார். "என் உயிர் உன் கையில்தான் உள்ளது" என்றார் அரசர். "என் கையில் அழுக்குத் துணிகள்தான் உள்ளது" என்றாள் சலவைப் பெண். எப்போதெல்லாம் சலவைப் பெண் தனியாக இருந்தாளோ, அப்போதெல்லாம் தனது சரசு சல்லாபங்களைத் தொடங்கினார் அரசர். சலவைப் பெண் சரிந்து விடவே இல்லை. எல்லை மீறிப் போனதால் ஒரு நாள் மாட்சிமை தாங்கிய மன்னர் பிரானின் மீது மண்ணை அள்ளித் தூவினாள்.

அரண்மனையில் அரசியாருக்கு எல்லாமே விளங்கி விட்டது. சோதிடரின் மீது அவளுக்கு மிகுந்த மரியாதை உண்டானது. சொன்னது சொன்னபடி நடக்கிறதே என்று அவள் வியந்தாள். அரசர் அரண்மனையிலிருந்து வெளியேறி சலவைப் பெண்ணை சதம் என்று கிடப்பது நாட்டுக்கே தெரிந்தது. அரசியோ, சோதிடரிடமிருந்து பாடம் படிக்கத் தொடங்கிவிட்டாள். காமத் தீயில் கருகினாள். பகலில் சோதிடமும், இரவில் காமப்பாடமும் பக்குவமாக நடந்தன. தாகம் தணிப்பதற்கு ஒரு துளி நீருக்காக ஏங்கியவளுக்கு நதியே நடந்து வந்தால் எப்படி இருக்கும்? அப்படி ஆனாள் அரசி.

எவ்வளவோ கெஞ்சிக் கூத்தாடியப் பிறகும் சலவைப் பெண் அரசனை ஏறெடுத்தும் கூடப் பார்க்கவில்லை. தனது இறுதி முயற்சி உறுதியாகவே தோற்றுப் போனதில் கடுப்பான அரசன் அரண்மனைக்குத் திரும்பாமல் சமஸ்தானத்தின் வட எல்லைக்குத் திரும்பினான். அங்கே தன்னை நிராகரித்த சலவைப் பெண்ணின் உருவச் சிலையை நிர்வாணமாக நிற்கிற மாதிரி நிறுவினான். அரசனின் அடாவடித்தனம் நாட்டு மக்களிடம் பெருத்த எதிர்ப்பை கொண்டு வந்தது. நிர்வாணமாகத், தன் சிலை நிறுத்தப்பட்டதைப் பொறுக்காத சலவைப் பெண், ஆற்றில் வெள்ளத்தில் மூழ்கி தன் வாழ்க்கையை முடித்துக்கொண்டாள். அவள் கணவனின் கண்ணுக்குள் அந்த நதி இடப்பெயர்ச்சி செய்தது.

அரண்மனைக்குத் திரும்பியபோதுதான், அரசமாதேவி சம்கீதா கருவுற்றிருப்பதை மன்மத் அறிந்தான். கழுத்தை இறுக்கி அவளைக் கொல்லப்போனான். பதுங்கி இருந்த சோதிடன் அரசனைத் தாக்கினான். அரண்மனை ஊழியர்கள் ஒருவர்கூட அரசனின் உதவிக்கு வர வில்லை. அரசி, சோதிடனோடும் ஏராளமான மதிப்பு மிக்க பொருட்களோடும், அரண்மனையை விட்டுப் புறப்பட்டாள். நேரே சலவைப் பெண்ணின் நிர்வாணச் சிலை இருந்த இடத்திற்குப் போனாள். நிரந்தரமாக இருக்குமாறு ஒரு தடித்த, கனமான சேலையை அவள் அந்த நிர்வாணச் சிலைக்குப் போர்த்தினாள். பெண்ணின் மானம் காத்த பேரரசி என்று நாடே அவளை வாழ்த்தியது.

எல்லாவற்றையும் அறிந்த மன்மத் தற்கொலை செய்து கொண்டான். அரசியாரும் சோதிடனும் எல்லைபுறக் கூடாரங்களில் புதிய வாழ்வின் பொற்கால அதிகாரங் களை எழுதினார்கள். பிஸ்வாஸ் சமஸ்தானம் பெருமூச்சு விட்டது. சலவைப் பெண்ணின் சிலையில் பூக்கள் விழுந்தன. சூடம், சாம்பிராணி பத்தி ஏறியது. அவள் தெய்வமானாள்.

ஹஸ்னா - பூட்டோ

சல்ஃபிக்கர் அலி பூட்டோ ஆசியக் கண்டத்தின் அரசியல் வரலாற்றில் அழித்து எழுத முடியாத அதிகாரம். அசப்பில் பண்டிதநேருவின் இரண்டாவது பதிப்பு மாதிரி இருப்பார். பாகிஸ்தானத்தில் இன்றைக்கும் மரணத்தை வென்ற மாமனிதராகவே பூட்டோ கருதப்படுகிறார். பூட்டோ தூக்கிலிடப்பட்டபோது உலகத்தின் மனச்சாட்சியே உறைந்து போனதுபோல இருந்தது.

அப்போது பூட்டோ வெளிநாட்டில் மாணவராக இருந்தார். சிந்து மாநிலத்தில் உள்ள பிரபலமான நிலச்சுவான்தார் ஒருவரின் மகளான அமீர்பேகம் என்பவரை பூட்டோவின் அப்பா பூட்டோவிற்கு மணம் முடித்து வைத்தார். அமீர் பேகம் பர்தாவிற்குள் மறைந்த பருவ நிலவாக இருந்தார். வெளிநாட்டிலிருந்து திரும்பிய பூட்டோ முஸ்லிமாக இருந்தாலும் மேற்கு நாட்டு நாகரிகத்தின் மேன்மைகளை விளம்பரிக்கிறவராகவே வந்து சேர்ந்தார்.

நல்லவேளை, வேறொரு கிளியை விலைக்கு வாங்கிக் கொண்டு வராமல் தான் கட்டிவைத்த சிந்துவெளிச் சீமாட்டியைப் பார்க்கவாவது மகன் பறந்து வந்தாரே என்று அடக்கமாக ஆனந்தப்பட்டார் பூட்டோவின் அப்பா. மனைவி என்று அறிமுகப்படுத்தப் பட்ட அமீர்பேகம் பள்ளிப் படிப்பே முடிக்காதவர். பூட்டோவோ பார் அட்லா.

அது 1951. சிந்துநதி தீரத்திற்கு புதுப்பெண்ணும் கணவனும் தேனிலவுக்குப் போனார்கள். அங்கேயே நதிக்குள் இறங்கி குளிக்கப்போன சூரியனை அம்மணமாகப் பார்ப்பது ஆண்டவனுக்கு ஆகாது என்று ஆர்வாரிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார் அமீர்பேகம். வீட்டில் பொம்மைகள் சட்டை இல்லாமல் கிடந்தால்கூட அந்த அம்மாவிற்கு ஆகாது. பூட்டோவோ மேற்கு நாட்டு மேன்மைகளிலேயே மூழ்கிப்போனவர். இருவருக்கும் நிமிடம்தோறும் இடைவெளி அதிகமாகி வந்தது. இந்தச் சூழ்நிலையில்தான் ஒரு சாயரட்சையில், ஒரு பூங்காவில் பூட்டோ எதிர்பாராத விதமாக ஈரானிய சந்ததியைச் சார்ந்த நசரேத் என்கிற பெண்மணியைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. பரஸ்பரம் பார்வைப் பரிமாற்றம்தான் முதலில் நடந்தது. முதல் சந்திப்பிலேயே இருவரும் ஒருவர் ஒருவருக்காகவே உருவாக்கப்பட்டவர்கள் என்கிற

எண்ணம் இருவருக்குள்ளும் எழுந்தது. விடியல் என்கிற உருது பத்திரிகையில் ஆழ்ந்திருந்த பூட்டோ, தனக்கு முன்னர் நடந்துபோன அந்த மின்னலிலிருந்து உடனே தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு செய்தித்தாளோடு சேர்ந்துவிட முடியவில்லை.

அமீர்பேகம் அப்பாவிப் பெண். அவளால் பூட்டோவின் மனதில் புகுந்துவிட்ட புதியவளை அடையாளம் காண இயலவில்லை. பூட்டோவின் குடும்பத்திற்கு சொந்தமான லார்க்கானா என்கிற இடத்தில் உள்ள புராதனமான இல்லத்திற்கு அந்த அம்மையாரைக் கொண்டு சென்றார்கள். வாழ்நாளெல்லாம் இனி அங்கேதான் இருக்க நேரிடும் என்பது அப்போது அந்த அம்மையாருக்குத் தெரியாது. பூட்டோவிற்கு அமீர்பேகம் வாரிசுகளை உருவாக்கி இருந்தால்கூட அவளுக்கு வாழ்க்கை கிடைத்திருக்கும். அவளோ விதைகள் விழுந்து முளைத்து விருட்சங்கள் ஆக இயலாத சலவைக் கல் பாரையாய் ஆகிப்போனாள்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பூட்டோவிற்கும் நசரேத்திற்கும் காதல் அரும்பியது. அதிகமான விளம்பரம் இல்லாமலே இருவரும் திருமணம் பண்ணிக்கொண்டார்கள். பூட்டோவின் இந்த திருமணத்திற்கு இஸ்லாமிய சட்டம் ஒன்றும் எதிரானது இல்லைதான். இருந்தாலும் இந்தத் திருமணத்தை அறிய வந்த அமீர்பேகம் அவளுக்குள்ளாகவே அழுதாள். ஆனால் அவளது மெல்லிய அழுகுரலால் அந்த புராதனமான கட்டிடத்தைத் தாண்டி வர இயலவில்லை. இப்போது நசரேத் தனது கணவன் பூட்டோவின் அரசியல் வாழ்க்கையில் அதிகமாகப் பங்குவகிக்க ஆரம்பித்தாள். அமீர்பேகம்தான் இதுவரை பேகம் என்ற அடைமொழிக்குத் தகுதியானவர் என்று கருதப்பட்டார். ஆனால் பூட்டோவின் காதல் கிளியான நசரேத் அவரைக் கைப்பிடித்துவிட்ட காரணத்தால் இப்போது நாடு முழுவதும் நசரேத்துதான் பேகம் நசரேத் என்கிற அடைமொழியோடு அழைக்க பட்டார். அமீர்பேகம் என்பவர் என்ன ஆனார் என்றே எவரும் கவலைப்படவில்லை.

கராச்சியில் கடற்காற்று வாங்கிக்கொண்டு கலைச் சின்னம் போல விளங்கிய 70 கிளிஃப்டன் என்கிற பூட்டோவின் புதிய எஸ்டேட்டிற்கு நசரேத்பேகம் ஆட்சித்தலைவி ஆனார். நசரேத் பேகம் வழியாக பூட்டோவிற்கு மூன்று குழந்தைகள் பிறந்தன. அதில் கடைக்குட்டிதான் பாகிஸ்தானில் பிரதமராக பின்னாளில் உயர்ந்த பெனாசிர் பூட்டோ.

1961 வாக்கில் பாகிஸ்தானின் அதிபராக அயூப்கான் இருந்தார். அப்போது பாகிஸ்தான் பிளவுபடாமல் இருந்தது. அயூப்கானின்

அமைச்சரவையில் வெளி விவகாரத்துறை அமைச்சராக பூட்டோ இருந்தார். ஆகவே இப்போது பங்களாதேஷ் என்றும், அப்போது கிழக்கு பாகிஸ்தானம் என்றும் அழைக்கப்பட்ட பகுதிக்கு பூட்டோ அடிக்கடி வரவேண்டியதாயிற்று. வெளி விவகார அமைச்சரான பூட்டோவை சந்தித்தவர்களில் முக்கியமானவர் அப்துல் அஹத். அப்துல் அஹத் இறக்குமதி ஏற்றுமதி வாணிபத்தில் பெரும் புள்ளியாக விளங்கினார். இந்தியாவிற்கு ஏற்றுமதி செய்யவேண்டிய சணல் கோட்டாவை கூட்டித் தரும்படி கேட்பதற்கு அஹத் பூட்டோவை சந்தித்தார்.

அதற்காக தனது இல்லத்தில் பூட்டோவிற்கு அவர் ஒரு விருந்தளித்தார். அன்று மாலை பாரசீகமே இடம் பெயர்ந்து வந்து விட்டதைப் போல இல்லத்திற்கு முன்பாக பூங்காவில் ஏராளமான பெண்களின் கலகலப்புச் சத்தம் கேட்டது. உலகத்தில் அழகான பெண்கள் எல்லா இடங்களிலும் உண்டுதான் என்றாலும், துர்க்மேனிஸ்தானத்திலும் தாய்லாந்திலும் காணப்படுகிற பெண் அன்னங்களின் கவர்ச்சியே தனி. தாய்லாந்திலாவது உடலை சேமித்து வைக்காமல் செலவிடுகிற ஓய்யாரிகள் உண்டு. துர்க்மேனிஸ்தானத்தில் இத்தாலிய பெண்களைப் போல இரட்டைப் பின்னல்களோடு சிற்பிகளையே காதலிக்க வைக்கிற சிலைகளாக அழகு பதுமைகள் உண்டு.

தாய்லாந்தில் குரோட்டன்ஸ் செடிகள், துர்க்மேனிஸ் தானத்தில் குவளைப் பூக்கள். இந்த நந்தவனத்து நந்தியாவட்டைச் செடிகளை தாண்டி ஆராதனைக்குரிய அழகோடு ஒரு பெண் அங்கே நடமாடிக் கொண்டிருந்தாள். பூட்டோவின் விழிகள் அவளை உரசி உரசி உற்சாகம் பெற்றன. வந்தவர்களை அவள்தான் வரவேற்றுக் கொண்டிருந்தாள். இப்போது பூட்டோவிற்கு புரிந்துவிட்டது.

பூட்டோவை விருந்துக்கு அழைத்த அஹத்தின் மகளாகத்தான் அவள் இருக்கவேண்டும். சற்றைக் கெல்லாம் மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டே அஹத், பூட்டோ அருகில் வந்தார். வாத்ஸாயனரின் வாத்திச்சி போல் இருந்த அந்த அன்னப்பெண்ணை அவர் அழைத்தார். இவள்தான் என் மனைவி என்று அஹத் அறிமுகப்படுத்தியபோது பூட்டோவின் பூலோகமே புல்லரித்தது. பூட்டோவும் உதடுகளைப் பார்த்திருக்கிறார். இவள் உதடுகளோ இரண்டாக மடித்து வைக்கப்பட்ட ஆத்தூர் சின்ன வெத்திலைகளைப் போல எவ்வளவு சிருங்கார அழகு! உதடு ஒடிந்து வடிந்திருக்கிறதா? அல்லது ஒட்ட வைக்கப்பட்டிருக்கிறதா? என்பதை அவர் அறிந்துக்கொள்ளக்கூட இல்லை. அவளது உதடுகளிலேயே அவர் உறைந்து போனார். சாறு பிழியப் பட்டாலும், சத்தை இழக்காத கற்பகத் தோட்டத்து ஆரஞ்சு சுளைகளைப் போன்ற அந்த நேர்த்தியான

உதடுகளில் அவர் தடுக்கி விழுந்ததை அஹத் கவனத்தில் கொண்டுவிட்டார். அவளும் வைத்த கண் வாங்காமல் பூட்டோவையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

நாவல்மரத்தை இடைச் சிறுவர்கள் உலுக்குகிறபோது பூமியில் விழுந்து புரளுகிற நாவல் பழங்கள் பசும் புல்வெளியில் உருவாக்குகிற கூச்சத்தைப் போல, பூட்டோவின் உடல் புளகாங்கிதம் அடைந்தது. அந்த இரவு பூட்டோவின் வாழ்க்கையில் போதை கலந்த புதிய வரவாக ஆனது. அதற்கப்பால் பாகிஸ்தானத்தின் வெளிவிவகார அமைச்சர் பூட்டோ கிழக்கு பாகிஸ்தானத்தின் உள் விவகார அமைச்சராக தன்னை உருமாற்றிக் கொண்டார். கிழக்கு ஒன்றுதான் அவருக்கு திசை என்று ஆயிற்று. அந்த அழகு மயிலின் பெயர் ஹஸ்னா. அவளைச் சந்திப்பதுதான் அவருக்கு இப்போதெல்லாம் பாகிஸ்தானின் வெளி விவகாரமாகியது.

அவர் தங்குவதற்கு விருந்தினர் இல்லங்கள் இருந்தாலும் அஹத் என்கிற வாணிப வள்ளலின் வரவேற்பறைதான் பூட்டோவின் பூலோக சொர்க்கமாயிற்று. தொழில் நிமித்தமாக அஹத் பக்கத்து இடங்களுக்கு செல்கிறபோதெல்லாம். ஹஸ்னாவின் தனிமையை விரட்டுவதுதான் தர்மம் என்று எண்ண ஆரம்பித்துவிட்டார் பூட்டோ. அவர்கள் இருவரின் நெருக்கத்தை அறிந்து வைத்திருந்த அஹத், தான் ஒன்றும் இதைப் பெரிதாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்பதை உணர்த்துகிற தருணத்திற்காக காத்துக்கொண்டிருந்தார்.

ஒருநாள் அவர் வீட்டில் வார விடுமுறை என்று தங்குகிற சாக்கில் வந்து சேர்ந்தார் பூட்டோ. அவரை வரவேற்றார் அஹத். அவசரமாக வாணிபத்தின் பொருட்டு தொலைதூரம் போக வேண்டும் என்றார் அஹத். அப்படியென்றால் நான் அரசு விருந்தினர் இல்லத்தில் தங்கிக்கொள்கிறேன் என்றார் பூட்டோ. நான் வருகிறவரை அல்லது நீங்கள் விரும்புகிறவரை இங்கேயே தங்கியிருக்கலாம் என்றார் வாணிப வள்ளல். இருவருக்கும் அவரை வெகுவாகப் பிடித்துவிட்டது.

பூட்டோவால் ஹஸ்னா இரண்டு குழந்தைகளுக்கு அம்மா என்பதை நம்பவே இயலவில்லை. அவ்வளவு இறுக்கமாக இருந்தது அவளது உடம்பு. பிள்ளைகளால் இடைஞ்சல் வந்துவிடக்கூடாது என்பதற்காக அஹத் அந்தப் பிள்ளைகளை வேறு தன்னோடு ஓட்டிக் கொண்டு போனார். தான் விரித்த வலையில் ஹஸ்னா விழுவதற்கு பதிலாக கணவனே அவளைத் தள்ளிவிட்டு விட்டான் என்றுதான் பூட்டோ நினைத்தார். வெட்டாத குழியில் விழுந்துவிட்ட தந்தமே உடலாகிப்

போன தங்க யானைதான் பூட்டோ என்று மகிழ்ச்சி அடைந்தார் அஹத். அவருக்குச் சணல் ஏற்றுமதியிலிருந்த கவலை தனது சகதர்மிணி ஹஸ்னாவின் ஒழுக்கம் ஏற்றுமதியாவதில் இல்லை. அன்றிலிருந்து பூட்டோவும் ஹஸ்னாவும் கணவன் மனைவியாகவே வாழ ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்.

மேற்கு பாகிஸ்தானத்திற்கு பூட்டோ திரும்பிய பிறகு ஹஸ்னாவின் நினைவாகவே இருந்தார். அப்போது ஒருமுறை அவர் மெக்காவிற்குப் புனிதப் பயணம் மேற்கொள்ள வேண்டியது வந்தது. மதகுருவும் அவருடைய மரியாதைக்குரிய நண்பருமான ஒருவர் அவரையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற ஹஸ்னாவை விட்டுவிட்டு, அவள் ஆசையை நிறைவேற்றாமல் புனிதப் பயணத்தை மேற்கொள்வது பொருத்தமாக இருக்காது என்று அறிவித்தார். அதேநேரத்தில் பூட்டோ தனது அமைச்சர் பதவியைத் துறந்தார். பரபரப்பான பாகிஸ்தான் அரசியலில் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் ஆனார்.

அமைச்சராக இருந்தவரை பூட்டோவை புனிதர், புகழுக்குரியவர் என்றெல்லாம் கிரிவலம் வந்த அஹத் இப்போது பதவியில் இல்லாத பூட்டோவை ஏறெடுத்துப் பார்ப்பதே பாவம் என்ற முடிவிற்கு வந்தார். ஆனால் ஆளுங்கட்சியில் அமைச்சராக இருந்தபோது பூட்டோவின் மீது காட்டிய அதே பாசத்தைத் தான் ஹஸ்னா அவர் பதவியில் இல்லாத போதும் காட்டிவந்தார். இன்று இல்லாவிட்டால் நாளை, நாளை இல்லாவிட்டால் நாளைய மறுநாள் பூட்டோ பாகிஸ்தானத் தின் தலைவராகிவிடுவார் என்று ஹஸ்னா கணக்குப் போட்டார்.

வாணிபத்தை வளைப்பதற்காக தனது மனைவியை அடகு வைப்பதற்கு ஆயத்தமாயிருந்த அஹத் இப்போது பூட்டோவிற்கு பதவியில்லாத நேரத்தில் அதே மனைவியை கொடுமைப்படுத்தத் துவங்கினார். இறுதியாக அந்த நீண்ட நாடகத்தின் கடைசி கட்டத்தில் அவர் ஹஸ்னாவை விவாகரத்து செய்தார். 1971ம் ஆண்டு கிழக்கு பாகிஸ்தானம் பங்களாதேஷ் என்ற தனிநாடாக உருவானது. ஹஸ்னா டாக்கா நகரத்தில் இருந்தார். பூட்டோவோ கராச்சியில் அவரை எப்படி சென்று சேர்வது என்பதே ஹஸ்னாவிற்கு புரியாத புதிராகிவிட்டது. காரணம், இரண்டும் இப்போது வெவ்வேறு நாடுகளாகி விட்டது. பூட்டோ மேற்கு பாகிஸ்தானத்தின் அதிபரானார். எப்படியென்றாலும் தன்னை பூட்டோ அழைத்துக் கொள்வார் என்கிற நம்பிக்கையிலேயே நாட்களை நகர்த்தினாள் ஹஸ்னா.

போர்க் கைதிகளை திரும்பப் பெற்றுக்கொள்கிற காலம் கனிந்தது.

இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானத்திற்கும் இடையே உருவான சிம்லா ஒப்பந்தம் காரணமாக அப்போது இந்தியப் பிரதமராக இருந்த இந்திரா காந்தியை சந்திக்க பூட்டோ புறப்பட்டு வந்தார். அவர் தனிமையில் இந்திராகாந்தியை சந்தித்து பங்களாதேஷில் உள்ள ஹஸ்னாவை எப்படியாவது கராச்சிக்கு கொண்டுவந்துவிட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார். இந்திராகாந்தி இரண்டு நாடுகளின் நேச மனப்பான்மைக்கு நெருடல் வந்துவிடாமல் இருக்க பூட்டோவின் கோரிக்கைக்குச் சம்மதித்தார்.

பூட்டோவின் இரண்டாவது மனைவியான நசரேத் அரசல் புரசலாக பூட்டோவிற்கும் ஹஸ்னாவிற்கும் இடையில் ஏற்பட்டுவிட்ட காதலைத் தெரிந்து கொண்டார். முதல் மனைவியான அமீர்பேகத்திடமிருந்து மூச்சே வரவில்லை. நசரேத்திடமிருந்து முனகல் மாத்திரமே வெளிப்பட்டது. நசரேத் கராச்சியில் இருந்து விட்டதால் ஹஸ்னா ராவல் பிண்டிக்குக் கொண்டுவரப்பட்டாள். நசரேத்திற்கு நடந்ததெல்லாம் தெரிந்திருந்தாலும் ஒரு நாள்கூட அவள் தன் கணவனிடம் கேட்டதே இல்லை. அந்நேரம் பூட்டோ, அதிகார மரத்தின் உச்சாணி கொம்பிலிருந்தார். ஆகவே வேதனையை வெளிப்படுத்துகிற ஒருதுளி கண்ணீர்கூட அவளுக்கு வினையாக முடிந்துவிடக்கூடும் என்கிற நிலையிலிருந்தது.

மெக்காவிற்குப் புறப்படுவதற்கு முன்பாகவே எவரும் அறியாமல் ஹஸ்னாவை பூட்டோ மணம் முடித்தார். திருமணமெல்லாம் முடிந்த பிறகு, இந்தத் திருமணத்திற்கு அடிப்படைக் காரணமாக விளங்கிய நியாசி என்கிற அந்த ஆலோசகருக்கு பூட்டோ அமைச்சரவையிலே பதவி வழங்கினார். அமைச்சர்களும் அரசு அதிகாரிகளும், ஹஸ்னாவைக் கண்டதும் அச்சப்பட்டார்கள்.

காரணம், பூட்டோ அவர்களை ஆண்டு கொண்டிருந்தாலும், உண்மையிலேயே பூட்டோவை ஆண்டு கொண்டிருந்தது ஹஸ்னாதான் என்பதை அறிந்து வைத்திருந்தார்கள். அரசியல் நுணுக்கங்களை ஆட்சித் திறமைகளைக்கூட தனது கணவர் பூட்டோவிடமிருந்து ஹஸ்னா அறிந்து வைத்திருந்தாள்.

இந்த நேரத்தில் அபுதாபியில் ஒரு ஐந்து நட்சத்திர ஓட்டலை ஆரம்பிக்க வேண்டும் மென்கிற எண்ணம் ஹஸ்னாவிற்கு வந்தது. அபுதாபி மன்னர் பூட்டோவின் நெருங்கிய நண்பர் என்பதை ஹஸ்னா அறிந்திருந்தார். ஐந்து நட்சத்திர ஓட்டல் ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டும் என்றதும், பூட்டோ மறுப்பேதும் சொல்லவில்லை. மாறாக கலாச்சாரக் குழுவை அந்த

நாட்டிற்கு அனுப்புகிறேன் என்ற போர்வையில் ஐந்து நட்சத்திர ஓட்டலை அபுதாபியில் ஆரம்பிப்பதற்காக பூட்டோ ஹஸ்னாவை அனுப்பிவைத்தார். சில ஆண்டுகளிலே அபுதாபியின் கலைச் சின்னங்களில் ஒன்றாக அந்த ஓட்டல் கண்மலர்ந்தது. எல்லையில்லாத வருமானம் ஹஸ்னாவின் பணக் குவியலை பத்து மடங்காக்கியது.

பூட்டோ பாகிஸ்தானத்தின் அதிபராக இருந்தாலும், தன் நிழலைக் கண்டு தானே அச்சப்படுகிற சூழ்நிலைக்கு ஆளாக்கப்பட்டார். கராச்சியில் உலகப் புகழ்பெற்ற ஏற்றுமதி இறக்குமதி நிறுவனம் ஹஸ்னாவிற்குச் சொந்தமானது. அவளின் இரண்டாவது மகள் சணான் என்பவளுக்கு நடைபெற்ற திருமணம் உலகப் பிரசித்தமானது. கராச்சி விமானதளத்திலிருந்து ஹஸ்னாவின் இல்லம்வரை வெளிச்சம் சிந்தும் வண்ண விளக்குகள், புத்தம் புதிதாக பொருத்தப்பட்டன.

உலகப்புகழ் பெற்ற ஓட்டல் இன்டர்நேஷனல் என்கிற விருந்தினர் மாளிகையின் எல்லா அறைகளும் திருமணத் திற்காகவே ஒதுக்கப்பட்டன. நூர்ஜஹான், மெகுதி ஹஸன் ஆகிய புகழ்பெற்ற பாடகர்கள் இரவெல்லாம் பாடினார்கள். ஒவ்வொருவருக்கும் ரூபாய் 10 லட்சம் பரிசுப்பணம் வழங்கப்பட்டது. இந்தத் திருமணம் எந்த அளவில் பேசப்பட்டது என்றால், பூட்டோவின் இரண்டாவது மனைவி நசரேத் தனது மகள் பெனாசிர் பூட்டோவிற்கு திருமணம் நடைபெறும்போது எல்லாச் செலவுகளும் அந்த திருமணத்தைவிட இரண்டு மடங்காக செய்யப்படவேண்டும் என்று தெரிவித்தாள். அதற்கும் ஆமாம் போடுகிற நிலையிலேதான் அதிபர் பூட்டோ அப்போது இருந்தார்.

நசரேத், பூட்டோவின் மூன்றாவது திருமணத்தைப் பற்றித் தெரியவந்ததும் ஆத்திரப்பட்டாள். இப்போது பாகிஸ்தானத்தின் முதல் பெண்மணி நசரேத்தா அல்லது ஹஸ்னாவா? என்கிற அரண்மனைப் போராட்டம் ஆரம்பித்தது. கோபத்தின் கொதிநிலையிலிருந்த நசரேத் துயரத்தின் முடிவில் தூக்க மாத்திரைகளை அள்ளிச் சாப்பிட்டாள். பூட்டோ அசைந்து கொடுக்கவில்லை. நசரேத்தின் தற்கொலை முயற்சி நாடு முழுவதும் பரவியது. ஆடாமல், அசையாமல் 48 மணிநேரம் கழித்துத்தான் நசரேத்தைப் பார்க்கவந்தார் பூட்டோ. நசரேத்திற்கு பாகிஸ்தானத்தின் முதல் பெண்மணி என்கிற இடத்தைக் கொடுத்தார் பூட்டோ. ஆனால், இதயத்தையெல்லாம் ஹஸ்னாவிடம் ஒப்படைத்துவிட்டார்.

1977-ல் பாகிஸ்தானில் நடைபெற்ற தேர்தல்களில் பூட்டோ கட்சி பெரும்பான்மையான இடங்களில் வெற்றி பெற்றது. என்றாலும்,

தேர்தலில் பூட்டோ செய்த தில்லுமுல்லு காரணமாகவே அவர் வெற்றிபெற்றார் என்கிற குற்றச்சாட்டு எழுந்தது. அதன் விளைவாக நாடு முழுவதும் கண்டனக் குரல்கள் எழுந்தன. அபாய அறிவிப்பைப் பூட்டோ உணர்ந்துகொண்டார். ஆகவே ஏராளமான நகை நட்டு, பணம், செல்வத்தோடு தனது இதயத்திற்கு இனியவளான ஹஸ்னாவை எவரும் அறியாமல் பூட்டோ, லண்டனுக்கு அனுப்பினார். அவள் அங்கே வசதியான ஓர் இல்லத்தை வாங்கி வாழத் தொடங்கினாள்.

அதே ஆண்டில் பாகிஸ்தானில் நடைபெற்ற இராணுவப் புரட்சியால் பூட்டோ சிறை பிடிக்கப்பட்டார். இராணுவ ஆட்சி தொடர்ந்தது. ஹஸ்னாவை அவள் எடுத்துச் சென்ற செல்வத்தோடு பாகிஸ்தானுக்கே திரும்ப அனுப்ப வேண்டுமென்று கோரிக்கை எழுந்தது.

தூக்கு மேடையை முத்தமிட இருந்த பூட்டோவைக் காப்பாற்றுவதற்காக லண்டனில் பிரபலமான ஜான் மேத்யூஸ் என்கிற வழக்கறிஞரை அனுப்பி வைத்தார் ஹஸ்னா. மூன்றாவது மனைவியாக இருந்தும் கொலைக் களத்தில் நின்ற பூட்டோவைக் காப்பாற்றுவதற்கு ஹஸ்னா படாதபாடு பட்டாள்.

சிறையில் இருந்தபோது ஹஸ்னாவைப் பார்ப்பதற்கு பூட்டோ துடியாய்த் துடித்தார். இராணுவ அதிபராக இருந்த ஜியாவிடம் பூட்டோ இதற்காக மன்றாடினர். ஜியா, 'ஹஸ்னா வந்து பார்ப்பதற்கு தடையில்லை. ஆனால் திரும்ப லண்டனுக்கு செல்ல இயலாது' என்று அறிவித்தார். ஆகவே ஹஸ்னாவின் எதிர்கால வாழ்வைக் கருதி பூட்டோ அந்தக் கடைசி ஆசையையும் கைவிட வேண்டியதாயிற்று. இந்தக் காலகட்டத்தில் நசரேத் அவரது மகள் பெனாசிர் பூட்டோ ஆகியோர் ஹஸ்னா பாகிஸ்தான் வருவதற்கு எதிராக இருந்தார்கள்.

கொடுமனக் கூனிகள் பூட்டோவைத் தூக்கில் தொங்க விட்டனர். அதற்கு ஹஸ்னா, நசரேத்தின் மகன்கள் இருவரையும் லண்டனுக்கு அழைத்துத் தன் பாதுகாப்பில் வைத்திருந்தார். அதுமாத்திரமில்லாமல் நசரேத் நோயின் கொடுமையில் உயிருக்குப் போராடியபோது அவரை இலண்டனுக்கு அழைத்து மருத்துவம் பார்த்தார் ஹஸ்னா.

மூன்றாவது மனைவியாக பூட்டோவிற்கு வந்த ஹஸ்னா மீது மற்றவர்கள் குற்றம் சொன்னார்கள். அவள் ஒருவர் மீதும் குற்றம் சொல்லவில்லை. விதி வழியே வாழ்க்கை போகிறது என்று ஹஸ்னா இன்னமும் லண்டனில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். சிந்துநதி வற்றிப்போகாத வரை தேம்ஸ் நதி தீர்ந்து போகாதவரை காதல் உலகத்தில் கண்ணியமிக்கவளாகவே ஹஸ்னா கருதப்படுவாள்.

ஊனா - சார்லி சாப்ளின்

ஆங்கிலப் படங்களின் பெயர்களை எழுத்துக்கூட்டி ஒழுங்காக வாசிக்கத் தெரியாதவர்கள் கூட அறிந்து வைத்திருக்கிற ஒரு பெயர் சார்லிசாப்ளின். அவருடைய முகம் அழித்தெழுத முடியாத அபூர்வமான முகம். இட்லர் மீசையோடு படத்தில் பார்க்கத்தான் சார்லி சாப்ளின் அப்படி இருக்கிறாரே தவிர நேரில் பார்ப்பதற்கு நேர்த்தியாக இருப்பாராம்.

அது பேசும்படம் வராத காலம். அப்போது வறுமை வாய்ப்பட்டு, வாழ்கைப் புயலில் சிக்கிச் சீரழிந்த சார்லி இங்கிலாந்திலிருந்து பிழைப்பைத் தேடி அமெரிக்கா போனார். ஒரு நாடகக் கம்பெனியின் சின்னவராக அமெரிக்காவிற்கு சென்ற சார்லி சாப்ளினுக்கு பார்த்த இடமெல்லாம் வியப்பாகவே அவருக்குத் தெரிந்தது. அது 1913.

இங்கிலாந்து அவருக்குள்ளிருந்த அற்புதமான கலைஞனைத் தெரிந்திருக்காவிட்டாலும் அமெரிக்கா வில் உள்ள தயாரிப்பாளர் ஒருவர் சார்லிக்கு உள்ளே புதைந்திருந்த கலைஞனைக் கண்டுபிடித்துவிட்டார். முதல் வருடத்தில் சார்லி எட்டு படங்களில் நடித்தார். அடுத்த ஏழு வருடங்களில் 69 படங்களில் அவர் நடித்தார். 1920 முதல் சார்லி படங்களைத் தயாரிப்பதிலும் ஈடுபட்டார்.

அமெரிக்காவில் ஒருநாள் கடற்புரம் ஒன்றில் மில்ட்ரெட் ஹாரிஸ் என்பவனைச் சார்லி சந்தித்தார். அவளுக்கு அப்போது 14 வயதுதான். சார்லிக்காகவே பிறந்து வளருகிறவளாக அவர் தன்னைக் காட்டிக்கொண்டாள். அவளுடைய நடை, உடை, பாவனைகளைப் பார்க்கிற போது இவள்தான் நமக்காகவே பிறந்த நங்கை என்கிற முடிவிற்குத்தான் சார்லி முதலில் வந்தார்.

இறுதிவரை இந்த மில்ட்ரெட் அவளது அம்மாவின் கைப்பிடிக்குள் இருந்தவள்; கிளிப்பிள்ளை மாதிரி அம்மா சொன்னதை அப்படியே ஒப்புவிக்கிறவள் என்பதைச் சார்லி தெரிந்து கொள்ளவில்லை. சின்ன வயதுப் பெண்ணைக் கெடுத்துவிட்டோமே என்கிற கவலைச் சார்லியைக் கவ்விக்கொண்டது. ஆகவே மில்ட் ரெட்டின் அழகையை நிறுத்த அவளைத் திருமணம் பண்ணு வதைத் தவிர சார்லிக்கு வேறு வழிதெரியாமல் போயிற்று. ஆகவே சார்லி திருமணம் பண்ணிக்

கொண்டார். மில்ட்ரெட்டிற்குக் குழந்தை பிறந்தது. குழந்தையோ அங்கவீனமாகப் பிறந்து மூன்று நாட்கள் மாத்திரமே மூச்சுவிட்டது. இரண்டாவது திருமணம் நாள் வந்தபோதே அவர்களின் திருமணம் ஆட்டம் கண்டது. சார்லி அவளை விவாகரத்துச் செய்தார்.

சார்லி படங்களில் நடித்துக் கொண்டிருந்தபோது லிட்டாகிரே என்கிற குழந்தை நட்சத்திரத்தைப் பார்த்தார். அவளுக்கு அப்போது 6 வயதுதான். என்றாலும் வயதுக்கு மீறி வளர்ந்திருந்தாள். அவள் வளர வளர அவளோடு சேர்ந்து அவளது கன்னக்குழியும் ஆழமானது. லிட்டாவின் கன்னக்குழியிலேயே சார்லி தடுக்கி விழத்தொடங்கினார். "எத்தனையோ முறைகள் நான் தடுக்கிவிழுந்தும் நீ ஏன் அந்தக் கன்னக்குழியை மூடாமலே இருக்கிறாய்?" என்று சார்லி கவிதையே எழுதத் தொடங்கினார். அவள் அன்றைக்கே ஏன் பருவத்திற்கே வரவில்லை என்று இயற்கையின் மீது இடறினார்.

லிட்டா பருவத்திற்கு வருகிறவரை அவளையே நினைத்துக்கொண்டு சார்லி விரட்ட ஆரம்பித்த பெண்களின் பட்டியல் பாஞ்சாலியின் சேலையைப் போல வளர்ந்துகொண்டே போனது. அவர்களில் மேகாலின்ஸ், லில்லா லீ, பெக்கி ஹாப்கின்ஸ் ஆகியோர் குறிப்பிடத் தகுந்தவர்கள்.

லிட்டா பருவத்திற்கு வந்த மறு ஆண்டே அதாவது அவளுக்கு 16 வயதே ஆனபோது சார்லிக்கு அவள் குழந்தை பெற்றுக் கொடுத்துவிட முன்வந்தாள். அவளது வயிறு முன்னேற முன்னேற சார்லிக்குக் கலக்கமே வாழ்க்கையாய்க் கசந்தது. 'பணம் தந்துவிடுகிறேன்; கலைத்துவிடு கருவை' என்று சார்லி அவளிடம் மன்றாடினார். அவளோ நீயாவது உன் பணமாவது என்று மறுத்துவிட்டாள். காசைவிட கருவில் வளரும் தன் குழந்தையைத்தான் லிட்டா நேசிக்கிறாள் என்று நினைத்தார் சார்லி. குழந்தைகள் இரண்டு பிறந்தன. வாழ்வு கசந்தது. வேறு வழியில்லாமல் லிட்டாவைச் சார்லி விவாகரத்து செய்தார்.

பெண்களைத் தேடுவதும் ஓடுவதுமாக இருந்த சார்லிக்கு மணவாழ்வு என்பதே மடத்தனமானது என்கிற எண்ணம் தோன்றிற்று. ஆகவே அடுத்த திருமணத்தைப் பற்றி அவர் ஆற அமர நினைத்துப் பார்ப்பதற்கு அவருக்கு 9 வருடங்கள் ஆனது.

நடிகை ஜோன்பாரி என்பவள் வாராந்திர ஒப்பந்தத்தில் நடிப்பதற்காகச் சார்லியிடம் வந்தாள். கொஞ்சநாளில் சார்லி தன்னை நினைத்துத்தான் உருகி, உருகி ஒல்லியாகிவிட்டார் என்று கதைகட்ட ஆரம்பித்தாள். அவளது அக்கிரமமான ஆணவப் பிடிப்பில் இருந்து

வெளிப்படுவதற்காக அவளது வாரச் சம்பளத்தைக் கூட சார்லி குறைத்துப் பார்த்தார். நடிகைக்குக் குழந்தைப் பிறந்தது. கொடுமைப்படுத்துகிறார் சார்லி என்று அவள் கோர்ட்டிற்குப் போனாள். ஏழு விவாகரத்து வழக்குகளில் சார்லிக்குச் சார்பாகப் பேசிய பொதுமக்கள் இந்த வழக்கில் சார்லிக்கு இதுவே வேலையாகிப் போயிற்று என்று நடிகையின் பக்கம் அணி திரண்டார்கள். சார்லி இவள் பெற்றது என் குழந்தை அல்ல என்று வாதாடினார்.

என்ன இந்த நடிகன், தன் குழந்தையைத் தன் குழந்தை என்றே ஒத்துக்கொள்ளாத கயவன் என்று உலகமே பேசிற்று. இறுதியாகக் குழந்தையின் இரத்தப் பரிசோதனை நடைபெற்றது. அது சார்லியின் குழந்தை அல்ல என்கிற மருத்துவப் பரிசோதனை நடிகையின் ஆதரவாளர்களை வெட்கப்பட வைத்தது.

பெண்கள் என்றாலே மாயப் பிசாசுகள் என்கிற பத்ரஹிரி வேதாந்தத்திற்குச் சார்லி தள்ளப்பட்டார். வேறு ஒரு பெண்ணை இனி ஏறெடுத்துப் பார்ப்பதில்லை என்பதில் இறுக்கமாக இருந்த சார்லிக்கு இறுதியாக ஒரு சோதனை வந்தது. சார்லிக்கு அப்போது வயது 54. அவர் சந்தித்த நடிகை ஊனாவிற்கு வயது 17. காதல் வயது, வருடம் இவைகளைக் கண்கொண்டு பார்ப்பதில்லை. ஆசை மேடுபள்ளங்களை நிரவலாக்கி விடுகிற அற்புத சக்தி படைத்தது.

கலிஃபோர்னியா நகரத்தில் சார்லி ஊனா இருவருக்கும் திருமணம் நடைபெற்றது. மறுநாள் அமெரிக்காவில் வெளியான அத்தனை பத்திரிகைகளும் எட்டுக்காலத்தில் தலைப்பிட்டு சார்லி ஊனா திருமணத்தை எழுதின. கூடவே எத்தனை நாளைக்கு இந்தத் திருமணம் நீடிக்கும் என்கிற கவலைக் கோடுகளையும் பத்திரிகைகள் இழுத்தன. இந்த முறை சார்லி பத்திரிகை விமர்சனங்களைப் பற்றிக் கவலைப் படவில்லை.

இன்றைக்கு முறிந்துவிடும் இந்தத் திருமணம்; நாளை குலைந்துவிடும் திருமணம் என்றெல்லாம் பத்திரிகைகள் எழுதின. பத்திரிகைகாரர்கள் சிலபேரே எத்தனையோ பெண்களை ஏற்கனவே பார்த்தவர் சார்லி; அவரிடம் மாட்டிக் கொண்டாயே அபலைப் பெண்ணே' என்று பேச ஆரம்பித்தார்கள். எல்லாவற்றையும் கவன மாகவும், பொறுமையாகவும் கேட்ட ஊனாவின் மனதில் உறுதி பிறந்தது.

அடுத்தவர்களுக்குக் காது கொடுத்துத்தான் வாழ்க்கையை மற்றவர்கள் நாசப்படுத்திக் கொண்டார்கள். ஆகவே மற்ற சார்லிப் பெண்களின் குறைகளை ஊனா பட்டியல் போட்டாள். அவற்றைத் தனது

நடவடிக்கைகளிலிருந்து அறவே நீக்குவது என்று முடிவெடுத்தாள். சார்லிக்கு வெறும் மனைவி மாத்திரம் தேவைப்படவில்லை; அம்மாவும், மனைவியுமான ஒரு மங்கையர்க்கரசி தேவைப்பட்டாள் என்பதைக் கண்டு கொண்டாள் ஊனா. ஆகவே சார்லியின் உணவிலே கவனம் செலுத்தினாள். இதைத்தான் சாப்பிட வேண்டும்; இதை சாப்பிடக்கூடாது என்றெல்லாம் கணவனிடம் உறுதியாகப் பேசினாள். சார்லிக்கு அவளின் கண்டிப்புப் பிடித்திருந்தது. அந்த கருணை கலந்த கண்டிப்பில் சின்ன வயதில் சார்லி இழந்துபோன அம்மாவே அவருக்குத் தெரிந்தாள். சின்னச்சின்ன தொல்லைகளிலிருந்து சார்லியை, ஊனா முற்றாக மீட்டாள்.

இப்போது சார்லிக்கு ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வருடம் தவறினாலும் வைப்பு தவறாமல் ஆறு குழந்தைகள் பிறந்தன. ஏற்கனவே இருந்த மனைவிமார்கள் இரண்டு குழந்தைகளை விட்டு விட்டுச் சென்றிருந்தார்கள். அவர்களை வளர்க்க சார்லி படாதபாடுபட்டார். அவர்கள் எங்கோ செல்வச் செழிப்பில், பாராட்டும்படியான பராமரிப்பில் வளர்ந்தார்கள் என்றாலும், சார்லிக்கு ஒரு குற்றஉணர்வு இருக்கவே செய்தது. ஊனா உள்ளன்போடு தன் குழந்தைகளை விட அடுத்த மனைவிகளின் குழந்தைகளுக்கு அன்புகாட்ட ஆரம்பித்தாள்.

இதுவரை சார்லி தன் பணத்திற்காகவும், புகழில் கிடைக்கிற பங்கிற்காகவும் ஆசைப்பட்ட பெண்களைப் பார்த்து அலுத்திருந்தார். ஊனா அவருடைய வாழ்வில் கோடை மழையாகக் கொட்டினாள். சார்லி தனது நண்பர்களோடு பேசிக்கொண்டிருக்கிற சந்தர்ப்பங்களிலே கூட தனது உண்மையான ஒரே மனைவி ஊனாவைப் பற்றி பேசாமல் இருந்தது இல்லை.

1947ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க வாழ்க்கையில் உள்ள முரண்பாடுகளை மையமாக்கி சார்லி ஒரு படம் எடுத்தார். அப்போது அமெரிக்காவின் குடியரசுத் தலைவரை அப்படம் பெரிதும் பாதித்தது. சார்லியின் மீது அவர் நடவடிக்கை மேற்கொள்கிற அளவிற்கு வந்துவிட்டார்.

'மாபெரும் சர்வாதிகாரி' என்று ஹிட்லரைப் பற்றி சார்லி சாப்ளின் ஒரு படம் எடுத்தார். அமெரிக்கர்கள் அந்தப் படத்தை உன்னிப்பாக கவனித்தனர். சோவியத் நாட்டிற்குச் சாதகமாக அந்தப்படம் எடுக்கப்பட்டதாக அமெரிக்க அரசு கருதியது. அந்தக் காலகட்டத்தில் சிவப்பிலக்கிய சிந்தனையாளர்கள், இடது சாரிகள் ஆகியோரைப் பட்டியலிட்டுத் தாக்குவதற்கு முனைந்தது அமெரிக்க அரசு. எவ்வளவோ குற்றச்சாட்டுகளைச் சுமத்தியபிறகு சார்லி சாப்ளின் தனது இதயம்

இடதுசாரி எண்ணங்களின் இனிய கூடாரம்தான் என்றார்.

"கம்யூனிசம் ஒருநாள் தோற்கும்" என்று கர்ஜித்தார் அமெரிக்க ஜனாதிபதி. சாப்ளினோ "கம்யூனிஸ்ட்டுகள் தோற்பார்கள்; கம்யூனிசம் ஒரு போதும் தோற்காது" என்று சீறினார்.

அலுவல் காரணமாக சார்லியும், ஊனாவும் அய்ரோப்பாவிற்கு புறப்பட்டார்கள். அவர்களைச் சுமந்துசென்ற கப்பல் நடுக்கடலில் மிதக்கிறபோதே அமெரிக்க அரசு அடாவடித்தனமாக, ""என் உங்கள் அமெரிக்க விசாவை ரத்துச் செய்யக்கூடாது?" என்று கேட்டது. "நீ என்ன எனது விசாவை ரத்துச்செய்வது? உன் விசாவே வேண்டாம்" என்று பதில் தந்தி கொடுத்தார் சார்லி. இப்போது ஊனாவுக்குப் பெரும்சோதனை வந்தது.

முதிர்ந்த வயதில் தனது கணவனுக்கு அவமானம் நேர்ந்தபோது, பாறையைப்போல அசையாமல் நின்றாள் ஊனா. அமெரிக்க விசாவிற்காகவும், அங்கே குடியேறு வதற்காகவும் உலகின் ஒவ்வொரு நாட்டு மனிதரும் ஆர்வத்தோடு இருந்த காலகட்டத்தில் ஊனா ஒரு நிமிடம்கூட தாமதிக்கவில்லை. "என் கணவனுக்கு விசா வழங்க மறுத்த அமெரிக்க அரசாங்கமே, இதோ எனது அமெரிக்கக் குடிஉரிமையை விட்டுவிடுகிறேன்; என் கணவனுக்கு நேர்ந்த அவமானம் எனக்கே நேர்ந்தது; அமெரிக்காவே உன்னை ஒருபோதும் மன்னிக்கமாட்டேன்" என்று ஊனா எழுதினாள்.

ஜெஃபர்சனும், வாஷிங்டனும் பிறந்து மாற்றுக் கருத்து களுக்கு மதிப்பளிப்பதுதான் மக்கள் நாயகம் என்று உலகிற்கு அறிவித்து அமெரிக்க மண்ணில், சார்லி சாப்ளினின் மாற்றுக் கருத்தை மதிக்கிறவர்கள் அன்று இல்லை. ""உன் அமெரிக்க குடிஉரிமையை எனக்காக விட்டுவிட வேண்டாம்; உன் குழந்தைகளின் எதிர் காலத்தை எண்ணிப்பார்" என்று சார்லி ஊனாவிடம் மன்றாடினார். ஆனால் ஊனா ஒரே வரியில் "என் கணவனை அவமானப்படுத்திய நாட்டை என் கண்களால் இனி படத்திலேகூடப் பார்க்கமாட்டேன்" என்று சபதம் செய்தாள். இருவரும் ஸ்விட்சர்லாந்து நாட்டில் குடியேறினார்கள். சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஹாலிவுட் பட அதிபர்கள் சார்லிக்கும், ஊனாவுக்குமான அமெரிக்கத் தடையை நீக்கிவிட வேண்டுமென்று அமெரிக்க அரசை வற்புறுத்தினார்கள். இறுதியாக அமெரிக்க அரசு பணிந்தது.

சார்லி ஊனா இருவரும் அமெரிக்க மண்ணில் வெற்றி வீரன், வீராங்கனையாகக் கால்வைத்த நாள் அவர்கள் வாழ்வில் மறக்க

முடியாத நாள். அன்றுதான் சார்லிக்கு ஆஸ்கார் அவார்டு கிடைத்தது. பத்திரிகையாளர்கள் சார்லியைக் கேள்விக்குமேல் கேள்விகளால் புரட்டி எடுத்தார்கள்.

"இந்த வயதிலும் இவ்வளவு இளமையோடு நீங்கள் இருப்பதற்கு என்ன காரணம்?" என்ற ஏக காலத்தில் எல்லோருமே கேட்டார்கள். அதற்குச் சார்லி "ஊனா" என்று ஒரே வார்த்தையில் பதில் அளித்தார். "பல பெண்களோடு வாழ்க்கையை ஏறத்தாழச் செலவழித்து விட்ட நான் இந்த இனியவள் ஊனாவிற்காகவே பல வருடங்கள் காத்திருந்தேன் என்று இப்போது எனக்குத் தோன்றுகிறது" என்றார் சார்லி.

கணவனும் மனைவியுமாக அமெரிக்காவின் பல பகுதி களிலும் உள்ள திரையரங்குகளுக்குச் சென்றார் கள். எல்லா இடங்களிலும் தடைநீக்கப்பட்ட சார்லி சாப்ளினின் படங்களே ஓடின. ஆனால் வெளியில் "ஹவுஸ்ஃபுல்.... நின்று பார்க்கிறவர்கள் உள்ளே வரலாம்" என்கிற அறிவிப்புப் பலகைகள் தொங்கின. அவற்றைப் பார்த்து சார்லி சிரித்தார். ஆனால் ஊனா அழுதாள். தனது கணவனுக்குக் கிடைத்த பெருமையை எண்ணி எண்ணி ஊனா மகிழ்ச்சிக் கண்ணீர் வடித்தாள்.

அமெரிக்க அரசாங்கமே முன்வந்து "நீங்கள் இருவரும் அமெரிக்காவிலேயே தங்கவேண்டும்" என்று கேட்டது. சார்லியோ "ஊனாவின் முடிவே என் முடிவு" என்றார். ஊனா ஒரே வரியில் "அமெரிக்கா எங்களை ஏறத்தாழ விரட்டி அடித்தபோது அடைக்கலம் தந்த ஸ்விட்சர்லாந்து நாடுதான் இறுதிவரை எங்கள் தாயகம்" என்று அறிவித்தார். "இரவல் தாய்நாடுதானே அது" என்றார்கள் அமெரிக்க அதிகாரிகள். "என் முடிவில் மாற்றம் இல்லை" என்றாள் ஊனா.

பிறகு இருவரும் ஸ்விட்சர்லாந்தில் வாழ்ந்தார்கள். 1977 ஆம் ஆண்டு குளிர்மிகுந்த கிறிஸ்துமஸ் இரவில் சார்லி சாப்ளின் என்கிற கலாமகா காவியம் தன்மீது திரையை இழுத்துக் கொண்டது. குழந்தையைப் பறிகொடுத்தவளைப்போல சார்லியை இழந்த ஊனா அழுதாள்.

சார்லிக்கு அப்போது வயது 90. ஊனா அவரைவிட 37 வயது இளையவள். என்றாலும் வயதைத் தாண்டிய வாலிபக் காதல் ஊனாவை உலக உத்தமிகளின் வரிசையில் ஒருவளாக உயர்த்திற்று.

டெல்லா - ஜேம்ஸ்

அமெரிக்காவில் பென்சில்வேனியா நகரம். அளவெடுத்துத் தையற்காரன் சட்டை தைத்ததுபோல சொல்லி வைத்ததைப் போல தெருக்கள் வீடுகள். மேலிருந்து பார்த்தால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட நகரம் என்றால் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்கிற எண்ணத்தை இயற்கையாகத் தூண்டுகிற தோட்ட வீடுகளின் தொடர்ச்சி மாதிரியான நகர அமைப்பு.

நகரின் மேற்கில் குன்றுகளை எதிர்த்து ஒரு சிறிதான வீடு. அங்கே திருமணமாகி வந்ததிலிருந்து குவா, குவா சத்தம் இல்லை. கணவன் மனைவி மாத்திரம்தான். டெல்லாவிற்கு பல்பொருள் அங்காடி ஒன்றில் வேலை. ஜேம்சிற்கோ பேக்கரி ஒன்றில் வேலை. அளவான சம்பளம். விலைவாசி உயர்ந்திருந்த அந்த ஆண்டுகளில், மிச்சம் பிடிப்பது என்பது எட்டாத வானத்தில் கிட்டாத நிலவைப் பிடிப்பதுதான்.

காலைக் கதிரவனின் கிரணங்கள் சாளரம் வழியாக அந்த அறையில் தங்கள் பூவேலையை அப்போதுதான் தொடங்கி யிருந்தன. டெல்லாவின் முகத்தில் ஏமாற்றமும், நம்பிக்கையும் வந்து வந்து போகின்றன. இன்று அவள் வேலைக்குச் செல்லவில்லை. உண்டியல் ஒன்றில் எப்போதோ ஒருமுறை போட்டு வைத்திருந்த பணத்தை அவள் இப்போது தேடி எடுத்துவிட்டாள். எண்ணி எண்ணி அவளது விரல்களுக்கு வலி வந்ததோ ல்லையோ தெரியவில்லை. ஆனால் காசுகள் காய்ப்பேறின. எவ்வளவோ எண்ணிப் பார்த்தும் 1 டாலர் 87 சென்ட்டுகள்தாம் வந்தன. இரண்டாவது, மூன்றாவது முறைகள் எண்ணுவதால் 1 சென்ட் கூடுமென்றாலும் அவள் எண்ணுவதிலே அர்த்தமிருக்கிறது. இருப்பினும் டெல்லா கடந்த ஒருமணி நேரமாக அந்தச் சிறிய தொகையை எண்ணிப் பார்ப்பதிலேயே ஈடுபட்டிருக்கிறாள். எவ்வளவோ எண்ணிப் பார்த்தும் 1 டாலர் 87 சென்ட்டுகள் கூடுவதாக இல்லை. 60 சென்ட்டுகள் பென்னிகள் ஆக இருந்தன. பென்னி என்பது நமது ஊர் அந்தநாள் குட்டிக்காசு போல. பென்னிகளும் கூடவில்லை; சென்ட்டுகளும் அதிகரிக்கவில்லை. டாலர் மட்டும் நோட்டு ஆதலால் டெல்லாவையே வைத்தக்கண் வாங்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது.

மறுநாள் விடிந்தால் கிறிஸ்துமஸ். டெல்லா வேறென்ன செய்துவிடப்போகிறாள்? அழுக்கடைந்த கட்டிலில் தன்னை வாரிப்போட்டுக் கொண்டு அழுவதைத் தவிர அவளுக்கு வேறு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. அந்த அறையில் கண்களை எங்கே சுழற்றினாலும் வறுமையின் அடையாளங்களே வட்டமிட்டன. கிழிசல்கள், அழுக் கானது, உடைந்தது இப்படித்தான் பொருட்கள் இறைந்து கிடந்தன. டெல்லாவின் கணவன் ஜேம்சிற்கு வாரச் சம்பளம் 20 டாலர். அவளுக்கோ 10 டாலர். வீட்டு வாடகையோ 8 டாலர். வாய்க்கும் கைக்குமான வாழ்க்கை. டெல்லாவிற்குக் கூடச் சேர்ந்து அழுவதற்குக் கூட ஆள் ஒன்றும் இல்லை. விடிந்தால் கிறிஸ்துமஸ்.

டெல்லா அழுகையை நிறுத்தினாள். வெடுக்கென்று எழுந்து கண்ணாடியில் தனது முகத்தைப் பார்த்தாள். கொஞ்சம் பௌடர் அப்பிக்கொள்ள வேண்டும்போல் தோன்றிற்று. அப்பிக்கொண்டாள். வாசலுக்கு வந்தாள். வெளியில் எட்டிப் பார்த்தாள். அக்கம்பக்கத்து வீடுகளி லிருந்து கிறிஸ்துமஸ் சங்கீதங்கள் சாம்பிராணிப் புகை காற்றில் மெல்ல வட்டமிட்டு ஓசையின்றி ஏறுவதைப்போல மென்மையாகக் கேட்டும் கேளாமலும் இருந்தன. நட்சத்திர விளக்குகள் மினுக் மினுக்கென்று எரிந்தன. ஒரே ஒரு நிமிடம்தான் டெல்லா தன்னை உள்வாங்கிக் கொண்டாள்.

ஒருவருடம் முழுவதும் சேமிக்க ஆரம்பித்தும், தன் ஆசைக் கணவன் ஜேம்சிற்கு, மரியாதையான ஒரு பரிசுப் பொருள் வாங்கப் பணம் சேரவில்லையே என்கிற கவலையால் அவளது கண்கள் பனித்தன. அவள் மீண்டும் கண்ணாடி யில் தன் முகத்தைப் பார்த்தாள். அவளது கூந்தலைச் சிலுப்பினாள். அது ஏதோ சொல்லி வைத்துக் குதிக்கிற மரக்கல நதி மாதிரி தொங்கியது. அவளது கூந்தல் அவளுக்கே பொறாமையை உண்டாக்கியது. தன் கூந்தலை ஒரு முறைக்கு இரண்டுமுறை முகர்ந்து பார்த்தாள். பிறகு கண்களில் காலாறிய கண்ணீர்த் துளிகளைக் கைக்குட்டையால் துடைத்துக்கொண்டாள்.

அவசரம் அவசரமாக அள்ளி முடித்துக்கொண்டு வெளிறிப்போன மரக்கலர் கோட்டை குளிருக்கு இதமாகப் போர்த்துக் கொண்டு டெல்லா தெருவில் இறங்கி விடுவிடுவென்று நடந்தாள். குளிர் ஈறுகளை இடப்பெயர்ச்சி செய்கிற மாதிரி ஓங்கி அடித்தது. அவள் ஒன்றையும் சட்டை செய்யவில்லை. எப்படி யாவது ஜேம்சிற்கு அவள் நினைத்த பரிசுப் பொருளை வாங்கிவிட வேண்டும். அருமையான அவரின் கைக்கடிகாரத்திற்குப் பொருத்தமே இல்லாத தோல் வளையம்தான் அவளைப் எப்போதும் உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது. இந்த ஆண்டு

கிறிஸ்துமஸ் பரிசாக தங்கநிறத்தில் ஒரு சங்கிலி வாங்கிக் கணவனை அசத்திவிட வேண்டும் என்று வருடம் முழுவதும் அவள் நினைத்தாள். ஒரு டாலர் 87 சென்ட்டுகளை வைத்துக்கொண்டு அவள் நினைக்கிற கடிகாரச் சங்கிலியை எப்படி வாங்கிவிட இயலும்? கடை கடையாக ஏறி இறங்கினார். கடைக்காரர்களே அவளை பரிதாபமாகப் பார்த்தார்கள். இருக்கிற தொகைக்குள், தான் நினைக்கிற மாதிரி சங்கிலி கிடைத்துவிடாதா என்று டெல்லா நடந்தாள். அப்போதுதான் தரையில் நீந்துகிற தங்கமீனைப்போல எதிரே ஒரு கடை தென்பட்டது. 'கூந்தல் இங்கே வாங்கப்படும்' என்று அறிவிப்புப் பலகை வேறு. அவ்வளவுதான் ஒரே நிமிடத்தில் டெல்லா தாவி உள்ளே ஏறினாள். 'கூந்தல் வாங்குகிறீர்களா?' என்றாள்.

'ஓ' என்று ஒரு அம்மா உடம்பைத் தூக்கிக்கொண்டு எழுந்து நின்றாள்.

கசாப்புக் கடைக்காரனுக்கு ஆடு கத்துவது அலட்டலைத் தராததுபோல அவள் எழுந்து நின்றபோதுதான் தெரிந்தது அவள் எப்போதும் கத்திரிக்கோல் சகிதமே இருக்கிறாள் என்பது.

'எவ்வளவு?' என்று கேட்டாள் டெல்லா.

"பத்து டாலர்" இது அவள் சொன்னது.

பேரம் பேசிக் கொண்டிருக்க நேரமில்லை. தலையை ஒரு தள்ளு பின்னால் தள்ளினாள் டெல்லா. அரை நிமிடத்தில் கூந்தலை அந்தப் பெண்மணி கத்தரித்துவிட்டாள். டெல்லா அரைவட்டம் சுற்றித் திரும்புவதற்குள் பத்து டாலர் பட்டென்று மேசைமீது வந்தது. டெல்லா அந்த 10 டாலர் நோட்டை எடுத்துக்கொண்டு ஓடினாள். பத்தே டாலரில் அருமையான கடிகாரச் சங்கிலியைப் பார்த்து வைத்துவிட்டுத்தான் வந்திருந்தாள்.

அவளுக்கே ஆச்சரியம். சிலவேளை கனவுகளில் மாத்திரமே சாத்தியமாகிற காரியங்கள் நிஜத்தில் நடந்துவிடுகின்றன. அவளது கால்கள் இப்போது ஓட்டப்பந்தயத்தில் மூச்சிரைக்க முன்னேறும் குதிரையைப் போல தாவின. பத்து டாலரில் அந்த ஒரு சங்கிலிதான் இருந்தது; மற்றொன்று கடை அடைக்கிற அந்திப் பொழுது அது.

வந்துவிட்டாள் கடை பாதி அடைத்தாகிவிட்டது. கெஞ்சினாள். போனால் போகட்டும் என்று கடைக்காரன் 10 டாலரை வாங்கிக்கொண்டு அந்தக் கடிகாரச் சங்கிலியை விட்டெறிந்தான். "ஆண்டவனே உனக்கு நன்றி" என்று சொல்லிவிட்டு டெல்லா வீடு நோக்கி விரைந்தாள். வந்ததும் வராததுமாக டெல்லா தன்னைக்

கண்ணாடியில் பார்த்துக்கொண்டாள். மழைபோன்ற கூந்தல் பளிச்சென்று மறைந்ததுபோல் காணப்பட்டது. முகத்தைப் பார்த்தால் பள்ளிச் சிறுவன் ஒருவனின் முகமாக அது பட்டது. உற்றுப்பார்த்தாள். பள்ளிச் சிறுவனின் முகமேதான் அது. தலையை முடிந்த மட்டும் திரும்பிப் பார்த்தாள். தலையே கழன்று வந்துவிடும்போல் இருந்தது. பள்ளிச் சிறுவனேதான். அவள் டெல்லா இல்லை. பணம் கேட்ட அவசரத்தில் பாவி மகள் கூடுதலாகவே வெட்டிவிட்டாள் என்று டெல்லா இப்போதுதான் தெரிந்துகொண்டாள்.

ஜேம்ஸ் நல்லவேளை இதுவரை வரவில்லை. வந்து பார்த்தால் அவரை எப்படி எதிர்கொள்வது என்பதே டெல்லாவிற்கு பெரும் பிரச்சனையாகப் போனது. மனதில் சங்கடப்பூச்சி சிலந்தி வலைப்பின்னத் தொடங்கியது.

வழக்கமாக வீடு திரும்புகிற நேரம் பிந்தி, ஜேம்ஸ் வருவதில் டெல்லாவுக்கு மனச்சம்மதம் இல்லை. இருப்பினும் அந்த ஒரு சில நிமிடங்களில் வந்ததும் எப்படி ஜேம்ஸைச் சமாளிப்பது என்று டெல்லா கதிகலங்கினாள். ஜேம்ஸ் தலையைப் பார்த்தால் பள்ளிச் சிறுவனைப் போலத் தோற்றமளிக்கிற தன்னை நேசிப்பாரோ மாட்டாரோ, என்ன நினைப்பார் என்றெல்லாம் டெல்லா சிந்தனையில் ஆழ்ந்தாள். ஜேம்சிற்குச் சிறப்பான பரிசு ஒன்றை வாங்க வேண்டுமென்பதற்காக அவருக்குப் பிடிக்காததை செய்துவிட்டோமோ என்றெல்லாம் கவலையில் ஆழ்ந்தாள். பரபரப்பும், வேதனையுமாக அவள் துடித்தாள். நிமிடங்கள் வருடங்களாகச் சோம்பல் முறித்தன.

சிறிது நேரத்தில் ஜேம்ஸ் வந்தார். அவரின் எதிரில் நிற்பதற்கே டெல்லா கூசினாள். தன்னைக் கண்டு பிடித்துவிடுவாரோ என்று அவள் தயங்கினாள். தவறு செய்துவிட்ட மான்குட்டி நாணிக் கோணி அம்மாவிற்கு முன் கால், கைகளை உதைத்துக்கொண்டு நிற்பதுபோல அவள் நின்றாள். ஜேம்ஸ் அவள் எதிரில் நின்றார். அவளது முகத்தில் நடைபெற்ற இனக் கலவரத்தை அவர் பார்த்தார். எட்டிப் பார்த்தால்கூட, கூந்தலை யாரைக் கேட்டுக் கத்தரித்தாய் என்று கேட்பதாக ஆகிவிடும் என்று ஜேம்ஸ் நேர்பார்வையாக ஒன்றும் தெரியாதவர்போல் பார்த்தார்.

அழுகையை அடக்கிக் கொண்டிருந்த டெல்லாவிற்கு இப்போது அழுகை முட்டிக்கொண்டு வந்தது. அவள் 'ஓ' வென்று அழுதாள். ஜேம்ஸ் அவளை மார்போடு அணைத்துக்கொண்டார். கூந்தலைத் தடவுகிற வழக்கமான வேலைக்கு அன்று மாத்திரம் விடுமுறை விட்டார். என்ன நடந்தது என்று ஜேம்சால் ஊகிக்க முடியவில்லை. நினைத்த மாத்திரத்தில் கூந்தலைக்

குறைத்துக்கொள்கிற, கூட்டிக்கொள்கிற அதிநவீன அணங்கு இல்லை டெல்லா. இல்லாவிட்டால் ஏதாவது சேதாரமா? வன்முறையா? ஒன்றும் விளங்கவில்லை. கேட்டால் அழுவாள். ஆகவே தன் மார்பு மைதானத்தில் புதைந்து அழுத தென்னங்கன்றைப் போல இருந்த டெல்லாவை ஜேம்ஸ் தேற்றினார். அவளது விசம்பல் ஒலிமாத்திரம் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது. விடிந்தால் கிறிஸ்துமஸ். இப்படி அழுகை ஓலமாக ஆகிவிட்டதே என்று நினைத்தார் ஜேம்ஸ். ஆனால் அதைக்கூட அவர் வெளியில் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

கொஞ்சநேரத்தில் அவளாகப் பேசினாள். கிறிஸ்துமஸ் பரிசாக, தான் வாங்கி வைத்திருந்த தங்கநிறச் சங்கிலியை எடுப்பதற்காக அவள் ஓடினாள். என்னவோ என்று ஜேம்ஸ் பரபரப்போடு பார்த்தார். கொஞ்ச நேரத்தில் திரும்பிவந்த டெல்லா "எங்கே உங்கள் கடிகாரம்; காட்டுங்கள்" என்றாள். "கடிகாரமா?" என்று அவர் இழுத்தார். "நேற்று வரை இருந்த கடிகாரம் இன்று என்ன ஆனது?" என்று அவள் இழுத்தாள். ஜேம்ஸிடமிருந்து உடனே பதில் ஒன்றும் வெளிப்படவில்லை.

டெல்லா விடவில்லை. எங்கே கடிகாரம் என்று அவரைத் துளைத்து எடுத்தாள். என்ன செய்வது? ஜேம்ஸ் சொற்ப சம்பளத்தில் சொர்க்கத்தைச் சிருஷ்டிக்கிறவர்தான். டெல்லாதான் ஜேம்சை நேசித்தாளா? ஜேம்ஸ் நேசிக்கவில்லையா? அவரும் ஒரு வருடமாக தனது அன்பு மனைவிக்கு இந்த ஆண்டாவது சிறந்த கிறிஸ்துமஸ் பரிசைத் தரவேண்டுமென்று முன்னேற்பாடுகளைச் செய்துதான் வந்தார். வருவதும் போவதுமே அவரது வாழ்க்கையில் சொற்ப சம்பளத்தின் சோபிதமாகப் போனது. அவரும் இன்று மதியத்திலிருந்து டெல்லாவிற்கு ஏதாவது கிறிஸ்துமஸ் பரிசு வாங்கியாக வேண்டுமென்று துடியாய்த் துடித்தார். ஆகவேதான் சேர்த்த பணத்தை அவரும் முடிந்த அளவில் எண்ணி எண்ணிப் பார்த்தார். அவரிடத்திலும் மறக்க முடியாத பொருள் ஒன்றை மனைவிக்கு வாங்குகிற அளவிற்குக் காசு சேரவில்லை.

ஆகவே வேறு வழியே இல்லாமல் தனது கைக்கடிகாரத்தை விற்றார். அந்தப் பணத்திலிருந்து தனது ஆசை டெல்லாவிற்கு அழகான விலை உயர்ந்த இரட்டைச் சீப்பு ஒன்றை வாங்கினார். இந்த இரட்டைச் சீப்பைக் கூந்தலை வாரிவிட்டு கூந்தலிலேயே குடியேற்றி விடுவார்கள். டெல்லாவின் நீளமான கூந்தலில் இது இடம் பெற்றிருந்தால் எவ்வளவு நேர்த்தியாக இருக்குமென்று நினைத்து ஆசையாக அதை வாங்கினார். இம்மாதிரிச் சீப்பை பென்சில்வேனியாவில் ஏழைபாழைகள் எவரும்

கூந்தலில் வைத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். ஆகவே போனால் போகிறது என்று அம்மாதிரிச் சீப்பை வாங்குவதில் ஜேம்ஸ் ஆர்வம் காட்டினார். இறுதியாக தனது இலக்கை அடைந்தேவிட்டார்.

இப்போது ஆசையாக தன் கணவர் ஜேம்சிற்குத் தான் வாங்கிய தங்கநிற கடிகாரச் சங்கிலியை டெல்லா காண்பித்தாள். பெருமை அவளுக்குப் பிடிபடவில்லை. அதேநேரத்தில் கூந்தலில் சொருகி வைப்பதற்காக உயர்ந்த விலையில் ஜேம்ஸ் வாங்கி வந்த சீப்பை அவர் காட்டினார். பரிசுப் பொருட்கள் கைமாறின. ஆனால் இரண்டு பரிசுகளுக்கும் வேலையே இல்லாமல் போயிற்று. இவளோ கூந்தலைக் கத்தரிக்கக் கொடுத்துவிட்டு, தங்கச்சங்கிலி வாங்கினாள். அவரோ கைக்கடிகாரத்தை விற்றுவிட்டு, கூந்தலில் வைப்பதற் காக விலை உயர்ந்த சீப்பை வாங்கினார். அவரிடத்தில் இப்போது சங்கிலியைப் போட்டுக்கொள்ள கடிகாரம் இல்லை. இவளிடத்தில் விலைஉயர்ந்த சீப்பைச் சொருகிக்கொள்ள கூந்தல் இல்லை.

இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தனர். சிலவிநாடி இடைவெளிக்குப் பிறகு ஒருவரை ஒருவர் அணைத்தனர். இருவரும் விசம்பினர். 'ஓ' வென்று அழுதனர். "நாம் சந்தோஷமாக இருக்கவேண்டிய கிறிஸ்துமஸ் இரவு" என்றாள் டெல்லா. ஜேம்சும் ஆர்வமாக "நாம் சந்தோஷமாக இருக்க வேண்டிய கிறிஸ்துமஸ் இரவு" என்றார். இருவரின் அழுகையும் சிரிப்பாய் மாறியது. ஒருவரை ஒருவர் இப்படி நேசித்த கணவன் மனைவியை உலகம் எப்போது பார்க்கப் போகிறதோ என்று தாழ்வாரத்தில் தள்ளிநின்ற பைன் மரங்கள், தங்கள் மலைப்பைப் பரிமாறிக் கொண்டன. வெளியில் கிறிஸ்துமஸ் கீதங்கள் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தன.

இரவு இருவரும் நடுநிசியில் ஆலயத்திற்குப் போவதாக இருந்தார்கள். இப்போது சின்னச் சின்ன முயல் குட்டிகளைப்போல இருவரும் கட்டிலில் விளையாடப் போனார்கள். விடிந்து போகலாம் ஆலயம் என்றார்கள். விழித்திருக்கவா போகிறார்கள்.

ஒருமணி நேரத்திற்குப் பிறகு குழந்தைகளைப்போல இருவரும் ஒரே போர்வைக்குள் தூங்கிப் போனார்கள். அவள் கனவில் ஜேம்ஸ். அவர் கனவில் டெல்லா. இயேசுபாலன் பிறந்தார். எங்கோ அல்ல, எதையும் எதிர்பாராத அன்பு பெருகி வழிகிற இடத்தில் அவர் எப்போதும் பிறக்கிறார். வெளியில் சிறுவர்கள், சிறுமிகள், பெரியவர்கள் எல்லோரும் புத்தாடையில் ஆலயத்திற்குப் புறப்பட்டுப் போகிறார்கள். எங்கு பார்த்தாலும் கீதமழை கொட்டுகிறது. பன்னிர்ப்புஷ்பங்கள் மணலில்

விழுந்து தங்கள் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவிக்கின்றன. நட்டநடு நிசி பகலாய்ப் பளிச்சிடுகிறது.

டெல்லாவும், ஜேம்சும் இன்ப அரவணைப்பின் இதமான சுகத்தில் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். காதல், கல்யாணத்தில் முடிகிறது. கல்யாணம், காதலில் தொடங்குகிறது என்பதற்கு டெல்லா, ஜேம்ஸ் உதாரண உச்சங்கள் இல்லையா?

மூலம்: ஓ ஹென்றி

கலினா - வலேரி

மாஸ்கோ விளக்குக் கம்பங்களின் நிழல்கள் நள்ளிரவுக் காற்றில் தொட்டுப்பிடித்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. இரவு, விடியலின் முன் அறிவிப்பு தான் என்று எவருமே எடுத்துக் கொள்வதில்லை. இருட்டு, வெளிச்சத்தைத் தனது கர்ப்பகிரகத்தில் வைத்து அடைகாத்துக்கொண்டிருந்தது. இருந்தும் அவள் அச்சத்தில் உறைந்துகொண்டிருக்கிறாள். இரவுக்கு இருள் ஒரு போர்வை. இவளுக்கு கம்பளி ஒரு போர்வை; தூக்கம் ஒரு போர்வை; கனவு ஒரு போர்வை. அச்சம், மூச்சு விடுவதுபோல அவள் கிடந்தாள்.

எதிர்பாராமல் எழுந்து உட்கார்ந்தாள். பக்கத்தில் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்த தனது கணவன் வலேரியை உசுப்பினாள். "வலேரி, வலேரி, கதவு தட்டப்படும் சப்தம் கேட்கிறது அந்த உளவாளிகளைப் போகச் சொல்" என்றாள். வலேரி எழுந்து கதவைத் திறந்தான். திறப்பதற்கு முன்பாகவே இது கலினாவின் கற்பனை என்பதை அவன் அறிவான். இது ஆறாவது முறை. என்ன செய்வது? அவளது கற்பனைக்குச் சிறகுகள் அவ்வப்போது முளைத்துக்கொள்வதற்கும் காரணம் இல்லாமல் இல்லை. அந்த நாட்டு உளவாளிப் போலீசாரால் அவள் அவ்வளவு பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறாள். சோவியத் அரசாங்கம் அவளிடமிருந்து எதிர்பார்த்தது ஒன்றே ஒன்றுதான். வலேரியை அவள் கைவிட்டுவிட வேண்டும். கலினாவிற்கு அவள் உயிரை விட்டுவிடலாம். ஆனால் வலேரியை விட்டுவிட முடியாது.

ஒரு பக்கத்தில் ஒடித்தால் நொறுங்கிவிடத்தக்க உலர்ந்த கொடிபோன்ற கலினா; மறுபுறம் சர்வ வல்லமை படைத்த அரசாங்கம்.

ரஷ்யாவின் துந்ரா பகுதி ஏறத்தாழ ஆண்டு முழுவதும் உறைந்த கடலால் சூழப்பட்டது. பெரும்பாலும் இங்கே கடலோடிகளான மீனவர்களும், படகுக்காரர்களும் தான். குறைவான கோடைகாலத்திலும், குறைந்தபட்சம் முப்பது நாட்கள் சூரியன் அடைவதில்லை. இரவிலும் உச்சிக்கு மேலே சூரியன் சூடு போட்டுக்கொண்டிருப்பான். ஓய்வை நிராகரிக்கிற சூரியன் அப்பகுதியில் வியர்வை சிந்தும் பாட்டாளி மக்களுக்கு ஒரு பாடமானான். இந்த இரவுகளுக்கு ' வெள்ளை இரவுகள்' என்று ரஷ்யாவில் பெயர்.

கலினாவின் தந்தை சிவப்பு இராணுவத்தில் தளகர்த்தர்; தாயோ ஒரு ஆஸ்பத்திரியில் செவிலி. கலினா நாலாவது. பள்ளிக்குச் சென்றதிலிருந்து நடனத்தில் அவளுக்கு விருப்பம் வந்தது. எப்போதும் ஆடிக்கொண்டே இருப்பாள். அவளுக்கு ஏழு வயதானபோது அவளது நடனத்தைப் பார்த்த பிரபலமான நடன ஆசிரியர் ஒருவர், அவளுக்கு நடனத்துறையில் பிரகாசமான எதிர்காலம் இருப்பதாக கலினாவின் அம்மா காதில் போட்டு வைத்தார்.

கொஞ்சம் வெதுவெதுப்பான சூழலில் கலினா நடனப் பயிற்சி பெற்றால் நல்லது என்று கருதிய அவளது அம்மா, வேறொரு பள்ளியில் அவளைச் சேர்த்தாள். கலினா ஆண்டுக்கொரு முறை விடுமுறையில்தான் வீட்டிற்குப் போவாள். மற்றபடி விளையாட்டிலும் விருப்பம் காட்ட மாட்டாள்; ஆண் நண்பர்களும் அவளுக்கு இல்லை. அவளது ஒரே காதலன் 'நடனம்' தான்.

வயல்வெளிகளில் தனித்துத் தலைக்காட்டும் வில்லிப் பூவைப்போல கலினா காணப்பட்டாள். உலக அளவிலான 'பாலெட்' நடனப்போட்டிகளில் தானும் பங்குபெற வேண்டும் என்று அவளுக்கு ஆசை துளிர்ந்தது. அதற்காக அவள் மாஸ்கோ சென்றாள். முதல்முறை அவளுக்குத் தோல்விதான். இருந்தும் தடைக் கற்களே வாழ்வில் படிக்கட்டுகள் என்கிற முடிவிற்கு வந்தாள். அடுத்த விடுமுறையிலும் கலினா மாஸ்கோவிற்கே பயணம் ஆனாள். இந்த முறை அவளது நடனத்தை உலகப் புகழ்பெற்ற பாலெட் நடனக்காரரான வலேரி பார்க்க நேர்ந்தது.

உடனே ஊருக்குத் திரும்புகிற நினைப்புக்கு கலினா விடை கொடுத்தாள். வலேரியைப் பற்றி நிறைய கேள்விப்பட்டிருந்தாள். அவரை நெருங்கமுடியும் என்று அவள் ஒருபோதும் நினைத்ததில்லை. அங்கே ஒரு மாலைக் காலத்தில் வலேரியின் நடனக்குழுவினர் ஆடினர். தரையில் கால் பாவாது தாவி நிலைத்து நிற்கும் வலேரியின் அதிஅற்புத நடனத்தை கலினா கண்களில் விதைத்துக்கொண்டாள். வால்காவின் வெள்ளத்தில், இளஞ்சூரியனின் ஒத்தடத்தில், கையில் முத்துக் குவியல்களோடு மிதப்பதைப் போல இருந்தது அவளுக்கு. நடனம் முடிந்ததும் வாலிபர்களும் இளம் பெண்களுமாக பலர் வலேரியிடத்தில் ஆட்டோகிராஃப் வாங்குவதற்காக வரிசையாக நின்றனர். அதே வரிசையில் தான் கலினாவும் நின்றாள். ஆனால் அவள் ஆட்டோகிராஃப் வாங்கவில்லை. வலேரியை அவள் நெருங்கியபோது பார்வைப் பரிமாற்றத்தில் மாத்திரமே அவள் பரவசமடைந்தாள். வலேரி தங்கியிருந்த ஓட்டலுக்கே அவளும் தன்னை இடம்மாற்றிக்

கொண்டாள்.

ஒரு மாலைக்காலத்தில், குளித்து முடித்தது போன்ற புல்தரையில் தன்னந்தனியாக வலேரி உட்கார்ந்திருந்தார். செய்தித்தாள் ஒன்று அவரது மடியில் கால் நீட்டிக்கொண்டிருந்தது. அப்போதுதான் கலினா அங்குவந்து சேர்ந்தாள். "கலினா உன் நடனம் நேர்த்தியாக இருந்தது" என்றார் வலேரி. எப்போது பார்த்தார், எங்கே பார்த்தார் என்றெல்லாம் உடனே அவளால் சரிபார்க்க முடியவில்லை. எதிர்பாராத இனிய இந்தத் தாக்குதலால் அவள் நிலைகுலைந்தாள். மனதிற்குள் வைத்து பீடம் எழுப்பிக்கொண்டிருந்த தேவவேளையில் சிலை ஒன்று தானே கிளர்ந்து வந்து நிலைபெற்றது போல அவளுக்குத் தோன்றிற்று.

பிறகு இரண்டு ஆண்டுகள் இடைவெளி. மீண்டும் கலினா மாஸ்கோ சென்றாள். இப்போது வலேரி ஆடலுக்கு இடைவெளி விட்டிருந்தார். ஒவ்வொரு இரவும் கலினாவின் நடனத்தை முன்வரிசையிலிருந்து பார்த்தார். கலினாவின் கால்களின் போக்கைப் பார்த்தவர்கள் பலர் வலேரியின் கண்களின் போக்கையும் கவனிக்கத் தவறவில்லை. இருவரும் இரவுதோறும் சந்தித்தார்கள். பேச்சில் இருவரது சிக்கல்களும் ஏறத்தாழ ஒரே மாதிரியானவை என்பதை இருவருமே உணர்ந்து கொண்டார்கள்.

"உள்நாட்டில் எல்லா வகை நடன வகைகளும் கற்றுக்கொண்டாயிற்று; இனி வெளிநாட்டில் ஆடுவதற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தால் ஆடலாம். ஆனால்" என்று இழுத்தாள் கலினா. "அமெரிக்கா சென்று திரும்புகிறபோது கொஞ்சநாள் அங்கேயே தங்கியிருந்து அமெரிக்க நடனத்தைக் கற்றுக்கொள்ளப் போகிறேன் என்றேன் அவ்வளவுதான்; இரண்டே நாட்களில் என் அம்மா அப்பாவுக்கு உடல்நலமில்லை, மரணப்படுக்கை என்று தந்தி வந்தது. ஊர் திரும்பினேன். இருவரும் நல்ல உடல்நலத்தோடு இருந்தார்கள். அதற்குப் பிறகு வெளிநாட்டுக்கு ஆடச் செல்ல நான் முயற்சிக்கவே இல்லை. அரசாங்கத்திற்கு ஆகாது நமக்கும் ஆகாதுதானே" என்றார் வலேரி. சோகம் இழைந்த வறட்டுச் சிரிப்பு அவரது உதடுகளைக் காயப்போட்டது. கலினா ஊர் திரும்பினாள். வருகிற வழியெல்லாம் ரஷ்யாவிலேயே மிகப் பிரபலமான நடன நிறுவனத்தில் தன்னைச் சேர்த்துவிடுவதாகச் சொன்ன வலேரியின் வார்த்தைகளையே அசைப்போட்டு வந்தாள்.

ஊர் வந்தபிறகு வலேரியின் மங்கலான முகத்தைத் துலக்கி ஒன்றுசேர்க்க முயன்றாள். மனைவியை விவாகரத்து செய்துவிட்டுத் தனிமையில் வாழும் வலேரியின் புகைப்படத்தையாவது கொண்டுவராமல்

போனோமே என்று அவள் அங்கலாய்த்தாள். மாதாமாதம் வலேரிக்குக் கடிதம் எழுதுவாள். பதிலே வராது. பிறகு எப்போதாவது ஒருமுறை இரண்டு வரிகளில் தந்தி ஒன்று வரும். கலினா மனதைத் தேற்றிக்கொள்வாள்.

ஒருநாள் எதிர்பாராமல் ஒரு தந்தி வந்தது. பிரபலமான நடன நிறுவனம் அவளது நடனத்தைப் பார்க்க விரும்புகிறது. உடனே புறப்படு என்று வலேரி அழைத்திருந்தார். அவசரம் அவசரமாக கலினா புறப்பட்டாள். ரெயில்வே ஸ்டேஷனில் வலேரி காத்திருந்து அவளை வரவேற்றார். கடிதங்களுக்கு அவ்வப்போது பதில் எழுதாததற்காக கலினா செல்ல மாகக் கோபித்துக் கொண்டாள். இருவரும் வலேரியின் வீட்டிற்குச் சென்றார்கள்.

கலினா குளித்து முடித்துவிட்டு, புதிய ஆடையில் வந்தாள். மண்வாசனை போல புத்தாடையின் வாசனை அந்த அறை முழுவதும் பரவியது.

வலேரி எடுத்து எடுப்பிலேயே "என்னை மணந்துகொள்கிறாயா?" என்றார். அவர்தான் அவளின் இலட்சியக் கணவன் என்பதை கலினா ஊகித்திருந்தது உண்மைதான். ஆனால் தொடக்கம், இடைவேளை ஒன்றுமே இல்லாமல் நடைபெற்ற ஊமை நாடகம் இவ்வளவு விரைவாக உச்சகட்டத்தை அடைந்துவிடும் என்று கலினா ஒருபோதும் நினைத்தது இல்லை.

"நீங்கள் என்றாவது வெளிநாடு போக நினைத்தால், இந்தத் திருமணம் உங்களுக்கு இடைஞ்சலாக இல்லாமலிருந்தால் சரி" என்றாள் கலினா.

வலேரி அவளைப் பேசவிடவில்லை. "நான் என்றும் எப்போதும் உன்னோடுதான்" என்றார். உறைந்து கிடந்த பால்டிக் கடல்மேல் ஆயிரம் சூரியர்கள் அணிவகுத்து உருகுவது போல ஆனது அவர்கள் இருவரின் நிலை. உலகப்புகழ் பெற்ற நடன மேதையின் நாட்டிய விரல்களைத் தவிர்ப்பது கலினாவிற்கு இயலுவதாக இல்லை. எல்லா மனக்குப்பைகளையும் இருவரும் ஏக காலத்தில் 'போகி' செய்துவிட்டு போக வெள்ளத்தில் நீந்தினார்கள். 'நாளையைப் பார்த்துக்கொள்வது நாளையின் வேலை' என்கிற ஜென் தத்துவத்தை அவர்கள் வரி எண்ணிப் படித்தவர்களில்லை; ஆனால் அந்த இரவிலிருந்து அந்த வாசகத்தை வாழ்க்கையாக்கிக் கொண்டார்கள்.

இருவரின் திருமணச் செய்தி நடனக் கலைஞர்கள் மத்தியில் பரவியது. இறுதியாக அரசாங்கத்தின் இரும்புக் காதுகளிலும் இறங்கியது. அடுத்தநாள் கலினா தேர்வுக்காகச் செல்கிறாள். உலக அளவிலான

வெற்றி இந்தத் தேர்வின் கதவுக்கருகில் காத்துக்கிடக்கிறது. முந்திய இரவு இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் உறிஞ்சி உள்வாங்கிக் கொண்ட பிறகு வலேரி சொன்னார். "நான் தான் நாளைக்கு நீதிபதி."

"மனைவி என்பதற்காக மதிப்பெண் போட்டால் நான் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டேன்" கலினா சொன்னாள்.

அந்த நடனமணியின் தனித்துவம் வலேரிக்குப் பிடித்திருந்தது.

மறுநாள் நடனப்போட்டி நடந்தது. ஆனால் நீதிபதியாக வலேரி இல்லை. நியாயம் தலைகுனிந்து கொண்டு நின்றது. ஆட்டத்தில் ஆனந்தமான தவறுகளைச் செய்த வேறொரு பெண்ணுக்கு இடம் கிடைத்தது. இறுதி நிமிடத்தில் ஏன் நீதிபதி மாற்றப்பட்டார்? கேள்வி ஒற்றைக்காலில் நின்றது; பதில் சம்மணம் போட்டு உட்கார்ந்து கொண்டது. அடுத்தவாரம் அவர்களுக்குச் சோதனையான வாரம். எந்தக் காரணமும் இல்லாமல் கலினா ஏற்கனவே வேலைக்குச் சேர்ந்திருந்த நடன நிறுவனம் அவளது சம்பளத்தைக் குறைத்தது. வலேரி உலகப் புகழ்பெற்ற நடனமேதை என்பதைக் கணக்கிலே எடுத்துக் கொள்ளாமல் அவர் பெருமை தேடித்தந்து, தலைநிமிர வைத்த நடன நிறுவனமே அவரை வேலையிலிருந்து வெளியாக்கியது. அடுத்தடுத்து தொலைபேசியில் அச்சுறுத்தல்கள் வர ஆரம்பித்தன.

"உன் கணவர் ஒரு யூதர்; அவரை உடனே விவாகரத்து செய்; இல்லாவிட்டால் இந்த வேலையும் நிச்சயமில்லை" என்று மர்மக் குரல்கள் தொடர்ந்தன. கலினா கலங்கினாள். அவளது வாளிப்பான வாழைத்தண்டுக் கால்களைப் பார்க்கிறபோது அவளுக்கே வருத்தமாக இருந்தது. சில நாட்களில் "அந்த யூதனை விவாகரத்துச் செய்து விட்டால், பிரபலமான நடன நிறுவனம் உன்னைத் தேர்வு செய்து வெளிநாட்டில் ஆடவைக்கும்" என்று ஆசை வார்த்தைகள் வரும். எல்லா மர்மக் குரல்களும் அறிவிப்புகளை முடிக்கிற போது, "இது ஸ்டாலின் காலமாக இருந்திருந்தால் இதற்குள் நீ சுடப்பட்டிருப்பாய்" என்றே ஒலிக்கும்.

கலினா இன்னமும் வேலைக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் அங்கே அவளது தலைமையில் வேலை பார்த்த நூற்றி இருபது பேர்களில் ஒருவர்கூட அவளிடத்தில் பேச்சுக் கொடுக்கவில்லை. அவளுக்கு வாழ்க்கையே சூனியமானது. நடனத்தில் உலகப் புகழா? கணவனாகிவிட்ட வலேரியா? அவள் இப்போது சுழற்சியில் அகப்பட்ட நீர்முட்டையாகச் சிதறினாள். குறைந்த வருவாய் அவளுக்கு. வலேரிக்கோ வேலை இல்லை. ஊர் சென்று அம்மாவைப் பார்த்துவரப்

போனாள். அவளோ மகளுக்கு ஆறுதலாக இருப்பதற்குப் பதிலாக முள் முளைத்த நாக்கால் அவளைப் புரட்டி எடுத்தாள்.

"ஸ்டாலின் காலமாக இருந்திருந்தால் இதற்குள் நீ சுடப்பட்டிருப்பாய்" என்றாள். உளவுத்துறைப் போலீசாரின் சுவடுகள் அவளது சொற்களில் தென்பட்டன. வலேரி திரும்பிவிடலாம் என்றார். அதற்குள் போலீசாரின் தூண்டுதலில் கலினாவின் தாயார், வலேரி தன்னை அடித்துத் துன்புறுத்தினார் என்று பொய் பிராது கொடுத்தார்.

வலேரி சிறையில். கலினாவோ கண்ணீரில். வலேரியின் தலை மொட்டையடிக்கப்பட்டது. அழகான அவரின் குறுந்தாடி மழிக்கப்பட்டது. அந்தநேரம் பார்த்து இங்கிலாந்திலிருந்து ஒரு நடனக்குழு ரஷ்யாவிற்கு வந்தது. வந்தவர்கள் கலினாவின் கண்ணீரில் பங்குகொள்ள வந்தார்கள். தங்களைப் போன்ற ஒரு நடனமாதுவிற்கு ஏற்பட்ட சோதனையைக்கண்டு பொருமினார்கள். இங்கிலாந்து திரும்பிய மறுநாளே அங்குள்ள ரஷ்ய தூதுவர் அலுவலகம் முன்பு அவர்கள் ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தினார்கள். அதன் விளைவாக வேறு வழியில்லாமல் சோவியத் அரசு வலேரியை விடுதலை செய்தது; ஆனாலும் கண்காணிப்பு தொடர்ந்தது.

வலேரியும், கலினாவும் எங்கு சென்றாலும் உளவுத்துறை போலீசார் அவர்களைப் பின்பற்றினர். கலினாவின் சகோதரி ஒருநாள் அவளைப் பார்க்க வந்தாள். துயரம் நிறைந்த நாட்களில் தன்னைப் பார்க்க வந்த சகோதரியை நெஞ்சம் நிறைய கலினா வரவேற்றாள். ஆனால் எதற்காக வந்தாள் என்று அறிய வந்தபோது கலினா ஆறாத்துயரம் கொண்டாள். வலேரியை விவாகரத்து செய்யாவிட்டால், கலினாவின் குடும்பமே சித்தரவதைக்கு ஆளாகும் என்று உளவுத்துறை அறிவித்திருப்பதாகத் தெரிவித்தாள். அவள் திரும்பினாள்; இறுதிவரை அவள் திரும்பி வரவே இல்லை.

வாழ்க்கையின் விளிம்பிற்கே வந்துவிட்ட வலேரி சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் மேற்கொண்டார். கலினாவும் கூடவே உட்கார்ந்தாள். ஆனால் நாலாவது நாளில் கணவனைக் காப்பாற்றவேண்டிய பொறுப்பு வந்ததால் அவள் தனது உண்ணாவிரதத்தைக் கைவிட்டாள். இருபது நாட்கள் ஆயிற்று. வலேரி படுத்த படுக்கையானார். அரசாங்கத்திடமிருந்து மருத்துவர் களைக்கோரிப் பெறுவதற்கு கலினா விரும்பவில்லை. காரணம் மருந்தில் நஞ்சு கலந்துவிடுவார்களோ என்கிற அச்சம்தான். இங்கிலாந்து முழுவதும் வலேரியின் உண்ணாவிரதம் பரவிற்று. மீண்டும் லண்டனில் உள்ள ரஷ்ய தூதரகம்

முற்றுகையிடப்பட்டது. ஒரு யூத டாக்டரின் உதவியால் வலேரி உயிர்பிழைத்தார்.

மறுநாள் ஓர் அற்புதம்தான் நிகழ்ந்தது. விசா அலுவலகத்திலிருந்து அழைப்பு வந்தது. விடுதலை பெறப்போகிறோம் என்கிற உணர்வு உந்தித் தள்ள, இருவரும் விசா அலுவலகத்திற்கு விரைந்தார்கள். அங்கே இருவரும் தனித்தனி அதிகாரிகளைச் சந்தித்தார்கள். அவர்கள் மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. முதலில் வலேரிக்கு விசா கிடைத்தது. அவர் மனைவியின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தார். ஒன்றிரண்டு நிமிடங்களில் அவள் கண்ணீரோடு வந்தாள். அவளது அம்மாவின் உத்தரவு கிடைக்கவில்லை என்கிற பொய்க் காரணத்தைக் காட்டி கலினாவிற்கு விசா மறுக்கப்பட்டது.

இப்போது கலினா கர்ப்பிணியாக இருந்தாள். குழந்தை பிறந்தால் செலவு அதிகமாகும். இப்போதே புத்தகங்கள், துணிமணிகள் எல்லாவற்றையும் உணவுக்காக விற்று விட்ட நிலை. இருந்தும் குழந்தை பிறந்தால், ஒருவேளை வலேரியின் சொந்த நாடான இஸ்ரேலுக்குத் தப்பிப் போக வழிபிறக்கும் என்று அவர்கள் நம்பினார்கள்.

எப்படியும் தன் மனைவிக்கு விசா கிடைக்கும் என்று வலேரி நம்பினார். "நீங்கள் இந்த நகரத்திலிருந்து தப்பித்து விடுங்கள்; இஸ்ரேலிலிருந்து என்னை அழைத்துக்கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள்" என்று கலினா வலேரியை மன்றாடிப் பார்த்தாள். அவரோ அவளில்லாமல் இஸ்ரேல் நகரத்தைவிட படுபயங்கரமானதாக இருக்கும் என்று சொல்லிவிட்டார். கலினாவிற்கு ஒருவேளை விசா கிடைத்தால் உடனே பணம் தேவைப்படும். பறப்பதற்கு என்பதற்காக வலேரி பணம் திரட்டப் போனார். கலினாவோ தாங்க முடியாத வயிற்று வலியால் ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டாள். வலேரி போன ரெயிலில் அவருக்கு தேனீரில் நஞ்சு கலந்துகொடுத்துவிட்டார்கள் என்கிற செய்தி கலினாவின் காதுகளைச் சுட்டது.

உடனே நான் வலேரியின் அருகே இருக்க வேண்டும் என்றாள் கலினா. உடனே சென்றால் உன் குழந்தைக்கே ஆபத்து என்றார்கள் டாக்டர்கள். "குழந்தைகூட முக்கியம் இல்லை. என் கணவரின் இறுதி நேரத்தில் அவர்கூட இருப்பதுதான் முக்கியம்" என்றாள் கலினா. அடுத்து டாக்டர்களின் உத்தரவிற்கோ, ஆலோசனைக்கோ காத்திராமல் அவர் இருந்த ஊருக்கு அவள் புறப்பட்டாள்.

அவரோ மயக்கத்திலிருந்தார். அவர் கண்விழிக்க இரண்டு முழுநாட்கள் ஆயிற்று. அதுவரை பசி, தாகம் பாராமல் கலினா அவர் படுக்கை அருகே

இருந்தாள். கடைசியாக அவர் கண் விழித்தார். இருவரும் கண்ணீரால் ஒருவரை ஒருவர் கழுவினர். "கர்ப்பத்திலிருக்கிற குழந்தையைக் காப்பாற்று; உடனே ஆஸ்பத்திரிக்குப் போ; நான் தேறிவிடுவேன்" என்றார் வலேரி. அவள் திரும்பினாள். ஆனால் வருகிற வழியிலேயே அவளது கரு கலைந்தது. வலேரிக்கு நேர்ந்ததை அவள் அறிந்த அதிர்ச்சிதான் அதற்குக் காரணம். இறுதியாக இருவரும் இஸ்ரேல் போவதற்கான விசா கிடைத்துவிட்டது என்றார் வலேரி. கலினாவிற்கு நம்பவும் முடியவில்லை; நம்பாமலிருக்கவும் முடியவில்லை. அவர்கள் ரஷ்யாவை விட்டு நீங்குவதற்கு இன்னமும் இரண்டே நாட்கள் இருந்தன. அதற்குள் வலேரிக்கு குளிர்காய்ச்சல். அவளது நம்பிக்கை விளக்குகள் ஏறத்தாழ அணைந்தன. மீண்டும் நம்பிக்கை துளிர்ந்தது. விமானநிலையத்திற்குச் சென்றனர். அங்கே கலினா மட்டும் போக முடியாது; காரணம் அவளது அம்மாவிற்கு அவள் மூவாயிரம் ரூபிள் தரவேண்டும் என்கிற தந்தி கலினாவிடம் காண்பிக்கப்பட்டது. கலினா மரங்கொத்தியின் அலகில் பட்ட புழுவாகத் துடித்தாள். இஸ்ரேல் போனதும் அனுப்பிவிடுகிறேன் என்று அந்த அரசாங்கத்தின் இயந்திர அம்மாவிற்குத் தந்தி அனுப்பினாள் கலினா. தொடர்ந்து இருவருக்கும் துன்பம் தந்து வந்த அதிகாரிகள் சிலிர்த்துப்போனார்கள்.

இறுதியாக வலேரி- கலினா இருவரையும் சுமந்த விமானம் வானத்தில் நீந்தியது. அங்கே கூட கலினாவிற்கு அச்சம் நீங்கிய பாடில்லை. ஒருவேளை விமானத்தை ரஷ்ய அதிகாரிகள் திரும்ப அழைத்துவிடுவார்களோ என்று இருவருமே அச்சப்பட்டார்கள். விமானம் ஹங்கேரி புடாபஸ்டில் தரை இறங்கியது. பிறகு மேலே ஏறியபோது தான் சுதந்திரக் காற்றை அவர்கள் இருவரும் சுவாசிக்க ஆரம்பித்தார்கள். வெளிநாட்டுச் சக்திகளை ஒருமுறை கூடத் தொடர்புகொள்ளாத இருவரும் சந்தேகத்தின் பேரிலேயே தேச விரோதிகளாகக் கடைசி வரைக்கும் கருதப்பட்டனர். இதுதான் விதியோ?

அவர்களைச் சுமந்துசென்ற விமானம் இஸ்ரேல் நாட்டில் தலைநகரான டெல் அவிவ் வந்து சேர்ந்தது. அவர்கள் வருவதை அறிந்து அந்தநாட்டுக் கலைக்காதலர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் கூடி நின்று வலேரிக்கும் கலினாவிற்கும் வரவேற்பு அளித்தனர். பூச்செண்டுகளால் இருவருமே மறைந்துபோனார்கள்.

அமெரிக்காவில் நியூயார்க் ஒரு நகரத்திலிருந்து மாத்திரம் அவர்களுக்கு வந்துசேர்ந்த வாழ்த்துச் செய்திகள் ஒரு குவிண்டால் இருக்கும். ரஷ்யாவில் லெனின்கிராடிலிருந்து 25 கடிதங்கள் மாத்திரமே வந்தன;

பரிசுப்பொருட்கள் வந்து சேரவில்லை.

வரவேற்புகளும், வாழ்த்துக்களும் தொடர்ந்தன. இனி ஒருமுறை நடனமாட முடியுமா என்று இருவருமே சந்தேகித்தனர் என்றாலும் மணிக்கணக்கில் குளிர்ந்த நீரில் கிடந்து தங்கள் கால்களை அவர்கள் தயார்ப் படுத்தினர். இறுதியாக 1974-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் ஒரு மாலைக்காலத்தில் ஜெருசலேத்தின் திறந்தவெளி கலை அரங்கத்தில் இருவரும் நடனமாடினார்கள். நாடே திரண்டு அவர்களைப் பாராட்டியது.

எந்தச் சூழலிலும் தன் மனைவியைப் பிரிய மறுத்த வலேரியைப் பாராட்டியது உலகம்; தன் கணவனை இன்னல், இடுக்கண்களுக்கு மத்தியிலும் இழக்க தயாராக இல்லாத கலினாவிற்குக் கலை உலகம் உள்ளங்கள் தோறும் ஆலயம் எழுப்பியது.

பிரான்சிஸ் - லாயிட்ஜார்ஜ்

எத்தனையோ உலகப் புகழ்பெற்ற தலைவர்களை ஈன்றுத் தந்தது இங்கிலாந்து. வின்ஸ்டன் சர்ச்சிலின் பெயர் எப்படி இங்கிலாந்தின் சரித்திரத்தில் நின்று நிலைபெற்றதோ, அதைப்போல கால வெள்ளத்தில் அழியாத கல்வெட்டாய் நிலைத்த மற்றொரு பெயர் டேவிட் லாயிட் ஜார்ஜ். முதல் உலகப்போரின் இறுதி நாட்களிலேயே இங்கிலாந்து முழுவதும் லாயிட்ஜார்ஜின் புகழ் பரவியிருந்தது. பிரிட்டனின் நிதி நிர்வாகத்தின் தலைமைப் பொறுப்பில் அவர் அப்போது இருந்தார். மிகப்பெரும் நிதி பொருளாதார நிபுணராக லாயிட்ஜார்ஜ் இருந்தாலும் ஞாயிற்றுக்கிழமை ஆகிவிட்டால் மாதாகோயிலுக்குப் போவதை வழக்கமாக கொண்டிருந்தார். அவர் அப்போது திருமணமானவர்தான். ஆலயத்திற்குள் அமைதியே உருவாக, எளிமையான தோற்றத்தில் இருக்கும் ஜார்ஜை எல்லோருமே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்ப்பார்கள். ஆனால் அவர் மட்டும் தனியாக இருப்பார். அவரது மனைவி மார்க்கரெட் கூட வரமாட்டார்.

அவர் ஆலயத்தில் ஆண்டவனிடம் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருக்கிறபோது, மார்க்கரெட் எங்காவது விருந்து கேளிக்கைகளில் விழுந்து கிடப்பார். கூத்தும், கும்மாளமுமே அவளுக்கு வாழ்க்கை. அரசியலில் மிகப்பிரபலமானவராக லாயிட் ஜார்ஜ் இருந்தும் செய்தித் தாள்களில் வரும் வரி விளம்பரங்களைப் பார்ப்பதிலே கூட மார்க்கரெட் மனம் செலுத்தினாளில்லை. கணவன் மனைவி இருவருக்கும் இடைவெளி மிகப்பெரிதாகவே இருந்தது. ஆகவே ஜார்ஜ் எங்கே சென்றாலும் அவரைத் தனியாகத்தான் பார்க்க முடிந்தது.

ஒருநாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை மாதா கோயிலில் பாதிரியார், தான் பிரசங்கம் நிகழ்த்துவதற்குப் பதிலாக 'லாயிட் ஜார்ஜ் பேசுவார்' என்று அறிவித்துவிட்டார். உலகப்புகழ் மிக்க பேச்சாளரான ஜார்ஜ் என்ன பேசுவது எப்படிப் பேசுவது என்று சிந்திக்காமல் பேசியதில்லை. இருந்தபோதும் தலைமைப் பாதிரியாரின் அறிவிப்பைப் புறக்கணிக்க இயலாமல், 'புல்பிட்' என்று அழைக்கப்படுகிற பிரசங்க மேடையில் ஏறி நின்றார்.

""ஆகாயத்துப் பறவைகளைப் பாருங்கள்; அவை விதைக்கிறது மில்லை,

அறுக்கிறதும் இல்லை, களஞ்சியங் களில் சேர்க்கிறதும் இல்லை. இருந்தும் உங்கள் பரமபிதா அவைகளை உண்பித்து வருகிறார்" என்கிற பையிள் வரிகளை மேற்கோளாக வைத்து இருபது நிமிடங்கள் ஜார்ஜ் பேசினார். கூட்டத்தில் இருந்த விசுவாசிகள் அச்சடித்த பதுமைகளைப்போல ஆனார்கள். அந்த கூட்டத்தில் அன்று அவரது சொற்பொழிவைக் கேட்டவர்களில் ஒருத்திதான் பிரான்சிஸ் ஸ்டீவன்சன் என்கிற இளம் பெண். என்றாவது ஒருநாள் உலகப்புகழ் மிக்க சொற்பொழிவாளரான லாயிட் ஜார்ஜின் பேச்சை எதிரிலிருந்து கேட்டுவிடுவது என்கிற ஆசை மூட்டைகளை அடைக்காத்து வந்த பிரான்சிசுக்கு அன்று வானமே வசப்பட்டதுபோல ஆனது.

பிரான்சிஸ் விம்பிள்டன் பெண்கள் மேல்நிலைப் பள்ளியில் வாத்திச்சியாக இருந்தாள். ஜார்ஜ் பேசிய பிறகு அவள் அந்த பையிள் வரிகளைப் புரட்டிப் படித்தபோதெல்லாம் அந்த வரிகள் இதுவரை அவளுக்கு விளங்காத புதிய அர்த்தத்தை வாரி வாரி வழங்குவதை அவள் உணர்ந்தாள். எப்படியாவது லாயிட் ஜார்ஜை சந்திக்க வேண்டும் என்று அவளுடைய மனப்பறவை கூடுகட்டத் தொடங்கியது. வருடாந்திர விடுமுறைக்காக ஊருக்குச் செல்ல அவள் பெட்டி, படுக்கைகளை அடுக்கிக்கொண்டிருந்தபோது அவளது தலைமை ஆசிரியையிடமிருந்து அழைப்பு வந்தது; அவள் சென்றாள்.

ஒரு முகவரியைக் கொடுத்து, "விடுமுறையில் படிப்பில் பின்தங்கிய இந்த வீட்டுப் பெண்ணுக்கு பாடத்தில் பயிற்சி கொடுக்க முடியுமா?" என்று பிரான்சிசை தலைமை ஆசிரியை கேட்டார்.

இளைப்பாறுதல் என்பது இன்னொரு வேலையைச் செய்வது என்பதை உணர்ந்துகொண்ட பிரான்சிஸ் தலை அசைத்தாள். பிறகு முகவரியை படித்தாள். அவளது கண்களை அவளாலேயே நம்ப முடியவில்லை. "மனத்தின் வலிமை மார்க்கத்தை எளிதாக்கி விடுகிறது" என்கிற ஜேம்ஸ்ஆலனின் வரிகளை அவளது உதடுகள் முணுமுணுத்தன. அந்த முகவரி லாயிட் ஜார்ஜினுடையது. படிப்பில் பின்தங்கியிருந்த அவரது மகள் மேகன் என்பவளுக்காக பிரான்சிஸ் உடனே புறப்பட்டாள்.

ஜார்ஜின் கோடைகால மாளிகையில் அவரது பெண்ணின் படிப்பை பிரான்சிஸ் கவனித்துக்கொண்டாள். ஜார்ஜின் மனைவி மார்கரெட்டும் நன்றாகவே பிரான்சிசை உபசரித்தாள். அங்கு வந்து கோடைகால விடுமுறையை கழிக்க முயற்சித்த லாயிட் ஜார்ஜ் முதன்முறையாக பிரான்சிசை அருகிலிருந்து பார்க்க நேர்ந்தது.

லண்டன் மாநகரத்தில் அப்போது வில்லியம்ஸ் என்ற பிரபலமான

ஓவியர் ஒருவர் இருந்தார். தேம்ஸ் நதியின் சூரியன் அடைகிற மனம் ரம்மியமாக இருக்கும். அதை ஓவியமாக வில்லியம்ஸ் வரைந்த பிறகு அந்த சூரிய அழகே இன்னமும் அதிகமாக சுடர்விட்டது என்று சொல்லுவார்கள். அப்படிப்பட்ட ஓவியருக்கு ஜார்ஜை உட்கார வைத்து படம் வரைந்துவிட வேண்டுமென்று, வாழ்நாள் ஆசை ஒன்று இருந்தது. அதை நிறைவேற்றிக்கொள்ள இதுதான் தருணமென்று ஓவியரும் வந்து சேர்ந்தார்.

லாயிட் ஜார்ஜிடம் ஒரு சங்கடம் என்னவென்றால் ஒரேமாதிரி ஆடாமல், அசையாமல் நீண்டநேரம் அவரால் இருக்கையில் உட்கார்ந்திருக்க முடியாது. அவ்வப்போது அசைந்துக் கொண்டிருந்தால் உருப்படியான ஓவியம் எழுத இயலாது. இப்போது அவரை அசையாமல் பேச்சுக் கொடுத்து ஒரே கோணத்தில் வைத்திருக்க ஆள் தேவைப்பட்டது. இறுதியாக பிரான்சிஸ் ஒருத்தியால்தான், இந்த காரியம் சாத்தியம் என்று முடிவெடுத்தார்கள்.

அசையாமல் வைப்பதற்காக வெட்டிப்பேச்சு பேசப்போகிறாள் இந்த இளம்பெண் என்று அங்கலாய்ப் போடு இருந்த ஜார்ஜுக்கு பிரான்சிஸ் பேசியதெல்லாம் ஆச்சரியமாகப் போனது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்திக்கொண்டு தனது அறிவாற்றல் முழுவதையும் காண்பிக்கத் தொடங்கினாள் பிரான்சிஸ். அவளுடைய பரந்துபட்ட இலக்கிய அறிவும், வரலாற்று நுணுக்கமும் ஜார்ஜை திக்குமுக்காட வைத்தது. இருவருக்கும் இடையில் ஒருவகையான நெருக்கம் உருவானது. தனது அரசியலில் அணு அளவுகூட விருப்பம் காட்டாத ஒரு மனைவி தனக்கு பிடித்தமானவற்றில் தன்னைவிட அக்கறை காட்டும் பிரான்சிஸ் இந்த இரண்டு பேர்களின் உருவங்களும் ஜார்ஜின் மனக்குளத்தில் நீர்மூட்டைகளாய் சோம்பல் முறிந்தன.

அப்போது ஜார்ஜுக்கு வயது 48 என்றாலும் 28 வயது இளைஞனைப்போல மரம் ஏறுவார்; நதிகளில் விழுந்து நீச்சலடிப்பார். நாளாக நாளாக பிரான்சிஸ், ஜார்ஜின் அரசியல் சொற்பொழிவுகளை எழுதுகிற அளவுக்கு அவருக்கு நெருக்கமானாள். அவளது புத்திசாலித்தனத்திற்கு தனது குடும்பத்தில் ஒருவர் கூட ஈடில்லை என்பதில் உறுதியாக இருந்தார் ஜார்ஜ். ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில், மாலை தேனீர் விருந்துகளுக்கு பிரான்சிஸ் அவசியம் வந்துவிட வேண்டும் என்பதில் குறியாக இருந்தார் ஜார்ஜ். பேச்சுகளை எழுதித்தர வேண்டும் என்கிற சாக்கில் முடிந்தபோதெல்லாம் ஜார்ஜ், பிரான்சிசை தனிமையில் சந்தித்தார். சிலநேரங்களில் அவர்களது பேச்சு அரசியல் உலகத்திலிருந்து திசை திரும்பி அவரவர் சொந்த வாழ்க்கையையும்

தொட்டது. ஜார்ஜின் மனைவி அந்த நாட்டு வழக்கப்படி, இந்த நெருக்கத்தையெல்லாம் நெருடலாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. அவளுடைய உலகமே மின்மினிகளின் உலகமாகிப் போனது.

ஈஸ்டர் விடுமுறை வந்தபோது இனி இந்த பள்ளி வேலை வேண்டாம் என்று முடிவெடுத்தாள் பிரான்சிஸ். அதை ஜார்ஜிடம் சொல்ல முற்பட்டபோது அதிர்ஷ்டம் இன்னொரு முறை அவளது கால்களைக் கட்டிக்கொண்டது. ஜார்ஜே பிரெஞ்சு மொழியில் ஒரு புத்தகம் எழுதுவதற்கான குறிப்புகளைச் சேகரித்துத் தர இயலுமா என்று கேட்டார். அவள் ஒப்புக்கொண்டாள். "பள்ளியை..." என்று இழுத்தாள். "நீ எப்போதோ, விட்டிருக்க வேண்டும்" என்றார். அவள் பள்ளியின் கதவுகள் அவளைப் பொறுத்தவரை நிரந்தரமாக மூடப்பட்டன. இப்போது ஜார்ஜ், பிரான்சிஸ் தனது வாழ்க்கையின் தவிர்க்க முடியாத அங்கம் என்பதை உணர ஆரம்பித்தார்.

இங்கிலாந்தின் மக்கள்சபையின் நடவடிக்கைகளைக் கவனிப்பதற்காக ஜார்ஜ், அவளை அடிக்கடி அழைப்பார், பார்வையாளர் காலரியில் எங்காவது அவள் இடம்மாறி உட்கார்ந்துவிட்டால்கூட அவருடைய இதயம் இடம் பெயர்ந்துவிடும். இங்கிலாந்தே எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த அறிவுலக மேதையின் கண்கள் பிரான்சின் விழிக்கோளங்களில் இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தன.

பலநேரங்களில் பார்வையாளர் காலரியில் இருந்த பிரான்சிசிற்கு சீட்டு வரும். எல்லாம் ஜார்ஜிடமிருந்துதான். இருவரும் அவருடைய அறையில் தனிமையில் பேசுவார்கள். சிலநாள் விடிந்துவிடும்.

"ஒரு பெண்ணின் காதலுக்காக தனது கட்சியின் தலைவிதியையே மாற்றிவிடுகிற எண்ணம் மாத்திரம் எனக்கு எப்போதுமே இல்லை" என்று ஜார்ஜ், பிரான்சிசிடம் அவ்வப்போது சொல்லுவார், காரணம் அவர் தனது மனைவி மார்க்கரெட்டை விவாகரத்து செய்ய விரும்பவில்லை. அரசியல் தலைவரான அவர் இந்த விவாகரத்தின் மூலம் கேள்விக்குறி ஆக்கப்படுவதை விரும்பவில்லை. அவளை விவாகரத்து பண்ணக்கூடாது. இந்த அழகும், அறிவும் நிரம்பிய வனதேவதையை 'வழி பார்த்துப் போ' என்று அனுப்பிவிடவும் கூடாது. அவர் மனம் அலை பாய்ந்தது.

"நான் உன்னை மனைவியாக்காமல் ஒரு பொருளைப் போல உபயோகப்படுத்திவிட்டேன் என்று நினைக்கிறாயா" என்று பிரான்சிசை ஒருநாள் ஜார்ஜ் கேட்டார்.

அவள் சொன்னாள், "விதியின் கரம் வலியது; அது எனக்கு என்ன எழுதி வைத்திருக்கிறதோ தெரியாது; ஆனால் மகரந்தத்தைக்கூட வீணாக்காத இயற்கை என்னை எடுத்து வந்த பாதையிலேயே முட்டாள்தனமாக எறிந்துவிடாது என்பது மாத்திரம் எனக்கு தெரியும்" என்றாள்.

வேறொரு முறை "நீ நினைத்தால், உன்னை நான் பயன்படுத்தினேன் என்று வெளியில் சொல்லி என் அரசியல் வாழ்க்கைக்கே முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிடலாம்" என்றார்.

அதற்கு அவள், "நான் உங்களைப் பயன்படுத்தியதற்கும் தண்டனை உண்டா?" என்று கேட்டாள்.

"செங்கிஸ்கானின் படை வீரர்களிடத்திலே கூட இம் மாதிரியான அரசு விசுவாசம் காணப்பட்டதில்லை" என்று சொல்லிச் சொல்லி பூரித்தார் ஜார்ஜ். என்ன முடிவு எடுக்கலாம் என்பதைத் தனிமையில் சிந்திக்க பிரான்சிஸ், ஸ்காட்லாந்திற்கு போனாள். அங்கே முன்பொருமுறை விடுமுறையில் சந்தித்த ஒரு இளைஞன் மீண்டும் அவளது கண்களில் தைத்தான். ஆனால், விக்டோரியன் சகாப்தத்தில் நாடக நடிகனைப்போல பார்த்ததும், பரவசத்தை விதைத்துவிடுகிற அந்த இளைஞனை பார்த்ததுமே அவளுக்கு அலுப்பு தட்டியது.

இப்போது தன் வயதொத்த இளைஞனிடம் செல்ல விரும்பாத தன் மனம் என்ன காரணத்திற்காக ஜார்ஜிடமே திரும்ப விரும்புகிறது என்பதை அவளால் கண்டுகொள்ள இயலவில்லை. ஜார்ஜுக்கு எது விருப்பமோ, அதுவேதான் தனக்கும் விருப்பம் என்று அவருக்கு அவள் கடிதம் எழுதினாள். அப்போது "உடனே திரும்பி வா" என்று அவரிடமிருந்து அவளுக்கு தந்தி வந்தது. ஒரு நிதி நிறுவனத்தின் பங்குகளை ஜார்ஜ் வாங்கிவிட்டார் என்கிற குற்றச்சாட்டில் சிக்கி ஜார்ஜ் அரசியல் நெருக்கடிக்கு ஆளானார். வின்ஸ்டன் சர்ச்சில் இந்த நேரத்தில் அவருக்கு உதவியதை விட பிரான்சிஸின் ஆறுதலே அவருக்குக் கை கொடுத்தது.

இப்போது தனது வாழ்க்கையை அந்த உலகப்புகழ் மிக்க மனிதனின் காலடிகளில் ஒப்படைப்பது என்கிற உறுதியான தீர்மானத்திற்கு வந்தாள் பிரான்சிஸ். அவள் இப்போது ஜார்ஜின் அந்தரங்க செயலாளர் ஆனாள். அவளது தோழிகளில் பலர் அப்போதுள்ள அரசியல் சூழ்நிலையில் ஜார்ஜுக்கு எதிர்காலமே இல்லை என்றார்கள்.

மற்றவர்கள் போட்ட கணக்கிற்கு நேர்மாறாக ஜார்ஜ், இங்கிலாந்தின் பிரதமர் ஆனார். பிரான்சிஸ் அவரது அந்தரங்க செயலாளர் ஆனாள். 1922 வாக்கில் மேற்கு நாடுகளில் பொருளாதார நெருக்கடி

ஏற்பட்டபோதெல்லாம் ஜார்ஜ் மனம் தளர்ந்துவிடாமல் அசையாத பாறையைப்போல அவரை அரவணைத்துக் கொண்டாள் பிரான்சிஸ்.

நாட்டுப் பிரச்சினை ஒருபக்கம், வீட்டு பிரச்சினை மறுபக்கம், ஜார்ஜின் மகள் மேகன் தந்தையோடு ஒரு வார்த்தை பேசுவதில்லை. உடனே பிரான்சிசை வேலையிலிருந்து நீக்குங்கள் என்று மனைவி யிடமிருந்து கோரிக்கை. ஜார்ஜ் இருதலை எரிகிற மெழுகுவர்த்தி ஆனார். அளவுக்கதிகமாக தன்னை சோதித்த மனைவிக்கு, "நிறுத்து உன் நிழல் நாடகத்தை; நீ என்றைக்கு என் சுகதுக்கங்களில் பங்கெடுத்துக் கொண்டாய்? நீ விரும்பினால் விவாகரத்து செய்துகொள்ளலாம்" என்று ஜார்ஜ் சாடினார். மனைவி இதை எதிர்பார்க்கவில்லை; கப்சிப் என்று ஆகிவிட்டார்.

லாயிட் ஜார்ஜ் பிரிட்டானிய பிரதமராக 17 ஆண்டுகள் நீடித்தார். அவராக பதவியை விட்டுவிட வேண்டும் என்று அவர் முடிவெடுத்தபோது, எதிர்காலத்திற்கு என்ன செய்வது என்று கவலைப்பட்டார். 'டைம்' பத்திரிகையை வாங்குவதற்கு முயற்சித்தார்; முடியவில்லை. பிரான்சிசிற்கு அரசாங்கமே முதன்மையான வேலை ஒன்று தர முன்வந்தது. அதை அவள் நிராகரித்தாள். லாயிட் ஜார்ஜ், பத்திரிகைகளுக்கு எழுதினார். தமது வாழ்க்கை வரலாற்றை வடித்தார். இந்த எழுத்து வாழ்வில் பிரான்சிஸ்தான் அவருக்கு பக்கபலமாக நின்றாள். ஏறத்தாழ மரணப் படுக்கையிலிருந்த அவரை அவரது மனைவியும், மகளும் பார்க்க வந்தார்கள். வந்த இடத்திலும் தங்கள் நடவடிக்கை அவரது நோயை அதிகமாக்கும் என்று அறிந்திருந்தும் அவர்கள் பிரான்சிசை இழிவாக நடத்தி விரட்டினர்.

ஆனால், அந்த நிலையிலும் ஜார்ஜ், பிரான்சிசின் இடமே எனக்கு சொர்க்கம் என்று அவளைத் தேடிப் போனார். அவருக்கு குணமும் ஆயிற்று. வின்ஸ்டன் சர்ச்சில் பிரதமரானபோது, தனது அமைச்சரவையில் ஜார்ஜை சேரும்படி கேட்டார். பிரான்சிஸ்தான் மறுத்தாள். அமெரிக்காவுக்கு தூதுவராக போகுமாறு சர்ச்சில் கேட்டார். ஜார்ஜிற்காக பிரான்சிஸ்தான் அந்த வேண்டுகோளை நிராகரித்தாள். இந்த நிராகரிப்பிற் கெல்லாம் அவள் சொன்ன ஒரே காரணம் "ஒட்டகம் ஒட்டகம்தான்; அது ஒருபோதும் குட்டி ஆடாக குறுகிவிடக்கூடாது" மகத்தான மனிதனுக்கு மனைவியாக ஆகமுடியாத இந்த அபாயவதி தனது வாழ்நாளெல்லாம் சேர்த்த செல்வத்தை வைத்து, லாயிட் ஜார்ஜ் தனது இறுதி நாட்களில் வாழ்வதற்கென்று ஒரு பங்களா கட்டினாள்.

இப்போது லாயிட்ஜார்ஜின் மனைவி மார்க்கரெட் இறந்து போனாள்.

லாயிட்டிற்கு வயதோ 80, பிரான்சிசிற்கு வயது 55. அந்த மகத்தான மனிதன் தனது 80வது பிறந்தநாள்விழாவில் தனது ஆசைக்கிளியான பிரான்சிசின் விரலில் நிச்சயதார்த்த மோதிரத்தை அணிவித்தார். அன்றுதான் "இதோ திருமதி லாயிட்ஜார்ஜ்" என்று அந்த மகத்தான மனிதர் அவளை எல்லோரிடமும் அறிமுகப்படுத்தினார்.

ஒரே நேரத்தில் பிரான்சிசின் தாயாரும், கணவரான லாயிட்ஜார்ஜும் நோய்வாய்ப்பட்டார்கள். ஆனால் தாயினும் மேலான தயாபரனான லாயிட் ஜார்ஜின் படுக்கை அருகிலேயே அந்த உத்தமி இருந்தாள். அவள் அவரை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற போதே, மலைகளை அசைத்து, நதிகளை ஆவியாக்கிய மனிதகுலத்தின் மாபெரும் பேச்சுமேதை தன் நாவுக்கு நங்கூரம் போட்டுக்கொண்டான். கேரன்வான் என்கிற இடத்தில் லாயிட்ஜார்ஜ் அடக்கம் செய்யப்பட்டார். பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்து, அவர் நினைவிலேயே கண்களை மூடிக்கொண்ட பிரான்சிசும் அவரது கல்லறைக்கு அருகிலேயே அடக்கம் செய்யப்பட்டான்.

பிரான்சிசின் மறைவுக்குப் பிறகுதான் ஜார்ஜுக்கும், பிரான்சிசுக்கும் பிறந்த ஒரு மகள் வளர்ந்து வருகிறாள். அவள் பெயர் ஜெனிஃபர் என்று உலகம் அறிந்துகொண்டது. ஜெனிஃபர் தனது 17வது வயதிலேதான், தான் பிரான்சிசின் வளர்ப்பு மகள் அல்ல; உண்மையான மகள் என்றும், தனது தந்தை ஐரோப்பிய வரலாறு விழுந்து வணங்கும் லாயிட் ஜார்ஜ் என்றும் அறிந்துகொண்டாள்.

நீலாவதி - ரகுநாத சேதுபதி

கி.பி. 1728-வது ஆண்டுவாக்கில் ஓர் ஆடிமாதம். இராமேஸ்வரம் அரண்மனையில் மன்னர், பிரதானிகளுடன் உரையாடிக்கொண்டிருந்தார். 'அப்பா

கும்பிடுகிறோம்' என்ற வார்த்தைகளைக் கேட்டு மன்னர் திரும்பினார். பாம்பன் தளபதி தண்டத்தேவரின் மனைவிகளான லட்சுமி நாச்சியார், சீனி நாச்சியார் இருவரும் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். இவர்கள் இருவருமே சேதுபதியின் மக்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வேதனையின் விளிம்பில் நின்ற அந்த மகள்களை அவர் பார்க்கவில்லை. அவரது முகம் கருத்துக் கவிழ்ந்தது. "அப்பா எங்களுக்கு நேர்ந்தது உலகத்தில் வேறு ஒருவருக்கும் சம்பவித்து விடக்கூடாது" என்று அவர்கள் தேம்பி அழ ஆரம்பித்தார்கள். அவர்களின் அழுகை அடிபட்டு அழுகிற அநாதைக் குழந்தைகளின் ஓலக் குரலாகத் தோன்றியது.

"இராமேஸ்வரத்திற்குள்ளே வருகிறவர்களுக்குத் தண்டத் தீர்வை வசூலித்து அவர், தான் எடுத்துக்கொள்ள வில்லையே; புழுதிபடிந்த சாலைகளை புதுப்பிக்க தானே அந்தப் பணத்தைப் பயன்படுத்தினார். அதற்கு மரண தண்டனைதான் மன்னர்பிரான் நீதியா?" என்று இரண்டு நாச்சியார்களும் கதறிக் கதறி அழுதனர். மன்னர் கலங்கினார். இப்போது அவர் பேசினார்.

"இந்த நாட்டுக்குப் பெருமையே இராமநாதசுவாமி ஆலயம்தான். இராமபிரானே வழிபட்ட இந்தத் தலத்திற்கு வருவதற்கே கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும். காசியைவிட கண்ணியத்திற்கு உரியது இராமேஸ்வரம். அப்படிப்பட்ட சிவத்தலத்திற்கு வருகிற பக்தர்களுக்கு கால்பிடித்துவிட்டாலே கடைத் தேறலாம் என்று கருதுகிறவன் நான். அப்படி இருக்கும்போது அவர்களுக்குத் தண்டத்தீர்வை விதித்தது கொடுமையிலும் கொடுமையானது. இதற்கு குறைந்தபட்சத் தண்டனையே மரண தண்டனைதான். அந்த தண்டனையை நான் விதித்த பிறகு மகள்களுக்காக மாற்றிக்கொள்வது, மருமகனுக்காகத் திருத்திக்கொள்வது என்பது என் வரலாற்றிலோ என் முன்னவர்கள் வரலாற்றிலோ இதுவரை இல்லாதது. உங்களோடு சேர்ந்து நான் அழலாம்; உங்களைப் பெற்றவன் என்பதற்காக. ஆனால் விதிக்கப்பட்ட

தண்டனையை விலக்கிக்கொள்கிற அதிகாரம் எனக்கு இல்லை."

அரசர் செல்லமாக வளர்த்த சீனிநாச்சியார் பேசினார். "பாம்பன் தளபதிக்கு தண்டனையே தரவேண்டாம் என்று நாங்கள் சொல்லவில்லை."

தலையில் அடிபட்ட நாகமாக சீறினார் சேதுபதி."இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் போர்ச்சுக்கீசிய பரங்கியும், வேதாலையில் கோட்டை கட்டிக்கொண்டு இப்படித்தான் இராமேஸ்வர பயணிகளிடம் தொகை வசூலித்து தொல்லை கொடுத்துவந்தான். அப்போது இருந்த சேதுபதி மன்னர் மதுரை நாயக்கர்களின் உதவியை பெற்று பரங்கியர்களை அழித்துப் பக்தர்களைக் காப்பாற்றினார். பாம்பன் தளபதியின் செயல் பரங்கிகளின் செயலைவிடக் கொடுமையானது" என்றார் சேதுபதி.

"எங்காவது எங்களை தீவாந்தரம் அனுப்பி விடுங்கள். பிழைத்துக் கொள்கிறோம்" இருவரும் வேண்டினர். இரங்கவில்லை அரசர். சேதுபதி மன்னனின் மாற்ற முடியாத மனதை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கு மார்க்கமில்லாத மகள்கள் இருவரும் பாம்பனுக்கே திரும்பினர். மகள்களுக்கு ஆறுதல் தர இயலாவிட்டாலும் ஆண்டவனிடத்தில் முறையாக நடந்துகொண்டோம் என்ற நினைப்பில் அன்று உறங்கப் போனார் சேதுபதி.

காலை புலர்ந்தது. அரண்மனை குதிரை வண்டி சேதுபதி மன்னரின் இருப்பிடத்திற்கு முன்னால் வந்து நின்றது. சேதுபதி மன்னரின் பிரதானிகளும் பரிசாரகர்களும் அரசியார் வந்து இறங்குவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கவே இல்லை. அரசருக்கே அதிர்ச்சிதான். மகள்கள் இரண்டு பேரும் பாம்பனுக்குப் பயணப்படாமல் அரண்மனைக்குச் சென்று அம்மாவைச் சந்தித்திருந்தார்கள் என்பது அப்போதுதான் அரசருக்கு விளங்கிற்று.

அரசியார் வந்ததில் இருந்து தம் மகள்களின் எதிர்காலத்தைக் குறித்துப் பேசினார். தண்டனையை நிறைவேற்ற வேண்டும், ஆனால் அது தாங்கக் கூடிய தண்டனையாக இருக்கவேண்டும் என்று அவள் மன்றாடினாள். அரசர் பதிலே பேசவில்லை. அவரது முடிவில் எந்த மாற்றமும் இல்லை என்பதை அறிந்துகொண்ட அரசியார், சேதுபதியைக் காயப்படுத்த எண்ணி பேச்சுவாக்கில் "நான் சொன்னால் நீங்கள் எங்கே கேட்பீர்கள். அந்தத் திருவாரூர் நீலாவதி சொல்லியிருந்தால் கேட்டிருப்பீர்கள்" என்றாள்.

பல ஆண்டுகளாக தன்னைக் காயப்படுத்துவதற்காகவே அரசியார் ஏவி வருகிற இந்தக் குற்றச்சாட்டுக் கணைகளைக் காந்தமலையைக் காயப்படுத்துகிற துருப் பிடித்த லாடத்துண்டுகளாகவே சேதுபதி கருதினார்.

எவ்வளவோ பேசிப் பார்த்தும் அரசியாருக்கு மௌனம்தான் பதிலாகக் கிடைத்தது. சேதுபதி தனக்குள் ஆழ்ந்து போனார். பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு கமுதிக் கோட்டையில் ஒருநாள் இலங்கையிலிருந்து கடல் வழியாகக் கள்ளத்தனமாக வந்தவர்கள் என்கிற குற்றச்சாட்டோடு சேதுபதிக்கு முன்னால் நிறுத்தப் பட்டவர்கள் ஆறு பேர்கள். அரபு நாட்டவர்கள் மூவர். சோழநாட்டவன் ஒருவன். திருவாரூர் நீலாவதி, அவளது தந்தை ஸ்தபதி. அரேபியர்கள் மூவரும் வணிகர்கள் என்பதால் விசாரணைக்குப் பிறகு விடுவிக்கப்பட்டனர். சோழ நாட்டுக்காரன் ஒற்றன் என்பதால் சிறையில் அடைக்கப்பட்டான். நீலாவதியை மன்னன் பார்த்தான். சலங்கை கட்டாத அவளது கால்களிலும் சப்தம் வந்து கொண்டுதான் இருந்தது. அவள் அசைந்து வருவதில் இருந்தே நாட்டியம் தெரிந்த நளினதேவதை என்பதைப்பிரிந்து கொண்டார். இரண்டொரு நிமிடம் சிந்தித்தார். "நீ நீலாவதி இல்லை. நீலாயதாட்சி! திருவாரூர் ஆலயத்தில் நீ ஆடிய ஆட்டம் இன்னமும் தித்திக்கின்றது. நாற்றுக்குள் இளநாற்று போல் சுழன்றாடும் நர்த்தகி நீ" என்றார் சேதுபதி.

ஆலய நர்த்தகி அதிகப் பணத்திற்கு ஆசைப்பட்டு கப்பல்காரக் கந்தசாமி கைகளைச் சேர்ந்தது, யாழ்ப்பாணம் சென்றது, வசதி படைத்த வயோதிகர் ஒருவருக்கு வாழ்க்கைப்பட நேர்ந்தது, தப்பித்துத் தாய்நாடு வந்தது இந்நிகழ்ச்சிகளை ஒன்றும் விடாமல் ஓட்டிக் காட்டினாள் நீலாவதி.

சேதுபதியின் கருணையால் நீலாவதிக்கு நிழல் கிடைத்தது. அவளது தந்தையான ஸ்தபதிக்கு ராமேஸ்வரம் ஆலயத்திற்கான கட்டுமானப் பணிகளைக் கவனிக்கிற வேலை கிடைத்தது. அப்போதிலிருந்து சேதுபதி சமஸ்தானத்தின் சிறப்புமிக்க ஆலயங்களின் திருவிழாக் காலங்களில் நீலாவதி ஆடிவந்தாள். சேதுபதி மன்னர் ஆலய விழாவுக்கு வருகிறார் என்றால். அந்த விழாவின் சிறப்பம்சமாக நீலாவதியின் நடனமும் இடம்பெற்றது.

தனது உடலும் உள்ளமும் சேதுபதிக்கு ஒருசேரப் பிடித்து விட்டது என்றுதான் நீலாவதி நினைத்தாள். ராமேஸ்வரத்தில் ராமநாதசுவாமி ஆலயம் நாளுக்குநாள் எழுந்து வந்தது. இப்போது ஸ்தபதி, நீலாவதி

எல்லோரும் இராமேஸ்வரத்தில்தான் இருந்தார்கள். ஒருநாள் அரண்மனை அதிகாரி ஒருவர் ஸ்தபதியிடத்தில் முந்நாறு வராகன்களைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார். இப்படிப்பட்ட பணமுடிப்பு அடிக்கடி வந்தது. தனது கட்டுமானப் பணிக்காக அரசர் தருகிற காசா? அல்லது தான் பெற்ற பளிங்குச் சிலைக்காக அரசர் கொடுக்கிற பணமா? என்று ஸ்தபதி குழம்பினார். அப்போது ராமேஸ்வரத்தில் சிவராத்திரி விழா வந்தது.

சிவராத்திரி இரவில் அப்போதிருந்த ஆலயத்திற்கெதிராக நிர்மாணிக்கப்பட்டிருந்த ஆடல் அரங்கத்தில் நீலாவதியின் நடனம் நடைபெற்றது. முன்வரிசையில் அமர்ந்திருந்து சேதுபதியாரும் அவரது மனைவி மற்றும் பிரதானிகளும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். ஆடற்கடவுளான தில்லை அம்பலவாணனின் படம் மேடையில் அழகுற அமைக்கப்பட்டிருந்தது. நாட்டியாஞ்சலி தொடங்கிய போது நடராசப் பெருமானின் கால்களில் பூ போட வந்தாள் நீலாவதி. ஒரே ஒரு வினாடி தயங்கினாள். என்ன நினைத்தாளோ மேடையிலிருந்து இறங்கி அவளது உள்ளங்கையில் ஊடாடிய பூக்களை சேதுபதியின் கால்களில் சமர்ப்பித்து விட்டாள்.

ஒரு சின்ன மல்லிகைப் பூ அவள் குதித்த வேகத்தில் சிதறி அரசியார் முன் விழுந்தது. அதைக்கூட திரும்பிப் போகிற வேகத்தில் எடுத்து சேதுபதி கால்களில் சேர்த்துவிட்டாள். அரசியாருக்குச் சுருக்கென்று தைத்தது. நீலாவதி மேடையை விட்டு இறங்கி ஏறுகிற வரைக்கும் நட்டுவாங்கமும் இசைக்கருவிகளும் நின்றுவிட்டன. அரசியாரும் நாட்டிய சாஸ்திரம் தெரிந்தவர்தான். ஆகவே, நீலாவதியின் எதிர்பாராத இந்தச் செயல் அரசியாருக்குக் கட்டோடு பிடிக்கவில்லை. நீலாவதியின் ஆட்டத்தை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டால் பிறகு மான் துள்ளுவதைப் பார்க்கிறவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி கூடும். அன்று குறைந்தபட்சம் ஐம்பதாயிரம் கண்களுக்காவது மேல், கீழ், இடம், வலம் என்று பயிற்சி கிடைத்தது. இன்னமும் தொடர்ந்து ஆடமாட்டாளா என்று அவையே எதிர்பார்த்தபோது அவளது ஆட்டம் நிறைந்தது. சேதுபதி மேடை ஏறினார். வழக்கமாக உடன்போகிற அரசியார் அன்று போகவில்லை. சேதுபதிக்கு வருத்தம்தான். அவர் நுட்பமானவர். அரசியார் போக்கை அறிந்து கொள்வதற்கு அவருக்கொன்றும் அதிக நேரம் ஆகவில்லை.

நீலாவதியின் ஆடலைப் பாராட்டி பத்துவேலி நிலம் வழங்கப்படும் என்று அரசர் சார்பாகப் பிரதானி அறிவித்தார். அரசியார் மாத்திரமே திரும்பவேண்டும் என்று உத்தரவாயிற்று. சேதுபதி ராமேஸ்வரத்திலேயே தங்கிவிடப்போகிறாரா என்று அறிகிற ஆவல்,

அரசியாருக்கு உண்டுதான் என்றாலும் ஆபத்து வரலாம் என்று அரசியார் அஞ்சினார். புறப்படுகிறபோது மாத்திரம் சேதுபதியின் காதுகளில் அரசியார் உறுதியாக ஒன்றைச் சொன்னார். "நமது சமஸ்தானத்தில் இதுவரை தலைசிறந்த ஆட்டக்காரிகளுக்கு சேதுபதிகள் பொன்கொடுத்துதான் பழக்கம். நிலத்தை ஒன்றும் வாரி வழங்கி விடுவதில்லை." சேதுபதி சிரித்தார். அரசியார் அந்தச் சிரிப்புக்கு என்ன அர்த்தம் என்று சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். குதிரைகளின் குளம்பொலிச் சத்தத்தோடு அரசியாரின் கவலை தோய்ந்த சிந்தனைகள் ஒன்றித்தன.

அன்று சிவராத்திரி. சேதுபதி தனது தங்குமிடத்திற்கு நீலாவதியை அழைத்தார். பகலின் உக்கிரத்தில் படாத பாடுபட்ட மணலின் காயங்களுக்குக் கடற்காற்று களிம்பு போட்டுக்கொண்டிருந்தது. சேதுபதி நீலாவதியை அழைக்கப் பரிசாரகர்களை அனுப்பியபோதே ஸ்தபதிக்குத் திக்கென்றது. வராகன்கள் அடங்கிய சுருக்குப் பைகள் அவரது கன்னங்களில் மாறி மாறி அடிப்பதைப்போல அவருக்குத் தோன்றிற்று. நீலாவதி துணிச்சலாகப் போனாள். அரசர் பேசினார். "நீலாவதி உன் திருமணத்தை நீ இப்படி தள்ளிப் போட்டுக்கொண்டே போவது நல்லதல்ல' என்றார். "அரசே எனது வாழ்க்கை ஆண்டவனுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட வாழ்க்கை. ஆகவே அதை வேறொருவருக்கு விற்றுப்போட நான் விரும்பவில்லை" என்றாள் நீலாவதி.

"திருமணம் வாழ்க்கையை முழுமையாக்குகிறது. வளையலில் ஒரு துண்டு ஒடிந்து போனாலும் வளையல் தன் உருவை இழக்கிறது. அதைப்போலத்தான் வாழ்க்கையில் நடக்கவேண்டிய நல்ல நிகழ்ச்சி நடைபெறாவிட்டால் வாழ்க்கை முழுமை பெறாது' என்றார் சேதுபதி. மறுநாள் விடிகிறவரைக்கும் நீலாவதியோடு சேதுபதி பேசிக்கொண்டிருந்தார். அவர்களது உரையாடலில் நாட்டிய சாஸ்திரம், அதன் பலவகையான நுணுக்கங்கள் எல்லாம் வெளிப்பட்டன.

விடிந்தபோது விடைபெறுவதற்கு மனம் இல்லாமல்தான் நீலாவதி பிரிந்து போனாள். இரவெல்லாம் விழித்திருந்த பிரதானிகளும் பரிசாரகர்களும் ஆளுக்கொரு கணக்கு போட்டார்கள். அரசியாருக்குச் செய்தி கசிந்தது. நர்த்தகியின் நாட்டியக் கால்களை ஒடித்துவிட்டால் என்ன என்று அவருக்குத் தோன்றிற்று.

நீலாவதி அன்று முழுவதும் நிலையில்லாமல் தவித்தாள். அவளை அறியாமலேயே அவளது இதயம் களவாடப்பட்டு விட்டதோ என்று நீலாவதி கலங்கினாள். ஒருவாரம் வரைக்கும் அவள் வெளியில் எங்கும்

வரவில்லை. இதற்கிடையில் சேதுபதி கழுதிக்கோட்டைக்குத் திரும்பாததால் அரசியார் வெதும்பினார். அப்போது உச்சானூரில் உள்ள சனீஸ்வரர் ஆலயத்தில் சனிப் பெயர்ச்சி விழாவந்தது. சோர்ந்து கிடந்த அரசியார் இனி படுத்துக்கிடந்தால் பாதகமாகிவிடும் என்று இராமநாதபுரத்தில் இருந்து சின்னக்கல்யாணி என்ற ஆடல் அழகியை சனிப்பெயர்ச்சி விழாவில் ஆடவைத்துவிடுவது என்று தீர்மானித்தார்.

சின்னக்கல்யாணியின் ஆட்டம் சிறப்பாக நடந்தேறியது. விழாவுக்குச் சேதுபதி வந்திருந்தார். சேதுபதி சின்ன கல்யாணியின் கால்களையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். விவகாரம் எதுவும் வந்துவிடக்கூடாது என்கிற நினைப்பில் சேதுபதி! நீலாவதியின் நாட்டியத்தில் சேதுபதி காட்டுகிற விருப்பத்தை தான் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு வந்த சின்னக்கல்யாணியின் ஆட்டத்தில் சேதுபதி காட்டவில்லை என்கிற ஆதங்கம், "என்ன பரிசு கொடுக்கலாம்" என்று அரசியார் கேட்டார். "உன் விருப்பம் என்று சொல்லிவிட்டார் சேதுபதி. அரசியார் நீலாவதிக்குத் தந்த அதேமாதிரி பத்து வேலிகளை சின்னக்கல்யாணிக்குத் தருவதாகப் பிரதானியை விட்டு அறிவிக்கச் சொன்னார். சின்னக் கல்யாணியைக் கொண்டுவந்து அரசியார் ஏன் போட்டிக்கு விடுகிறார் என்பதை எல்லாம் அறிந்துகொள்வதற்கு அதிகநேரம் ஆகவில்லை சேதுபதிக்கு. இப்படியாக சேதுபதிக்கும் நீலாவதிக்கும் இடையில் என்னென்ன நடந்திருக்கும் என்ற கற்பனையிலேயே ராணியார் தனது காலத்தைச் செலவழித்தார்.

இப்பொழுதுதெல்லாம் நீலாவதி ஆடப்போவதில்லை. ஒருநாள் அவளைப் பார்ப்பதற்காகச் சேதுபதி அவள் இல்லத்திற்கு வந்தார். சல்சல் என்கிற சலங்கைச் சத்தத்தைக் கேட்டு சேதுபதி திகைத்து நின்றார். உள்ளே எட்டிப்பார்த்த போது ஸ்தபதி சோர்வாகப் படுத்திருந்தார். நடராசப் பெருமானின் ஐம்பொன் சிலைக்கு முன்னால் நர்த்தகி ஆடிக்கொண்டிருந்தாள். எட்டுமணி நேரம் விடாது ஆடி இருக்கிறாள் என்பதை சேதுபதி ஸ்தபதியிடமிருந்து தெரிந்து கொண்டார். "நீலா" என்கிற குரல் கேட்டு அவள் ஆட்டத்தை நிறுத்தினாள். இறைவன் அருளால் சேதுபதி மாத்திரம் அங்கே வந்திருக்காவிட்டால் அவள் ஆடியே விழுந்து மரணத்தை அடைந்திருப்பாள். வெறிகொண்ட பெண் வேங்கையைப்போல காணப்பட்ட நீலாவதி சேதுபதியைப் பார்த்ததும் மருளுகிற மானைப்போல் ஆனாள்.

அவ்வப்போது வந்து பார்க்கலாமா என்று கேட்டார் சேதுபதி. "அதற்கென்ன தாராளமாக" என்றாள் நீலாவதி. சேதுபதிக்கு தன்னையே

அவளிடத்தில் இழந்து விட்டதைப்போல் தோன்றியது. ஆனாலும் அவரை நெருங்க இயலாமல் அவளது எண்ணம் தடுத்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் முன்பின் அறியாத ஒருவரிடத்தில் தன்னை இழந்துவிட்டதை இப்போதும் அவள் நினைத்து நிலைகுலைந்தாள். ஆகவேதான் ஆலயத்து அர்ச்சனைக்குப் போகிற அழகுள்ள பூவாகத் தான் இருந்தும், தான் பரிசுத்தமாக இல்லை என்கிற உணர்வு அவளை உந்தித் தள்ளியது.

காலம் தன்வழியே பயணப்பட்டது. ஒருநாள் சேதுபதி மகாராணியாருக்கு பாம்பன் தளபதியின் தங்கையிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. அதில் குற்றவாளியாகச் சாவதற்கு விருப்பமில்லாத தண்டத்தேவர் குறுவாளால் தன்னை மாய்த்துக்கொண்டார் என்றும் சேதுபதியின் மகள்கள் இருவரும் கணவரின் சிதையிலேயே தீப்பாய்ந்து உயிரை விட்டனர் என்றும் கண்டிருந்தது. அரசியார் மயங்கி விழுந்தார்: தகவல் சேதுபதியை எட்டிற்று. அவரோ படுத்த படுக்கையானார். பெரியம்மை அவரைப் படாதபாடு படுத்தியது.

ஒரு வாரமாக சேதுபதி. கண் விழிக்கவில்லை. அரசியார் பக்கத்தில் இருந்தார். சமஸ்தானம் முழுவதிலும் இருந்து மருத்துவர்கள் வரவழைக்கப்பட்டனர். ராமேஸ்வரம் ஆலயத்தில் சிறப்பு வழிபாடுகள் நடத்தப்பட்டன 'ராமநாத பிரபு', 'ராமநாத பிரபு' என்றே அவரது உதடுகள் முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தன. வெகுநேரம் சேதுபதி மகாராணியின் கையைப் பிடித்திருந்தார். அன்று மாலையில் கதிர் சாய்கிற வேளையில் அந்தக் கைப்பிடியின் இறுக்கம் தளர்ந்தது. அரசியாரும் பிரதானி களும் பார்த்திருக்க சேதுபதி முத்துவிஜய ரகுநாதனின் ஆவி பிரிந்தது.

சற்றைக்கெல்லாம் அழகுரல்களுக்கு மத்தியில் ஒரு பெண்ணின் ஓலம் கேட்டது. சேதுபதியின் கால்களில் அவள் விழுந்தாள். அடிபட்டு விட்டதோ என்று அஞ்சி அவளைப் புரட்ட போனபோது அவள் நீலாவதி என்பதை எல்லாரும் அறிந்தார்கள். அவள் உடலிலிருந்து உயிர் விடைபெற்று ஒன்றிரண்டு நிமிடங்கள் ஆகியிருந்தன. சிதறிப்போன ஒரு பூவைக்கூட சேதுபதி மகாராஜாவின் கால்களில் சேர்த்த நீலாவதி, இப்போது உயிரற்ற பூமாலையாய் அவர் கால்களில் கிடந்தாள்.

(மூலம்: டாக்டர் எஸ்.எம். கமால்)

மம்தா - நேமிசந்த்

அன்றைக்கிருந்த வங்காளத்தின் வடகிழக்குப்பகுதி. இமயமலையின் அடிவாரத்தை தனது நெற்றிச் சுட்டியாக அணிந்துகொண்டு நிமிர்ந்து நின்றது அந்த நிலப்பரப்பு. எட்டு மாதங்கள் பனிப்பாறைகளாகக் காணப்படும் நதிகள் நான்கு மாதங்கள் மாத்திரம் சலசலக்கும் இந்தப் பகுதியில் பல ஆண்டுகளுக்கும் முன்னர் நாடோடிகளான மக்கள் வசித்து வந்தார்கள்.

இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒரு முறை இந்த நாடோடிகள் பள்ளத்தாக்கிற்கு இறங்கி வருவார்கள். அங்கே ஆட்டம், பாட்டம் எல்லாம் நடத்துவார்கள். இம்மாதிரியான கேளிக்கைகளில் கிடைக்கிற பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு மலையேறிவிடுவார்கள். மீண்டும் தங்களை வாழவைக்கிற கிராமங்களை நோக்கி திரும்பி விடுவார்கள்.

இப்படிப்பட்ட காலகதியில் ஒரு நாடோடிக் கூட்டம் தாறு ஆற்றில் வடமேற்கு ஓரத்தில் உள்ள சிசில் என்கிற கிராமத்திற்கு வந்தது. இந்த நாடோடிக் கூட்டத்தின் தலைவனாக இருந்தவன் ஓம்ரா. இவன் பச்சை மாமிசம் சாப்பிடுவதில் படுகில்லாடி. இரக்கம் என்னும் ஒரு பொருள் இல்லாத அரக்கன்.

ஓம்ராவிற்கு ஒரு மகள் இருந்தாள். அவள் பெயர் மம்தா. பனிமழையை உள்வாங்கிய ஒருகோடிப்பூக்கள் சந்திர ஒளியில் சதிராடுவதைப் போல கந்தர்வ அழகோடு கண் சிமிட்டி தலைநிமிர்ந்தாள் மம்தா. காட்டுப்பூக்களின் கம்பீர அழகெல்லாம் மம்தாவிடமிருந்து கடன் வாங்கப்பட்டதாகவே தோன்றியது. நாடோடிகள் கூட்டத்தில் எல்லோருமே ஆட்டத்தில் தேர்ந்த அழகிகள் என்றாலும், மம்தாவின் சிரிப்பிற்கும், சிகரம் வைத்தாற்போன்ற ஆட்டத்திற்கும் அந்த மலைப் பிரதேசமே ஈடாகாது என்றே சொல்லலாம்.

மலையிலிருந்து வாழ்க்கையைத் தேடி பள்ளத் தாக்கிற்குள் இறங்கி வருகிற நாடோடிக் கும்பல் ஆட்டம்பாட்டம் காட்டுவதாலேதான் காசு சேர்ந்திருந்தது. ஆனால் மம்தாவின் பிரசன்னம் மாத்திரம் இல்லா திருந்தால் அந்த நாடோடி மக்களின் ஆட்டம் எடுபட்டிருக் காது. இறுதியாக நடைபெறும் மம்தாவின் நளின நடனத்திற்குத்தான் நிரம்ப பொருள் கிடைத்தது.

ஓம்ராவைப் பார்க்கிறபோதே கடைவாயில் பற்களுக்கு இடையே சிக்கிக்கொண்ட சதைத்துண்டை எடுத்து வெளியில் எறிந்துவிட நாக்கைச் சுழற்றுகிறபோது உண்டாகிற அருவருப்பு உண்டாகும். அவ்வளவு அசிங்கமான, விகாரமான முகம். அழகு மயிலான மம்தாவைப் பார்க்கிறவர்கள் எவரும் அவளை ஓம்ராவின் மகள் என்று நம்பவே மாட்டார்கள். உண்மை என்னவென்றால், ஒரு முறை இதே நாடோடிக் கூட்டம் ஆடிப்பாடி திரும்பி வருகிறபோது, ஆறுமாத குழந்தையான மம்தாவைத் திருடிக் கொண்டுவந்துவிட்டது. குழந்தைபேறு இல்லா திருந்த ஓம்ரா மனைவி வானமே தனக்கு வசப்பட்டு விட்டது என்கிற நினைப்பில், அன்பு நீர் ஊற்றி அந்த அருமைக்குழந்தையை வளர்த்து ஆளாக்குவது ஒன்றே, தான் பிறவி எடுத்ததின் பெருநோக்கம் என்று நினைத்தான் ஓம்ரா.

ஒருமுறை வசந்த காலத்தில் ஓம்ராவின் கூட்டத்தினர் நதிக்கரை வழியாக நாவல் பழங்களைப்போல சிதறிக் கிடந்த கிராமங்கள் ஒவ்வொன்றாக ஆடிப்பாடி பொருள் சேர்த்து வந்தனர். அப்படித்தான் சிசில் என்கிற கிராமத்திற்கு வந்தார்கள். கொஞ்ச நேரத்தில் நாடோடிகள் ஆடிப்பாட ஆரம்பித்தனர். மம்தா இரண்டு மரங்களுக்கு இடையில் ஒரு கயிற்றைக் கட்டி தனது ஆட்டம், அபிநயம், சாகசவேலைகள் எல்லாவற்றையும் செய்து காட்டினாள். கீழே பார்த்து மக்கள் பலத்த கரவொலி எழுப்பினார்கள். கீழே இறங்கிவந்தாள். எல்லோருக்கும் வணக்கம் வைத்தாள். பலர் காசுகளைக் கொடுத்தனர். எல்லாவற்றையும் ஓம்ரா மகிழ்ச்சியோடு சேர்த்து வைத்துக்கொண்டான்.

மறுநாள் வழக்கம்போல் அடுத்த கிராமத்திற்கு அவர்கள் பயணம் ஆனார்கள். பாசில் என்கிற கிராமத்தின் முகப்புத் தோட்ட வீட்டில் ஆறு நண்பர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். எல்லோரும் வாலிபர்கள். அவர்களுக்குத் தலைவனைப் போலக் காணப்பட்ட நேமிசந்த் என்கிற இளைஞன், எதிர் பாராமல் ஊராரை மகிழ்விக்க நுழைந்த நாடோடிக் கூட்டத்தைப் பார்த்து குழந்தைபோலத் துள்ளினான். ஒரு வயோதிக வேலைக்காரன் அந்த இளைஞனின் பண்ணை யிலிருந்து வெளிவந்தான் "அய்யா, இந்த நாடோடிக் கூட்டத்தார் தங்கள் திறமைகள் முழுவதையும் தங்களிடம் காண்பிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள்" என்றான்.

நேமிசந்திற்கு வியப்பால் விழிகள் விரிந்தன. நாடோடிகளின் ஆட்டபாட்டங்களைப் பார்க்க ஒத்துக் கொண்டான். அவர்களின் ஆட்டம் நடந்து கொண்டிருந்த போதே சற்று தாமதித்து வந்த வேறொரு சிறு நாடோடிக் கூட்டத்தார் அதே இடத்திற்கு வந்தார்கள். நேமிசந்த்

முதலில் இரண்டும் வெவ்வேறு கூட்டம் என்றுதான் நினைத்தான். ஆனால் பின்னால் வந்து சேர்ந்த கூட்டத்தில் தலைமை வகித்து வந்து ஓம்ரா என்கிற மழையில் நனைந்த பனைமரம் போன்ற மனிதனையும் தீப்பிழம்பின் சாயலோடு திரண்டு தெரிந்த அழகி மம்தாவையும் கண்டதும் ஆடிக்கொண்டிருந்தவர்கள் வணக்கம் தெரிவித்ததைப் பார்த்து இந்தக் கூட்டத்தாரின் தலைவன்தான் இப்போது வந்துள்ளான் என்பதை நேமிசந்த் அறிந்துகொண்டான்.

நேமிசந்திடம் உத்தரவு கேட்டுக்கொண்டு இப்போது அழகிய மம்தா ஆட ஆரம்பித்தாள். அவள் இரண்டு மரங்களுக்கு இடையே கயிறு கட்டிக் கொண்டு உற்சாகமாக மேலும், கீழும் புரண்டு ஆடுவதையே நேமிசந்த் வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவள் விழப்போவாள்; ஆனால் விழமாட்டாள். அது அவள் நடனத்தின் நளினம். இருந்தாலும், அவள் விழுந்து விடக்கூடாதே என்று நேமிசந்த் குழந்தை மாதிரி கவலைப்பட்டான். மம்தாவின் ஆட்டம் முடிந்து அவள் மரத்தை விட்டு லாவகமாக இறங்குகிற மயிலைப் போல் கீழே இறங்கி வந்தபோதுதான் நேமிசந்திற்கு நிம்மதியே வந்தது.

அவள் நேமிசந்தின் முன்பாக நின்றாள். வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டு 'பரிசு' என்றாள். வாழைக்குருத்துக்கள் வரிசையாக நடப்பட்டதைப்போன்ற அவளது பல் வரிசையைப் பார்த்து நேமிசந்த் சொக்கிப்போனான். முற்றத்துக்கு வந்துவிட்ட முழுநிலவு போல அவள் இருந்தாள். இந்த அபூர்வ அழகை ஆடை மறைத்திருப்பது அயோக்கியத்தனம் இல்லையா என்று நினைத்தான். அவளது அழகு ஆராதிக்க வேண்டிய அதிசயம் என்று முடிவெடுத்தான். அவள் வணங்குவதற்காக குனிந்து நிமிர்ந்தபோதே அந்தக் குறும்பலாவின் குலுக்கத்தைப் பார்த்துக் குலைந்துப்போனான் நேமிசந்த்.

பரிசு என்று அவள் கேட்டு முடிக்கவில்லை. அதற்குள் விரலில் இருந்த மோதிரத்தைக் கழற்றி அவளிடம் எறிந்தான். அவள் ஏதோ பந்தைப் பிடிப்பவளைப் போல சர்வசாதாரணமாக அந்த மோதிரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டாள். பார்த்தாள். அதுவோ வைர மோதிரம். அதிலும், நவரத்தினக்கற்கள் அந்த வைரத்தை, அசோக வனத்துச் சீதையைக் காத்த அரம்பைகள் போலச் சூழ்ந்து நின்றன. ஒரு வருடப்பாட்டைத் தனது கூட்டமே ஓட்டிவிட இயலும் என்று நினைத்தாள் மம்தா.

"உன் பெயர்?" அவன் கேட்டான். "மம்தா" இவள் சொன்னாள்.

"பொருத்தமான பெயர்" வார்த்தைகள் வந்தன; வாய் வரவில்லை.

"தொங்கிக்கொண்டே இருக்கிறாயே! விழுந்து விடமாட்டாயா?"

"காதுகள் தொங்கிக் கொண்டேதான் இருக்கின்றன; விழுந்து விடுகின்றனவா? பிரபஞ்சத்தில் உலக உருண்டை தொங்கிக்கொண்டேதான் இருக்கிறது. இதுவரை விழவில்லையே" என்றாள் மம்தா. அவன் ஆச்சரிய அலைகளில் அடுத்த கரைக்கே அடித்துச் செல்லப்பட்டவன் ஆனான்.

மம்தா தெரிவித்தபடி இந்தக் கறுப்பு மனிதன் இந்தத் தங்கத் தாம்பாளத்தின் தந்தையாக இருக்கவே இயலாது என்கிற முடிவிற்கு நேமிசந்த் அப்போதே வந்தான். ஓம்ரா பேசினான்: "பிரபு, எங்களுக்கு தங்குவதற்கு நிரந்தரமான இடம் இல்லை. நாங்கள் நாடோடிகள். காலத்திற்கும் இப்படிக் கால்களை நம்பியே, அலைவதற்கு இயலாது" என்றான்.

"என்ன வேண்டும்?" கேட்டான் நேமிசந்த்.

"தங்குவதற்கு ஓர் இடம்" தயக்கமில்லாமல் சொன்னான் ஓம்ரா.

"இப்போதே தருகிறேன்" என்றான் நேமிசந்த். அவன் நடந்தான், கூட்டம் அவனைப் பின்பற்றியது. ஒரு மைல் நடந்த பிறகு, ஆற்றங்கரையின் வலதுபுறத்தில் மரங்கள் அடர்ந்த தனக்குச் சொந்தமான சோலையை நேமிசந்த் காட்டினான். பெரும்பரப்பு நிலம். ஓம்ரா பெருமூச்சுவிட்டான். தலைவனுக்குப் பெரிதும்; மற்றவர்களுக்குச் சின்னதுமாக வீடும், குடில்களும் நேமிசந்தின் உத்தரவின்படி கட்டப்பட்டன. திரும்புகிறபோது நேமிசந்த் அவர்கள் சுமந்துகொண்டு வந்த ஒரு கூண்டைக் கவனித்தான். அதில் ஒரு எலும்புத்துண்டு மாத்திரமே இருந்தது. வேறொரு கூண்டில் ஒரு பச்சைக்கிளி இருந்தது. ஒரு ஆடு ஆள் உயரத்தில் கொளுத்துப் பழுத்துக் கூடவே வந்துகொண்டிருந்தது. அது சாப்பாட்டிற்காக அடிக்கப்படுகிற ஆடாகத் தென்படவில்லை. நேமிசந்த்திற்கு இதெற்கெல்லாம் என்ன அர்த்தம் என்பது புலப்படவில்லை. ஆனால், மூட நம்பிக்கைகள் அந்த மக்களை மொத்த குத்தகைக்கு எடுத்துள்ளன என்று மாத்திரம் அறிந்துகொண்டான். நாடோடிகளாக இருந்தவரை அவர்களை அழுத்திக் கொண்டிருந்த மூடநம்பிக்கைகள் தனது நிலத்தில் குடியேறிய பிறகாவது கரைந்து காணாமல் போகட்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

ஒருநாள் நாடோடிக் கூட்டத்திற்குள் சென்று மம்தாவை எப்படிச் சந்திப்பது என்கிற நினைவாகவே ஆற்றோரம் நேமிசந்த் நடந்தான். அப்போது அதிகாலைப் பொழுதில் ஒரு பெண் குளித்துக்கொண்டிருந்தாள். மம்தாவைத் தவிர வேறொருத்தியை என் கண் பார்த்தாலும் நான் பார்க்கமாட்டேன் என்று அவன்

சொல்லிக்கொண்டான். ஆனால் நடை தளர்ந்த நிலையில் பாதம் பதித்த இவனை ஊடறுத்துக்கொண்டு அந்த இளமான் துள்ளிப்போனது. "ஏய்" என்றான். "மன்னிக்க வேண்டும்" என்றாள். கூந்தலிலிருந்து குதித்துவிழுந்த நீர்த்துளிதான் இளைஞனுக்குக் கூச்சத்தை உண்டாக்கிவிட்டதோ என்று அவள் பேசினாள். திரும்பி இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தனர். பூமி அப்போதுதான் புஷ்பவதியானது. மம்தா நேமிசந்த் ஒருவர் பெயரை மற்றொருவர் உள்ளுக்குள்ளேயே அசைபோட்டனர்.

அதன்பிறகு ஒவ்வொரு நாள் அதிகாலையிலும் ஆகாயத்து நட்சத்திரங்கள் இன்னமும் கால்நீட்டிக் கதை பேசிக்கொண்டிருக்கிற அமரப்பொழுதில் நேமிசந்த் ஆற்றங்கரைக்கு வந்துவிடுவான்; அவளும் தான். முதலில், பேசிப் பழகிவந்தவர்கள் பிறகு, தொட்டுப் பேசத் தொடங்கி நெருங்கிவிட்டார்கள். மணந்தால் மம்தாவைத்தான் மணப்பது என்பதிலே நேமிசந்த் உறுதியானான். ஆனால் செயற்கைச் சுவர்களான சாதி, மதம் எல்லாம் அவனுக்கு எதிராக நின்றன. களவாடப்பட்டவள்தான் மம்தா; அவள் வேதியர் குலத்து விழுது என்றால் ஊர் நம்புமா? உலகம் ஏற்குமா?

நிலை குலைந்தான் நேமிசந்த். அம்மாவிடம் எப்படிச் சொல்லுவது? நினைவுகளை அசைபோட்டான். அம்மா மறுத்துவிட்டாள். அவனது ஆணிவேர் அறுந்து போனது. உணவும், இல்லை; உறக்கமும் இல்லை. அவனது கண்ணீர் வெள்ளத்தில் கட்டிலே மிதந்தது. இருப்பினும் மம்தாவைச் சந்திப்பதை விடவில்லை.

நேமிசந்த் அதே ஆற்றங்கரையில் அவளைச் சந்திப்பதற்காக வெகுநேரம் காத்திருந்தான். இன்று அவளுக்கு என்ன ஆயிற்று என்று சிந்தித்தவனாக வீட்டுக்குத் திரும்பப் போனான். அந்த நேரம் பார்த்து மம்தா மூச்சிரைக்க ஓடிவந்தாள்.

"நேமிசந்த், நமது காதல் என் தந்தைக்குத் தெரிந்துவிட்டது. இன்றே, இப்போதே புறப்படுங்கள் என்று தனது கூட்டத்தாருக்கு அவர் உத்தரவிட்டுவிட்டார். இனி அவரை நிறுத்த இயலாது; நான் உங்களுக்கு வேண்டுமென்றால் என்னைப் பின்தொடருங்கள். என் தந்தை நீங்கள் பின்தொடருவதை அறிந்துவிடக்கூடாது" என்றாள்.

சற்றைக்கெல்லாம் வீடு, நிலம், தோட்டம், துரவு எதைப்பற்றியும் கவலைப்படாத அந்தக் கூட்டம் நாடோடி வாழ்க்கையைக் கைவிட்டதற்காகத் தலையில் அடித்துக் கொண்டு எலும்புத்துண்டு, கிளி, ஆடு சகிதம் காட்டுக்குள் புகுந்தது. நேமிசந்த் எவரும் அறியாமல் அந்தக்

கூட்டத்தைப் பின்பற்றிப் போனான். இரவின் இருளில் அவர்கள் களைப்பாறிய கூடாரத்திலிருந்து மம்தா வெளியில் வந்து பார்த்தாள். அவளுக்கு ஆள் அரவம் தென்படவில்லை. இறுதியாக இமயமலைச் சாரலில் ஒரு கூடார வீட்டில் அவர்கள் தங்கினார்கள். வீட்டின் முன் பூந்தோட்டம் இருக்கும். தோலால் ஆன கூரையாக இருக்கும் என்கிற மம்தா சொன்ன அடையாளங்களை மாத்திரமே வைத்துக்கொண்டு நேமிசந்த் அந்த வீட்டை அடைந்தான்.

ஒரு வாரம் கழித்து, "வாயல் வெளியில் வரகரிசி பொறுக்கப்போன இடத்தில் இந்த இளைஞனைப் பார்த்தேன். இவன் பெயர் காணிகாந்த். உங்களிடத்தில் வில் பயிற்சி பெறுவதற்கு ஆசைப்பட்டான்; நான்தான் கூட்டிக்கொண்டு வந்தேன்" என்றாள் மம்தா. உருகி ஒன்றுமில்லாமல் ஆகியிருந்த நேமிசந்தை ஓம்ராவால் உடனே கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. "அவனுக்கொரு குடிவை அமைத்துக்கொடுங்கள்" என்று ஓம்ரா உத்தரவிட்டான்.

ஒரு நாள் இரவு, காற்று பட்டாக்கத்தி போல பாய்ந்து சுழன்றுகொண்டிருந்தது. எவரும் அறியாமல் மம்தா நேமிசந்தை எழுப்பினாள். "நேமி, என் தந்தைக்கு உன்னை அடையாளம் தெரிந்துவிட்டது. இதோ குதிரைகள், இப்போதே புறப்படு" என்றாள் மம்தா. இரண்டொரு நிமிடங்களில் காற்றுக்கு வகிடு எடுப்பதைப் போல இரண்டு குதிரைகள் விரைந்தன. அரை நாள் ஓட்டத்திற்குப் பிறகு அவர்கள் ஒரு பள்ளத்தாக்கிற்கு வந்தார்கள். குதிரைகள் இரண்டையும் தட்டிக்கொடுத்து "அப்பா வீட்டிற்குச் செல்லுங்கள்" என்றாள் மம்தா. இரண்டும் பறந்தன. நேமிசந்த், மம்தா இருவரும் காடுமேடு என்று சுற்றினர். அவர்களுக்கு சாட்சிகளாக, பறவைகள், விலங்குகள், மரங்கள், செடிகொடிகள். சில நாள் ஒரேஒரு காட்டு அத்திப்பழம் கிடைக்கும். "நீ சாப்பிடு" என்பான் நேமிசந்த். "நீ சாப்பிடு; எனக்குப் பசியே இல்லை" என்பாள் மம்தா.

இப்படியாக அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் உள்ளன்போடு காதலித்து இரண்டாவது ஆதாம், ஏவாளாக அந்த வனாந்திரத்தையே காதல் சாம்ராஜ்யமாக மாற்றிப் போட்டார்கள். பறவைகளும், விலங்குகளுமே அவர்களிடம் காதல் பாடம் பயின்றன.

ஒரு நாள் எதிர்பாராத விதமாக நாயின் சப்தம் கேட்டது. "ஐயோ" என்றாள் மம்தா. ""இது என் தந்தை வளர்க்கிற நாய். இன்னமும் ஓரிரு நிமிடத்தில் நம்மை வளைத்துவிடுவார்கள்" என்றாள் மம்தா. நேமி அவளது உதட்டு நிலத்தில் தேக்குக் கன்றை நடுகிறவனைப்போல

முத்தத்தை விதைத்தான். அவனது முத்தம் முடியவில்லை. நாய்களும், மனிதர்களும் அவர்களை வளைத்துக்கொண்டார்கள்.

ஓம்ரா கத்தினான். நஞ்சு தோய்ந்த கத்தியை நீட்டினான். என் கண்முன்னாலேயே அவனைக் குத்து" என்றான். நடுங்கியபடியே மம்தா அந்தக் கத்தியை வாங்கி தன்னையே குத்திக் கொண்டாள். மறுநிமிடம் நேமியின் மார்பில் ஓம்ராவின் அம்பு பாய்ந்தது. கணநேரத்தில் காதலர்கள் இருவரும் பிணமானார்கள். விலங்குகள் அழுதன; மனிதர்கள் சிரித்தார்கள். நாய்களின் குரைப்பு மாத்திரம் அடங்க நெடுநேரம் ஆயிற்று.

பெட்டாசியா - முசோலினி

இத்தாலியின் பிரதமராக அதுவரை இருந்துவந்த பெனிட்டோ முசோலினி அந்த நாட்டு நாடாளுமன்றத்தின் தீர்மானத்தின்படி பிரதமர் பதவியைவிட்டு விலகும்படி நேர்ந்தது. அதற்கு முந்திய காலத்தில் இத்தாலிய நாட்டையே தனது குதிகாலுக்குக் கீழே குவித்து வைத்த சர்வாதிகாரி முசோலினி. இரண்டாவது உலகப்போரில் சர்வாதிகாரி இட்லரின் தூண்டுதலால் நேசநாடுகளுக்கு எதிராகப் போரிட்டவர் முசோலினி. நாடு முழுவதும் ஒரு காலத்திய சர்வாதிகாரியைப் பழிவாங்கத் துடித்துக்கொண்டிருந்தது. வெட்டுக்கிளி உயிரோடிருந்தால் ஒரு பச்சை மரத்தையே பாழ்படுத்திவிடும். அதே வெட்டுக்கிளி மரணித்துப் போனால் பிணந்தூக்குகிறவர்களைப் போல எட்டே எட்டு எலும்புகள் அதை அலாக்காகத் தூக்கிக் கொண்டுபோகும். அந்தநிலையில் அப்போது இருந்தார் முசோலினி. அது அவரது வாழ்வில் மதியம் வந்த சாயங்காலம்.

பிரதமர் பதவியிலிருந்து விலக்கப்பட்டு இராணுவத்தின் பிடியில் இருந்த முசோலினியை இராணுவம் கூண்டில் அடைபட்ட சிங்கத்தைப் போல இடத்திற்கு இடம் எடுத்துச் சென்று வேடிக்கை காட்டியது. ஆனால் எல்லோரது கண்களிலும் மண்ணை தூவிவிட்டு இட்லர், முசோலினியைக் கடத்திவிட்டார். ஆல்ப்ஸ் மலையில், கர்டா ஏரிக்கு அருகில் ஒரு இராணுவ முகாமில் இட்லரின் பாதுகாப்பில் முசோலினி இருக்கலானார்.

இட்லரின் தந்திரத்தால் அந்த இராணுவ முகாமில் இருந்துகொண்டே முசோலினி "இத்தாலிக்கு நானே தலைவன், நேசநாடுகளையே எதிர்த்துப் போராடுவேன்" என்று குரல் கொடுத்தார். நேச நாடுகள் வெற்றி பெறவும், அச்ச நாடுகள் தோற்கவுமான உலகப் பெரும்போரில் ஒரு நாள் முசோலினிக்கு ஒரு போன் வந்தது. கிளாராபெட்டாசி என்கிற முசோலினியின் காதலி அவசரமும், பரபரப்பும் கலந்த குரலில் மறுமுனை யிலிருந்து பேசினாள்.

"பிரபு, உங்களது மனைவி ராச்சேல் எனது அரண்மனை யின் கதவுகளுக்கு அப்பால் நின்று ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாள். ஒருவேளை அவள் இருக்கிற வேகத்தில்

உயரமாயிருக்கிற வாயிலை ஏறிக் குதித்து உள்ளே வந்தாலும் வந்துவிடுவாள் போலிருக் கிறது. அவள் மாத்திரமே தனியாக வரவில்லை. 50 இராணுவ வீரர்களும் உடன் வந்திருக்கிறார்கள்" என்றாள்.

முசோலினிக்கே வியர்த்துவிட்டது. வாய்க்காலில் முணு முணுப்போடு நடந்துபோகிற நீராக இருந்த ராச்சேல், எப்போது நினைத்தபடி பாதைகளை வகுத்துக் கொள்கிற காட்டு வெள்ளமாக மாறிப்போனாள் என்பதை முசோலினியால் கண்டுகொள்ள இயலவில்லை. "சரி, அவளை வரவிடு; என்ன பேச வந்திருக்கிறாள் என்று நீ கேட்டால்தானே தெரியும்" என்றார். அமைதி நிலவியது. அரைமணி நேரத்திற்குப் பிறகு வாயில் திறக்கப்பட்டது. ராச்சேல் உள்ளே வந்தாள். அதற்குள் ராச்சேல் பிரமித்து, வாயடைத்துப் போகும் வண்ணமாக விலை உயர்ந்த பட்டாடைகளிலும், நகைகளிலும் கனவுக் கன்னியைப்போல காதலி கிளாராபெட்டாசி, முசோலினியின் மனைவியான ராச்சேலை எதிர்கொண்டு வரவேற்றாள். ராச்சேலைக் காயப்படுத்துவதற்கு பெட்டாசியின் தோற்றமே போதுமானதாக இருந்தது. "உயர்ந்த பதவியில் இருப்பவர்களின் வைப்பாட்டிகளாக இருந்தால் இப்படி உடை உடுக்கலாம்; நகை நட்டுப் போடலாம் என்பது எனக்குத் தெரியாமல் போயிற்றே!" என்றாள் ராச்சேல். "வைப்பாட்டி' என்கிற வார்த்தை பெட்டாசியின் கன்னத்தில் சவுக்கால் அடிப்பதுபோல விழுந்தது. பெட்டாசி சங்கு சக்கரம் போல சீறிச் சுழன்றாள்.

இப்போது ராச்சேல் கேட்டாள், "உனக்கும் முசோலினிக் கும் என்ன சம்பந்தம்? நீ இல்லாமல் அவர் வாழமாட்டார் என்று நீயாக நினைத்துக்கொண்டால் எப்படி?" என்று பெட்டாசியைப் பார்த்துக் கேட்டாள். வெடிமருந்துக் கிடங்கு பற்றியதுபோல கோபத்தின் கொதிநிலைக்குப் போனாள் பெட்டாசி. "நான் இல்லாமல் அவர் வாழமாட்டார் என்று நான் நினைப்பதாகச் சொல்லுகிறாயே. அதுதான் தவறு. "நீ இல்லாமல் நான் வாழ முடியாது" என்று அவரே எனக்கு ஆயிரம் தடவை எழுதியிருக்கிறார்" என்றாள் பெட்டாசி "எங்கே எனக்குக் காட்டு" என்றாள் ராச்சேல்.

திரும்பவும் முசோலினிக்குப் ஃபோன் செய்தாள் பெட்டாசி. முசோலினி யாருக்கு ரத்தக்காயம் பட்டதோ எந்தெந்த இடத்தில் வெட்டுக்குத்து விழுந்ததோ என்று போனை எடுக்கவே தயங்கினார். அதற்குள் பெட்டாசி பேசினாள். "முசோலினி, மன்னித்துக் கொள்ளவேண்டும், நீங்கள் எனக்கு எழுதிய கடிதங்கள் சிலவற்றை உங்கள் மனைவியிடம் நான் காட்ட வேண்டிய அவசியத்திற்கு ஆளாயிருக்கிறேன்" என்றாள்.

"கண்டிப்பாக காட்டித்தான் ஆகவேண்டுமா" என்றார் முசோலினி. "வேறு வழியில்லை. அந்தக் கடிதங்களிலிருந்து சில வரிகளையாவது நான் வாசித்துத்தான் ஆகவேண்டும்" என்றார். "சரி குறைவாக வாசித்துக் காட்டு" என்றார். ஒரு காலத்தில் இத்தாலியைத் தனது உள்ளங்கைப்பள்ளத்தில் ஒரு கோலிக்குண்டைப் போல உருட்டி விளையாடிய முசோலினி, இன்று தன் காதலியிடம் இழைவான குரலில் கெஞ்சத் தொடங்கினார்.

ராச்செல் அவளை விடவில்லை. ஊதா வெல்வெட் துணியில் பத்திரமாகப் பொதிந்து வைத்திருந்த கடிதங்களைப் பெட்டாசி எடுத்து வந்தாள். ராச்செல்லுக்கு வாழ்க்கை வேர் வரைக்கும் கசந்தது. பெட்டாசி படிக்கத் தொடங்கினாள். "அன்பே எனக்கு இப்போது தேவை உன் வருடல் வார்த்தைகள். உன் ஆறுதல் ஒன்று மாத்திரம் இருக்குமானால் மரணத்தைக் கூட மத்தாப்பைப் பார்த்துச் சிரிக்கிற சிலையைப்போல எதிர்கொள்ளுவேன். துன்பம் நிறைந்த இந்த உலகத்தில் உன்னைத் தவிர வேறு எவரும் எனக்கு ஆறுதலாக இல்லை" என்று முசோலினி அவளுக்கு எழுதிய கடிதத்தின் ஒரு பகுதியை வாசித்துக் காட்டினாள்.

அவ்வளவுதான் ராச்செல்லின் ஆத்திரம் கட்டிடத்தில் கீறல் போட்டது. எவரிடத்தில் தனது ஆத்திரத்தைக் காட்டுவது என்று தீர்மானிப்பதற்கே அவளுக்கு நிமிடங்கள் ஆயின. ராச்செல் பெட்டாசியின் மீது பாய்ந்தாள். அவள் கையிலிருந்த அந்தக் கடிதங்களைப் பறிப்பதற்கு முயன்றாள். நிலைமை மோசமாகி வருவதை உணர்ந்த தளகர்த்தர் குறுக்கே வந்து நின்றார். ராச்செல் அதற்குள் தாக்குவதற்கென்றே வளர்த்த தன் நகங்களால் தளகர்த்தரைக் கிழித்தாள். அவரது இடதுகையில் ரத்தம் கொட்டியது. "புறப்படு; உன் ஆர்ப்பாட்டம் தொடர்ந்தால், நீ இங்கிருந்து அப்புறப்படுத்தப்படுவாய்" என்று தளகர்த்தர் ராச்செல்லை மிரட்டினார்.

அழுகையும் விசும்பலுமாக ராச்செல் புறப்பட்டாள். புறப்படுவதற்கு முன்பாக தனது சர்வசக்தியையும் திரட்டி கூர்மைப்படுத்தி ஒரே மனதாக "முசோலினி சுடப்பட்டுச் வான்; நீ அதற்கு ஒரு விநாடி முன்பு அதேகதிக்கு ஆளாவாய்; நீங்கள் இருவரும் நாசமாய்ப் போவீர்கள்" என்று சபித்துவிட்டு ராச்செல் வெளியேறினாள்.

இத்தாலியில் முசோலினியின் எதிர்ப்பாளர்கள் கை ஓங்கியது. எந்த நேரத்திலும் அவர் உயிருக்கு ஆபத்து வரலாம் என்பது மாதிரியான சூழ்நிலை. அவர் இடத்தை மாற்றிக் கொண்டே இருந்தார்; இதயத்தைக் கையிலே பிடித்துக் கொண்டு. ராச்செல் தன் குழந்தைகளோடு ரோமில்

உள்ள ஒரு இல்லத்தில் குடியேறினாள். உயிருக்கு ஆபத்தான நேரத்தில் உங்களைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பதை நான் விரும்பவில்லை; உங்களோடுதான் இருப்பேன் என்று ஒரு நாள் இரவு பெட்டாசி முசோலினியைத் தேடி வந்துவிட்டாள்.

"அன்பே, எனக்குப்பிறகும் நீ உயிர் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்றே நான் நினைக்கிறேன். உன் இளமையான அழகின் கால்பங்கைக்கூட நான் செலவழித்துவிடவில்லை. என்கூட வராதே" என்று முசோலினி அவளிடம் கெஞ்சிப் பார்த்தார். பெட்டாசி தனது மனதை மாற்றிக்கொள்ளவில்லை. மாதக் கணக்கில் நின்றிருந்த மரணம் இப்போது நாள் கணக்கில்தான் என்கிற சூழ்நிலை வந்தது.

ஒருநாள் முன்னிருட்டு நேரம். முசோலினி தனது வில்லாவிலிருந்து வேறொரு இடத்திற்கு இரகசியமாகப் பயணித்தார். அவரோடு இத்தாலிய இராணுவ உடையில் எவரும் அறியாதபடி ஒரு பெண் அவரைப் பின்பற்றி போனாள். அவள் பெட்டாசியேதான். வழியில் அரவம் கேட்டது. முசோலினி சென்ற "ஜீப்" நிறுத்தப்பட்டது. தனது நேரம் நெருங்கிவிட்டதை முசோலினி உணர்ந்தார். "இறங்கடா.. வேசி மகனே!" என்ற குரல் கேட்டது. "நான் ஒன்றும் செய்யப் போவதில்லை" என்று மௌனமானார் முசோலினி.

இராணுவ முகாமின் வேறொரு இடத்தில் பெட்டாசி அடைக்கப்பட்டாள். அங்கே அவளை மிலான் நகரத்திலிருந்து வந்த இராணுவ அதிகாரி பெல்லினி என்பவர் சந்தித்தார். "உன் முசோலினி அச்ச நாடுகளுக்கு ஆதரவு தருவதை நீ நினைத்தால் நிறுத்தலாம். முயற்சி செய்வாயா?" என்று பெல்லினி கேட்டார். "முயற்சி செய்யலாம்; ஆனால் முன்னேற்றம் இருக்கும் என்று சொல்ல இயலாது. இந்தப் போரில் அச்ச நாடுகளுக்கு ஆதரவு தருவது என்பது முசோலினியின் ரத்தத்தில் உறைந்துவிட்டது. அதை மாற்ற முனைவதுகூட நான் அவருக்குச் செய்கிற துரோகமோ என்று கருதுகிறேன்" என்றாள் பெட்டாசி. "உனக்கு இன்னமும் அவகாசம் தருகிறேன்" என்று எழுந்து போகப் போனார் பெல்லினி.

"அய்யா, நீங்கள் எனக்கு ஒரே ஒரு உதவி செய்யவேண்டும். நான் அவர் பக்கத்தில் இருக்கிற மாதிரி இந்த இரவே அவரோடு தங்கியிருக்கிற மாதிரி பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்" என்றாள். "நீ அவரோடு தங்கியிருந்தால் எந்த நேரத்திலும் நீ கொல்லப்படலாம்" என்றார் இராணுவ அதிகாரி. "நான் வாழ விரும்பவில்லை; சாகவே விரும்புகிறேன். அதிலும் அவரோடு, அவரை அணைத்துக்கொண்டு...

அவரோடு, அவராக சாக விரும்புகிறேன். என்னை அவர் இருக்கிற இடத்தில் கொண்டு விட்டுவிடுவீர்களா?" என்று பெட்டாசி கெஞ்சினாள். அதிகாரி பெல்லினி மீண்டும் வருவதாகச் சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

மறுநாள் அந்த அதிகாரியின் வருகைக்காக பெட்டாசி காத்திருந்தாள். இன்றாவது தனது கண்நிறைந்த காதலனோடு காலத்தைக் கழிக்கலாம் என்று அவள் நினைத்தாள். இறுதியாக அன்று மாலை அவளது விருப்பப்படியே பெட்டாசி முசோலினியைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. "பிரபுவே! வணக்கம்" என்றாள். "நீ எதற்காக இங்கே வந்தாய்? நாளையேகூட நான் சாகடிக்கப்படலாம். நீயாவது தப்பித்திருக்கலாமே! நீ வாழ வேண்டுமென்றல்லவா நான் விரும்புகிறேன்" என்றார் முசோலினி.

"உங்களுக்கு இல்லாத உலகம் எனக்கு மட்டும் எதற்காக? நான் உங்களோடு சாவதற்கென்றே வந்துவிட்டேன்" என்றாள் பெட்டாசி. முதன்முதலாக முசோலினியைச் சந்தித்தது, அவர்களுக்குள் காதல் மலர்ந்தது; அவள் திருமணம் பண்ணிக்கொள்ள வற்புறுத்தியது; திருமணமே பண்ணாவிட்டாலும் உன்னை ஒருபோதும் கைவிடமாட்டேன் என்று முசோலினி வாக்குறுதி கொடுத்தது, எதிர்பாராதவிதமாக ராச்செல் அவளது வாழ்க்கையில் குறுக்கிட்டது எல்லாவற்றையும் ஒன்றுவிடாமல் பெட்டாசி சொல்லிக்கொண்டே போனாள்.

காலையானபோது, அவள் முன்னிலையிலேயே ராச்செல்லுக்கு முசோலினி ஒரு கடிதம் எழுதினார். "என் அன்பே, இதுவே நான் உனக்கு எழுதுகிற கடைசி கடிதமாக இருக்கலாம். என் வாழ்க்கைப் புத்தகத்தின் கடைசிப்பக்கம் இப்போது என் கண்களைத் தரிசித்துக் கொண்டிருக்கிறது. எனக்கு விருப்பமில்லாமல்கூட நான் உனக்குச் செய்த துரோகத்திற்காக முழங்கால்களில் நின்று உன்னிடம் மன்னிப்புக் கோருகிறேன். நீ நன்றாக இருக்க வேண்டுமென்றுதான் நான் எப்போதும் விரும்பியிருக்கிறேன் என்பதை மாத்திரமாவது நீ நினைவில் வைத்திருப்பாய் என்று நம்புகிறேன்" என்று எழுதினார்.

கடிதம் முடிவதற்கும், கதவு தட்டப்படுவதற்கும் சரியாக இருந்தது. தனது நேரம் வந்துவிட்டது என்பதை முசோலினி உணர்ந்தார். ஆனால் இப்போது பெல்லினி எதிரில் நின்றான். அவன் பெட்டாசியை மட்டுமே அழைத்தான். "இப்போதுகூட நீ தப்பித்துக்கொள்வதற்கான கடைசி சந்தர்ப்பத்தைத் தருகிறோம். முசோலினியை விட்டுவிடு; நீ

உயிர்காக்கிற உபாயம் அது ஒன்றுதான்" என்றாள். அதற்கு பெட்டாசி, "எந்த நிமிடம் எனக்கு மரணம் நிகழ்ந்தாலும் நான் கவலைப்படவில்லை. வாழ்வில் முசோலினியோடு எனக்கு பங்கு இருந்ததைப் போலவே மரணத்திலும் எனக்குப் பங்கு இருக்கவேண்டும். நீ எத்தனை முறை கேட்டாலும் இந்த நிலையில் மாற்றம் இல்லை" என்று பெட்டாசி அவனிடம் பிரகடனப்படுத்திவிட்டாள்.

பெல்லினி சற்று தொலைவில் சென்று ஈரல் கிழிய அழுதான். "இத்தாலி முழுவதும் 'வேசி' என்று பழி சுமத்தப்பட்ட பெட்டாசி மகத்தான காதல் தேவதையாக அல்லவா இருந்திருக்கிறாள்" என்று உரக்கக் கூவினான். முசோலினி உறைந்திருந்தார்; ஆனால் தெளிவாக இருந்தார்.

"சீக்கிரம்"... "சீக்கிரம்" என்று சத்தம் கேட்டுத் திரும்பினார் முசோலினி.... "உன்னை விடுவிக்கப்போகிறேன்" என்றான் சிறை அதிகாரி. முசோலினி சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்பில் ஒரு சர்வாதிகாரியின் முடிவு தெரிந்தது.

அவர் மைதானத்தில் நிறுத்தப்பட்டார். சாம்பல் கலரில் ஆன தனது புஷ்கோட் பட்டன்களை திறந்துகொண்டு, "சுடு....! என் மார்பை நோக்கி சுடு" என்றார் முசோலினி. "உன் விருப்பத்தை இன்னமும் நிறைவேற்ற வேண்டுமென்றுதான் பார்க்கிறேன்; முடியவில்லையே, பெட்டாசி உன்னை எனக்குத் தெரியவிடாமல் மறைத்துக்கொண்டு நிற்கிறாளே" என்றான் சிறை அதிகாரி.

"சுடு... என்னை... மார்பில் சுடு" என்றார் முசோலினி. அவன் சுட்டான். பெட்டாசி ரத்த வெள்ளத்தில் சுருண்டு விழுந்தாள். மறு நிமிடத்தில் முசோலினியின் மார்பில் குண்டுகள் ஆழம் பார்த்தன. மல்லாந்து விழுந்து கிடந்த மணிப்புறா பெட்டாசியின் மீது முசோலினி விழுந்தார். இரண்டுபேர்களின் ரத்தமும் கைகுலுக்கிக்கொண்டே கலந்தன. மிலான் நகரத்துத் தேவாலயத்தில் மணி அடித்தது. ஒரு சர்வாதிகார கோபுரம் சரிந்தேவிட்டது.

ராச்செல் கொடுத்த சாபத்தின்படியே முசோலினி, பெட்டாசி இருவருமே நாசமாகித்தான் போனார்கள். ஆனால் வரலாற்றில் அவர்களின் வாழ்க்கையைப் பத்தினியின் சாபம் கூட பாதித்துவிடவில்லையே!

தீனா - திங்ரா

முதலில் எல்லாமே கடலாக இருந்தது. நிலம் நீரிலிருந்தே நிமிர்ந்தது. தனக்குச் சொந்தமான நிலத்தை எடுத்துக் கொள்கிற நித்திய முயற்சியிலேதான் கடல் அலைகள் எப்போதும் கரைக்கு வந்துபோகின்றன. அப்படித்தான் தென்கிழக்கிலும் அந்தக் கடல் உருவாக்கிய புல்லரிப்பில் மணல் புரண்டு படுத்தது.

ஆழத்தில் ஒரு கப்பல் இருட்டைப் போர்த்துக் கொண்டு மெதுவாக அசைந்தது. தாயைத் தொடர்ந்து பயணப்படும் குட்டி ஆட்டைப்போல ஒரு படகு. கப்பல் இழுக்கிற திக்கெல்லாம் படகும் மௌனமாக நடந்துபோனது. கப்பலில் ஒருவன். கைகளிலே கயிறு. உறங்குகிறான். அடிமையோ? "அடிமை, அவனை அப்படியே தூங்கவிடுங்கள். அவன் தூக்கத்திலாவது சுதந்திரத்தைக் கனவு காணட்டும் என்கிறீர்கள்; நானோ உங்களுக்குச் சொல்கிறேன்; அவனை எழுப்பிவிடுங்கள்; எப்படி சுதந்திரம் பெறுவது என்று இப்போதாவது அவனுக்குக் கற்றுக் கொடுங்கள்" என்கிற கலீல் கிப்ரானின் கவிதை வரிகளை கனவில் அசை போடுகிறவனைப் போல அந்த அடிமை சிரித்தான்; கடல் கொள்ளைக்காரனாகப் பிடிபட்டு அடிமையாக உருமாறியவன் திங்ரா. கப்பலிலிருந்து எப்போது தப்பித்துப் போகலாம் என்று பல்வேறு கைதிகள், அடிமைகள் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். திங்ரா பகைவர்களைப் பந்தாடுவதில் வல்லவன் என்பதால் அவனுக்குத் தனிப்படகு.

தீனா என்று அதே கப்பலின் மேல் தளத்தில் ஒரு புரட்சிக்காரி. இவள் ஏற்கனவே தென்கிழக்காசியாவின் குட்டித்தீவு ஒன்றில் ஆட்சிக்கார அதிபதியை எதிர்த்துக் கலகம் நிகழ்த்தியவள். தப்பிப்போகக் கப்பலில் கள்ளத்தனமாக ஏறியவளுக்கு அந்தக் கப்பலே சிறை யானது. அன்று கப்பல் தலைவன் முதல் எல்லோரும் மது மயக்கத்தில் நித்திராதேவியின் நீண்ட அணைப்பில் இருந்தார்கள். அந்தநேரம் பார்த்து தீனாவிற்குச் சிறகுகள் முளைத்தன. பத்திரமாக இரண்டு நாட்கள் அவள் பதுக்கி வைத்திருந்த பட்டாக் கத்தி ஒன்றால் அவள் கையைப் பிணைத்திருந்த கயிற்றை அறுத்தாள். கப்பலிலிருந்து கடலில் குதித்தாள். நீந்தியே கரையேறிவிடுவது என்கிற கணக்கிலேதான் தீனா அந்தத் தீவிரமான முடிவிற்கு வந்தாள். விழுந்த பிறகுதான் படகு ஒன்றிற்குத்தான்

இடம்மாறி வந்திருக்கிறோம் என்பதே அவளுக்குப் புரிந்தது. படகில் பலநாளும் எட்ட இருந்து அவள் பார்த்த திங்ரா ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருந்தான். இருவரும் பார்த்துக் கொண்டதுண்டு. தீனா ஆண் உடையில் இருந்ததால் திங்ரா நம் மாதிரி ஒரு அடிமை என்று மாத்திரம்தான் முன்பு நினைத்திருந்தான்.

இப்போது எதிர்பாராத அதிர்ச்சி, அசைவின் காரணமாக படகு தள்ளாடியது. திங்ராவின் கைகளைப் பிணித்திருந்த முரட்டுக்கயிற்றை மூன்றே நிமிடங்களில் அறுத்தெறிந்தாள் தீனா. படகின் அசைவில் திங்ராவின் மீது தீனா சாய்ந்தாள். அந்த ஸ்பரிசத்திலேதான் தீனா ஒரு பெண் என்பது முதன்முதலாகத் திங்ராவிற்குத் தெரிந்தது. ஆச்சரியத்தால் விழிகள் விரிய "நீ பெண்ணா?" என்றான். 'உஸ்' என்று தீனா ஆள்காட்டி விரலை அவனது உதடுகளுக்குக் குறுக்காக நீட்டினாள். அதற்குள் அவசரம் அவசரமாக கப்பலோடு கட்டப்பட்டிருந்த கயிற்றை தீனா வேகமாக அறுக்கத் தொடங்கினாள். அரைமணி நேரத்திற்குப் பிறகு தொப்புள்கொடி அறுபட்ட குழந்தையைப்போல படகு தனித்தது. பிரசவம் முடிந்தவளைப் போல கப்பல் தன் வழியே போனது. இருவரும் அச்சத்தோடு ஆவல்பொங்க கப்பலையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். கப்பல் கண்ணுக்கு மறைந்தது.

இருள் கட்டுக் குலைந்தபோது படகு தென்கிழக்கு ஆசியாவின் சின்னத்தீவு ஒன்றின் அருகில் வந்தது. படகைக் கட்டிவிட்டு இருவரும் வேகவேகமாக ஓடத் தொடங்கினார்கள். "கப்பல் திரும்பி வந்துவிட்டால்?" என்றான் திங்ரா. "காற்றும் கடலும்" என்று மாத்திரம் சொன்னாள் தீனா. வானம் இருண்டு கடலுக்குள் மழை அடித்துக்கொண்டிருந்தது. அலைகள் ஆள் உயரம் எழும்பின. இருவரும் வழிதெரியாத அந்தத் தீவில் எங்கெங்கோ சுற்றினர். மனித நடமாட்டமே இல்லை என்பதை உறுதியாகத் தெரிந்துகொண்டனர். பழங்களை உண்டனர். நீர்ச்சுனை ஒன்று நிம்மதி தந்தது. இரவில் மீண்டும் கடற்கரைக்குச் சென்று குளிருக்கு இதமாகப் படகிலேயே படுத்துக்கொண்டனர்.

மறுநாள் காலைக் கதிரவன் கைநீட்டி அவர்களது போர்வையை விலக்கினான். இருவரும் கண்விழித்தபோது ஏழு வீரர்கள் அவர்களைச் சூழ்ந்து நின்றனர். ஒருவன் மங்கோலியன். அவன் நாசியைப் பார்த்தாலே பாமீர் முடிச்சைத் தனது பாதந் தாங்குகிற படிக்கல்லாக மாற்றிய செங்கிஷ்கானைப் போல அவன் இருந்தான். தீனாவை அவன் சுட்டிக் காட்டிப் பேசினான். "நீ அடிமையாயிருந்த அவளை எப்படி

மீட்டுவரலாம்?" என்று கேட்டான். தன்னை மீட்டது அவள்தான் என்று திங்ரா சொல்லவே இல்லை. இருவரும் மற்போருக்கு நின்றார்கள். பட்டாக்கத்தி போர் அறத்திற்கு எதிரானது என்று கருதி, நிராயுதபாணியாக நின்றவனை இடது நெற்றிப் பொட்டிலே கையாலேயே அடித்துக் கீழே வீழ்த்தினான் திங்ரா.

கூடவந்த ஆறுபேருக்கும் குலைநடுக்கம் உண்டானது. "காவலுக்கு இருக்க வேண்டும்" என்று அவர்களுக்குத் திங்ரா உத்தரவிட்டான். "அசைந்தால் அவ்வளவுதான்" என்று கண்டிப்போடு சொல்லிவிட்டான். அன்று இரவு களைப்பு கண்களின் மேற்கூரைகளில் கனத்தது. மீண்டும் அவர்கள் படகுக்கே பயணம் ஆனார்கள். புதிய அடிமைகளான மனிதர்கள் கரையில் காவல் காத்தார்கள்.

தீனா தன்னப் பற்றிச் சொன்னாள். "என் அப்பா ஒரு கடற்கொள்ளைக்காரர்; ஆனாலும் அடிமை. தனது எஜமானனைக் காப்பாற்றுவதற்காக ஏழுபேரை அவர் கொன்றார். என்னைத் தப்பிவிக்கிற முயற்சியில் அவர் கடலில் மூழ்கி மரணமடைந்தார். தன்னைக் காப்பாற்றியவனின் மகள் என்கூடப் பாராமல், கப்பல் தலைவன் என்னை அடிமையாக்கினான். இப்போது நான் சுதந்திரமான பெண்; ஆனாலும் அனாதை" என்றாள். "இனி நீ அனாதை இல்லை; அதுதான் உன்னை ஆதரிக்க நான் வந்துவிட்டேனே" என்றான் திங்ரா.

பிறகு விடிகிறவரைக்கும் தனது இளமைப்பருவம்; எப்படி அடிமைகளை விடுவிக்கக் குட்டித் தீவில் கலவரத்தை உண்டாக்கினேன். தப்பிய கப்பலிலேயே அடிமையானேன் என்கிற இளம்பருவத்து நிகழ்ச்சிகளை தீனா வருணித்துக் கொண்டே போனாள். அடிமையாயிருந்த மகளை விடுவிக்க கடற்கொள்ளைக்காரர்களைக் கொல்லுகிற கப்பல் தலைவனின் ஆளாகி, மகளைக் காப்பாற்றுகிற நேரத்தில் மூழ்கி முடிந்துபோன அந்தத் தந்தைக்கு வீர வணக்கம் செலுத்தினான் திங்ரா.

காலை விடிந்ததும் இருவரும் கரண்டைக் காலளவு தண்ணீர் நடந்து கரைக்கு வந்தார்கள். அங்கே கயிற்றில் பிணிக்கப்பட்டிருந்த ஆறு அடிமைகளைப் பார்த்தார்கள். "திங்ரா, நான் சொல்வதை கேட்பாயா?" என்று கேட்டாள் தீனா. "இந்தக் கடலை உனக்கு எழுதித்தரச் சொல்கிறாயா? உடனே" என்றான் திங்ரா. "காதலுக்காக நீ காற்றைக்கூட பட்டாப் போட்டுத் தருகிறவன்" என்று தீனா சொன்னாள். அவளது சிரிப்பில் கடல் மடிக்குள் முத்துச்சிப்பிகள் நிழல் தேடின. "இந்த அடிமைகளை அவிழ்த்துவிடு" என்றாள். "இவர்கள் அடிமைகள்; அவிழ்த்துவிட்டால் ஆபத்து வரும்" என்றான் திங்ரா.

"அதுதான் இல்லை; நாம் அடிமைகளாக இருந்தவர்கள்; நாம் மற்றவர்களை அடிமைகொள்வது இயற்கைக்கே விரோதமானது" என்று அடித்துப் பேசினாள் தீனா. உச்சிவெயில் உறைக்கிற வரைக்கும் வாதங்களும், பிரதிவாதங்களும் வளர்ந்தன. "நான் உனக்கு வேண்டுமா? வேண்டாமா?" என்கிற தீனாவின் கேள்வியில் வாதத்தின் மேல் முற்றுப்புள்ளி ஒன்று முகாமிட்டது.

அவன் கயிற்றை அவிழ்க்கப் போனான். அவள் ஒருபடி மேலே சென்றாள். "நீங்களே அவிழ்த்துக்கொள்ளுங்கள்" என்று தலைப்பை மாத்திரம் அவள் அறுத்துவிட்டாள். அடிமைகளின் முகங்களில் மகிழ்ச்சி பறவைகளின் அலகுகளில் மகிழும்பூ கொத்துகள் அசைந்தன. கிடைத்த மரம், கம்பு கழிகளைக் கொண்டு அந்தக் காட்டில் அவனுக்கும், அவளுக்கும் ஆறுபேரும் ஒரு குடிவை அமைத்தார்கள். இரவு பகலாக பெரும்கப்பல் ஒன்றைச் செய்கிற வேலை நடைபெற்றது. ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு அந்தக் கப்பலுக்கு திங்ரா தீனா என்று பெயரிட்டான். வாணிபம் பண்ணுவதற்காக திங்ரா தீவுக்குத் தீவு பயணப்பட்டான்.

புறப்படுவதற்கு முந்திய நாள் திங்ராவிற்குக் குழப்பம். தீனா வரமறுத்துவிட்டாள். தனியாக எப்படி இருப்பான்? ஏதாவது நேர்ந்துவிட்டால்? துணிச்சல் அவனிடமிருந்து தன்னைத் துண்டித்துக்கொண்டது. இறுதியாக ஆறுபேர்களில் வயதான ஒருவனை தீனாவிற்குப் பாதுகாப்பிற்காக விட்டுப்போவது என்று தீர்மானித்தான். "இவன் உன்னோடு இங்கேயே இருக்கட்டும்" என்றான். அவ்வளவுதான். ஆலமரத்தை வேரோடு பெயர்த்துப் பல்விளக்கப்போன பூதகியைப் போலப் பொங்கிவிட்டாள் தீனா.

"வயதானவனை எதற்காகக் காவலுக்கு வைக்கிறாய்? இளைஞனை ஏன் வைக்கவில்லை? என்னை ஏன் நீ நம்பவில்லை?" என்று கேட்டாள். திங்ரா செய்வதறியாது விழித்தான். "படகில் உன்னை விடுவிப்பதற்கும் முன்னர் நான் கன்னிமையோடு இருந்தேன் என்பதே உனது நம்பிக்கைதானே! இப்போது அந்த நம்பிக்கை என்ன ஆயிற்று?" என்று கேள்விக் கணைகளால் அவனைத் துளைத்தாள். "நீ திரும்பி வருகிறபோது எவளாவது கிழவி இருந்தால் கூட்டிக் கொண்டு வா. அடுத்தமுறை வருகிறபோது அவள் கற்பைக் காப்பாற்ற அதைவிட வயதான ஒரு கிழவியைக் கூட்டிக் கொண்டு வா" என்று தீனா கிண்டலாகப் பேசினாள்.

திங்ரா சிலநாட்களில் வாணிபம் பண்ணியது போதும்; புறப்பட்டு

விடலாம் என்று நினைப்பான். ஆனாலும் அன்றாடம் குவிந்துகொண்டிருந்த பணத்தை விட்டு விட்டுப் போக அவனுக்கு மனமில்லை. எப்போதாவது ஒரு பாய்மரம் தென்பட்டாலும் திங்ராதான் வருகிறான் என்று கடலின் கரைக்கு ஓடிவருவான் தீனா. கப்பல் கரைக்குத் திரும்பாமல் தன் வழியே போவதைப் பார்த்துக் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொள்வான்.

ஒருநாள் நடுநிசியில் அவளது குடிலின் கதவு தட்டப்பட்டது. இத்தனை நாள் தனக்கு வந்திராத ஆபத்து இப்போது வந்துவிட்டதோ என்று தீனா அதிர்ச்சி அடைந்தாள். கட்டாரியை எடுத்து இடுப்பிலே சொருகிக் கொண்டாள். கதவைத் திறந்தாள். புள்ளிமானின்மீது விழுகிற புலியைப்போல ஒரு முரட்டு வாலிபன் அவள்மீது விழுந்தான். அவனது கரங்கள் அவளது மார்பகத்தைப் பற்றி பிடிக்கத் துடித்தன. கண் இமைக்கும் நேரத்தில் அந்த வாலிபனின் வயிற்றுக்குள் அவளுடைய கட்டாரி இடம்தேடிக் கொண்டது.

சற்றைக்கெல்லாம் இரத்தம் கொட்டி செத்துப்போன அந்த காழுகனின் பிணத்தை இடதுகையால் இழுத்துக்கொண்டு தீனா கடற்கரைக்குப் போனாள். அங்கே அவள் கண்ட காட்சி அவளை மெய்சிலிர்க்க வைத்தது. திங்ராவின் கப்பலிலிருந்து அவனது ஆட்கள் சரக்குகளை இறக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். மூட்டை மூட்டையாகப் பணம். ஒரு நொடிக்குள் அவளுக்கு எல்லாம் விளங்கி விட்டது. காய்ந்துகிடந்த தன்னிடம் கற்பு இருக்குமா என்று சோதிக்கவே பத்தினிக்குப் பரிட்சை வைத்திருக்கிறான் திங்ரா என்பது அவளுக்கு விளங்கிவிட்டது.

'திங்ரா' என்று குரல் கொடுத்தாள் தீனா. அவனும் 'தீனா' என்று குரல் கொடுத்தான். சற்றைக்கெல்லாம் இருவரும் ஒருவரையொருவர் கட்டி அணைத்துக்கொண்டார்கள். கரையோரத்தில் கிடந்த பிணத்தைப் பார்த்து திங்ரா கதறி அழுதான். அவனது ஆட்களில் ஒருவன் அகால மரணமடைந்தான் என்பதுகூட அவனை வருத்தவில்லை. மாசில்லாத நெருப்பை சுடர் தெரிகிறதே; சூடு வருமோ என்று சோதித்துவிட்டோமே என்று கலங்கினான். அவள் அவன் சோதனையைப் பெரிதாக நினைக்கவில்லை.

"எங்கே கேதார்?" என்று கேட்டான் திங்ரா. "காட்டுகிறேன் வா" என்று அவனை அழைத்துப்போனாள். போகிற வழியில், பொறுமை இழந்துபோன திங்ரா, அதற்குள் கேதாருக்கு வீடுகட்டிக் கொடுத்துவிட்டானோ என்று கலங்கினான். இருவரும் ஒரு கல்லறைக்கு எதிரில் வந்து நின்றார்கள். அப்போதுதான் திங்ராவின் கப்பல்

புறப்பட்ட அன்று இரவே பாம்புகடித்து கேதார் மரணமடைந்தான் என்றும், தனி ஒருவளாக அவள் அவனுக்கு கல்லறை எழுப்பினாள் என்றும் திங்ரா அறிந்துகொண்டான்.

மற்ற தீவுகளிலிருந்து வந்த மக்களுக்கு செழுமை மிகுந்த இந்த தீனா தீவை பணம் வாங்கிக்கொண்டு பட்டயம் போட்டுக்கொடுத்தான் திங்ரா. கப்பலுக்கு அவள் பெயரைச் சூட்டி மகிழ்ந்ததைப் போல, தீவிற்கும் அவள் பெயரையே வைத்து அவன் பெருமைப்பட்டான்.

மாதத்திற்கு ஒரு தடவை அவளை அரண்மனைபோன்ற வீட்டில் விட்டுவிட்டு திங்ரா பொருள்தேடப் போனான். சேர்த்த பணம் குன்றாய்க் குவிந்தது; அத்தனை பெரிய வீடு அந்தத் தீவிலேயே அவனுடையதாகவே இருந்தது. புதிதாக வந்தவர்களிலிருந்து சில தோழிமார்கள் தீனா விற்குக் கிடைத்தார்கள். அவள் கடற்கரையில் ஸ்தூபி ஒன்றைக் கட்டினாள். தினமும் இரும்பு ஏணியில் ஏறி நட்சத்திர அகல் ஒன்றை அங்கே ஏற்றி வைப்பாள்.

ஒருமுறைவந்த திங்ரா "தீனா உன் அகல் வெளிச்சத்தில் தான் நிலா இப்போதெல்லாம் பயணப்படுகிறதோ?" என்று கேட்டான்.

"என் அம்மா நட்சத்திரமாக மாறிவிட்டாள். அவளுக்குப் பிடிக்குமென்றுதான் அகல்விளக்கு ஏற்றிவைக்கிறேன்" என்றாள். அவளது அடிமனதின் ஆழ்ந்த நம்பிக்கைகளை அவன் அலட்சியம் செய்தே வந்தான்.

சிலவேளைகளில் தீனா அதிகாலையிலேயே எழுந்து காடாகக் கிடந்து நந்தவனமாகிவிட்ட தோட்டக் காடுகளில் மலர் பறிக்கப் போவாள். அந்த நானாவித மலர்களை ஒரு குவியலாக வைத்து மேடையில் "அம்மா" என்று குவியல் மணலில் எழுதிவைப்பாள். திங்ராவிற்குப் பணம்தான் எல்லாம்; அவளுக்குப் பணத்திற்கு அப்பாலும், இப்பாலும் என்னென்னவோ இருந்தன.

கப்பல் கடலில் மிதக்கும்; ஆறு மாதங்கள் திங்ரா வரவே மாட்டான். தனிமையில் தவிப்பாள் தீனா. மலர்களும், அகலுமாக அவள். பணம் மூச்சுவிட முயற்சிக்கும் சாக்குகளுக்குள்ளே அவன். படகு எப்போதாவது அசைகிறது. ஆனாலும் அவள் கட்டைபோல கிடக்கிறாள். பெண்ணின் ஆன்மாவைப் பெருமைப்படுத்தாத ஆணின் சுகம், பிணத்தின் கனம் என்பதை அவன் எங்கே அறியப்போகிறான்?

ஒருநாள் வாணிபத்திற்காக திங்ரா புறப்படுவதற்கு முந்திய மாதம். தீனா தன்னந்தனியாகக் கடலில் புறப்பட்டாள்.

"எங்கே?" என்றான்.

"தெரியவில்லை" என்றாள் தீனா.

"கவிழ்ந்துவிடும்" என்றான்.

"அதைத்தான் விரும்புகிறேன்; எத்தனை நாட்கள் மீன்கள் நமக்கு உணவாவது? ஒரு நாள் நாம் மீன்களுக்கு உணவாக வேண்டாமா?" அவள் சிரித்தாள்.

அச்சுறுத்துகிறாள் என்றுதான் நினைத்தான். அவள் படகு இருளில் கரைந்தது.

கப்பலை ஓட்டத்தான் நினைத்தான். ஆனால் அடுத்தமாதப் பயணத்திற்காக அது கை வேறு கால் வேறாகக் கிடந்தது. நீந்தலாம் என்று நினைத்தான்; தன்னை மீறிவிட்டாள் என்கிற உணர்வு அவனைத் தடுத்தது."தீனா... தீனா..." என்றான்.

அவளது கடைசிக்குரல் கேட்டது.

"சாக்குழுட்டைகளோடு சல்லாபம் பண்ணு. நாணயங்களோடு குழந்தை பெறு..."

அபிலாஷா - உபகுப்தா

"ஆசையை விட்டுவிட வேண்டும் என்று சொன்ன புத்தனுக்கே ஆசையை விட்டுவிட வேண்டும் மென்ற ஆசை இருந்ததே" என்றான் உபகுப்தன்.

ஆனந்தன் சிரித்தான், "ஆசைவேறு; ஆவல் வேறு" என்றான்.

"நல்லதிற்பால் வருவது ஆவல்; கெட்டதின் பால் வருவது ஆசை; அதைத்தானே சொல்லுகிறாய்?" என்று இடைமறித்தான் உபகுப்தன்.

"புத்தன் புதிதாக எதையாவது சொல்லியிருக்கிறான் என்று நினைக்கிறாயா?" என்று கேள்வி எழுப்பினான் உபகுப்தன்.

"உன்னைச் சங்கரபீடத்தில் பார்த்ததாகச் சொன்னார்கள்" என்றான் ஆனந்தன்.

"தர்க்கத்திற்காகத்தான் போனேன்" என்றான் உபகுப்தன்.

"அவர்கள் ஏன் நம் விஹாரத்திற்கு வரக்கூடாது? நாயாக ஏன் போகிறாய்?" ஆனந்தன் கேட்டான்.

"நல்ல கருத்துக்கள் எந்தத் திக்கிலிருந்தாலும் நம்மை வந்து சேரட்டும் என்கிறது உபநிஷத்" என்றான் உபகுப்தன்.

"இதைக்கூட உபநிஷத்துத்தான் உணர்த்த வேண்டுமா?" என்றான் ஆனந்தன்.

"புத்தன் புதிதாக ஒன்றும் சொல்லிவிடவில்லை; வேதங்களிலும், உபநிஷதங்களிலும் சொன்னதைத்தான் புத்தன் புதிய ஒளியில் காட்டினான் என்றுதான் சங்கரவாதிகள் தர்க்கித்து வருகின்றனர். இது ஒரு பிராமண தந்திரம். நான் சொன்னதைத்தான் அவன் வேறுமாதிரிச் சொல்லுகிறான் என்று சொல்லிவிட்டால் எதிரி என்ன சொன்னாலும் எடுபடாது. இப்படித்தான் சங்கரவாதிகள் புத்தனை அகதியாக்கிவிட்டார்கள்" என்று கொதித்தான் ஆனந்தன்.

"ஒரு சீடன் ஞானத்தைப் பெற வழி கேட்டபோது, 'புத்தன் இதை நான் சொல்லித்தர முடியாது. ஆனால் நீ கற்றுக்கொள்ளலாம்' என்று சொன்னானாமே. சொல்லித் தராததை எப்படி கற்றுக்கொள்ள

இயலும்?" என்று கேட்டான் உபகுப்தன்.

ஆனந்தன் சிரித்தான். "சிரிப்பு பதிலாகாது" என்று; சீறினான் உபகுப்தன்.

"கற்றுக்கொண்டதைத்தான் கற்றுக்கொடுக்க இயலும். புத்த பகவான் ஞானத்தை எவரிடத்திலிருந்தும் கற்றுக் கொண்டவர் அல்ல; அவரே தேடிக் கண்டுபிடித்தார். அதுபோல சீடனும் தானேதான் தேடவேண்டும்; ஞானம் என்பது வாய்ப்பாடு அல்ல; வழங்கி விடுவதற்கு" என்றான் உபகுப்தா.

ஆனந்தன் சிலிர்த்தான் "உபகுப்தா எல்லாவற்றுக்கும் ஏதாவதொரு பதில் உன்னிடத்தில் இருந்தே தீரும்" என்றான்.

உடனே உபகுப்தா "பதில்கள் இல்லாமல் கேள்விகள் பிறக்காது" என்று புதிர் போட்டான். அதற்கு மேல் உபகுப்தா வாதம் பண்ண விரும்பாமல் புறப்பட்டான். உபகுப்தா எங்கே போகிறான்? புத்த பிட்சு ஒருவன் எங்கே போகிறான் என்பது அவனுக்கே தெரியாது; நமக்கு எங்கே தெரிந்துவிடப் போகிறது?

அதற்கும் 600 ஆண்டுகளுக்கும் முன்னர் புத்த பகவான் ஞானம்பெற்ற போதிமரக் காடுகளைக் கடந்து உபகுப்தா கால்போன போக்கில் நடந்தான். மற்ற பிட்சுகள் பிச்சைக்குக் கொட்டாங்கச்சி வைத்திருப்பார்கள். உபகுப்தனிடத்தில் அதுவும் இல்லை. ஒருநாள் முழுக்க உச்சியைப் பிளக்கும் ஓங்கிய வெயிலை இலட்சியம் செய்யாது வானப் பிரஸ்தம் என்கிற நதிக்கரை நகருக்கு உபகுப்தா வந்தான்.

அங்கே கூடாரமடித்துப் ப பேர் குடியிருந்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்ததும் உபகுப்தாவிற்கு ஆச்சரியம் உண்டானது. காரணம் ஆண்களும் பெண்களுமாக இருந்த அவர்கள் ஒரே சாதியைச் சார்ந்தவர்களாக இல்லை. அவர்கள் பஞ்சமர்கள் என்று அறிந்து கொண்டான். அந்த நாளில் அந்தந்தச் சாதிக்கென்று ஒவ்வொரு ஒழுக்கம் இருந்தது. தங்கள் தங்கள் சாதி ஒழுக்கத்தில் தவறியவர்கள் ஊருக்கு வெளியில் அனுப்பி வைக்கப்பட்டார்கள். அப்படி உருவானதே இந்தப் பஞ்சம பதி. இங்கே இவர் மனைவி இன்னார் இவர் குழந்தை இன்னது என்கிற பேதா பேதமில்லாமல் எல்லாம் பொதுவில் நடந்தது.

எதிர்பாராத புத்த பிட்சுவின் வருகை கூடாரவாசி களிடத்தில் குதாகலத்தை உண்டாக்கியது. "ஊருக்குள் சமுதாயவாசிகளாக இருந்தவரை மேல்சாதி, கீழ்சாதி என்றெல்லாம் இருந்தது. இப்போது ஒதுக்கிவிடப்பட்ட பிறகு, நாங்கள் ஒரே சாதியாகிவிட்டோம்" என்றான்

பிரணவப் பூபதி. அவன்தான் பஞ்சமபதியின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவன். பசியால் களைத்திருந்த உபகுப்தனுக்கு ஆரணங்கு ஒருத்தி அன்னம் பரிமாறினாள். கோதுமைக் கஞ்சி பாலில் வெந்திருந்தது. நாட்டுச் சர்க்கரை வேறு அதில் நெய்யாய் மணந்தது. உணவு பரிமாறிய அபிலாஷாவிற்கு உபகுப்தாவைப் பார்க்கப் பார்க்க உள்ளுக்குள் வேர்த்தது. காமச்சாக்கடையில் புழுவாய் நெளிகிற தான் எங்கே, சூரியனின் வியர்வைத் துளிகளை விரல்களால் துடைத்தெறிகிற புத்தபிட்சு எங்கே என்று அபிலாஷா எண்ணச் சுழிக்குள் இழுத்துச் செல்லப்பட்டாள்..

கசப்பான அபிலாஷாவின் கடந்த காலம் சிலந்தி வலையை ஆட்டுகிற பூச்சியைப் போல சில நிமிடங்கள் ஆட்டம் காட்டியது. பிராமண குழுக்கள் அடங்கிய ஊர்ச்சபையில் அவள் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறாள். "வேசியாய் இருக்கலாம்; வேசித்தொழில் நடத்தலாம்; ஆனால் பிராமணத்தியாக இருக்கிற நீ வேசியாய் இப்பதை சமுதாயச் சட்டம் அங்கீகரிக்கவில்லை" என்றார் தலைவர். கோபமின்சாரம் அவரது தொண்டை நரம்புகளைத் தூக்கி, தூக்கி நிறுத்தியது.

"வேசியானபோதே நான் வேறு சாதியாகிவிட்டேன்; வேசித் தொழிலுக்கும் ஒரு தர்மம் உண்டு; அந்த தர்மத்தை நான் மீறியிருந்தால் என்னை நீங்கள் தண்டிக்கலாம். வேசியாய் நான் மாறிய பிறகு பிராமணப்பெண் தன் சாதிய ஒழுக்கத்தை மீறியதற்கான தண்டனையை நீங்கள் வழங்க இயலாது" என்று இடைமறித்தாள் அபிலாஷா. ""வேசிக்குரிய தர்மத்தைக்கூட நீ மீறிவிட்டாய்" ஒரு குரல் ஓங்கிக் கேட்டது; "குரலுக்குரியவன் எழுந்து நிற்கட்டும்" ஆவேசப்பட்டாள் அபிலாஷா. இளைஞனான ஒருவன் எழுந்தான். தலைவரின் தலை தொங்கியது. எழுந்த இளைஞன் தமையன். கூட்டத்தில் கூச்சல்கள் எழுந்தன.

"வேசிக்குரிய தர்மத்தை மீறினேன் என்கிறாயே எப்படி? விளக்கம் சொல் அபிநவா" என்றான் அபிலாஷா.

"பார்த்தாயா? மோசக்காரி, அவன் பெயர் அபிநவன் இல்லை" அடித்துச் சொன்னார் அவைத் தலைவர்.

அபிலாஷா விடவில்லை. "வேசிகள் தங்கள் பெயர்களை மாற்றிச் சொல்லுகிற வழக்கம் மகத நாட்டில் இல்லை; எங்களிடம் வருகிற விருந்தாளிக் கள்ளர்கள்தான் தங்கள் பெயர்களை மாற்றிச் சொல்லுவார்கள். அப்படி வந்தவன்தான் இந்த அபிநவன்."

""ஒருமுறை அவன் உச்சரித்த பெயர் உனக்கு எப்படி நினைவிருக்கிறது?" தர்ம நியாயத்திற்குப் பயப்பட்ட பிராமண கேசரி ஒருவன் கேட்டான்.

"பலமுறை வந்தவனின் பெயர் எனக்கு எப்படி மறக்கும்?" என்றாள் அபிலாஷா.

"இவன்தானா பார்த்துச்சொல்" என்றார் பிராமண கேசரி. தலைவர் ரிஷப கோத்திரம்; இவரோ கேசரி கோத்திரம். எருதும் சிங்கமும் எதிர் எதிர் நின்றன.

"இவன் தந்த பவளமாலை என்னிடம் இன்னமும் இருக்கிறது; அவனே மறுக்கமாட்டான்; எங்கே தர்மத்தை மீறினேன் என்று சொல்லட்டும்" என்றாள் அபிலாஷா.

அபிநவன் என்கிற முகமுடிக்குள் ஒளிந்திருந்த இளைஞன் சொன்னான். "கொடுத்த பணத்திற்குக் குறைவின்றி இன்பம் தருவதுதான் வேசிகளின் தர்மம். என்னை எண்ணெய் தேய்த்து உடலெல்லாம் நீவி, குளிக்கவைத்து உறங்கவைத்து, மறுநாள் இன்பப் படுக்கைக்கு இட்டுச் சென்றிருக்கவேண்டும்; ஆனால் இவள் அதிகம் சம்பாதிக்கிற ஆசையில் வேசி தர்மத்தை மீறானாள். எதிலும் இவளுக்கு அவசரம்" என்றான்.

"பெரியோர்களாகக் கருதப்படுகிற பெரியோர்களே, ஆறு வருடங்களாக என் வாசலில் கிடக்கிறவன் இந்த இளைஞன். என் மாதிரி வேசிகளின் வீடே கதி என்று இவன் கிடந்து கிடந்து தன் சாறை இழந்துவிட்ட சக்கை இவன். இவனை இன்பத்திற்குத் தயார்படுத்துவதற்கே இரண்டு நாட்கள் தேவைப்படுகிறது. இதுவா எனக்கு வேலை?" என்று சீறினாள் அபிலாஷா. அபிலாஷா தன்னை நாடிவந்த இளைஞர்கள் வேறு எவராவது கூட்டத்திலிருக்கிறார்களா என்று தனது காந்தவலைக் கண்களைச் சுழற்றினாள். ஒரு இளைஞன் பின்னங்கால்கள் பிடறியில் பட ஓடினான். அவனோ கேசரி கோத்திரம். ஆகவே அந்தத் தலைவர் அமைதியானார். தீர்ப்பு வழங்குகிற நேரம் வந்தது.

அபிலாஷாவிற்கு இதயம் படபடவென்று அடித்தது. "ஒழுக்கம் தவறினேன் என்று ஊருக்கு வெளியே பஞ்சம சாதியில் ஒருத்தியாக நான் ஆகவேண்டுமென்றால், என்னை வேசியாக்கிய அவனுக்கு என்ன தண்டனை?" என்று கேட்டாள் அபிலாஷா.

"அவன்தான் உன்னை வேசியாக்கியவன் என்று எப்படி நான் நம்புவது?" கேட்டார் தலைவர்.

"திருமணமானதிலிருந்து தனது மனைவியையே திரும்பிப்

பாராமலிருக்கிறான். ஆகவே, ஆண்மை உணர்ச்சிக்கு அஸ்திவாரம் போட்டுத்தான் என்று அவனது அம்மாதான் அவனை என்னிடம் அனுப்பினான். உறைந்து கிடந்த அவனது ஆண்மையைத் தூண்டி அவனை முழுமையான மனிதனாக்கியதே நான்தான். இன்னமும் சொல்லப்போனால் நான் அவனுக்கு மனைவியான நிலையில் இருக்கிறேன்" என்றான் அபிலாஷா.

"அவள் மனைவி; நீ வேசி. வேசி எப்படி வீட்டுக்காரியாவது?" என்றார் தலைவர்.

"வேசிகளிலும் வீட்டுக்காரிகள் உண்டு; வீட்டுக்காரி களிலும் வேசிகள் உண்டு" என்றான் அபிலாஷா. ஒரு தடித்த பிராமணன் அவள் கன்னத்தில் ஓங்கி அறைந்தான்.

"இது முதல்முறை. ஆகவே உன்னை இந்த முறை மன்னிக்கிறோம்" என்று சிக்கலில் இருந்து விடுபட முயன்றார் தலைவர்.

"நீ என்ன என்னை மன்னிப்பது; உங்களைவிட ஒழுக்கம் தவறியவர்களாக ஊருக்கு வெளியில் அனுப்பப்பட்ட பஞ்சமர்களே உயர்வானவர்கள். இந்த ஊர்தான் எனக்குத் தீண்டப்படாத ஊர். இப்போதே புறப்படுகிறேன்" என்றான் அபிலாஷா.

மறுநாள் காலையில் நதிக்கரைக் குடில் ஒன்றில் அவளது வாழ்க்கை தொடங்கிற்று. ஆடு, மாடு மேய்க்கிறவளாக, சிலவேளை களை பிடுங்குகிறவளாக, நாற்று நடுகிறவளாக அவள் மாறிப்போனாள். சில மாதங்களுக்குப் பிறகு அந்த ஊர் இளைஞர்கள் ஒவ்வொருவராக அபிலாஷாவைத் தேடிவரத் தொடங்கினார்கள். இந்த வாழ்க்கை வேண்டாம் இனி என்று நினைத்த அபிலாஷாவிற்கு, அந்த ஊரைப் பழிவாங்க வேண்டுமென்கிற எண்ணம் உதித்தது. ஆகவே பாயை விரித்தாள். மூன்றே நிமிடங்களில் கதை முழுவதுமாக அவளது மனத்திரையில் ஓடி முடிவதற்கும், புத்த பிட்சுவான உபகுப்தா தலை நிமிருவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

"காட்டில் எப்படி சர்க்கரை கிடைக்கிறது?" என்றான் உபகுப்தா. தன்னைத் தேடி வருகிற மனித எறும்புகளின் மழைப்பரிசு சர்க்கரை என்பதை அபிலாஷா உணர்த்தினாள். கதை முழுவதும் உபகுப்தாவிற்கு விளங்கிப்போனது. அன்று இரவு சந்திரன் தனது திரையை விலக்கி பாவப்பட்ட மகதநாட்டைப் பார்த்தான். அபர்ணா நதி ஆரவாரமில்லாமல் சயனித்த வண்ணமிருந்தது. புத்த பிட்சு தியானத்திலிருந்தார். சலங்கை ஒலி கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது.

"உபகுப்தா, உன்னை பூரணமாக்க விரும்புகிறேன்" என்றாள் அபிலாஷா.

"புத்த தர்மத்திற்கு விரோதமானது உன் அழைப்பு" என்றான் உபகுப்தா.

"புத்தனே காமக்கலவியில் களித்தவன்தானே" என்றாள் அபிலாஷா.

"இருக்கலாம்; அவன் விட்டதைத் தொட்டதில்லை" என்றான் உபகுப்தா.

"நீ தொடவே இல்லையே" என்றாள் அபிலாஷா.

"தொட்டால் தொடர்ந்து விடுவேன்" என்றான் உபகுப்தா.

"உன்னிடத்தில் உனக்கே அச்சமா?" என்றாள் அபிலாஷா.

"இல்லை; உன்னிடத்தில்தான்" என்றான் உபகுப்தா.

"ஒன்றை வெறுப்பதற்கு அதை அறிந்துகொள்ள வேண்டும்" என்றாள். சங்கரவாதிகளின் சாயரட்சைப் பிரசங்கம்போல அது இருந்தது. அவள் அவனைப் பிடிக்கப்போனாள்; அவனோ விருட்டென்று வெளியேறி இருளில் மறைந்தான். "புத்தம் சரணம் கச்சாமி; சங்கம் சரணம் கச்சாமி; தர்மம் சரணம் கச்சாமி" என்ற குரல் அலைகள் அந்தக் குடிலை வளைய வந்தன.

அதற்கப்பால் 14 ஆண்டுகள் உபகுப்தா நாடு நகரமெல்லாம் சுற்றினான். தியானத்தில் இருப்பான். தியானத்தின் நடுவே எப்போதாவது அபிலாஷாவின் ஆட்டமும் நடக்கும். அந்த இன்ப அதிர்வுகளில் அவன் இழையோடி முடித்தபிறகு மீண்டும் தியானத்தைத் தொடருவான். அவளும் அவனை மறக்கவே இல்லை. தன் அழைப்பை உதறிய ஒரே ஆண் மகன் உபகுப்தா என்பதால் அவனையே தனது மானசீகக் கணவனாக அபிலாஷா வரித்துக்கொண்டாள். மொட்டையடிக்கப்பட்ட அவனது தலையில் இவளாக முடிவளர்த்துப் பார்த்துக்கொள்ளுவாள்.

உபகுப்தா ஞானத்தைத் தேடித் தேடிச் சோர்ந்து போனான். காடுகரைகளில் உள்ள எத்தனையோ தவசிகளைத் தேடிப்போனான். முத்துகளை அடைந்து விட்டோம் என்று நினைப்பான். கிளிஞ்சல்களே கிடைக்கும். இறுதியாக தன்னைத் தோண்டி அறிவதே ஞானம் என்ற முடிவுக்கு வந்தவனாக மகத நாட்டிற்குத் திரும்பினான். மகத நாட்டில் அபர்ணா நதிதீரத்தில் காலாற நடந்தபோது ஒரு மாலைக்காலத்தில் உபகுப்தாவிற்கு அபிலாஷாவின் நினைப்பு வந்தது. அன்றிரவு அவனுக்குத் தூங்கப் பிடிக்கவில்லை. அவளை எப்படியாவது சந்தித்துவிடுவது என்று அபர்ணா நதியின் அக்கரையிலிருந்த குடில்களுக்குப் போனான். குடில்களுக்கு அப்பால் குடிசைகளைத்

தேடிப்போன அவன் கண்களில் ஏமாற்றம் வருத்த விதைகளை விதைத்தது. குடிசைகளிருந்த இடத்தில் வீடுகள் உண்டாகியிருந்தன. "பஞ்சவபுரம்" என்ற பலகை ஒன்று புதிதாகத் தொங்கியது. அங்கமச்ச அடையாளங்களைச் சொல்லி அபிலாஷாவைப் பற்றிக் கேட்டான். ஒருவரும் தகவல் தரவில்லை.

வெகு காலத்திற்கு முன்பே அந்த ஊரைவிட்டு அவள் அகன்றிருக்க வேண்டும் என்பதை உபகுப்தா ஊகித்தான். அதற்கு மேலும் அவளைப்பற்றிய விபரங்களைக் கேட்டதால், அப்போது அங்கே உருவாகியிருந்த இளம் வேசிகள் அவனுக்கு வலை வீசினார்கள். பெண்ணை அதுவரை அறியாத ஆடவனின் இன்பப் பாடம் புத்தம் புதிய நவானுபவம் என்பது வேசிகளுக்கு மாத்திரமே விளங்குகிற விஷயம்.

அன்றைக்கிரவு வீடு விடாக உபகுப்தா பிச்சை கேட்டான். கைநிறைந்தால் பிச்சை கேட்பதை நிறுத்திவிடவேண்டும் என்கிற தனது மரபிற்கே விதிவிலக்களித்தான். 14 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு எங்காவது தனக்குப் பிச்சையிட வந்துவிடமாட்டாளா என்று, உபகுப்தா எடுத்த பிச்சையைக் கொட்டிவிட்டு கொட்டிவிட்டு கையேந்தினான். ஈ, எறும்பு, காகம், குவிக்காகட்டும் இந்த அன்னம் என்றுதான் தான் பெற்ற உணவை அவன் தெருவில் எறியலானான். இருந்தும் ஒருத்தியின் முகதரிசனத்திற்காக பிச்சையை மண்ணில் இறைத்துவிட்டோமே என்று வருந்தலானான். அன்று இரவு அவனுக்காகவே விடிய மறுத்தது போல இருந்தது. அவளைப் பார்க்க வேண்டுமென்று எது அவனைத் தூண்டுகிறதோ அதைப் பார்ப்பது என்று தன்னையே அவன் சாட்சியாக்கிக் கொண்டான். அன்று ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்டான். காலை விடிந்து வெளிச்சம் பரவியது. உபகுப்தாவின் மனதில் மாத்திரம் இருள் குடைபிடித்து நடந்தது. அன்று மாலை நகரின் எல்லையில் வந்தபோது உபகுப்தா, ஒரு வயதான பெண்மணியின் ஈனக்குரலைக் கேட்டான். முகம் முழுவதும் விதி எழுதிய விளையாட்டுக் கோலங்கள். உடல் முழுவதும் புண்களின் கண்கள். அவள் ஒரு குஷ்டரோகி. அருகில் சென்று உபகுப்தா அவளை உற்றுப்பார்த்தான்.

அவனது இதயம் ஒருமுறை உறைந்து விரிந்தது. அவளேதான்... அபிலாஷாவேதான். அவள் உபகுப்தாவை உடனே அடையாளம் கண்டு கொண்டாள்.

"14 வருடங்களாக உன்னைத் தேடித்தான் அலைந்தேன்" என்றாள் அபிலாஷா.

"ஒருவருமே உன்னைக் கவனிக்கவில்லையா அபிலாஷா?" என்றான்.

அபிலாஷா "நீ உச்சரிக்கிறபோதுதான் என் பெயரே எனக்கு மந்திரமாகிறது" என்றாள்.

"அவர்கள் என்னைத் தேடி வந்தவர்கள். அவர்களை நான் விரும்பவில்லை; உன்னையே நான் தேடினேன்; ஆகவே இன்று இந்த நிலையில் எனக்கு இரக்கம் காட்டுவார் எவரும் இல்லை" என்றாள். உபகுப்தா, குஷ்டரோகியான அபிலாஷாவை எடுத்துத் தன் மடியிலே கிடத்தினாள். அவளது கூந்தலைத் தன் கைகளால் கோதிவிட்டாள். அவளது உலர்ந்த உதடுகளில் முத்தமிட்டாள். அக்கணமே அந்த அபலையின் உயிர் பிரிந்தது. இதோ, அவளது உடலைச் சுமந்துகொண்டு அபர்ணா ஆற்றுக்குள் இறங்கி அவன் நடக்கிறான். அவன் தேடிய ஞானம் அவனையே தேடி வந்துவிட்டது இப்போது தெளிவாகவே தெரிந்தது.

நந்தினி - விஜயசிம்மன்

முன்னால் விழுந்து முண்டியடித்துக் கொண்டு போகிற நிழலும் தன்னைப்போல ஒரு குதிரையாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்கிற நினைப்பில், அதை முந்திவிடுவது என்கிற முயற்சியில் ஈடுபட்டது விஜயசிம்மனின் குதிரை. விஜயசிம்மன் எதிர்கால திட்டத்தில் தன்னை இழந்தவனாக சிந்தனைச் சுழிப்பில் சிக்கினான். இரத்தின புரிக்கு மகுடம் சூட்டிய மன்னவனாக இருக்க வேண்டிய அவன், தாராளத்தால் எப்படி தலை கவிழ்ந்து போனான் என்று நினைத்த அளவிலேயே கவலைத்தீயின் கரு நாக்குகள் அவனைத் தீண்டின. கடந்த காலம் அவனுக்குள் கனல் வலை பின்னியது..

அப்பாவான அரசனுக்குப் பிறகு அரசு தனக்கா, தம்பிக்கா என்கிற கேள்விக்கு எங்கே இடமிருந்தது? மூத்தவனுக்குத்தானே அரசுரிமை முறையாக வந்திருக்க வேண்டும்? அப்படியிருந்தும் ஆசப்படுகிறான் இளவல் என்பதற்காக அரசாட்சியையே அவனிடத்தில் ஒப்படைத் தான் விஜயசிம்மன். நாட்டில், நகரத்தில் அவன் இருந்தால் தனக்கு ஆபத்து என்று நினைத்தான் தம்பி நரசிம்மன். ஆகவேதான் அவன் ஆட்சிக்கு இடைஞ்சலாக இருக்க வேண்டாம் என்று காட்டுக்குப் போனான் விஜயசிம்மன்.

விஜயசிம்மனைவிட நரசிம்மன்தான் ஆட்சியியல் அறிந்தவன்; அவனது அரசாட்சியில் பாலும் தேனும் பரப்பின்றி பொங்கும் என்று துதிபாடிகள் மக்களுக்கு தூபதீபம் காட்டினர். ஆறு வருடத்திற்குள் நரசிம்மன் ஆட்சி நரகத்தின் ஆட்சி என்பதை மக்கள் உணர்ந்தனர். அடக்குமுறைக் கொடுமைகள் ஆலவட்டம் சுழற்றின. மக்கள் ஆற்றாது அழுதனர். ஆகவே அவர்களிலே பலர், கொடுங்கோலன் ஆளுகிற நாட்டைவிட கொடிய மிருகங்கள் வாழுகிற காடே சிறந்தது என்று வனாந்திரத்திற்கு வழிபார்த்தனர்.

காட்டில் தவசியாய் தவம் மேற்கொண்டிருந்த விஜயசிம்மனை இரத்தினபுரியிலிருந்து தப்பித்து வந்த மக்கள் அடையாளம் கண்டுகொள்ளவில்லை. கற்றைச்சடை, கமண்டலம், காவி சகிதம் உள்ள சன்னியாசி என்றே அந்த மக்கள் நினைத்தனர். வந்தவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் பெண்களாக இருந்தார்கள். எல்லோருக்கும்

கொடுமை எப்போதும் நடக்கிற இரத்தினபுரியிலிருந்து, பெரும்பாலான பெண்கள் இடம் பெயருவதற்கு என்ன காரணம் என்று கேட்டான் விஜயசிம்மன்.

அரசன் வீதி உலா வந்தால் மாடத்தைத் திறந்தும், கூடத்தைத் திறந்தும் பெண்கள் வணங்கி நிற்பது வழக்கம். ஆனால் நரசிம்மனின் ஆட்சியில் ஒவ்வொரு இல்லமும் திறந்திருக்க வேண்டும். கன்னிப்பெண்களாக இருந்தால் அவர்கள் கண்டிப்பாக அவர்களது மாடத்திலோ, கூடத்து முகப்பிலோ அரசன் பார்க்க நின்றிருக்கவேண்டும். நரசிம்மனின் பருந்துப் பார்வை பட்டுவிட்டால் அந்தப்பாவை அன்று இரவே நரசிம்மனின் தினவினைத் தீர்த்தாக வேண்டும். திறக்கப்படாத இல்லங்கள் தீக்கிரையாக்கப்படும்; வசப்படாத வனிதைகள் வருத்தத்திற்கு ஆளாவார்கள். ஆகவேதான் பெண்மக்கள் மானத்தைக் காப்பதற்காக வனாந்திரத்திற்கு வழிபார்த்து வருகிறார்கள் என்று மக்கள் குறிப்பிட்டார்கள்.

கண் நிறைந்த காதலனைப் பிரிந்து ஏறத்தாழ சன்னியாசினியைப்போல ஆனாள் நந்தினி. மந்திரி மகாதேவரின் உதட்டு வார்த்தைகளிலேதான் அவளது வாழ்க்கை அப்போது வரம்கேட்டு வளர்ந்தது. இன்றில்லா விட்டால் நாளை, நாளை இல்லாவிட்டால் நாளை மறுநாள், என்றாவது ஒருநாள் விஜயசிம்மன் வருவான் என்கிற நம்பிக்கையிலேயே நாட்களை நகர்த்தினாள் நந்தினி. விஜயசிம்மனுக்காகவே வழிமேல் விழி வைத்துக் காத்திருந்த நந்தினியைக்கூட நரசிம்மன் விட்டுவைத்தானில்லை. மந்திரி மகாதேவரிடம் இச்சகம் பேசினான்; இணங்குவாரா என்று பார்த்தான். ஓலையில் பெயர் எழுதி ஒவ்வொரு பெண்பறவையாக சிறகுகளை ஒடித்துவருகிற சின்னப்புத்திக்காரன் விரித்த வலையில் மந்திரி மகாதேவர் விழுந்துவிடவில்லை. தன் மகளுக்கு சித்தம் கலங்கி செய்வதறியாத நிலை வந்துவிட்டது என்று மந்திரி, நரசிம்மனிடம் சொல்லி வந்தார். எல்லா இராத்திரிகளும் விடிகின்றன என்கிற நம்பிக்கைக்கு என்றாவது சிறகுகள் வந்துசேரும் என்று அப்பாவும் மகளும் நம்பினார்கள்.

தான் தவசியானபோதிலும், தன்னால் ஒருநாளும், ஒருபொழுதும் மறக்க இயலாது நந்தினிக்கு, நரசிம்மனால் விரிக்கப்பட்ட வலையை நாடுபெயர்ந்த நன்மக்களிடமிருந்துதான் முதன்முறையாக விஜயசிம்மன் தெரிந்து கொண்டான். வாய்க்கால் வழியே பாய்ந்துகொண்டிருந்த அவனது ஆற்றலால் ஞானவயல் விளைந்த காலம் முடிந்தது. இப்போது அவனது மக்களுக்குக் காடே இரவல் தாய்நாடாக உருமாறி வருவதைப் பார்த்து அவன் கண்ணீர்விட்டான்.

ஆற்று வெள்ளம்போல் சங்கீதக் கால்வாயில் சலசலத்த விஜயசிம்மன், பெருமரங்களை தாயக் கட்டைகளைப்போல உருட்டி விளையாடுகிற காட்டு வெள்ளமானான். ஆட்சியைப் பிடிக்கிற வேகத்திலேதான் இப்போது அவன் மங்களாபுரி நோக்கி விரைந்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

அதிக ஆழமில்லாத ஆற்றைக் கடந்து அவனது குதிரை அந்த பசும்புல் மேட்டில் ஏறியதுமே மங்களாபுரி தெரிந்தது. இரத்தினபுரிக்கு அரசனாக வேண்டியவன், மங்களாபுரிக்கு பயணப்படுகிறானே? எதற்காக? குதிரையின் குளம்பொலிச் சப்தத்தைக் கேட்ட காவலர்கள் கவலைக்குள்ளானார்கள். தாடி முடி வளர்த்த இளைய துறவி வன தேவதைகளே வணங்கிவிட்டுப் போகிற வாட்சல்யம் ஆண்களே மோகிக்கிற அழகு. அப்படிப்பட்ட கற்றைச் சடை வளர்த்த துறவி காலாற நடந்து வந்தால், அந்தக் காவலர்கள் கவலைப்பட்டிருக்கமாட்டார்கள். ஆனால் இவனோ, அரசகுமாரனைப்போல குதிரையேறி வருகிறான்.

"பிரபு, யார் நீங்கள்?" காவலர்களின் உதடுகளிலிருந்து வார்த்தைகள் வந்தும் வராமலும்.. "நான் யார் என்பதை நாளைக்குத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்; இப்போது உங்கள் அரசர் பராக்கிரம பூபதியிடம் என்னை அழைத்துச் செல்லுங்கள்" என்றான் விஜயசிம்மன். அடுத்த கேள்விக்கு இடமில்லாமல் ஏதோ ஒரு மந்திரசக்திக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களைப்போல காவலர்களில் இரண்டுபேர் தத்தமது குதிரைகளில் ஏறி அரச மண்டபத்திற்கு விஜயசிம்மனை அழைத்துப் போனார்கள்.

"முனிவரே வருக!" என்றார் பராக்கிரம பூபதி. முனிவரை (!) இருக்கையில் அமரச் சொன்னார் மங்களாபுரி அரசர். வந்த முனிவரோ, இருக்கையில் அமராமல் அரசர் பூபதியின் காதில் ஏதோ கிசுகிசுத்தார். மறுநிமிடம் அவரது முகத்தில் ஆயிரம் கம்பி மத்தாப்புகள் கண்ணாமூச்சி விளையாடின." "அரசே வருக!" என்றார். "அமருங்கள்" என்று சரியாசனம் தந்தார். தன் நாட்டு விவகாரத்தைவிட பக்கத்து நாடான இரத்தினபுரியின் நோக்கு. போக்கு எல்லாம் தாராளமாகவே தெரிந்துவைத்திருந்தார் பராக்கிரம பூபதி.

மூன்று மாதங்கள் தனது அரண்மனையிலேயே தங்கியிருக்குமாறும், அந்த மூன்று மாதங்களுக்குள் இரத்தினபுரியில் நடைபெறுகிற அநியாய ஆட்சியை அகற்றுவது எப்படி என்று முடிவெடுத்துவிடலாம் என்றும் மங்களாபுரி அரசர் சொன்னார். எதற்காகப் புறப்பட்டு வந்தோமோ அது இவ்வளவு எளிதாக நடைபெற்றுவிடும் என்று விஜயசிம்மன்

நினைக்கவே இல்லை. தாடி, முடி இல்லாமல் அரசு உடுப்பில் விஜயசிம்மன் தோன்ற வேண்டும் என்கிற ஆசையை வெளியிட இயலாமல் மங்களாபுரி அரசர் மருகினார்.

"என்னைவிட வயதில் இளையவரே ஆயினும், நமது பூபாகத்தில் நிகழ்காலத்தில் எந்த அரசருக்கும் வாய்க்காத தவ வலிமை தங்களுக்கு வாய்த்திருக்கிறது" என்றார் பூபதி. விஜயசிம்மன் மெல்லச் சிரித்தான். அவனது சிரிப்பு பெளர்ணமி நிலவில் பால் நண்டு கடல் மணலுக்குள் ஓடி ஒளிந்துகொள்ளுவதைப் போல இருந்தது.

அன்றொருநாள் அதிகாலை, அரசர் மகள் சிந்தா நதி ஈர உடையில் மூச்சுப்பயிற்சி செய்துகொண்டிருந்தாள். எதிர்பாராமல் அங்கு வந்த விஜயசிம்மன் இவ்வளவு சிரத்தையோடு, தவசிக்குரிய அழுத்தத்தோடு மூச்சுப் பயிற்சி செய்துகொண்டிருந்த அன்னத்தைக் கவனிக்க நேர்ந்தது. அரவம் கேட்டது; விஜயசிம்மன் திரும்பிப் பார்த்தபோது மங்களாபுரி மன்னவரே அங்கே நின்றிருந்தார். "சிந்தாநதி செய்வது பிழை என்றால், குருவாக இருந்து திருத்துங்கள்; உங்களுக்கு எல்லா உரிமைகளும் உண்டு" என்று ஒரே வரியில் முடித்தார் அவர். அன்றிலிருந்து சிந்தாநதி மூச்சுப் பயிற்சி செய்கிற முகாமையே மாற்றிக்கொண்டாள். அதிகாலை எப்போது கண்விழிக்கும் என்று காத்திருந்தவளாக விஜயசிம்மன் சயன மண்டபத்திற்கே சென்றுவிடுவாள். ஒருநாள் விஜயசிம்மன் அவளைப் பார்த்து, "பூரகம், கும்பகம், ரேசகம் போன்ற மூச்சுப் பயிற்சிகள் நன்மை பயப்பவைதான். ஆனால் ஒன்று தெரிந்துகொள் சிந்தா நதி. நான் குடிக்கிறேன்; நான் சாப்பிடுகிறேன் என்பதெல்லாம் சரி; நான் சுவாசிக்கிறேன் என்பது சரியா?" என்றான். "சரி இல்லை சுவாமி" சிந்தாநதி சொன்னாள்.

"ஏன்?" "நாம் சுவாசிக்கவில்லை; சுவாசம் தானே நடக்கிறது."

"சரியாகச் சொன்னாய் சிந்தாநதி. அந்த சுவாசத்தைப் பார்த்துக் கொண்டேயிரு; அதாவது உன் கவனத்தை உள்ளே அதுவாகச் சென்று வருகிற காற்றின்மீது வை. அப்போது மனதில் எண்ணங்கள் தோன்றாது; எண்ணங்கள் தோன்றினால் நீ சுவாசத்தை கவனிக்க வில்லை என்று பொருள்" என்றான்.

"அப்படியே செய்கிறேன் சுவாமி" என்றாள். அன்று புறப்பட்டுப் போகிறபோது, "அரசகுமாரனைப் போய் சாமி என்கிறோமே" என்று அவளாக நினைத்துக்கொண்டாள். "தாடி முடியிருந்தால் சாமிதானே" என்று நினைத்துச் சிரித்துக்கொண்டாள். அவளது கங்குல் சிரிப்பில் நதிகள் நாணப்பட்டன.

ஒருநாள் சுவாசத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே பேரானந்த லயத்தில் ஈடுபட்ட சிந்தாநதிக்கு, இயல்பாகவே சுவாசம் நின்றுபோனது. இது நடக்கக்கூடிய ஒன்றுதான். அப்போது சமாத்ரி நிலையிலிருந்து அவளை இயல்பு நிலைக்கு மாற்றுவதற்காக, விஜயசிம்மன் அவளது தோளைத்தொட்டு உலுக்க வேண்டியதாயிற்று. விஜயசிம்மன் உலுக்கிய உலுக்கில் அவளது மார்புக் கச்சை அவிழ்வதற்கும் அவள் கண் விழிப்பதற்கும் சரியாக இருந்தது. சிந்தாநதி பரபரப்பாக கச்சையைக் கட்டிக் கொண்டாள். வெட்கம் அவளை விரைந்து போர்த்தியது. சமாத்ரி நிலை கை, கூடியதில் ஆனந்தம்; விஜயசிம்மனின் கண்கள் தன் பருவ முகடுகளில் பட்டுவிட்டது என்பதில் பேரானந்தம். சமாத்ரி நிலை அடிக்கடி கூடவேண்டும் என்று சிந்தாநதி இப்போது வேண்டாத கடவுள் இல்லை.

இரத்தினபுரி நாட்டின்மீது எந்த நேரத்திலும் படை நடத்தலாம் என்கிற நிலையில் இருந்தார் மங்களாபுரி மன்னர். இரத்தினபுரி அரசன் நரசிம்மனுக்கு, கதவுக்கருகில் காத்திருந்த ஆபத்தை அறிந்துகொள்கிற வாய்ப்பே இல்லை. காமத்தின் ஆழத்தில் கோயில் சிலைகளைப் பார்த்து உணர்ச்சிவசப்படுகிற உச்சிக்குப் போனான் நரசிம்மன். இதற்கிடையில் நந்தினி, விஜயசிம்மனைத் தேடி காட்டிற்கே போவது என்று முடிவெடுத்தாள். மந்திரியான தந்தையின் கட்டுக்காவலும் இல்லாவிட்டால், என்றைக்கோ அவள் காட்டிற்குச் சென்றிருப்பாள். அரண்மனை சோதிடர்களை வரவழைத்து ஆள் ஆளாக நந்தினி அரித்து எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். "விஜயசிம்மன் எப்போது வருவான்?" என்றுதான் கேட்பாள். "வருவானோ, மாட்டானோ?" என்று ஒருநாளும் அவள் கேட்டதில்லை. அரண்மனை கிளிப்பிள்ளைகள் அனைவருமே, மந்திரி மகாதேவர் சொன்னதைத்தான் நந்தினிக்குச் சொல்லுகிறார்கள் என்பதை அந்த நாயகி எங்கே அறிந்து கொள்ளப் போகிறாள்? விஜயசிம்மனைப் பிரிந்த ஆறு ஆண்டுகளில் ஓவிய ஆசிரியர் ஒருவரை வரவழைத்து நந்தினி ஓவியம் பயில ஆரம்பித்தாள். ஆறாவது ஆண்டில்தான் மந்திரி மகாதேவருக்கு மகள் ஏன் ஓவியம் பயின்றாள் என்ற உண்மையே தெரிந்தது. அதுவரை தனது உள்ளத்தில் மாத்திரமே உறைந்திருந்த உயிரோவியமான விஜயசிம்மனை இறுதியாக அவள் ஓவியத்தில் வரைந்தாள். அவனே அந்த ஓவியத்தைப் பார்த்தாலும் அசந்துபோவான். மந்திரி மகாதேவர் அதைப் பார்த்துவிட்டு அறைக்குள் தாளிட்டுக் கொண்டு தனியாக அழுதார்.

ஒவ்வொரு நாளும் விஜயசிம்மனை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த நந்தினிக்கு தனது காதல் இளவரசன் பெரும்படையோடு இரத்தினபுரி

நோக்கி காற்றாக வருகிறான் என்கிற செய்தி கிடைத்தது. அவள் விண்ணுக்கும் மண்ணுக்குமாக நிலையின்றித் தாவினாள். பராக்கிரம பூபதி மற்றும் அவனது படைகள் இரத்தினபுரியைப் பிடித்தன. நரசிம்மன் ஓடினான்; தெருநாய்கூட அவனைத் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. சில நூறு வீரர்கள் இரு தரப்பிலும் மாண்டனர். நரசிம்மனின் ஆட்சியில் வாழ்த்துவதற்காக வாயைத் திறந்தே பழக்கமில்லாத இரத்தினபுரி மக்கள், "வாழ்க அரசர் விஜயசிம்மன்!" என்று வாழ்த்தினர்.

முடிசூட்டு விழா அன்று இரத்தினபுரி சொர்க்கலோகமாக சுடர் வீசியது. விஜயசிம்மன், நந்தினியைத் தேடிப் போனான். அங்கே காலவெள்ளத்தில் அழியாத காவியமாக தனது உருவம் ஓவியமாகி நிற்பதைக் கண்டு ஆனந்தித்தான். "நாளை நமக்குத் திருமணம்" என்றான். மந்திரி மகாதேவர் மகிழ்ந்தார். விஜயசிம்மனும் நந்தினியும் ஒருவரையொருவர் எட்ட இருந்தே கற்பனையில் ஆரத்தழுவி அகமகிழ்ந்தனர். முடிசூட்டு விழா முடிந்தது. மறுநாள் மணவிழா என்று அறிவிக்கப்பட்டது. பறை அறிவிப்பைக் கேட்டதும் சிந்தாநதிக்குள் மகிழ்ச்சி வெள்ளம் கரைபுரண்டது. காலையிலேயே சிந்தா நதி குளித்து முடித்து புத்தாடைகளுக்குள் தன்னைப் புதைத்துக் கொண்டாள். மங்களாபுரி மன்னருக்கு மகிழ்ச்சி பிடிபடவில்லை.

முடிசூட்டுவிழா முடிந்த பிறகுதான் நந்தினியை எதிர் பார்த்திருந்த விஜயசிம்மனுக்கு தலையே சுற்றியது. மணப் பெண் நந்தினி வரும்போதே, அவளை அடுத்து அதே கோலத்தில் சிந்தாநதியும் வந்து சேர்ந்தாள். மந்திரி மகாதேவருக்கும் மனம் உடைந்தது மட்பாண்டம் போல! பூபதியோ செய்வதறியாது திகைத்தார். மணப்பெண்கள் இருவர் கண்களிலும் அருவி நீரோடை ஆர்த்தது. விஜயசிம்மன் இருதலைக்கொள்ளி ஏறும்பானான். காதலித்து தனக்காகவே காத்துக்கொண்டிருந்த நந்தினி ஒருபுறம்: தான் காதலிக்காமல் தன்னைக் காதலித்தாலும், ஆட்சியில் அரசனாக அரியணை ஏற்றிய பராக்கிரம பூபதியின் மகள் சிந்தாநதி மறுபுறம்! நாட்டு மக்கள் விதியை நொந்தனர்; சான்றோர்கள் தம் பதியை நொந்தனர். பராக்கிரம பூபதியும், மந்திரி மகாதேவரும் தனியாகப் பேசினர். நிமிடங்கள் நாட்களாய் நீண்டன. விஜயசிம்மன், நந்தினி, சிந்தாநதி இருவரையுமே திருமணம் பண்ணிக்கொள்ளுவது என்று தீர்மானமாயிற்று. சிந்தாநதி ஏற்றுக்கொண்டாள். நந்தினி மறுத்தாள்.

அவள், தன் மௌன இறுக்கத்தை உடைத்துப் பேசினாள். "அரசே! ஏற்கெனவே உங்கள் தந்தை இரண்டு மனைவிகளை மணந்ததால்தான்

வாரிசுரிமைப் போராட்டம் நடந்தது. இந்த நாடே சீரழிந்தது. நீங்கள் காடு செல்ல நேர்ந்தது. இந்த நாடோ காடு ஆனது. ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் அழிந்துபட்டார்கள். இன்னமும் முப்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு வரவேண்டாம் வாரிசுரிமைப் போர். வருந்தவேண்டாம் மக்கள். அதற்காக என் நாட்டு மக்களுக்காக என் காதலைத் துறக்கிறேன். உறுதியாகச் சொல்லுகிறேன். எக்காரணத்தைக் கொண்டும் மணவாழ்க்கை எனக்கு வேண்டாம். சிந்தாநதியாவது சிறப்பாக வாழட்டும்" என்றாள். எல்லோரது கண்களும் குளங்களாயின. நந்தினி தான் வரைந்த விஜயசிம்மனின் ஓவியத்தை சிந்தாநதிக்கு திருமணப் பரிசாக அளித்தாள். அன்று மாலை, அரசனின் பட்டணப்பிரவேசம் நடந்தது. பல்லக்கில் விஜயசிம்மன், பக்கத்தில் சிந்தாநதி அமர்ந்திருந்தாள். அந்த ஊர்வலத்தை ஊடறுத்து, காவி உடையில் நந்தினி கானகத்தை நோக்கி நடந்துகொண்டிருந்தாள். அவர்கள் இருவரும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோதே நந்தினி கோலமாய்த் தெரிந்தவள் புள்ளியாய் ஒடுங்கி மறைந்தாள்.

கலா - மாதவர்

அந்த நளின நதிக்கு என்ன வெட்கமோ... பறவைகள்கூட பார்க்க இயலாத அதிகாலை வேளையிலும் அது பூவாடையைப் போர்த்துக்கொண்டு அசைந்தது. குடகு மலையில் இறங்கி வந்த களைப்பு மாறாமலே கால் கடுக்க காவிரி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. முன்னுறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பிறந்த பெண் பிறந்தகத்திற்கே சொந்தம் என்று எவரும் நினைக்காத காலம். நதிகளை மடியில் கட்டிக் கொண்டு போகிற மடையர்கள் இல்லாத காலம். நாடு கடந்த நதியாக ஒவ்வொரு மணித்துளிக்குள்ளும் நித்தியத்தைத் தேடி காவிரி தகுதி பாராமல் நல்லவர், கெட்டவர், வல்லவர், வலிமை இல்லாதவர் என எல்லோருக்கும் வாரிவழங்கி வரலாறு ஆன காலம்.

தலைக்காவிரிக்குச் சற்றுத் தொலைவில், திருமால் பெருங்கோயிலிலிருந்து காலையிலேயே தமிழ் கேட்கிறது. "ஆண்டவனுடைய கண்ணிலிருந்தே ஆதவன் உண்டானான் என்று புருஷ சூக்தம் எடுத்துச் சொல்லுகிறது. இவ்வாறு நாயகனின் நயனத்திலிருந்து தோன்றியவனே அவனுக்கு வலதுகண்ணாக அமைந்தான். கதிரவனைக் கண்கொண்டு நோக்காமல் உண்ணுவது கூடாது. ஆதவனைப் பார்க்காமல் எவராவது எதையாவது அருந்தத் தொடங்கினால் அவர்கள் சாணத்திலே நெளிகிற புழுக்களைவிட இழிந்தவர்கள் என்று வேதம் சொல்கிறது."

வடமொழி வாயையே இல்லாமல் கூடுமானவரை வளமான தமிழில் காரி மாதவாச்சாரியார் பேசிக் கொண்டே போனார். அந்த அதிகாலை நேரத்திலும் ஆண்களும் பெண்களுமாக அநேகர் அவருடைய உதடுகளிலே தொங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். சமஸ்கிருத ஞானம் சம்பூரணமாக உள்ளவர் காரி மாதவாச்சாரியார். இருந்தும் தமிழில் நாவாடுகிறபோது வடமொழிக் கலப்பை அறவே தவிர்த்து வந்தார்.

காரி மாதவாச்சாரியாரின் சொற்பொழிவுகள் அப்பகுதி யிலே மாத்திரம் இல்லாமல் மைசூர் மாநிலம் முழுவதுமே பிரபலமானது. காவி உடை அணிந்த துறவிகளுக்கு மத்தியில் மாதவாச்சாரியார் தும்பைப்பூ போன்ற மில் வேட்டியை பஞ்சகச்சமாகக் கட்டிக் கொண்டிருப்பார். அதிக பருமனாகவோ, உடைந்து விழுகிற மாதிரி ஒல்லி யாகவோ

இருக்கமாட்டார். ஐம்பது வயதை எட்டுகிறவராக இருந்தும் ஒரு முடிகூட நரைக்கவில்லை. முகத்தைப் பார்த்தாலே நிலா முற்றத்தைப்போல இருக்கும். பார்த்தவர்களைச் சுண்டி இழுத்துவிடுகிற நிறம், தோற்றம். உடலிலிருந்து இயற்கையாகவே சுகந்த மணம் உண்டாகி சுற்றியிருக்கிறவர்களை மகிழ்ச்சிப் படுத்தும்.

இப்படியாக ஒவ்வொரு நாளும் மாதவாச்சாரியாரின் சொற்பொழிவுகள் நடந்த காலத்தில், அநேகமான இளம் பெண்களும் அவரைக் கேட்பதற்காக வருவார்கள். அவருடைய சரீரம் மட்டும் அல்ல; சாரீரமும் நேர்த்தியானது. அவர் பூபாளம் பாடினால் காலை நேரத்திற்கே களைகட்டும் என்பார்கள். ஒரு நாள் அதிகாலை ஆறுமணிக்கு சொற்பொழிவை முடித்துக் கொண்டு மாதவாச்சாரியார் பாடினார். வயலில் முற்றிய நெற்கதிர்கள் காலிலே கட்டவேண்டிய சலங்கைகளைத் தலையிலே கட்டி ஆடுவதைப் போல் கேட்டவர்கள் ஆடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

மாதவாச்சாரியாரை விடாது கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர் களில் ஒரு அழகான இளம்பெண்ணும் உண்டு. கிள்ளி வைத்தால் இரத்தம் வருகிற உடம்பு அல்ல; அழுத்தமாக, ஆழமாகப் பார்த்தாலே குருதி உள்ளுக்குள்ளிருந்து குதித்து வந்துவிடும். அன்று மாதவாச்சாரியாரின் பாடலுக்குத் தலை அசைக்க ஆரம்பித்தவள், அரவிந்தர் ஆசிரமத்து ஊதுவத்தி எரிந்து முடித்தபிறகும், நாள் முழுவதும் மணப்பதுபோல அந்த ராக ராஜாங்கத்திலேயே லயித்துவிட்டாள். ஆலய மண்டபத்தைச் சுத்தப்படுத்த எத்தனையோ பணியாளர்கள் இருந்தார்கள். இருந்தும் காரி மாதவாச்சாரியார் தாமே வாளியும் தண்ணீருமாக வந்து நிற்பார். முன்னுறு ஆண்டுகளுக்கும் முன்னரே; மனதால் பணியாற்றுவது சிறந்தது; உடலால் உழைப்பது கீழானது; என்கிற கோளாறான தத்துவத்தின் கோரைப் பல்லைப் பிடுங்கியவர் காரி. இன்னமும் காற்றில் ஆடுகிற முருங்கை மரத்தைப்போல தலை அசைப்பில் ஈடுபட்டிருக்கிற கலாவை மாதவாச்சாரியார் பார்த்தார். தண்ணீர் வாளி தரையைத் தொடுகிறபோது சின்ன சப்தம்கூட வந்துவிடக்கூடாது என்றுதான் அவர் நினைத்தார். கலாவைப் பார்த்துக்கொண்டே வைத்ததில் வாளி தன் வரவை சப்தம் போட்டுச் சொல்லிக் கொண்டது. அவள் நிஷ்டை கலைந்தாள்.

அவள் அவரை எட்டிப்பார்த்தாள். உபன்னியாசம் பண்ணுகிற பிரவசனகர்த்தாவா இப்படி வாளியும் கையுமாக என்று அவள் நினைத்தாள் என்று தோன்றியது. மாதவர் உடனே, "எல்லாமே பெருமாளின் பணிவிடைதான்" என்றார். 'எப்படி?' என்பது போல அவள்

பார்த்தாள். "ஓவியம் வரைகிறபோது நீ அதில் ஈடுபடாவிட்டால் அது வெறும் கிறுக்கல்; தரையைச் சுத்தப்படுத்துகிறபோது அதில் நீ ஒன்றிவிட்டால் அந்த வேலைகூட கலைதான்" என்றார். அவரது தோற்றத்திற்கும் கருத்துக்கும் தொடர்பே இல்லாமல் இருந்தது. "எவ்வளவு நாளாக வருகிறாய்?" என்று கேட்டார் மாதவர். "ஆறு மாதங்களாக" என்றாள் அவள். "சாமி, உங்கள் வேலையை நான் செய்யட்டுமா?" என்றாள். "மடத்தில் ஆள் இல்லையா என்ன? இதைக்கூட பகவத் கைங்கர்யம் என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டுப் பதிலுக்குக் காத்திராமல் மண்டபத்தைச் சுத்தப்படுத்துவதில் மாதவர் கவனத்தைச் செலுத்தினார்.

அப்போதைக்கு அகன்றுபோன கலாவிற்கு மாதவரின் முகத் தோற்றத்தை அழித்து எழுதுவது அவ்வளவு எளிதாக இருக்கவில்லை. எப்போதும் அவருடைய முகமே அவளுக்கு முன்பாகத் தோன்றியது. "என்ன காந்தி? என்ன கவர்ச்சி? அவர் மாதிரி சிரிக்க முடியாது. அன்னம் போல ஒரு மென்மை; தாருகாவனத்து தங்கமரம் போல ஒரு அழுத்தம்; ஆண் காமதேனு; அமரர் உலகத்து கற்பகத்தோட்டம்' வார்த்தைகள் வரிசையாக நின்று கலாவிற்கு விசிறின. சற்றைக்கெல்லாம் அவள் தனது நிவேதனத்திலிருந்து விடுபட்டாள். உள்ளூரில் அவளுக்கு வாத்திச்சி வேலை. ஆறாம் வகுப்பு மாணவர்களுக்குப் பாடம் எடுத்து வந்தாள். 'மாதா பிதா குரு தெய்வம்' என்று உச்சரிக்கிறபோதே 'மாதவர், பிதா' என்று சொற்கள் அவளது தொண்டை வரைக்கும் முண்டியடித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டன. அவளுக்கு அப்பா சின்னதிலே காலமாகிவிட்டார். அம்மா மாத்திரம்தான். மகளிடத்தில் உண்டாகி வருகிற எந்த மாற்றத்தையும் கவனித்து உணர இயலாத நிலையில் அவளது அம்மா இருந்தாள்.

இப்பொழுதெல்லாம் கலா எப்பொழுது காலை விடியும் என்று கட்டிலிலேயே புரள ஆரம்பித்துவிடுகிறாள். மாதவர் இப்போது உபன்னியாசம் முடிந்ததும் கேள்வி பதில் பகுதியை ஆரம்பித்துவிட்டார். அவர் ஆற்றிய சொற்பொழிவில் சந்தேகம் கேட்டால் சொல்லுவார்.

அன்று கோதாவரி பற்றிய குறிப்பு அவரது சொற்பொழிவில் வந்தது. "சீதையைக் கவர்ந்த சிறுமதி படைத்தவன் எவன் என்று இராமபிரான், கேட்டபோது நதியான கோதாவரி மௌனமாக இருந்தது. அந்த நதி தேவிக்கு நடுக்கம் தருகிற அச்சம். காரணம் இராவணனின் பெயரைச் சொல்லிவிட்டால் அவன் நம்மை என்ன பாடுபடுத்துவானோ என்றுதான் மௌனமாக இருந்தாள். அந்தக் காரணத்தாலேயே கோதாவரிக்கு இராமபிரானின் சாபம் வந்தது. பெரியாழ்வார்,

சூடிக்கொடுத்த சுடர்நாச்சியான ஆண்டாளுக்குக் கோதா என்று பெயர் வைத்ததும் கோதாவரியின் சாபம் நீங்கியது" என்று மாதவர் குறிப்பிட்டார்.

கலா ஒன்றும் சாதாரண பெண் அல்ல. படிப்பு படிப்பு அவ்வளவு படிப்பு. கேள்வி பதில் நேரம் வந்ததும் கலாதான் முந்திக்கொண்டாள். "சாமி, ஒரு சந்தேகம்" என்றாள். மாதவர் "என்ன" என்றார். "இராமபிரான் இராவணவதம் முடிந்து திரும்பி வருகிறபோது எந்த முனிவரின் குடிலுக்கும் போகவில்லை; ஆனால் வேட்டுவப் பெண்ணான சபரியின் குடிலைத் தேடிப் போனான். அவளோ குளித்துக்கொண்டிருந்தாள். 'அவளின் உடலிலிருந்து விழுந்த அழுக்குத் தண்ணீர் கோதாவரியில் கலக்கட்டும்; நான் கொடுத்த சாபம் நீங்கட்டும்' என்று இராமபிரானே சொன்னதாக அல்லவா வாசித்திருக்கிறேன்" என்றாள் கலா. "அதைச் சொல்லுவதற்காகத்தான் இருந்தேன்..." என்று மாதவர் இழுத்தார். அடுத்து என்ன கேள்வி வருமோ என்று எதிர்பார்த்திருந்த மாதவருக்கு கலாவின் கண்களைச் சந்திக்கவே இப்போது கலக்கமாக இருந்தது. "ஒரு வேட்டுவச்சியின் அழுக்குத் தண்ணீர்தான் இராமபிரான் இட்ட சாபத்தைப் போக்கியது என்று சொன்னால் இராமபிரான் ஒருசாராருக்கே உரியவன் என்கிற எண்ணமாவது போகாமல்லவா?" என்றாள் கலா. உபன்னியாசம் அத்தோடு முடிந்தது.

மாதவர் அன்று உணவே உட்கொள்ளவில்லை. தனக்குத் தெரிந்திருந்த இந்தச் செய்தியைச் சொல்லுகிற நேரத்தில் சொல்ல முடியாமல் போனதே என்று அவர் வேதனைப் பட்டார். கலாவின் உருவமே அவரது மனத்திரையில் தோன்றித் தோன்றி மறைந்தது. சபரிக்காகப் பேசிய கலா பிராமணப் பெண்ணாக இருக்க இயலாதோ என்று மாதவர் மயங்கினார். எந்தச் சாதியாக இருந்தால் நமக்கென்ன; அவளும் ஆண்டவனின் குழந்தைதானே என்று மாதவர் தம்மைத்தாமே சமாதானப்படுத்திக் கொண்டார்.

அடுத்தடுத்து நடந்த கேள்வி பதில் பகுதிகள். கலாவிடமிருந்து என்ன கேள்வி வந்துவிடுமோ என்று கலங்க ஆரம்பித்தார் மாதவர். ஒருவாரம் எந்தக் கேள்வியும் கேட்காமலிருந்த கலா ஒருநாள், "மடாதிபதிகள் ஏன் விதவைகளை எதிர் கொள்வதில்லை?" என்று கேட்டாள். சுற்றி இருந்தவர்கள் முகம் சுழித்தார்கள். மாதவரின் உபன்னியாசத்திற்கே சற்றும் சம்பந்தமில்லாத கேள்வி. இருந்தும் மாதவர், "பிறகு சொல்கிறேன்" என்று அன்றைக்குத் தப்பித்துக் கொண்டார்.

மறுநாள் ஸ்ரீகார்யம் ராகவாச்சாரியார் தமது திவ்யதேச யாத்திரையை

முடித்துக்கொண்டு மடத்துக்கு வந்தார். இவரும் இளைஞர்தான். பெயர்தான் அவரை வயதான வராக வளைத்தது. மாதவரிடத்தில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருப்பதை ஸ்ரீகார்யம் கவனிக்கத் தவறவில்லை. கலாவைப்பற்றி மாதவர் ஸ்ரீகார்யத்திடம் தெரிவித்தார். அவர் ஏற்கெனவே கலாவை அறிந்திருக்க இயலும் என்று மாதவர் நினைக்கக்கூட இல்லை. அவருடைய சின்ன மகள் கலாவிடம் தனிப்பயிற்சி பெற்றுவந்ததாகவும், பிறகு அவளுடைய போக்கு சரியாக இல்லை என்று குழந்தையை நிறுத்தி விட்டதாகவும் ஸ்ரீகார்யம் தெரிவித்தார்.

'போக்கு சரியில்லை' என்று பொத்தாம் பொதுவில் ஸ்ரீகார்யம் சொன்னது மாதவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. "என்ன" என்று கேட்டார். "பிறகுதான் அவள் பிராமணப் பெண் இல்லை" என்று தெரிந்துகொண்டேன் என்றார் ஸ்ரீகார்யம். "பிராமணப் பெண்ணாக இல்லாவிட்டால் என்ன? ஆணுக்குத்தான் சாதி; பெண்ணுக்கு ஏது சாதி? அதுதான் பெண்சாதி என்று ஒரே வரியிலே சொல்லிவிடுகிறார்களே" என்றார் மாதவர். "ஜா' வைக்கூட விட்டுவிட்டு 'சா' போட ஆரம்பித்துவிட்டாரே மாதவர் என்பதில் ஸ்ரீகார்யம் கதிகலங்கிப் போனார். ஏற்கெனவே மாதவரின் தனித்தமிழுக்கு அவர் எதிராகவே இருந்தார். கன்னடம் பேசுகிற போதும் மாதவர் வேறு சொற்களைப் பெரும்பாலும் கலக்கமாட்டார் என்பதை என்ன காரணத்தாலோ ஸ்ரீகார்யம் மறந்துபோனார். "அந்தப் பெண்ணின் நடத்தை சரியில்லை" என்றார். "வாய்க்கு வந்ததைப் பேசவேண்டாம்; அவளைப்பற்றி உமக்கென்ன..." என்றார் மாதவர். "அவள் விதவை" என்றார். "விதவையாயிருந்தால் அவள் இரக்கம் காட்டப்படவேண்டியவள்" அழுத்தமாகச் சொன்னார் மாதவர். ஸ்ரீகார்யம் நிலைமையைப் புரிந்துகொண்டு நிதானமானார்.

மறுநாள் நந்தவனத்தில் மாதவர் பூப்பறிக்கப் போனதுபோது, பெரும்பாலும் பூக்கள் பறிக்கப் பட்டிருந்ததைக் கண்டார். அதிலும் துளசி மாலை கட்டப்பட்டுவிட்டதற்கான அடையாளங்கள் தோட்டத்தில் கிடந்தன. மாதவர் ஆலயத்திற்குள்ளே விரைந்தார். அங்கே பறிக்கப்பட்ட பூக்குடலை ஒரு கையிலும், கட்டப்பட்ட துளசி மாலை ஒரு கையிலுமாக கலா நின்றிருந்தாள். இதுவரை, தானே பெருமாளுக்குப் பணிவிடை பண்ண வேண்டும், வேறு ஒருவர் பண்ணிவிடக்கூடாது என்பதிலே கருத்தாக இருந்த மாதவர் முதன் முறையாக கலாவின் கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்ள ஆரம்பித்தார். "சாமி நான் செய்தது தவறா?" என்று கேட்டாள் கலா. முதன் முதலாக மாதவர் மலர்ச்சியோடு

அவளைப் பார்த்தார். விதவையான அவளின் நெற்றியிலே காலுக்கு மேல் கால் போட்டு உட்கார்ந்திருந்த திலகத்தை அவர் உற்றுப்பார்த்தார். "நீ விதவையா?" என்று கேட்டார். "தெரியாது" என்றாள் கலா. "எப்படி?" என்றார் மாதவர். "திருமணமான அன்றைக்கே என் கணவனை என்னிடமிருந்து பிரித்துவிட்டார்கள்" என்றாள் கலா. "என்ன காரணம்?" என்று கேட்டார் மாதவர்.

"கால் ஊனமான என் கணவனுக்கு அன்றைக்குத்தான் பிராமணப்பெண் கிடைத்தாள்" என்றாள் கலா. மாதவருக்குத் தலைச் சுற்றியது. மகாவிஷ்ணுவின் கரத்தில் இருந்து சங்கு, சக்கரம் தீபாவளி கொண்டாடுவது போல இருந்தது. "வாழ்க" என்று மாத்திரம் சொன்னார் மாதவர். அவர் போகிற திக்கையே அவள் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்.

இப்போதெல்லாம் மாதவர் பேசுகிறார். சாதி மதங்கள் எழுப்பி வைத்திருக்கிற உளுத்துப்போன செயற்கைச் சுவர்களுக்கு எதிராகப் பேசினார். சநாதனிகளான பிராமணர்களின் வரத்து குறைந்துகொண்டே வந்தது. கலா எதிரிலிருந்து பாடம் கேட்கும் மாணவியானாள். இப்போதெல்லாம் அவள் மாத்திரமே வந்து போகிறாள். ஊருக்குள் பிராமணர்கள் அபவாதங்களைப் பரப்பிவிட்டார்கள். சாஸ்திர, சம்பிரதாயங்களை தூசி தட்டி, துடைத்து எடுத்து விளக்கம், வியாக்கியானம் பண்ணுவது எத்தனை காலத்திற்கு என்கிற கேள்வி மாதவரைத் துளைத்து எடுத்தது.

மடத்தில் வேத பாடசாலை மாத்திரம் நடந்தது. மாதவர் தர்க்கம், நியாயமெல்லாம் நடத்தி வந்தார். மாதவரிடத்தில் குழந்தைகள் படிக்க நேர்ந்துவிட்டதே என்கிற கவலையில் பிராமணர்கள் சஞ்சலப்பட்டார்கள். இடையிலும் பாதியிலுமாகக் குழந்தைகளை நிறுத்திவிட முடியாத தர்மசங்கடம் அவர்களுக்கு. மாதவர் வேத பாடசாலைக்குப் போவதை அவராக நிறுத்திக் கொண்டார்.

அன்றொரு நாள் மார்கழித் திங்கள் மதி நிறைந்த நன்நாள். ஆண்டாள் அருளிய அமுதப்பாசுரத்தை ஆலய மண்டபத்தில் கலா பாடிக்கொண்டிருந்தாள். அவளையே கோதையாக நினைத்து, ஆண்டவனுக்குச் சாத்த வேண்டிய துளசி மாலையை மாதவர் கலாவின் கழுத்தில் சூட்டினார். கண்களை மூடிய நிலையில் துளசியின் வாசமும், கழுத்தில் விழுந்த ஈரமுமாக அவள் எழுந்து நின்றாள். "வேதத்திற்கு இடம் சுட்டிப் பொருள் விளக்குவதைவிட, வெந்துகொண்டிருக்கிற உனது வேதனையைத் தீர்ப்பதுதான் தர்மம், நியாயம்" என்றார் மாதவர். நடுங்கிய விரல்களால் கலா அவர் கரத்தைப் பற்றினாள்.

மறுநாள் காலை இருவரும் தலைக்காவிரித் தலத்தை விட்டு தெற்கு நோக்கி புறப்பட்டார்கள்.

வேதபாடசாலை, நந்தவனம், ஆலயம், மண்டபம் எல்லாம் சிதிலமாகி விட்டன. காவிரி அசைந்து கொண்டிருக்கிறவரை அவர்களின் காதல் மாத்திரம் கண் விழித்துக்கொண்டே இருக்கும்.

சம்மர்ஸ்பி - ஐசன்கோவர்

அமெரிக்க வரலாற்றில் எத்தனையோ குடியரசுத் தலைவர்கள் இடம்பெற்றிருக்கிறார்கள். என்றாலும் வரலாறு எல்லோருக்கும் தனது வணக்கத்தை வழங்கியது இல்லை. ஜார்ஜ் வாஷிங்டன், ஆபிரகாம் லிங்கன், ஜான் எஃப் கென்னடி என்று சிலபேர்தான் காலவெள்ளத்தில் அழியாத கல்வெட்டுக்களாக நின்று நிலை பெற்றிருக்கிறார்கள். இந்த வரலாற்று வரிசையில் தவிர்க்கவே இயலாத தனிச் சரித்திரமாகத் திகழ்ந்தவர் ஐசன்ஹோவர். இவரைச் சுருக்கமாக 'ஐக்' என்பார்கள்.

அமெரிக்க நாட்டின் அரசியல் சட்டப்படி ஒருவர் இரண்டு தடவைகளுக்கு மேல் குடியரசுத்தலைவராக இருக்க இயலாது. இப்படி ஒரு விதி மாத்திரம் இடம் பெற்றிருக்காவிட்டால் வாழ்நாள் முழுவதும் ஐக் குடியரசுத் தலைவராகவே இருந்திருக்க இயலும். அந்த அளவிற்கு அவர் புகழ் பூத்தவராக விளங்கினார்.

ஐக் பெரும்பாலும் போலோ மைதானத்திலேயே தனது நேரத்தைச் செலவழித்தார். அலுவலகத்திற்கு எப்போதாவதுதான் வருவார். இருந்தும் நிர்வாகம் திறம்பட நடைபெற்றது. தேர்தலில் ஐக் நின்றபோதே அவரது காதல் விவகாரங்களை மையப்படுத்தி அவரைத் தோற்கடித்துவிட வேண்டுமென்று எதிர்க்கட்சிகள் முயற்சி செய்தன. என்றாலும் ஐக்கை மனிதகுல வரலாறு அறிந்திருந்த மாபெரும் இராணுவ தளகர்த்தர்களில் ஒருவராகத்தான் வாக்காளர்கள் பார்த்தார்கள்.

சிற்பி போட்ட பாட்டில் கல் சித்திரமாகிறது; தேனீ போட்ட பாட்டில் கூட காய், கனியாகிறது; குடிகாரன் போட்ட பாட்டில் கொலை வெறியாகிறது என்பதுபோல ஐக்கின் காதலை மக்கள் சரித்திர மனிதனுக்கான சலுகையாகவே கருதினார்கள்.

இராணுவ கேந்திரம், மைதானம், அணிவகுப்பு, தளவாடங்கள், விமானம் என்கிற இயந்திர வாழ்க்கையில் அதுவரை ஈரத்திற்கே இடமில்லாதிருந்தது. 1941 வாக்கில் நேச தேசப்படைகளின் மாபெரும் தளகர்த்தர் என்கிற பொறுப்பில் ஐக் லண்டன் மாநகருக்கு வந்தார். அப்போது அவருக்கு இராணுவ உணவு சலித்துப் போயிருந்தது. ஆகவே ஒரு மாறுதலுக்காக, சமையற்காரியாகவும் பரிமாறுகிறவளாகவும்

ஐக்கிற்கு ஒரு பெண்மணி தேவைப்பட்டாள்.

அப்போது ஐக்கின் வாழ்க்கையில் வசந்தமலராக வருகை தந்தவள்தான் சம்மர்ஸ்பி. சம்மர்ஸ்பி பார்ப்பதற்கு அளவெடுத்துத் தைக்கப்பட்ட அலங்கார உடை மாதிரி இருந்தாள். நகம் வளருகிறபோது அதற்குப் பின்னணியாக இருக்கிற சதை அங்கேயே நின்று போவதுபோல, பூரணமாக வளர்ந்து பொலிந்திருந்தாள் சம்மர்ஸ்பி.

ஐக் இராணுவ தளகர்த்தர் ஆதலால் அவருக்கே உள்ள இயல்பான இறுக்கத்தோடு அவர் இருந்தார். சம்மர்ஸ்பியை அவர் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. என்றாலும் ஒருநாள் அவள் உணவு பறிமாறியபோது அவளைப் பார்ப்பதற்காக ஐக் நிமிர்ந்தார். அப்போதுதான் முதன்முதலாக சம்மர்ஸ்பி அவரது கவனத்தில் பட்டாள்.

ஐக்கின் சிந்தனைப் பறவை சிறகடித்துப் பறந்தது. கடந்த காலத்தை அந்த கந்தர்வப் பறவை வட்டமடித்தபோது, ஐக்கின் மனைவி அவருக்கு மங்கலாகத் தெரிந்தாள். வெந்நீர்க் குளியலில் ஆவிபடர்ந்து தேமலாகிவிட்ட கண்ணாடியைத் துடைப்பதைப்போல ஐக் சிந்தனையைச் சலித்துக்கொண்டார்.

எப்போதாவது ஒருமுறை ஐக் இராணுவச் சாப்பாடு பிடிக்காமல் வீட்டுக்கு வருவது உண்டு. அவருக்கென்று பிடித்தவைகளை அவரது மனைவி ஒருநாள் கூட சமைத்துப் போட்டதாக அவருக்கு நினைவில்லை. எல்லோருக்கும் பிடித்த உணவில்தான் ஐக்கும் பங்கேற்க வேண்டியவர் ஆனார். அவருக்கென்று, அவருக்கும் பிடித்தது என்று எந்த உணவும் எப்போதும் தயாரிக்கப்படுவதில்லை. இப்போது ஐக் மீண்டும் ஒருமுறை சம்மர்ஸ்பியை எட்டிப் பார்த்தார்.

"சமையலில் குறை இருந்தால் சொல்லுங்கள்" என்கிற அதே கேள்வியை சம்மர்ஸ்பி மீண்டும் கேட்டாள். "குறை ஒன்று மில்லை; உப்பு குறைவாக இருப்பதைப்போலத் தோன்றுகிறது" என்றார் ஐக். "உப்பு உங்களுக்கு ஆகாது" என்றாள் சம்மர்ஸ்பி. "ஏன் எனக்கு ஆகாது?" என்று கேட்டார் ஐக். எனக்கு என்கிற வார்த்தைக்கு அவர் கொடுத்த அழுத்தம் அவளை அவளிடமிருந்து வெளியில் கொண்டுவந்து நிறுத்தியது.

"உங்களுக்கு ரத்தக் கொதிப்பு வருவதற்கு வாய்ப்பிருக்கிறது. ஆகவேதான்" என்று சம்மர்ஸ்பி இழுத்தாள். பத்து வருடங்களுக்கு முன்பிருந்தே ரத்தக் கொதிப்பு நோயால் தான் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதை உணர்ந்துகொண்டுதான் அவள் பேசுகிறாள். இருந்தும் தனக்கு ஒரு நோய் இருக்கிறது என்பதைக்கூடச் சொல்லிக்காட்டுவதற்கு அவள்

விரும்பவில்லை என்பதை ஐக் கண்டுகொண்டார். அவருக்கு முகத்தில் பூந்துகளான ஆல்ப்ஸ் பனியை எடுத்து எறிந்துவிட்டதுபோல இருந்தது. மகிழ்ச்சி பிடிபடவில்லை.

அவள் பேசினாள்.. "ரத்தக் கொதிப்பு ஒரு நோயே அல்ல; அது ஒரு நோயின் அறிகுறி மாத்திரமே" என்றாள். ஐக் அவளது தெள்ளிய முகத்தைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்கிற தவிப்பில் மாணவனைப் போலத் தன்னை மாற்றிக் கொண்டார். "உப்புக்கும் ரத்தக் கொதிப்பிற்கும் என்ன சம்பந்தம்?" என்று கேட்டார். "உப்பு ரத்தத்தை அடர்த்தியாக்கி விடுகிறது. ஆகவே நரம்புச் சுவர்களில் ரத்தம் ஓடுகிறபோது உரசல் அதிகமாகிவிடுகிறது" என்றாள் சம்மர்ஸ்பி.

மேலும் அவளே பேசினாள். "கடற்கரைப் பட்டினங்களில் உள்ள சன்னல்களைப் பாருங்கள். உப்புக்காற்று இரும்பைத் துருப்பிடிக்க வைத்துவிடுகிறது; இளைக்க வைத்துத் தின்றுவிடுகிறது. உப்புக் காற்றுக்கு இரும்பைத் தின்றுவிடுகிற பற்கள் உண்டு என்பார்கள். நாம் சாப்பிடுகிற எல்லாப் பொருட்களிலும் உப்பு உண்டு. ஆனால் நமது நாக்கு கடல் உப்புக்குத்தான் கட்டுப்பட்டு அடிமைபோல நடந்துகொள்கிறது. நாம் அன்றாடம் பயன்படுத்துகிற உப்பின் அளவே அதிகமானது. ஒரு தேக்கரண்டியில் பத்தில் ஒரு பங்குதான் நமக்குத் தேவை" என்று முடித்தாள் சம்மர்ஸ்பி.

அவளது சமையல் ஞானத்தைவிட தன்மீது கொண்ட கரிசனம் ஐக்கை அவளிடம் இழுத்துவந்து நிறுத்தியது. அடிக்கடி ஐக் மனைவியையும் சம்மர்ஸ்பியையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டார். முதலாளித்துவ நாடான அமெரிக்காவிலே கூட ஒருவரும் வீட்டு வேலைக்காரர்களை விலங்கிடப்பட்ட அடிமைகளைப்போல நடத்துவது இல்லை. இருந்தாலும் இராணுவ தளகர்த்தருக்கு மேஜர் ஜெனரல், பிரிகேடியர், மேஜர் என்று பல தராதரங்களைப் பார்த்த பழக்கம் இருந்தாலும் சம்மர்ஸ்பி ஒரு வேலைக்காரப் பெண்ணைப்போல ஐக்கிற்கு தோன்றவில்லை.

ஒருநாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை. அதிகாலை சம்மர்ஸ்பி அந்த வாரத்திற்கான சமையல் பொருட்களை வாங்கி வருவதற்காகப் போனாள். அவள் இல்லாத நேரத்தில் ஐக் சமையல் அறைக்குள் நுழைந்தார். வந்ததும் சாப்பிடுவதற்காக சம்மர்ஸ்பி எடுத்துவைத்துவிட்டுப் போன காலை உணவினை ஐக் கொஞ்சம் சுவை பார்த்தார். உப்பு குறைவாகவே இருந்தது. நிச்சயமாக நோயாளியாக இல்லாத சம்மர்ஸ்பி தனது உணவையே இத்தனை நாளும் சாப்பிட்டு

வந்திருக்கிறாள் என்று அப்போது தெரிந்துகொண்டார். இயந்திர கதியில் சுழன்றுகொண்டிருந்த அவரது வாழ்க்கைக்கும் அர்த்தம் இருப்பதாக ஐக் உணர்ந்தார்.

"இனி ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் சமைக்க வேண்டாம்" என்றார் ஐக்.

"ஏன்?" என்றாள் அவள்.

"உனக்கு இளைப்பாறுதல் தேவை" என்றார். கல்லுக்குள் ஈரம்போல் ஒரு மகத்தான இராணுவ தளகர்த்தரின் மனதிற்குள் கசிந்த அந்த முதல் மழையை உணர்ந்த சம்மர்ஸ்பிக்கு சிலிர்ப்பு உண்டாயிற்று. அதன்பிறகு இருவரும் இராணுவ கேந்திரத்தின் உணவு விடுதிக்குப் போகிறபோதெல்லாம் சேர்ந்தே போனார்கள். லண்டனில் அதை ஒருவரும் பெரிதாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் உணவு பரிமாறுவதற்கும் முன்னர், ஐக்கிற்கு இது இது இப்படி பண்ண வேண்டும் என்கிற சம்மர்ஸ்பியின் பட்டியல் அங்குள்ள பரிசாரகர்களைச் சந்தேகப்பட வைத்தது.

இரண்டாவது உலகப்பெரும்போர் மும்முரமாக நடைபெற்று கொண்டிருந்தது. ஒருநாள் லண்டன் மாநகரத்தின் மீது குண்டு மழை பொழிந்தது. உலகத்தின் எல்லாத் திசைகளுக்கும் உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்த ஐக்கிற்கு சம்மர்ஸ்பியின் பாதுகாப்பு பற்றிய பயம் படர்ந்தது. தனது இராணுவ செயலாளர்களை அனுப்பி அவருக்கு ஒன்றும் நேர்ந்துவிடவில்லையே என்று ஐக் பார்த்துவரச் செய்தார். செயலாளர் வந்தபோது ஐக்கின் படத்தை வைத்து அவருக்காக அவள் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டிருந்தாள். ஒரு வாரத்திற்குப் பிறகு ஐக் வீட்டிற்கு வந்ததும், அவளை அறியாமல் அவரை ஓடிச்சென்று அவள் கட்டித் தழுவினாள். 1941-ல் ஐக்கிற்கு 50

வயதிற்குமேல் ஆகியிருந்தது. இருந்தாலும் அவளது தீண்டுதல் அவருக்குள் நிறுபூத்த நெருப்பாக இருந்த காமத்தீயைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டது. அவ்வளவுதான். தன்னைவிட 15 வயது சின்னவளாக இருந்த சம்மர்ஸ்பியை உச்சி முதல் உள்ளங்கால்வரை முத்தமழையால் மூழ்கடித்துவிட்டார் ஐக். அன்றைய இரவு சம்மர்ஸ்பிக்கு முதல்இரவாக முகிழ்த்தது. ஒரு இராணுவ டாங்கி பகைவர்களின் எல்லையைக் கடந்து பாய்ந்து போகிற வெறித்தனத்தோடு ஐக்கின் காதல் விளையாட்டு இருந்தது.

முத்தமிடுவதில்தான் ஐக் முன்னணி வீரராக இருந்தாரே தவிர, முறையாக காமப்பாடம் நடத்த அவரால் முடியவில்லை.

தன்னையும் ஆறுதல்படுத்த முடியாமல், அவளையும் திருப்திப்படுத்த இயலாமல், இது என்ன வாழ்க்கை என்று ஐக் சலித்துக்கொண்டார். என்றாலும் "செக்ஸ் உடம்பைப் பொறுத்தது அல்ல; மனதைப் பொறுத்தது; எல்லாம் சரியாகிவிடும்" என்று ஐக்கிற்கு சம்மர்ஸ்பி ஆறுதல் சொல்லிவைத்தாள். அவருக்குள் என்றைக்காவது பூரணம் பூத்துக்குலுங்கும் என்கிற நம்பிக்கை வளருவதற்கு அவளே காரணமாக இருந்தாள்.

இதற்குள் அமெரிக்காவிலிருந்த ஐக்கின் மனைவிக்கு இந்தக் காதல் விவகாரம் கசிந்தது. ஐக்கால் எந்தப் பெண்ணிடமும் உடலுறவுகொள்ள இயலாது என்கிற அசட்டுத் துணிச்சலில் இருந்த மனைவிக்கு ஒரு இளம் பெண்ணோடு ஐக் சுற்றுகிறார் என்பது ஆத்திரத்தை விதைத்தது. ஆகவே அவள், "உங்கள் காதல் விவகாரத்தை ஊர்மத்தியிலே போட்டு உடைப்பேன்" என்று கோபத்தைத் தெளித்து ஐக்கிற்கு கடிதம் எழுதினாள்.

அவள் மீது ஆழ்ந்த அன்பு வைத்திருப்பதாக ஐக் கடிதம் எழுதினார்.

மனைவி மயங்கிவிடவில்லை. அமெரிக்க அரசாங்கத் திற்கே ஐக்கைப் பற்றி எழுதினாள். ஐக் வெறும் கணவர் மாத்திரம் அல்ல; நேச தேசப்படைகளின் மகத்தான இராணுவ தளகர்த்தர். ஆகவே அவருக்கு எப்படி இதைச் சொல்வது என்று அமெரிக்க அரசாங்கம் திணறியது. இராணுவ தளகர்த்தர் என்பதால் அரசாங்கம் ஐக்கை எச்சரித்தது. ஒரு கட்டத்தில் "உங்கள் போக்கு படைகளுக்குத் தவறான உதாரணத்தை ஊட்டுகிறது" என்றே அமெரிக்க அரசாங்கம் ஐக்கிற்கு எழுதியது.

மனைவி, மக்களை விட்டுவிட்டு பல மாதங்களாக இராணுவ சேவையில் ஈடுபட்டிருந்த படைவீரர்களின் தாகம் என்பது கொஞ்சமானது அல்ல. அவர்கள் அப்படி வாடி வருகிறபோது அவர்களுக்குத் தலைவராக இருக்கிற ஐக் மாத்திரம் எப்படி இவ்வாறு நடந்துகொள்ளலாம் என்றுகூட சில தளபதிகள் கேட்டார்கள். அவர் ஏதோ இரவுதோறும் இன்பமாகப் பொழுதைக் கழிக்கிறார் என்று அவர்கள் நினைத்துக் கொண்டார்கள். ஒருபக்கம் "விவாகரத்து பண்ணுவேன்" என்று விஷம் தோய்ந்த அம்புகளை வீசி எறிகிற மனைவி; மறுபக்கம் "அவர் மட்டும் என்ன" என்று குற்றம்சாட்டுகிற இராணுவ அதிகாரிகள்; மற்றொரு பக்கம் என்றாவது தனக்குப் பூரணமான சுகம் கிடைக்கும் என்கிற நம்பிக்கையிலேயே நாட்களை நகர்த்துகிற சம்மர்ஸ்பி. ஒரு தேர்ந்த இராணுவ தளகர்த்தராக எல்லாத் தாக்குதல்களையும் ஏககாலத்தில் சமாளித்தார் ஐக்.

உலகப் பெரும்போர் முடிந்தது. அவரது போராட்டம் முடிய வில்லை. அமெரிக்க நாட்டின் குடியரசுத்தலைவராகவே அவர் ஆனபோதும், அப்போது அமெரிக்காவில் குடியேறிய சம்மர்ஸ்பியை அவர் சந்தித்தே வந்தார். "முத்தமிடுவதில் அவருக்கு நிகர் அவர்தான்" என்று சம்மர்ஸ்பி சொல்லிக் கொள்வான். வேறு அவள் என்ன சொல்லிவிட இயலும்? நாட்கள் நகர்ந்தன. என்றாவது அவருக்கு இளமை திரும்பும் என்று காத்திருந்தாள் சம்மர்ஸ்பி. முத்தங்களோடு அவளது வாழ்க்கை முடிந்து போகாது என்கிற நம்பிக்கையிலேயே அவள் வாழ்ந்தாள்.

ஐசன்ஹோவருக்கு இறுதி வந்தது. மகத்தான இராணுவ தளகர்த்தரான அவர் மரணத்தின் அணிவகுப்பு மரியாதையை ஏற்றுக்கொண்டார். சம்மர்ஸ்பி பழுத்து உதிர்கிற கடைசி நிமிடம்வரை, "முத்தமிடுவதில் அவருக்கு நிகர் அவர்தான்" என்றுதான் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

மன்னா - அல்வாரீஸ்

இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கம். அரபிக்கடலுக்கு அப்பால் தண்ணீரில் விழுந்துகிடக்கும் முத்துமாலை போன்ற தீவுக்கூட்டத்தில் ஒன்று மினிமிக்கேல். இங்கே எல்லோருமே ஆதிவாசிகள். ஊர்க் கட்டுப்பாட்டுக்கு அடங்கி நடக்கிற தெருக்கோடி மனிதனாக கடல், குளம்போல் குறுகிக் கிடந்தது. அலைகளில் ஆரவாரம் இல்லை. நுரைப்பூக்களின் நூதனமான முணுமுணுப்பை ஓடி விளையாடிய நண்டுகள் உட்கார்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தன.

வழக்கம்போல் அந்த வெள்ளிக்கிழமை கப்பல் நடுக்கடலில் நங்கூரமிட்டது. அதிலிருந்து புறப்பட்ட படகில் அல்வாரீஸ் மாத்திரமே வந்துகொண்டிருக்கிறான். இருந்தால் அவனுக்கு 23 வயதிருக்கும். கனவு மிதக்கிற கண்கள். கொண்டது முடிக்கும் குணம். நிமிடங்களைத் தொலைத்துவிடாத துறுதுறுத்த நிதானம். இன்று வந்த பயணி இவன் ஒருவன்தான். ஆதிவாசிகள் அடங்கியிருக்கிற தீவிற்கு இவன் ஏன் வருகிறான்?

அல்வாரீஸ் வந்ததும் வராததுமாக பெட்டிப் படுக்கை யோடு கரையேறினான். மணலில் கால்கள் புதைந்தன. அவன் கவலைப்படவில்லை. காலணிகளைக் கழற்றி தோளில் மாட்டிக்கொண்டான். அடிக்கொரு தரம் அந்த கடிதம் பத்திரமாக இருக்கிறதா என்று பார்த்துக் கொண்டான். தொலைந்துவிட்டாலும் பாதகம் இல்லை; ஏற்கெனவே அந்த முகவரியைத் தனது குறிப்பேட்டிலும் எழுதித்தான் வைத்திருக்கிறான். படு உஷாரான பேர்வழி.

சற்றைக்கெல்லாம் அந்த குட்டைப் பப்பாளித் தோட்டம் போல காணப்பட்ட டச்சுக்காரர்கள் கட்டிய கோயிலுக்கு வந்தான். நல்லவேளை அவன் தேடி வந்த பாதிரியார் அங்கேயே இருந்தார். இவனை எதிர்பார்த்தே அவர் இருப்பதுபோல அவனுக்குத் தோன்றியது. பாதிரியார், அவனிடம் கை குலுக்கினார். ஒரு பதினாறு காஃபி கொண்டு வந்து கொடுத்தது. முகமெல்லாம் அவளுக்கு தேங்காய்ப்பூ. சற்றைக்கெல்லாம் அல்வாரீஸ் இனி தங்கியிருக்க வேண்டிய அறையை பாதிரியார் காண்பித்தார்.

அல்வாரீஸ், வெரித்தாஸ் என்கிற ஜெர்மானிய தொண்டு நிறுவனத்தின் தமிழ்நாட்டுப் பிரதிநிதி. வெரித்தாஸ் உலகம் முழுவதிலும் ஆதிவாசிகளுக்கு மத்தியில் வேலை செய்கிற தொண்டு நிறுவனம். அந்த நிறுவனத்தின் பிரதிநிதியாக தமிழ்நாட்டிலிருந்து மாற்றலாகி இங்கே வந்திருக்கிறான்.

அடுத்தநாளே அல்வாரீசின் வேலை ஆரம்பித்து விட்டது. ஏற்கெனவே பாதிரியார்கள் சிலர் மறு உலகத்தைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். கடந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இந்த உலகத்து வாழ்க்கையைப் பற்றியும் கவலைப்படத் தொடங்கி யிருந்தார்கள். அதன் விளைவாக, ஆதிவாசி களிடம் கொஞ்சம் மாறுதல் தென்படத் தொடங்கி ருந்தது. என்றாலும், ஆதிவாசிகள் தங்களது இஷ்டவதை களை விட்டு, கிறிஸ்துவர்களாவதற்கு சம்மதித்தார்களே தவிர, துணி உடுத்துவது என்றால் அவ்வளவு துயர் அவர்களுக்கு. இன்னமும் அவர்களிலே பலர் இலை தழையிலான ஆடைகளிலேயே இருந்தார்கள்.

அன்று காலையில் அல்வாரீஸ் ஆதிவாசிகளின் குடியிருப்புகளுக்குப் போனான். அவனது வருகை பாதிரியாரால் ஏற்கெனவே பறைசாற்றப்பட்டிருந்தது. அவனுக்கு ஒரு சின்ன வரவேற்பு நடைபெற்றது. இளம் பெண்கள் ஆடினர்.

நிர்வாணத்தைப் பற்றிய அவர்களின் நினைப்பே முற்றிலும் வேறாக இருந்தது. ஆடுகிறபோதே அது இது தெரிகிறது என்பதைப்பற்றிய எந்த அக்கறையும் இல்லாத வர்களாக அந்த மான்கள் ஆடின. அல்வாரீசுக்கு அவர்களின் ஆட்டம் பிடித்தும் பிடிக்காமலும் இருந்தது. அதில் நடுவில் ஆடிய பெண் மாத்திரம் தியாஸ் பூக்களைச் சூடிக்கொண்டிருந்தாள். தலையில், மார்புகளின் வளையத்தில், இடுப்பில், கணுக்கால்களில் சுற்றப்பட்டிருந்த செஞ்சிவப்பு நிறமான தியாஸ் பூக்கள் அவளுக்கென்று பூத்தவைகளைப்போலத் தோன்றின. மறைத்தவர்களிலேயே இந்த "மன்னா"தான் கொஞ்சம் அதிகமாக மறைத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவளது மறைவுப் பிரதேசங்களைப் பார்த்து இவள்தான் ஆதிவாசி களின் கூட்டத்திலேயே நாகரிக உலகத்திற்குத் தகுதி யானவள் என்ற முடிவிற்கு வந்தான் அல்வாரீஸ்.

அவளை நாகாலியில் உட்கார வைத்தான். படாத பாடுபட்டு அமர்ந்தாள். கால்களைக் குவித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்து அவளுக்குப் பழக்கமில்லை. அவன் கண்களுக்கு மனத்தால் கட்டுப்போட்டுக் கொண்டான். கரும் பலகையில் எழுதினான். ஏ.பி.சி உச்சரிப்புக்கும்

மன்னா படுத்தினாள். இவளை தயார்படுத்தி, இவள் வழியாக ஆதிவாசிகளின் பிள்ளைகளை இங்கிலீஷ்காரர் களாக்கிவிட முடியும் என்பது அவனது நம்பிக்கை. அவள் எழுதிவிட்டுத் திரும்பியபோது இலைகளின் சேர்க்கை இடுப்பிலிருந்து விலகியிருந்தது. துவாலை ஒன்றை எடுத்து அவள் மேலே போட்டான். அதற்கான உபயோகத்தையே அவள் அறிந்துகொண்டதாகத் தெரியவில்லை. அவன் புரிந்துகொண்டான்.

ஆதிவாசிப் பெண்கள் எல்லோருக்கும் மனத்தால் சேலை உடுத்தி, சட்டை போட்டுப் பார்ப்பதே அவனுக்கு வேலையாகப் போயிற்று. இருந்தும் மன்னா சட்டை, சேலை இல்லாமல் இலைகளுக்குள் இழைந்திருந்தது அவனுக்கு அரித்தது. இவளுடைய நிர்வாணம் மாத்திரம் எதற்காக அவனைப் படுத்துகிறது என்பது அவனுக்கே புரியாத புதிர். அவள் ஒவ்வொரு நாளும் வந்து போகிறாள். பாடம் நடக்கிறது. ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு, "உள்ளே வந்தால் துவாலை ஒன்று உடுத்திக் கொள்ள வேண்டு'மென்று கண்டிப்பாக சொல்லிவிட்டான். அவளும் உட்பட்டாள். பாதிரியார் அவனுக்காக தருகிற சாக்லெட்டுகளை காபந்து பண்ணி வைத்திருந்து அவளுக்குத் தருவான். எப்படியோ ஒருநாள் அவனது துவாலையில் அவள் ஆதிவாசிகள் குடியிருப்புக்கு போனபோது எல்லோரும் அவளை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தார்கள். நேர்த்தியாயிருக்கிறது; எங்கே கிடைக்கிறது என்றெல்லாம்கூட கேட்டார்கள். ஜெர்மன் நாட்டுக்கு நூறு துவாலைகள் அனுப்பச் சொல்லி அல்வாரீஸ் எழுதிப்போட்டுவிட்டு ஆவலோடு காத்திருந்தான்.

அன்றொரு நாள் குயான்ரியோ ஆற்றங்கரை. பெளர்ணமிதான் அதை உற்றுப்பார்த்து தலைவாரிக் கொண்டிருந்தது. நிசப்தமான அந்த இரவில் எவரோ பாடல் ஒன்றை முணுமுணுத்துக்கொண்டு நீச்சலடித்துக் குளித்துக்கொண்டிருப்பது புரிந்தது. நீர் சொட்டச் சொட்ட கரையேறியபோதுதான் அவள் மன்னா என்பது புரிந்தது. நிர்வாணமாகத்தான் குளித்தாள். நிர்வாணமாகவே அவனுக்கு எதிராக வருவது அவளுக்கொன்றும் தவறாகப் படவில்லை. அவனுக்குத்தான் சங்கடமாக இருந்தது. ஆடைமாற்றத் தேடுகிறவளாக அவள் காணப்பட்டாள். நல்லவேளை, அந்த துவாலையை தேவதாரு மரத்தின் கிளையிலிருந்து அவள் அகற்றினாள்.

அந்த துவாலையை எடுக்க அவள் துள்ளியபோது அவளது மதர்த்துச் செழித்த மார்பகங்கள் சதை விடுக்கிற சவாலாகவே அவனுக்குப் பட்டது. ஆள் அரவம் கேட்டது. அதற்குள் அவள் துணிக்குள் தன்னைப்

புதைத்துக் கொண்டாள். அவனுக்கு முன்னாலே நிர்வாணியாக வந்தபோது கூச்ச நாச்சம் இல்லாமல் நடந்துகொண்ட மன்னா, மற்றவர்களின் கண்களில் விழுந்துவிடாமல் தன்மானத்தை மறைப்பது எதற்காக என்கிற கேள்வி அல்வாரீஸ் மனத்தில் முகம் காட்டியது. பெளர்ணமி நிலவில் பாட்டுப்பாடி, நீச்சலடித்துக் குளிப்பது அவளது ஆனந்த நிமிடங்களின் இளம்வயது அணிவகுப்பு என்பதை அவன் அறிந்து கொண்டான்.

பெளர்ணமியில் ஆற்றங்கரையிலும் மற்ற நாட்களில் அவனது அறையிலுமாக அவர்கள் சந்திக்கத் தொடங்கி ஆறு மாதங்களுக்கும் மேலானது. இப்போதெல்லாம் ஆதிவாசிப் பெண்களிடமிருந்து இலைதழைகள் விடுதலை பெற்றுவிட்டன. எல்லோரும் வண்ண வண்ணத் துவாலையில் அழகு பொம்மைகளாக இருந்தார்கள். இருந்தாலும், பாசிமணிகளை அள்ளிப் போட்டுக்கொள்வது, விசிலடிப்பது, தொப்புள் மறையாமலிருக்க அவர்களது வெற்றி பெறாத முயற்சிகள் இவையெல்லாம் நடந்தேறின.

அன்றொரு நாள் பெளர்ணமி நிலவில் அவளுக்கென்று சேலை ஒன்றோடு அவன் காத்திருந்தான். குளித்து விட்டு வந்த அவளுக்கு வால்முளைத்த அந்த துவாலை பார்த்தே பழக்கமில்லாமலிருந்தது."என்ன என்ன" என்று கேட்டாள். எப்படியோ பாடுபட்டு அவளுக்கு சேலையைக் கட்டினான். இடுப்பில் இருக்கவே அது மறுத்தது. இருந்தும் அவள் சமாளித்துக் கொண்டாள். அந்த சேலை உடுத்தி முடிக்கிற வரைக்கும் அவனது கண்கள் மூடியே இருந்தன. இயற்கை பார்த்ததை, செயற்கையான மனிதன் பார்ப்பது பாவம் என்று கண் சன்னல்களுக்குப் பலகை போட்டுவிட்டான். துவாலையை எடுத்து, அவளைத் திரும்பி நிற்கச் சொல்லி மார்பகங்களைக் கட்டிவிட்டான். முதுகில் முடிச்சப் போடுவது கொஞ்சம் சிரமமாக இருந்தது. இறுக்கமாகத்தான் கட்டிவிட வேண்டுமென்று அல்வாரீஸ் முயன்றான். ஆனாலும் அந்த சதைக்காய்கள் சேதாரமாகிவிடக் கூடாது என்று இவனாக நினைத்துக்கொண்டான்.

அவள் திரும்பியபோது பளிச்சென்று அவனது உதடுகளை முத்தமிட்டாள். அவனுக்குள்ளிருந்த ஆண்மை விழித்தது. பிறகு நடந்ததற்கு அந்த தேவதாரு மரமும், பசுமையான புல்வெளியில் நித்தியமாய் சிறகடித்த பட்டுப்பூச்சிகளுமே சாட்சி. ஒரு மாணவி யின் மௌனத்தைக் கலைத்துவிட்டோமே என்று கவலைப் பட்டான். "இல்லை, அவள் வாத்திச்சி" என்று இவனாகச் சொல்லிக் கொண்டான். அவள் அழுதாள். அது ஆனந்தத்தின் வெள்ளி நீர்வீழ்ச்சி என்று அவன்

அறிந்துகொள்ளவில்லை.

ஆதிவாசிகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாறினார்கள். உழுவதற்கும் தானியங்களை விதைப்பதற்கும் அவர்கள் தயாரானார்கள். சமுதாய கட்டுப்பாடுகளும் தளர்ந்தன. கோலாகலமாக பாதிரியார் முன்னிலையில் கிறிஸ்துவ முறைப்படி அல்வாரீசிற்கும் மன்னாவிற்கும் திருமணம் நடைபெற்றது. இப்போது தட்டுத்தடுமாறி மன்னா வீட்டு வேலைகளைச் செய்கிறாள். அவள் சொல்லிக் கொடுக்கப் போனால் இவன் நினைவு. புதிதாக வந்த பிரெஞ்சு டைப்பிஸ்ட் சாந்த்ரா ஒரு மாதிரி என்று இவளாக நினைத்துக் கொண்டாள். சொல்லிக் கொடுக்கிற அளவிற்கு அங்கேயே ஆதிவாசிப் பெண்ணொருத்தி இருக்கிறாள் என்று அவளாகத் தெரிவித்தாள். அல்வாரீசிற்கு புரிந்தது.

மறுவாரம் எதிர்பாராத இடி அல்வாரீஸ் தலையில் இறங்கியது. அவனுக்கு ஜெர்மனிக்கு தலைமை நிலையத்திற்கு மாற்றலாகி உத்தரவு வந்தது. அவளோடு புறப்படப் போனான். அவள் ஆதிவாசிகளை விடவும் கூடாமல், அவனைப் பிரியவும் ஆகாமல் ஊசலாடினாள். பாதிரியார் தோன்றினார். பிரெஞ்சுக்காரி சாந்த்ரா அவனது இடத்தில் பணியைத் தொடர்ந்தாள். அடுத்தவாரம் அவர்கள் பக்கத்துத் தீவிலிருந்து ஜெர்மன் நாட்டிற்கு விமானத்தில் பறந்தார்கள். மன்னாவிற்கு எல்லாமே கனவில் நடப்பது போலவே தோன்றியது.

பிராஃன்பார்ட்டில் அவர்களுக்கு தனி அறை. அவர்கள் அறையோடு ஒட்டி கேந்திரத் தலைவர். மன்னாவை மகள்போல நடத்தினார். எதற்கும் எட்டவே இருந்தாள். ஒருநாள் காலையில் மன்னா, பல் துலக்குகிறபோது அவர் வந்து பேச்சுக் கொடுத்தார். அப்போதுதான் ஆள்காட்டி விரலால் அவள் பற்களைத் தேய்ப்பது அவருக்குப் பட்டது. "நீங்கள் பல் விளக்கவில்லையா?" என்று ஆங்கிலத்தில் தடுமாறினாள். "பல்வலி" என்றார். புரிந்து கொண்டாள். "பிரஷ் புதுசு தருகிறேன்" என்றாள். அதற்குள் அல்வாரீஸ் வந்தான். நாகரிகத்திற்குள் மன்னா நகர்ந்து வருவது அவனுக்குத் தெம்பை அளித்தது. "நான் சொல்லுவதை அப்படியே ஆங்கிலத்தில் சொல்லு" என்றாள். அவன் அவளை வியப்போடு பார்த்தான். "பல் ஒன்றும் வலிக்காது. ஈறுவலிக்குத்தான் பல்வலி என்கிறோம். விரலால் ஈறுகளை அழுத்தித் தேய்ப்பதுதான் முறை. பிரஷ்ஷால் தேய்க்கிறவர்கள் பரிதாபத்திற்குரியவர்கள்" என்றாள். அல்வாரீஸ் மொழிபெயர்த்தான். அவன் சரியாகத்தான் சொல்லுகிறானா என்று மன்னா அவனது உதடுகளையே உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அவன் சொல்லி முடித்தான். பெரிய மனிதருக்கு வலியே வருகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டுப் போவது போல

இருந்தது.

வேறொரு நாள் அந்த பெரிய மனிதருக்காக மன்னா வென்னீர் வைத்துக்கொண்டிருந்தாள். பிறகு அவர் அறைக்குள் வாளியை எடுக்கப்போனபோது, பாதி வென்னீர் அப்படியே இருந்தது. அவரோ ஏதோ நதியில் நீச்சலடித்து முடித்துவிட்டவரைப்போல உட்கார்ந்திருந்தார். "குளிக்கவில்லை?" என்றாள்.

"எப்போதோ" என்றார். அவளுக்கு விளங்கவில்லை. அல்வாரீஸ்தான் விளக்கினான் வென்னீரில் துவாலையை முக்கி, உடம்பைத் தேய்க்கிற "டவல்பாத்" இது என்பதை. அவளுக்கு ஆதிவாசி குடியிருப்பிற்கே ஓடிவிட வேண்டும் போல இருந்தது. நதியும், செடியும் கொடியும் அவளை அழைத்தன. தேவதாரு மரம் தன்மீது கோபமாக இருப்பதை இங்கிருந்தே அவள் உணர்ந்தாள். அவளும் குளிப்பாள். அறைக்குள் தாழிட்டுக்கொண்டு குளிப்பதைவிட அவளுக்கு சங்கடமான சங்கடம் வேறொன்றும் இல்லை.

எங்காவது நதி உண்டா என்று அவனை நச்சரிப்பாள். ஒருநாள் ஈஸ்டர் விருந்து. பெரிய மனிதரும் இவர்கள் இருவருமாகக் கலந்துகொண்டார்கள். பிளேட்டுக்கும் பெரிதான ரொட்டியின் முதுகில் பள்ளம் பறித்து, ஆட்டுக்கறிக் குழம்பை ஊற்றி, அதில் ரொட்டி நனையட்டும் என்று மன்னா விட்டு விட்டிருந்தாள். கத்தியோடும் கரண்டி முள்ளோடும் போராடிக் கொண்டிருந்த பெரியமனிதரும் கணவரும் அவளுக்கு அறவே பிடிக்கவில்லை. பக்கத்திலிருக்கிற கரண்டியையாவது பயன்படுத்து என்று அவன் அவளது காலைச் சுரண்டினான். கண்ணைக் காட்டினான். அவளோ காலையிலேயே காமப்பாடத்திற்கு ஒத்திகை நடத்துகிறான் என்று எடுத்துக்கொண்டாள்.

பெரிய மனிதர் "கரண்டியைப் பயன்படுத்தாமல் உன்னால் எப்படி சாப்பிட முடிகிறது?" என்று கேட்டார். "கையால் பிசைந்து சாப்பிட்டால் ஜீரணம் ஆவது எளிது; விரல்களுக்கும் வேலை தரவேண்டும்" என்றாள். அவளது விளக்கம் பெரிய மனிதருக்கு பிடிபடவில்லை.

இப்போது மன்னா, தன் காதல் கணவனுக்காக தன்னை பெரிதும் மாற்றிக்கொண்டாள். அவனுக்காக பிரஷ்ஷால் பல் தேய்க்கிறாள். தனக்காக ஈறுகளை விரலால் தேய்க்கிறாள். அவனுக்காக கரண்டி, முள் பயன்படுத்துகிறாள். அவன் இல்லாதபோது தனிமையில் ஆசையாகக் கையால் பிசைந்து சாப்பிடுகிறாள். அவனுக்காகவே வாழ்ந்து முடித்துவிட அவள் ஒன்றும் இயந்திரம் அல்ல.

திருமணமாகி மூன்று ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. அன்றுதான் முதன்முதலாக ஆங்கிலத்தில் தனது சொந்தத் தீவான மினிமிக்கேல் தீவில் உள்ள வாத்திச்சிக்கு கடிதம் எழுதி தபாலிலும் சேர்த்துவிட்டாள். கடிதத்தின் முடிவில் "மாறுதல் ஒன்றே மாறாதது" ன்று எழுதியிருந்தாள்.

அன்றும் பெளர்ணமி. மன்னா எங்கு சென்றாளோ தெரியவில்லை. அல்வாரீஸ் அங்குமிங்கும் அலைந்து பார்த்தான். அவள் கிடைக்கவில்லை. இந்த ஊருக்கு அப்பால் எங்காவது நதி இருக்கிறதா என்று அவள் நச்சரித்துக்கொண்டே இருந்தது அவனுக்கு நினைவு வந்தது. அல்வாரீஸ் அங்கே ஓடினான்.

அதே பாடலோடு அவள்தான் அந்த ஆற்றில் வேகமாக நீச்சலடித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் குரல் கொடுத்தான். உடனே அல்ல, ஒரு மணி நேரம் கழித்துத்தான். "எப்போது வந்தாய்?" என்று கேட்டாள். "இப்போதுதான்" என்று அவன் பொய் சொன்னான். நிர்வாணமாகவே வந்தாள்.

"நிர்வாணம் உனக்கு உறுத்தலாக இல்லையா மன்னா?" என்று கேட்டான், "சின்ன வயதில் என்னை நிர்வாணமாகத்தானே பார்த்தார்கள். வளர்ந்த பிறகு அதே நிர்வாணத்தை... அவன் ஓடிவந்து அவளது வாயைப் பொத்தினான். அவள் இப்போது ஆடையில் அடைக்கலமானாள். அவன் அவளை ஆற்றங்கரையிலே நிர்வாணமாக்கினான்; அவனுந்தான். "எனக்கும் உனக்குமாக நிர்வாணம்; பிறருக்காக ஆடை, அணி, மணி, அலங்காரம்' என்றாள் அவள். "நீ ஞானி" என்றான் அவன்.

ஹெல்கா-கர்ட்

"எனக்கு எதிரிகளைப் பிடிக்கும்; தன்னை எப்போதும் தள்ளிவிட்டாலும் மலையை விரும்புகிற அருவி மாதிரி" என்ற கவிதைக்கேற்ப கடலில் அருவி ஒன்று விழுந்து புரண்டுகொண்டிருந்தது. கடலில் அருவி கலப்பது அபூர்வமான காட்சி. ஜெர்மானிய தேசத்தின் வடகிழக்குக் கடற்கரையில் கர்ட், மார்ட்டின், ஆகிய சிறுவர்கள் அன்று அருவியில் குளிப்பதற்கும், கடலில் இறங்குவதற்கும், அச்சப்பட்டவாறே மணலில் ஓடி விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். குளிரென்றால் நரம்புக்கால்வாய்களில் ரத்தப்படகுகளுக்கு நங்கூரம் போட்டுவிடும் குளிர். பக்கத்தில் நான்கு சிறுமிகள். அவர்களும் பாட்டுப்பாடி ஆட்டமாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மார்ட்டின் கொஞ்சம் துடுக்கானவன்; துணிச்சல் காரன். கர்ட் நேர்மாறானவன். நாயோ, கழுதையோ அடிபட்டுக் கிடந்தால் தன் உயிரை மதிக்காமல் அவை களின் காயங்களுக்குக் கட்டுப்போட்டு காப்பாற்றுவான். இவன் இரக்கமே இதயம் ஆனவன். கர்ட் தனக்கு அருகில் விளையாடிய சிறுமிகள் நண்டுகளைப் பிடிப்பதைக் கவனிக்கலானான். அவனுக்குள் கருணை கால் நீட்டியது. அவ்வாறு அற்பமான சந்தோஷத்திற்காக நண்டுகளைப் பிடித்து நாசப்படுத்துவது தவறு என்று அவர்களுக்குச் சொல்லலாமா என்று அவன் நினைத்துக் கொண்டிருந்த வேளையில்தான் அந்தச் சம்பவம் நடந்தது.

அந்த ஊரின் நிலப்பிரபுவான ஹெயின்ஸ் மேயரின் நான்கு பெண் குழந்தைகளும் வற்றிக்கிடந்த கடல் நீருக்குள் இறங்கி விளையாடினார்கள். தாங்கள் விளையாடுவதற்கு ஏதுவாக எல்லோரிலும் கடைக்குட்டியான சிறுமியை ரப்பர் மிதவை ஒன்றில் வைத்துவிட்டு விளையாடினார் கள். விளையாட்டில் அந்தச் சிறுமிகள் கவனமாக இருந்தபோது, எதிர்பாராது அடித்த அலை ஒன்று ரப்பர் மிதவையை ஆழக்கடலுக்குள் இழுத்துச் சென்றது. அவசரம் அவசரமாக கரையேறிய சிறுமிகள் தங்களில் மூத்தவளை ஆட்களை அழைத்துவர அனுப்பி வைத்தார்கள். கண் இமைக்கும் நேரத்தில் நடைபெற்ற இந்த நிகழ்ச்சிகளை கர்ட் பார்த்துக்கொண்டே நின்றான்.

அந்தச் சிறுமிகளின் ஓலத்தைக் கடல் கண்டு கொண்டதாகவே

படவில்லை. ஒரே நிமிடம்தான். கர்ட் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். கிராமத்து மனிதர்கள் கடலில் விழுந்து சிறுமியைக் காப்பாற்றிவிடலாம். ஆனால் அவர்கள் வந்து சேருவதற்கு குறைந்தபட்சம் 45 நிமிடங்களாவது ஆகும். அதற்குள் அலைகள் ரப்பர் மிதவையை ஆழக்கடலுக்குள் இழுத்துக்கொண்டு சென்றுவிடும்.

பளிச்சென்று கர்ட் தனது ஆடைகளை அவிழ்த்து மார்ட்டினிடம் ஒப்படைத்தான். கடலில் இறங்கி நீந்தினான். மார்ட்டின் கரையில் கண்ணீர் கரைந்த சிறுமிகளுக்கு ஆறுதல் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். 32 நிமிடங்களில் கர்ட் மிதவையின் அருகில் வந்துவிட்டான். ரப்பர் மிதவையை அவன் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டான். ரப்பர் மிதவைக்குள்ளும் கடல்நீர் புகுந்திருந்தது. அந்தச் சிறுமியின் இடுப்பளவுக்குத் தண்ணீர். அவள் அழுது கொண்டிருந்தாள். அவளைச் சூழ்ந்துள்ள ஆபத்தினை அவளால் முழுவதுமாக அறிந்துகொள்ள இயலவில்லை.

கர்ட் அவளைத் தேற்றினாள். "கவலைப்படாதே, அறவே மோசமாக ஏதாவது நடந்தால் மூழ்கிப்போவது நீ மாத்திரமே என்று நினைக்காதே; நானும் உன்னோடு மூழ்கிவிடுவேன். மிதந்தால் இருவரும் மிதப்போம்; மூழ்கினால் இருவருமே மூழ்கிடுவோம்" என்றான் கர்ட்.

அந்தச் சிறுமியோ, "மிதப்போம் மூழ்குவோம்" என்ற வார்த்தைகளை மாத்திரமே திரும்பத் திரும்பச் சொன்னாள். இப்போது ரப்பர் மிதவையில் ஒரு கயிற்றைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொள்ளச் சொல்லி அந்தச் சிறுமிக்குச் சொன்னான் கர்ட். பிறகு வேறொரு கயிற்றைத் தனது பற்களுக்கிடையில் இடுக்கிக்கொண்டு கர்ட் வேகமாக நீந்தினான். முதலில் கவிழ்ந்தும், பிறகு மல்லார்ந்து நிமிர்ந்தும் நீந்தினான். சிலவேளைகளில் ரப்பர் மிதவையை அவனே தள்ளிக்கொண்டு நீந்தும்படியாக ஆயிற்று. ஒரு மணி 40 நிமிடங்களுக்குப்பிறகு கர்ட் இறுதியாக கரைக்கு வந்து சேர்ந்தான். காப்பாற்றப்பட்ட ஹெல்கா என்கிற அந்தச் சிறுமியையும், கர்ட்டையும் மற்ற சிறார்கள் இடுப்பளவு தண்ணீர்வரை சென்று இழுத்து வந்தார்கள். கர்ட் களைப்பு மேலிட தனது உடலை வாரிச்சுருட்டிக்கொண்டு மேற்கொண்டு நடந்துவர இயலாமல், கடலின் கரை மணலிலேயே சாய்ந்தான். குளிரால் ஏறத்தாழ உறைந்துபோன கடல். ஆதலால் கர்ட்டின் உடம்பும் விறைத்துக் கிடந்தது. மார்ட்டின் அவனைச் சூடாக்கினான்.

மயக்கம் தெளிந்ததும் எங்கே அந்தச் சிறுமி என்று கேட்டான் கர்ட். ஹெல்காவை அவளது சகோதரிகள் ஊருக்குள் கொண்டு

சென்றுவிட்டனர் என்று மார்ட்டின் தெரிவித்தான். அவர்கள் இருவரும் வீடு திரும்பும்போது எப்படி, தான் உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டே நீந்தினான் என்பதையும், இனி இவ்வளவுதான் என்று நம்பிக்கை தளர்ந்துவிடுகிற நேரத்தில் எங்கிருந்தோ வந்த புதிய சக்தியால் தெம்பை விடாமல் நீந்தினான் என்பதையும் கர்ட் தனது சகோதரனுக்குச் சொல்லிக் கொண்டே வந்தான்.

அந்த கிராமமே திரண்டுவந்து கர்ட்டின் பராக்கிரமத்தைப் பாராட்டியது. ஆனால் ஹெல்காவின் தந்தை ஒரு நாள்கூட கர்ட்டைச் சந்தித்து ஒருவார்த்தை கூடப் பாராட்டுத் தெரிவிக்கவில்லை. இது கர்ட்டின் மனதில் ஆழமான காயத்தை உண்டாக்கியது. ஹெல்காவின் தந்தை நடந்துகொண்ட விதம் கர்ட்டின் மனதில் ஆழமான காயத்தை மேலும் உண்டாக்கியது.

அப்போது இரண்டாவது உலகப் பெரும்போர் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. ஆகவே கர்ட்டின் குடும்பம் சேதாரங்களிலிருந்து தப்பிக்க வெய்மர் என்கிற அந்தப் பிரதேசத்தின் வெளிப்பகுதியில் இடம் பெயர்ந்தது. கால வெள்ளத்தின் அலைவிரிப்பில் கர்ட் வளர்ந்தான்; வாலிபன் ஆனான்.

இப்போது அவன் பள்ளியில் ஆசிரியர். அம்மா எவ்வளவோ வற்புறுத்திய பிறகும் கூட கர்ட் திருமணமே செய்துகொள்ளவில்லை. எப்போதும் தனிமையில் இருந்த வண்ணமாக சிந்தித்துக்கொண்டே இருப்பான். மற்ற இளைஞர்களைப் போல கர்ட் இளம் பெண்களோடு நடனமாடப் போவதில்லை; ஏன், அவர்களோடு பேசுவது கூட கிடையாது. எப்போதும் உயிரைத் துரும்பாக மதித்து எப்படி ஹெல்காவைக் காப்பாற்றினோம்; அவளது தந்தை நன்றி என்று ஒருவாய் வார்த்தைக்கூடச் சொல்லவில்லையே என்றே நினைத்துக்கொண்டிருப்பான். சிலவேளைகளில் ஹெல்காவின் தந்தையை நினைக்கிறபோது அவனுக்கு வாயெல்லாம் கசந்துபோகும். அதே நேரத்தில் ஹெல்கா இப்போது எப்படி இருப்பாள், எவ்வளவு உயரம், எவ்வளவு வளர்ச்சி, எத்தனை வயது என்றெல்லாம் அவன் நினைக்காமல் இல்லை.

ஹெல்காவை அவன் காப்பாற்றி 20 ஆண்டுகள் உருண்டோடிவிட்டன. அவனின் அம்மா "நான் அதிக நாள் உயிர் பிழைத்திருக்கமாட்டேன்; ஆகவே எனது சொந்த பந்தங்களை பார்த்துவர வேண்டும்; என்கூட ஒரு முறையாவது வா" என்று கர்ட்டை அழைத்தாள். அவனும் வேண்டாவெறுப்பாக அவள் கூடச் சென்றான். போகிறவழியில்

ஹெல்காவுக்கு இப்பொழுது 24 வயது இருக்குமென்று அவளையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

கர்ட்டும் அவனது தாயாரும் ஏற்கனவே அவர்கள் இருந்த கிராமத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். தாயார் சொந்த பந்தங்களைப் பார்க்கப்போனாள். சின்னகிராமம் ஆதலால் அவர்களின் வருகையை எல்லோரும் அறிந்திருந்தார்களே தவிர 20 ஆண்டுகளுக்கும் முன்னர் கடலில் நடைபெற்ற சம்பவத்தை அங்கே எவரும் நினைப்பதாகக்கூட தென்படவில்லை. கர்ட் தனிமையில் விடப்பட்டதால் மீண்டும் அதே கடற்கரையைப் பார்த்து வர போனான்.

கடற்கரை மணலில் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் அவனிருந்தான். அப்போது அவன் எதிராக ஒரு இளம்பெண் வந்தாள். "நீ வந்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன்; கண்டிப்பாக நீ கடற்கரைக்கு வருவாய் என்று காலை, மதியம் இரண்டு நேரமும் இங்கே வந்தேன்; மாலையிலாவது உன்னைப் பார்த்தேனே" என்றாள்.

கர்ட்டிற்கு அவளது பேச்சு ஆச்சரியமாக இருந்தது "நீ கர்ட்தானே; நீதான் என்னைக் காப்பாற்றியவன்; உன் துணிச்சலை நான் பாராட்டுகிறேன்" என்றாள் ஹெல்கா. "கவலைப்படாதே! 20 ஆண்டுகளுக்குப்பிறகு எப்படி, வளர்ந்த உன்னை அடையாளம் கண்டுகொண்டேன் என்கிறாயா? என்மனம் உன்னைச் சந்திப்பேன் என்று 20 வருடங்களாகச் சொல்லி வந்திருக்கிறது. இந்த ஊருக்கு நீ வந்ததை அறிந்தேன். கண்டிப்பாக நீ கடற்கரைக்கு வருவாய் என்பதை உணர்ந்திருந்தேன்" என்று அவள் பேசிக்கொண்டே போனாள்.

கர்ட் அவளைப் பார்த்தான். அவள் தலை முறைக்கு ஒரு முறை தலைகாட்டும் மூங்கில் பூவைப் போல முறுவல் முகமாக நின்றாள். அவளை விழுங்கி விடுவதைப்போல அவன் பார்த்தான். அவனது வாலிபம் முதல் முறையாகச் சோம்பல் முறித்தது. "நீயோ, உன் அப்பா, அம்மாவோ இத்தனை ஆண்டுகளாக 'நன்றி' என்று ஒரு வாய் வார்த்தை கூடச் சொல்லவில்லையே" என்றான் கர்ட்.

"என் அப்பா நீ என்னைக் காப்பாற்றிவிட்டாயே என்கிற கோபத்தில் இருக்கிறார். அவர் எப்படி நன்றி சொல்வார்? என் அம்மா தவறான நடத்தையால் வேறொருவருக்கு என்னைப் பெற்றாள் என்று அவர் நம்புகிறார். ஆகவேதான் ரப்பர் மிதவையில் என்னைப் போட்டுவிட்டு, விளையாடுமாறு என் சகோதரிகளுக்கு அவர் சொல்லிவைத்தார். என்னைக்காவது ஒரு நாள் நான் மூழ்கிவிடுவேன்; தொலைந்துபோவேன் என்று அவர் நம்பினார். நீ என்னைக் காப்பாற்றி

அவரைக் காயப்படுத்திவிட்டாய், அவர் எப்படி உனக்கு நன்றி சொல்லுவார். என் அம்மா அவரது சந்தேகத்திற்கு இரையாகி என் சின்னவயதிலேயே கண்களை மூடிவிட்டாள். இல்லாத அவள் எப்படி உனக்கு நன்றி சொல்ல இயலும்? நான் ஏன் சொல்லவில்லை என்கிறாயா? சொந்தத் தகப்பனிடத்தில் நான் வேறொருவனின் குழந்தை என்று அவர் சந்தேகப்பட்டுவிட்டதால் வேலைக்காரியாக இருந்து வருகிறேன். அவன் என்னை வெளியிலே விடுவதே இல்லை. அப்படியே நீ என்னை அன்று கடலில் விட்டிருந்தால் 20 வருடங்களாக சொந்தத் தந்தையிடத்திலேயே நான் வேலைக்காரப் பெண்ணாக அடிபடுகிற கொடுமை எனக்கு நடந்திருக்காது அல்லவா? பிறகு நான் எப்படி நன்றி சொல்ல இயலும்? ஆனாலும் உன் உயிரை மதிக்காமல் என்னை காப்பாற்றிய உன்னை என் வாழ்க்கையில் நான் ஆரதிக்கிற ஒரே வீரனாகவே பார்க்கிறேன். உனக்கு என் வாழ்த்துக்கள்" என்று முடித்தாள் ஹெல்கா.

20 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சிறுமியாக இருந்த அவளை அதே கடலில் இருந்து மீட்டபோது "மிதந்தால் சேர்ந்தே மிதப்போம்; மூழ்கினால் சேர்ந்தே மூழ்குவோம்" என்று கர்ட் அவளுக்குச் சொன்னதை மீண்டும் நினைத்துக்கொண்டாள்.

"ஹெல்கா கடந்த 20 வருடங்களாக உன் வாழ்க்கையில் நடந்தவைகளை நான் அறிந்து கொள்ளுகிற சந்தர்ப்பம் எனக்கு இல்லை. ஒன்று மட்டும் சொல்கிறேன். நான் எனக்காகவே உன்னைக் காப்பாற்றியிருக்கிறேன். கடந்த 20 வருடங்களாக உன்னையே நான் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். என் இதயத்தில் வேறொரு பெண்ணுக்கு இடமில்லை. உன்னை நான் காதலிக்கிறேன்" என்றான் கர்ட்.

எதிர்பாராத இந்த வசந்தத்தின் வருகை ஹெல்காவுக்கு இனிய அதிர்ச்சியாக இருந்தது. அவள் அழுதாள். முத்து முத்தாக, அவளது கன்னத்தில் இறங்கிய கண்ணீர்த் துளிகளை கர்ட் கரம்கொண்டு துடைத்தான். முதன்முதலாக அவளைத் தொட்டபோது உண்டான ஸ்பரிசம் இருவருக்குமே பூமி அனுபவித்த முதல் மழைபோல இருந்தது. அவளும், அவனும் அந்தக் கடற்கரையில் ஒருவரை ஒருவர் ஆலிங்கனம் செய்தார்கள்.

மறுநாள் இருவருமாக ஹெல்காவின் தந்தையைப் பார்க்கப் போனார்கள். இருவரும் திருமணம் செய்து கொள்ளப் போகிறோம் என்று அவரிடம் தீர்மானமாகச் சொன்னார்கள். அவளது தந்தை,

"துரதிர்ஷ்டம் பிடித்த இவள் இப்போதாவது தொலைந்து போகட்டும்" என்றார். இறுதியாக இப்போதாவது தன் மகன் கர்ட் திருமணத்திற்கு ஒத்துக்கொண்டானே என்று அவனது அம்மா மகிழ்ச்சியின் உச்சத்திற்கே போனாள். அவர்களின் திருமணம் வெய்மார் பகுதி முழுவதும் பேசப்படுகிற திருமணமாகப் போற்றப்பட்டது.

ஹெல்காவின் வாழ்க்கைப் பூங்காவில் மகிழ்ச்சிப் பூக்கள் மலர்ந்து மணம் பரப்பின. வருடம் முழுவதும் ஒருவரை ஒருவர் பிரியாமல் வாழ்ந்து வந்தார்கள். இரண்டாவது ஆண்டின் முடிவில் அவர்களுக்கு ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. அதற்கு அன்னா என்று பெயர் வைத்தார்கள். குழந்தை அசப்பில் ஹெல்காவைப் போலவே இருந்தது. வாரத்தின் சனிக்கிழமைதோறும் மாலைக் காலத்தை இருவரும் கைக்குழந்தையோடு பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கர்ட் ஹெல்காவைக் காப்பாற்றிய அதே கடற்கரையில் செலவிட்டார்கள்.

சின்ன வயதிலிருந்து ஒன்றாகவே கலந்து பழகிவந்த சகோதரன் மார்ட்டின் ஏறத்தாழ கர்ட்டைப் பிரிந்துவிட்டதைப் போலவே உணர்ந்தான். ஹெல்கா வந்தபிறகு தனது சகோதரன் தன்னையே மறந்து போனான் என்று நினைத்தான். ஒருநாள் குடும்பமாக அவர்கள் உல்லாசப் பயணம் போனார்கள். அப்போது மார்ட்டின், கர்ட்டிடம் இதைக் கேட்டேவிட்டான்.

"சின்ன வயதிலிருந்து தன்னந்தனிமையில் என் வாழ்நாட்களைச் செலவழித்தேன். வாழ்க்கை எனக்கு அர்த்தம் உள்ளதாகவே படவில்லை. நான் ஏன் சோகமாக இருக்கிறேன் என்று என்னை நானே பலமுறை கேட்டுக்கொண்டதுண்டு. ஆனால் எனக்கு அப்போதெல்லாம் விடை கிடைக்கவில்லை. இருபது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஹெல்கா என் வாழ்க்கைக்குள் வந்த பிறகுதான் நான் வாழ்வதிலும் அர்த்தம் இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்துகொண்டேன். காதல் சிலரைப் பைத்தியமாக்கிவிடுகிறது; சிலவேளை சில பைத்தியக்காரர்களைக் குணப்படுத்தியும் விடுகிறது. நான் இரண்டாவது வகை" என்று கர்ட் தன் சகோதரனிடம் குறிப்பிட்டான்.

பிறகு கர்ட் தன் சகோதரன் மார்ட்டினைப் பார்த்து, "உனக்கு விதியில் நம்பிக்கை இருக்கிறதா? இருபத்து ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நான் காப்பாற்றிய ஹெல்காவை நானே மனைவியாகப் பெறுவேன் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. இதை விபத்து என்றும் எடுத்துக்கொள்ளலாம் விதி என்றும் எடுத்துக் கொள்ளலாம், நான் விதி என்றே நம்புகிறேன்" என்றான்.

அன்றொரு நாள் மழைக்காலத்தில் முதல் நாள். காற்றில் ஈரம் கலந்து வந்ததற்கான அறிகுறிகள் ஆரம்பித்திருந்தன. பறவைக் கூடுகள் எல்லாம் பழசாகி இருந்தன. அன்று செடிகளோடு செடிகளாக ஹெல்கா நின்றுகொண்டிருந்தாள். பூஞ்செடிகள் என்றால் பொழுதையே அவள் மறந்துவிடுவாள். எப்படியாவது அன்று ஒரு நர்சரிக்குச் சென்று புத்தம் புதிய செடிகளை வாங்கிக் கொண்டு வந்து விட வேண்டுமென்று கர்ட்டை அவள் அழைத்துக்கொண்டே இருந்தாள்.

அன்று தங்கள் குழந்தையை மார்ட்டினிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு கர்ட் ஹெல்கா இருவருமாக நர்சரி நோக்கி காரிலே நகர்ந்தார்கள். கார், குன்றுகளை ஊடறுத்துப்போன வளைந்த பாதைகளில் நெளிந்தது. இருவரும் தங்களைச் சேர்த்து வைத்த விதியை நினைத்துக் கொண்டேவந்தார்கள். கர்ட் காரை கவனமாகத்தான் ஓட்டிக்கொண்டு வந்தான்.

எதிர்பாராதவிதமாக காரின் டயர் வெடித்தது. அவ்வளவுதான் ஒரு சில நிமிடங்களில் வலது பக்கமாக தறிகெட்டு ஓடிய கார் ஒரு வயலில், பாழடைந்த ஆழக்கிணற்றுக்குள் தலைகுப்புற விழுந்தது. இருவரும் அந்த இடத்திலேயே பிணமானார்கள். அவர்களின் குழந்தைக்கு அப்போது 4 வயது. அம்மாவைப் போலவே இருந்தாள். அவளது அம்மாவை கர்ட் கடலிலிருந்து மீட்ட அதே வயதில் இவள். மார்ட்டின் அவளைச் சுமந்துகொண்டு கடற்கரைக்குச் சென்றான். "மிதந்தாலும் சேர்ந்து மிதப்போம்; மூழ்கினாலும் சேர்ந்தே மூழ்குவோம்" என்று கடல் முணுமுணுப்பது அவர்களுக்கு கேட்டது.

மர்லின்மன்றோ - கென்னடி

அமெரிக்க வெள்ளை மாளிகையின் அற்புத வரலாற்றில் ஜான் எஃப் கென்னடி நெஞ்சில் வாழும் தீபம்; நினைவில் வாழும் ராகம். கறுப்பர் இனத்தின் கடைசி விடுதலைக்காக இன்று இல்லாமல் போகலாம்; நாளை; நாளை மறுநாள்; என்றாவது ஒருநாள் என்கிற மார்ட்டின் லுத்தர் கிங்கின் டேண்ட் கோமரி விடுதலைப் பாடலைத் தானே ஆபிரகாம் லிங்கன் சதுக்கத்தில் பாடிய பூகம்பம்... புரட்சியின் புதிய தூதுவன் கென்னடி.

அரசியல், சமுதாயம் வரலாற்றில் அசாதாரண சாதனைகள் படைத்தவராக கென்னடி இருந்திருந்தாலும், பட்டாளப் படை வரிசைப் பெண்களோடுதான் அவரது வாழ்க்கை வண்டி அசைந்தது. எல்லையற்ற காதல், எதன்மீது காதல் என்பது அவரது நிலை. "நான் காதலிக்கிறேன் என்று சொல்லாதே; நானே காதல்" என்று ஒரு சூஃபி ஞானி மாதிரிப் பேசியவர் கென்னடி.

1953-வது ஆண்டு கென்னடி ஜாக்குலினைத் திருமணம் பண்ணினார். இதுதான் அவர் செய்த ஒரே திருமணம் என்று பலரும் அப்போதெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் அது உண்மை அல்ல என்பதற்கு கென்னடி ஞாபகார்த்த நிலையமே சான்றாக விளங்குகிறது. இங்கே கண் இமைகளில் கனவுகளோடு இன்றைக்கும் பல கடிதங்கள். 70 முறை தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்ட அழகிகள். ஒளித்து மறைப்பது எவ்வளவு அசிங்கமானது. தெள்ளத் தெரிகிற மாதிரி தனது காதல் வாழ்க்கையை அமைத்திருக்கிறார் கென்னடி.

கெர்மெல்காம் என்கிற பெண்மணியை, ஜாக்குலினைத் திருமணம் செய்வதற்கு முன்னரே திருமணம் செய்திருந்தார் கென்னடி. இவளோ இரண்டு கணவர்களை இடப்பெயர்ச்சி செய்தவள். இந்தத் திருமணம் தொடர்பான எல்லா ஆவணங்களும் மிகுந்த கவனத்தோடு முற்றிலுமாக அழிக்கப்பட்டுவிட்டன.

கென்னடியின் தந்தை எப்படியாவது தனது மகனை அமெரிக்கக் குடியரசு தலைவராக்கிவிடுவது என்பதிலே உறுதியாக இருந்தார். ஆகவே, கென்னடி செனட்டராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சம்பவத்தையே பெரிய விழாவாகக் கொண்டாடினார், கென்னடியின் தந்தை. கென்னடி

செனட்டர் ஆனதும், பமீலா டர்னர் என்கிற அழகியைத் தேடிப் பிடித்தார். இவள்தான் செனட்டர் கென்னடியின் செயலாளர்.

ஜாக்குலின் பெரும்பாலும் வெள்ளை மாளிகையில் இருப்பதில்லை. விடுமுறையை எவ்வாறு கழிப்பது என்று பாடம் நடத்துகிற அளவுக்கு கைதேர்ந்தவள் ஜாக்குலின். இப்படி ஒருமுறை தனித்தீவு ஒன்றில் ஜாக்குலின் விடுமுறையைக் கழிக்கப்போனாள். அப்போது பமீலா வாடகை அடுக்குமாடிக் கட்டடம் ஒன்றில் வாழ்ந்து வந்தாள். ஒருநாள் இரவு பன்னிரெண்டு மணிக்கு அவளது வீட்டுக்குள் கூழாங்கற்கள் குறிபார்த்து விழுந்தன. அந்த அடுக்கு மாடிக் கட்டடத்தின் சொந்தக்காரி கொஞ்சம் உஷாரான பேர்வழி. இரவுநேரத்தில் கேட்ட எதிர்பாராத சத்தத்தில் எழுந்த அவள் எட்டிப் பார்த்தபோது செனட்டர் கென்னடி, பமீலா அறைக்குள் கல்லெறிவது தெரிந்தது. இவள் இருளோடு இருளாக தன்னை மறைத்துக் கொண்டாள்.

"நீ உடனே கீழே இறங்கி வந்து என்னை வரவேற்காவிட்டால், நான் பால்கனி வழியாக மேலே ஏறியே வந்துவிடுவேன்" செனட்டர் கென்னடியா இப்படிப் பேசுகிறார் என்று வீட்டுக்கார அம்மாள் வியந்து போனாள். கொஞ்ச நேரத்தில் மின்னல் ஒன்று மேக ஆடைகளை புனைந்து கொண்டதைப்போல பமீலா இறங்கிவந்தாள். கென்னடி இறுக்கமாக அணைத்து அங்கேயே அவளைக் கீழே தள்ளப் பார்த்தார். அவள் தடுத்து அவரைத் தனது படுக்கையறைக்கு அழைத்துப் போனாள்.

வீட்டுகாரிக்கு தூக்கமே வரவில்லை. கணவனை எழுப்பினாள். 'நமது குடியிருப்பில் விபச்சாரம்' என்றாள். 'வந்தது யார்? வலைவிரித்தது யார்?' என்றெல்லாம் அவள் கணவர் கேட்டார். 'கென்னடி' என்ற பெயரைக் கேட்டதும் அவர் 'கென்னடி செய்தால் அது விபச்சாரம் அல்ல; சதைக் கவிதையின் சாகசம்' என்றார். வீட்டுக்காரி அவரைத் தூங்க வைத்தாள். ஒன்றுக்கு இரண்டாக டேப்ரிக்கார்டர்களை எடுத்துக்கொண்டு கென்னடியும், பமீலாவும் தங்கியிருந்த அறையின் சன்னல்களில் அவர்கள் அறியாமலே பொருத்தினாள்.

அன்பே, ஆருயிரே முதல், மெல்ல... வரை அதற்கு அப்பாலும், எல்லாம் அதில் பதிவாயின. சனி, ஞாயிறு இரண்டு நாட்கள் மாடிப்பக்கமே போகாத அந்த வீட்டுக்காரி, திங்கள் அன்று டேப்ரிக்கார்டர்களைச் சேகரித்தாள்.

அன்று மாலையே பமீலா வீட்டைக் காலிசெய்துவிட வேண்டும் என்று விடாப்பிடியாகச் சொன்னாள் வீட்டுக்காரி. செனட்டர் கென்னடி

மானுக்கு மனப்பாடம் நடத்துகிறவர். இரவோடு இரவாக தனது காதலி பமீலாவுக்கு வேறொரு இடத்தை வாடகைக்குப் பிடித்து, அவளை அங்கே குடியமர்த்தினார்.

1958-ல் கென்னடி குடியரசுத் தலைவர் தேர்தலிலே நின்றார். அப்போது அந்த வீட்டுக்காரி தனது வீரியத்தை வெளியில் காட்ட ஆரம்பித்தாள். கென்னடியின் உண்மைக் கதையை ஊருக்குச் சொல்லிவிடுவேன் என்று மிரட்டினாள். தேர்தல் பிரச்சாரம் மும்முரமாக நடந்து கொண்டிருந்தபோது, 'பசுத்தோல் போர்த்திய புலியே.. என் நாட்டுக்கு உன் மாதிரி ஒருவன் ஒருபோதும் குடியரசுத்தலைவராக வந்துவிடவே கூடாது' என்று நேருக்கு நேராக கத்தினாள்.

கென்னடி முதலில் அதைச் சட்டை செய்யவில்லை. பிறகு அவர் காதோடு காதாக டேப்ரிக்கார்டர் விவகாரங்களை புட்டுப் புட்டு வைத்தாள். டேப்ரிக்கார்டர் விவகாரம் என்றதும் கென்னடி பெட்டிப் பாம்பாக அடங்கினார். பத்திரிகைகளில் செய்தி கசிந்தது. ஆனால், கென்னடியின் வெற்றி ஏற்கனவே உறுதிசெய்யப்பட்ட ஒன்றாக இருந்தது. வீட்டுக்கார அம்மாவின் முயற்சிகள் விழலுக்கு இறைந்த நீராயின. பமீலாவின் வீட்டுக்குப் பக்கத்திலேயே ஒளிந்திருந்து இரவு இரண்டு மணிக்கு கென்னடியும், பமீலாவும் வீடு திரும்பியபோது இதே பெண்மணி கூச்சல், குழப்பம் பண்ணினாள். "நீ ஒரு கத்தோலிக்க கிறிஸ்துவனா?" என்றெல்லாம் உரக்க சத்தமிட்டாள். கென்னடி சாந்தமாக "வேண்டுமென்றால் பாதிரியார் அங்கி கொண்டு வருகிறேன். பாவ சங்கீர்த்தனம் பண்ணுவதற்கு முட்டுப் போடுகிறாயா?" என்று கேட்டார்.

தேர்தலுக்குச் சிலநாட்களே இருந்தபோது, வீட்டுக்காரி கென்னடியின் தந்தையைச் சந்தித்து இதே குண்டைப் போட்டாள். அவரோ "என் மகனின் காதல் விவகாரங்களிலெல்லாம் தலையிடுவதற்கு நான் ஏதும் அறியாதவனும் அல்ல; எடுப்பார் கைப்பிள்ளையும் அல்ல" என்றார். எல்லாவிதமான குற்றச்சாட்டுகளின் கூர்மையினையும் மழுங்கவைத்து கென்னடி முகிலைக் கிழித்துவரும் முழுமதி போல குடியரசுத் தலைவர் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றார்.

இரண்டாவது முறையாக பமீலா தங்கியிருந்த வீட்டின் உரிமையாளரான மேயர் என்பவளின் மீது கென்னடியின் கண்கள் விழுந்தன. பமீலாவுக்கே தெரியாமல் அவள் வெள்ளை மாளிகைக்குச் சென்றுவரத் தொடங்கினாள். ஒருமுறை மயக்கம் வரவழைக்கிற மாரிஜுனா சிகரெட்டு களை அவள் கென்னடிக்குக் கொடுத்தாள். அதை

வாங்கிக் குடித்த கென்னடி முதல் இரண்டு இழுப்பிலேயே சுருண்டு விட்டார். மீண்டும் ஒரு சிகரெட்... மீண்டும் ஒன்று. பிணம் போல படுக்கையில் சாய்ந்த கென்னடியைப் பார்த்ததும் மேயர் பயந்துவிட்டான். அப்போது கொக்கயின் என்கிற மயக்க மருந்து மாரிஜூனாவைவிட வலிமை வாய்ந்தது என்று கென்னடி குறிப்பிட்டாராம்.

இரண்டு நாட்கள் கழித்து இதே வெள்ளை மாளிகையிலேதான் போதை மருந்து தடுப்பு பற்றிய கருத்தரங்கம் நடைபெறப் போகிறது என்று கென்னடி சிரித்துக்கொண்டே சொன்னாராம். இந்தப் பெண்மணி 20 முறைகள் கென்னடியின் படுக்கை அறையைப் பங்கு போட்டுக் கொண்டவள். இவளது பெயர் வெள்ளை மாளிகைக் குறிப்பேட்டில் 'தொலைபேசி' என்கிற தலைப்பில் 70 முறைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. வெள்ளை மாளிகை விருந்து ஒன்றில் ஒரு இளம்பெண், அதிலும் பத்திரிகைக்காரப் பெண்ணைப் பார்த்தார் கென்னடி.

"எவரும் வெளியிடாத பரபரப்பான செய்தி... உனக்கு மட்டும், வா உள்ளே" என்று அவளது காதில் கிசுகிசுத்தார். பிறகு பல தடவை அந்தப் பரபரப்பான செய்தியை அவர் தமது விரல்களால் அவளது உடல் முழுவதும் டைப் அடிக்க நேர்ந்தது. இவளும் கென்னடியின் காதல் கிளிகளில் ஒருத்தி ஆனாள்.

இம்மாதிரிப்பட்ட படைவரிசைப் பெண்களில் பட்ட மகிஷியாக நிலைத்தவள்தான் மர்லின் மன்றோ. கென்னடி காதல் சாகசத்தில் கல்லூரிப் படிப்பை முடித்த பிறகுதான் மர்லின் மன்றோ அவருடைய வாழ்க்கையில் புகுந்தாள்.

முட்டையாகவும் இருந்து, பறவையாகவும் சிறகை விரிக்கிற அபூர்வமான அழகி மர்லின் மன்றோ. அவளது காலடிகளில் ஒரு காலத்தில் உலகத்தின் உயர்ந்த மனிதர்களெல்லாம் விழுந்து கிடந்தார்கள். இவளது கவர்ச்சி ஒருவகையான மோகன அழகு. ஆரதித்துக் கொண்டே அனுபவிக்கத் தூண்டுகிற லாகிரி வஸ்து இவள். வயது தனது வடுக்களை எவ்வளவோ முயன்றும் விதைக்க முடியாத சதை சாம்ராஜ்யம் இவள்.

கென்னடியின் பிறந்தநாள் விருந்தொன்றில் இவள் கலந்துகொண்டு ஆடினாள். 'கால் கண்டார்; காலே கண்டார்; தோள் கண்டார்; தோளே கண்டார்' என்றபடி எல்லா கண்களும் அவளது பட்டுமேனியை பக்குவமாகவே உரசிப் பார்த்தன. நடனத்தின் முடிவில் கென்னடி மேடைக்கு வந்தார். "உலகப் பேரழகியான மர்லின் மன்றோ, எனது

பிறந்தநாள் விழாவில் ஆடிய பிறகு, அரசியலை விட்டே விலகிவிடலாமா என்கூட யோசிக்கிறேன்; என் வாழ்க்கைப் பாத்திரம் திருப்தியால் நிறைந்து வழிகிறது" என்று பேசினார்.

நியூயார்க்கில் உள்ள கர்லைல் ஓட்டல், பீவர்லி ஹில்ஸ் ஓட்டல், வெள்ளை மாளிகை என்று மாற்றி மாற்றி கென்னடி மர்லின் மன்றோவின் சாகஸங்கள் தொடர்ந்தன. குறிப்பிட்ட ஒரு காலகட்டத்தில் மர்லின் மன்றோ கென்னடியின் வெற்றிகரமான காதல் விளையாட்டால் கர்ப்பிணியாளாள். விவகாரம் அரசியல் நெருப்பாக எரியத் தொடங்கியது. அதற்குள் மன்றோவுக்குக் கர்ப்பம் கலைந்தது. கென்னடி தலை உருளாமல் தப்பியது.

மன்றோவுக்கு எதையும் மனதில் வைத்து இறுக்கப் பூட்டிக்கொள்ளத் தெரியாது. ஆகவே கென்னடியின் தம்பியான ராபர்ட் கென்னடியிடம் "நான் அமெரிக்க நாட்டின் முதல் பெண்மணியாக ஆனால்கூட ஆச்சரியப்படுவதற்கு இல்லை" என்று ஒரு நாள் பேச்சோடு பேச்சாகச் சொல்லிவைத்தாள் மன்றோ. அவ்வளவுதான் அண்ணனுக்கும் தம்பிக்கும் மனக்கசப்பே வந்துவிட்டது. கென்னடி, ஜாக்குலினை விவாகரத்துச் செய்துவிட்டு மர்லின் மன்றோவைத் திருமணம் பண்ணிக்கொள்ளப் போகிறார் என்கிற வதந்திக்கு வால் முளைத்தது. தம்பி ராபர்ட் கென்னடியின் எச்சரிக்கை ஓரளவிற்குப் பலன் தந்தது. கொஞ்சநாட்கள் மன்றோவைக் கென்னடி பார்க்காமலே இருந்தார். ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு மர்லின் மன்றோ தற்கொலை செய்துகொண்டதாக செய்திகள் வந்தன.

அது 1962 ஆகஸ்ட் 5ஆம் தேதி அன்றுதான் அமெரிக்க நாட்டுப் பத்திரிக்கைகள் அனைத்தும் மர்லின்மன்றோவின் மரணத்தைப் பற்றி எழுதின. கென்னடியின் எதிர்பாராத பாராமுகம்தான் மர்லின்மன்றோவின் மரணத்திற்குக் காரணம் என்று உலகமே பேசிற்று.

இருந்தாலும் அதற்குப் பிறகும் மேன்ஸ்ஃபீல்டு, டிக்கன்சன் போன்ற நடிகைகள், பணிப்பெண்கள் எல்லாரோடும் கென்னடியின் காதல் வாழ்க்கை கண்சிமிட்டிக் கொண்டிருந்தாலும், கென்னடி மர்லின்மன்றோ காதல் அமெரிக்க வரலாற்றிலேயே பெரிதும் பேசப்படுவதாக இன்றும் அமைந்திருக்கிறது. மர்லின்மன்றோவின் வயிற்றில் வளர்ந்த பிள்ளையைப் பற்றிய சந்தேகத்தைக் கென்னடியே உண்டாக்கிவிட்டார் என்பதால்தான் அவள் கருவைக் கலைத்தாள் என்று ஒருசாராரும், தனது ஆசைக்கு எதிராக இயல்பாகவே கருக்கலைந்தது என்று பிறிதொரு சாராரும் இன்னும் அமெரிக்காவில்

தர்க்கித்து வருகின்றனர்.

ஆசை நிறைவேறவில்லை; அமெரிக்காவின் முதல் பெண்மணியாக ஆகவே முடியவில்லை என்கிற அவநம்பிக்கைதான் மர்லின்மன்றோவைக் கொன்றது. தம்பி ராபர்ட்டின் தலையீடு மாத்திரம் இல்லாதிருந்திருக்கு மானால், கென்னடி ஜாக்குலினை விவாகரத்துச் செய்துவிட்டு, மர்லின்மன்றோவைத் திருமணம் செய்து கொண்டிருக்கவே தயங்கியிருக்க மாட்டார் என்றுதான் வரலாறு பேசுகிறது.

பின்நாளில் கென்னடியின் மரணத்திற்குப் பிறகு ஜாக்குலின், ஓனாசிஸ் என்கிற உலகப் பணக்காரரைத் திருமணம் பண்ணிக் கொண்டதைக் கேள்விப்பட்டு இந்தியப் பெண்களெல்லாம் முகத்தைச் சுளித்தார்கள். ஜாக்குலினைக் கேட்டால்தான் அவள் நியாயம் அவர்களுக்கு விளங்கும்!

மரியா - மைதானவ்

இது எனது முதல் காதல் கதை. அது 1860 ஆம் ஆண்டு. ரஷ்யாவில் வால்கா நதிக்கரையின் ஒரு பட்டணத்தில் என் வாழ்க்கை வழிந்துகொண்டிருந்தது. என்னை எல்லோரும் மைதானவ் என்று அழைப்பார்கள். எனக்கு அப்போது பதினாறு வயதிருக்கும். என் வயதினை ஒத்த இளைஞர்கள் அநேகமாக அவ்வப்போது தாங்கள் தேர்ந்தெடுக்கும் பட்டாம் பூச்சிகளோடு சுற்றிக் கொண்டிருப்பார்கள். இது வேசித்தனத்தின் இன்னொரு முகமாகவே எனக்குப்பட்டது. எனக்குக் காதலிக்க வேண்டும். அதிலும் ஒரே ஒருத்தியை காதலிக்கப் படுகிறவள் கண்டிப்பாக ஒரு பிரபுவின் மகளாக இருக்க வேண்டும். அழகு, வார்ப்பு, வடிவம், பிறகு கவலைப்பட வேண்டியது.

ஒருநாள் வால்கா நதியின் தீரத்தில் எனது ஊரிலிருந்து எட்டத்தில் நடந்துகொண்டிருந்தேன். எதிர்பாராதவிதமாக அந்த மாலையில் கருமேகங்கள் திரண்டன. சற்றைக்கெல்லாம் வெட்டப்பட்டு வீழ்ந்து துடித்துச் சாகிற பறவையின் இறக்கைகள் இழுத்து இழுத்து உயிர் பிரிவைச் சுட்டிக்காட்டுவதைப்போல மின்னல் வெட்டிவெட்டி இழுத்தது. சற்றைக்கெல்லாம் மழைபிடித்துக் கொண்டது. எங்காவது ஒதுங்கித்தான் ஆகவேண்டுமென்று ஓடினேன். ஊரின் ஓரத்தில் துப்பிவிடப்பட்ட கடலைத் தொலி மாதிரி ஒரு வீடு காணப்பட்டது. தாழ்வாரத்தில் ஒதுங்கினேன். மார்க்லெட் குருவிகள் தங்கள் கூட்டைக் கலைக்க வந்த கொடியவன் என்று என்னைக் கருதியிருக்க வேண்டும். அங்குமிங்குமாக அவைகள் பறந்தன. அந்த ஒலிப் பீச்சலில் உள்ளே இருந்து சீமாட்டி ஒருத்தியின் முதுகுப்புறம் திரும்புவது தெரிந்தது. அவள் எழுந்து வந்து என்னை உற்றுப்பார்த்தாள். தூற்றல் என்னை ஏறத்தாழ நனைத்துவிட்டதைப் பார்த்தாள். இருந்தும் "உள்ளே வா" என்று அழைக்கவில்லை. போனால் போகட்டும் என்று என்னைவிட்டு விட்ட மாதிரி தெரிந்தது.

மழை நின்றதும் என் வீட்டுக்கு ஓடினேன். அம்மாவிடமிருந்துதான் அவள் பிரபு வம்சத்தைச் சேர்ந்த சீமாட்டி அலெக்சாண்டிரியா என்று தெரிந்துகொண்டேன். அம்மா அந்தச் சீமாட்டிக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி என்னைக் கொண்டு கொடுக்கச் சொல்லுவதற்காகக் காத்திருந்தாள். மழையில் நனையவைத்து விட்டாள் அந்த மாட்சிமை தாங்கிய சீமாட்டி

என்பதை நான் அம்மாவிடம் சொல்லிக்கொள்ளவில்லை.

மறுநாள் காலை விடிந்ததும் முதல் வேலையாக அம்மாவின் கடிதத்தை எடுத்துக்கொண்டு சீமாட்டியின் வீட்டுக்குப் போனேன். அம்மா எப்போதாவது அக்கம் பக்கத்திலுள்ள முக்கியமான பெண்மணிகளை அழைப்பது வழக்கம். அப்படித்தான் இவளையும் அழைத்திருந்தாள். நான் அங்கு சென்றபோது அந்தச் சீமாட்டி இல்லை. அவளது மகள் மரியா மாத்திரமே இருந்தாள். நான் அவளை முன்பின் பார்த்ததில்லை. ஆனால் அவளின் முகத்தில் படர்ந்த வெளிச்சத்தைப் பார்ப்பதற்கே எனது கண்கள் கூசின. அழகு என்கிற அகராதிச் சொல்லுக்கு அர்த்தமெல்லாம் எழுத வேண்டியதில்லை. எடுத்த எடுப்பில் மரியா என்று எழுதிவிட்டால் போதும். அத்தனை பேரழகுப் பெட்டகமாக அவள் இருந்தாள். சந்தேகம் இல்லாமல் ஆல்பஸ் மலையில் பெர்ச் மரத்தின் கிளையில் கூடு கட்டும் சூரியப் பறவைதான் இவள்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நான் அவளைக் கண்களால் மேயத் தொடங்கினேன். இந்தக் கவிதை எழுதுதலின் என் கண்களுக்கே அதுவரை கிடைக்காத வெளிச்சம் கிடைத்ததாக உணர்ந்தேன். அவள் என்னை உள்ளே வரச் சொன்னாள். நான் நாணிக்கோணி உட்கார்ந்தேன். நான் வளர்ந்துவிட்டேன். ஆனால் என் அம்மா என் வளர்ச்சியை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. ஆகவேதான் என் வயதுக்குரிய ஆடைகளுக்குள் என்னைத் திணித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. சின்ன வயது ஆடைகளில் ஒரு இளைஞன் எப்படி இருப்பான் என்பதற்குத் தேடி எங்கும் அலைய வேண்டியது இல்லை. என்னைப் பார்த்தாலே போதும். சிக்கிக்கொண்ட ஒரு நூல்கண்டை அவள் எடுத்து என் கைகளில் தந்து "இதை ஒழுங்குபடுத்து" என்று சொல்லிவிட்டு பைரனின் கவிதைப் புத்தகத்திற்குள் தனது கடற்பயணத்தைத் தொடங்கினாள்.

ஒருவேளை அவள் தன்னை வாலிபன் என்று நினைக்கவில்லையோ என்று தோன்றிற்று. ஒன்றும்மட்டும் உறுதி. இவள் பிரபுவம்சத்துச் சீமாட்டிதான். இல்லா விட்டால் அன்றுதான் முதன்முதலாகப் பார்க்கிற ஒரு இளைஞனிடம் எந்தத் தயக்கமும் இல்லாமல் இப்படிப்பட்ட சிக்கெடுக்கிற வேலையை அவள் ஒப்படைப்பாளா? சிந்தனை வலையை அறுத்துக் கொண்டு அவள் அம்மா வந்தாள். கடிதத்தைக் கொடுத்தேன். அவள் உடனே பிரித்துப் படிக்கவில்லை. நான் என் வேலையில் ஈடுபட்டேன். ஏறத்தாழ மூன்று மணி நேரத்திற்குப் பிறகே அந்த நூல்கண்டை ஒழுங்குபடுத்த முடிந்தது.

அம்மாவிடம் போனேன். உடனே திரும்பாமல் அங்கே என்னடா

வேலை என்று அம்மா கண்டித்தாள். அன்று முழுவதும் நான் ஒருவரிடமும் பேசவில்லை. மரியாவின் முகமே வந்து வந்து போனது. பித்துப் பிடித்தவன்போல இருந்தேன். மறுநாள், அழைப்பினை ஏற்று மரியாவின் அம்மா வந்தாள். மரியாவும் தான். மரியாவின் அம்மாவைப் பார்ப்பதற்கு வாழ்ந்து கெட்டவளாகத் தெரிந்தாள். குழி முயலின் மிருதுத்தன்மை, கிங்பிஷரின் நேர்த்தி, ஓசையின்றி பசும்புல்லில் இடம்தேடும் ரோஜாவின் தாளகதி இவற்றின் கலப்பாக மரியா உட்கார்ந்திருந்தாள். விருந்து முடிந்தது. மரியா இருக்கும்போது என் அம்மா என்னை ஒன்றும் சொல்லிவிடக் கூடாது என்று நான் அச்சப்பட்டேன். நல்லவேளை, விருந்து முடிந்தது. எல்லோரும் அந்தச் சீமாட்டியின் கரங்களை முத்தமிட்டார்கள். இளவரசியான மரியாவின் கரத்தை நான் பற்றிப் பிடித்து முத்தமிட்டேன்; கற்பனையில்தான்.

அவர்கள் சென்றுவிட்டார்கள். மரியா இன்னும் எங்கள் முற்றத்து புல்பாத்தியின் நடுவழியில் எனக்கு எதிரே நடந்துவருவது போலவே தோன்றிற்று. அவள் போகும்போது "அடிக்கடி வாருங்கள்" என்று சொன்னதுதான். இவள்தான் நான் தேடிக்கொண்டிருந்தவள் என்பதை எனக்கு உறுதிப்படுத்தியது. காரணம் என்னைப் பார்த்து இப்படிச் சொன்ன முதல்பெண்ணே இவள்தான்.

என் அம்மாவும், அப்பாவும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். மரியாவைப் பற்றிய நினைவுகளே எனது மனக்குளத்தில் நீர் முட்டைகளாக உடைந்துகொண்டிருந்தாலும், அவர்களின் பேச்சும் என் காதுகளில் விழாமல் இல்லை. "நல்லவேளை கடன் கேட்காமல் விட்டாள்" என்று அந்தச் சீமாட்டியைக் குறித்து என் அப்பா சொன்னார். அவள் கையை முத்தமிடுகிறபோது அவ்வளவு வளைந்த அப்பா, இப்படி அவளை எடுத்தெறிந்து பேசுகிறாரே என்பது வருத்தமாகவே இருந்தது. பிரபுவம்சத்திலேயே ஒரு காலத்தில் அலெக்சாண்டிரியா உச்சத்தில் இருந்தவளாம். காலம் அவள் முகத்தில் கரிக்கோடுகளை எழுதியதற்கு எவரைக் குற்றம் சொல்லுவது என்று சப்பைக்கட்டுக் கட்டினாள் அம்மா. "நீ அடிக்கடி அந்த வீட்டுக்குப் போகாதே" என்று வேறு அவள் அடிக்கடி உச்சரிக்கிற வாய்ப்பாட்டை அம்மா இழுத்து நீட்டினாள். சீமாட்டி மீது அம்மாவுக்கு மரியாதை இருக்கிறது. ஆனால் அவள்கூட வந்த கண்ணை உறுத்தும் குட்டியைப் பார்க்கிறபோது மகனின் மீதான வாஞ்சை ஆழமாகிவிடுகிறது. என்ன பண்ணுவது?

மறுநாள் அவள் வீட்டுக்கு நான் போகவில்லை. சீட்டாடும் கொட்டைகைக்குப் போனேன். ஏராளமான இளைஞர்கள்... இளம்பெண்கள் ஒரு கூட்டம் தனியாக இருந்து ஆடிக்கொண்டிருந்தது.

மரியாதான் அங்கே தலைவி. அவள் வைத்ததுதான் சீட்டாட்டச் சட்டம். அவள் அங்கு வந்துபோகிறாள் என்பதை அறியாதவன்போல வியப்போடு அவளைப் பார்த்தேன். அவள் கைகாட்டினாள். 'உட்கார்' என்று அர்த்தம். தனது தொப்பியைச் சரிப்படுத்திக்கொண்டு அவள் சீட்டாட்டத்தில் மும்முரமாக ஆனாள். நானும் சேர்ந்துகொண்டேன்; வெற்றி பெற்றுவிட்டேன். வெற்றியாளனுக்கு உரிய துண்டுச்சீட்டு பிரிக்கப்பட்டது. அதில் "முத்தமிடு" என்று எழுதியிருந்தது. அவள் உதடுகளின் ஈரத்தோடு உட்கார்ந்திருந்தாள். சீட்டாடிய காளைகளில் ஒருவன் "நூறு ரூபிள் தருகிறேன். உன் துண்டுச்சீட்டை எனக்குக் கொடுத்துவிடு" என்றான். நான் அவனை முகம் கொண்ட மட்டும் முறைத்தேன். ஒரு முட்டியை ஊன்றுவதற்குப் பதிலாக இரண்டு முட்டங்கால்களையும் ஊன்றினேன். ஆனால் அவசரம் கலந்த அச்சத்தில் அவளது உதடுகளில் முத்தமிடுவதற்குப் பதிலாக அவளது உள்ளங்கைகளில் முத்தமிட்டேன். துண்டுச்சீட்டுக்கு நூறு ரூபாய் தருகிறேன் என்றவன் ஏளனம் கலந்த எக்கச்சக்கமான கோபத்தோடு பார்த்தாள்.

அம்மா வழக்கம்போல "அந்த வீட்டுக்குப் போகாதே" என்று சொல்லி அந்த வீட்டை எனக்கு நினைவுபடுத்திக் கொண்டே இருந்தாள். ஒருநாள் அவளைத் தேடிப்போனேன். என்னைப் பார்த்து அவள் ஏளனமாகச் சிரித்தாள். உதடுகளை முத்தமிடுகிற வாய்ப்புக் கிடைத்தும் உள்ளங்கைகளில் முத்தமிடுகிற என்னை அவள் அவ்வாறு ஏற இறங்கப் பார்த்தது ஒன்றும் அதிசயம் இல்லை.

அம்மா அப்பா அடிக்கடி சண்டைப்போட்டுக் கொள்வார்கள். அப்பா என் சுதந்திரத்தை வெகுவாக மதித்தார். "அந்த வீட்டுக்குப் போகாதே" என்பதைக்கூட அவராகச் சொல்லுவதில்லை. அம்மா வழியாகவே சொன்னார். ஒருநாள் கட்டுக்காவலை மீறி, நடப்பது நடக்கட்டும் என்று மரியாவை நான் பார்க்கப் போனேன். "நீ என்னைக் காதலிக்கிறாயா?" என்று கேட்டாள். எல்லாம் நெருங்கி வருகிறது என்று உள்ளம் உணர்த்தியது.

எதிர்பாராதவிதமாக இளவரசி மரியா ஒரு ஊசியை எடுத்து எனது ஆள்காட்டி விரலில் குத்தினாள். "ஓ" என்று நீ கத்தக்கூடாது; நீ என்னைக் காதலிப்பது உண்மையானால் கண்டிப்பாகக் கத்துவது கூடாது" என்று அறிவுறுத்தினாள். வேறு வழியே இல்லாமல், நான் அந்த வேதனையைச் சகித்துக் கொண்டேன். அவளின் நடவடிக்கைகளுக்கான அர்த்தம் எனக்கு விளங்கவே இல்லை. சில நேரங்களில் இப்படித்தான் பைத்தியம் மாதிரி அவள் நடந்து கொள்வாள். என்ன இருந்தாலும்

அவள் என் காதலி. பொறுத்ததுதான் போகவேண்டும். முடிவில்லாத சிக்கல்கள் முகம் காட்டின.

அன்றொரு நாள் நான் வீட்டுக்கு வந்தபோது அப்பா இல்லை. அம்மாவின் விசம்பல் சப்தம் மாத்திரமே கேட்டது. வேலைக்காரப் பெண் சர்வ நிசப்தமாக இருந்தாள். "என்ன நடந்தது?" என்று கேட்டேன். அவள் பிரெஞ்சுக்காரி. என்றாலும் ரஷ்யமொழி அறிந்தவள். காதில் விழுந்தது, விழாததாக பலவற்றைச் சொன்னாள். அம்மா, அப்பாவுக்குள் சண்டை வருவது ஒன்றும் நடக்கவே கூடாதது அல்ல. ஆனால் இந்த முறை நடந்தது சண்டை அல்ல, யுத்தம். யுத்தத்திற்கான காரணத்தை வேலைக்காரி சொன்னதிலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சேகரித்துக் கொண்டேன். "நீ வயதானவள்" என்று ஏன் அவர் சொன்னார் என்பதை நான் முதலில் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

பிறகு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எல்லாமே விளங்கிற்று. அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் இடையில் இடைவெளி உண்டாகியிருந்தது. அவர்கள் சராசரி ஆண், பெண்ணாக நடந்துகொள்ளவில்லை. 30 ஆண்டு தாம்பத்ய வாழ்க்கையில் ஒருவர்மீது ஒருவருக்கு அலுப்பு உண்டாகிவிட்டது. ஆணுக்குள்ள வசதியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டுவிட்டார் அப்பா. கொஞ்சம் பணமும் அப்பாவிடமிருந்து அந்த அவளுக்குப் போக ஆரம்பித்துவிட்டது. இன்னொரு மனைவியோ, இன்பம் தரும் வேசியோ, நமக்கென்ன.. என்ன இருந்தாலும் அவர் அப்பா என்று என்னை நானே தேற்றிக்கொண்டேன்.

ஒருநாள் அப்பா என்னைக் குதிரையேற்றத்திற்காக அழைத்தார். நானும் சென்றேன், அடங்கி நடக்கும் நிழலைப் போல. அந்த நதிக்கரையில் வெகுநேரம் எனது குதிரை ஏற்ற இறக்கத்தை அவர் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார். சரி, தவறு என்று அவர் எதுவுமே சொல்லவில்லை. ஒருமணிக்கும் மேலாக ஆனபோது குதிரையைப் பிடித்துக்கொள் என்று சொல்லிவிட்டு, என் குதிரையில் ஏறி, "இதோ வருகிறேன்" என்று சொல்லி விட்டு மாயமாக மறைந்தார். காத்திருந்து காத்திருந்து என் வாலிபக் கண்களுக்கும் வயதாகிப் போனது. ஏறத்தாழ நான்கு மணிநேரம் காத்திருந்தேன். பிறகு என்னை மறந்துவிட்டார்; அல்லது அவருக்கு ஏதோ ஒன்று ஆகிவிட்டது என்று பயந்து வீட்டுக்குத் திரும்பினேன். வருகிற வழியில் மரியா இருக்கிறாளா என்று பார்க்க அவள் வீடு வழியாகச் சென்றேன்.

அப்பா ஏறிச்சென்ற எனது குதிரை மரியாவின் வீட்டுக்கு முன் நின்றது. என்னைப் பற்றி இந்த அப்பா என்னிடமே கேட்கவேண்டியதுதானே.

எதற்காக அவர்கள் வீட்டிலே சென்று விபரம் கேட்கிறார் என்று அலுத்துக்கொண்டேன். துணிந்து உள்ளே போனேன். கதவு தாழிடப்பட்டிருந்தது. காலடிச் சப்தம் கேட்டு திரும்பியபோது அலெக்சாண்டிரியா வந்து கொண்டிருந்தள். என் உலகம் ஒரு நிமிடத்திற்குள் உறைந்து போனது. "அம்மாவிடம் சொல்ல வேண்டாம்" என்றாள் அலெக்சாண்டிரியா. உள்ளே இருப்பது, அப்பாவும், மரியாவும் என்கிற உண்மை என் தோலை உரித்து, உப்பு மஞ்சள் தடவி, என்னை உச்சி வெயிலில் ஊர்வலம் விட்டது. உள்ளுக்குள் அழுதுகொண்டே வீடு வந்து சேர்ந்தேன்.

வெகுநேரம் கழித்துத்தான் அப்பா வந்து சேர்ந்தார். அம்மா மறுநாள் காலை மூட்டை முடிச்சுகளோடு தன் சொந்த ஊருக்குப் பயணப்பட்டாள். போகிறபோது என் தலையைக் கோதிவிட்டுப் போனாள். அவளுக்கு நான் இன்னமும் சின்னஞ்சிறுசாகவே இருந்தேன். அவளின் என்னைப் பற்றிய நினைப்புத்தான் மரியாவின் மனதில் என்னை வளரவிடாமலே தடுத்துவிட்டதோ என்று எண்ணினேன்.

இப்போது மரியா எனக்குக் கசந்தாள். ஆனாலும் அவளைப் பற்றிய நினைவுகள் இனித்தன. பிறகு அப்பாவின் விருப்பப்படி மாஸ்கோ பல்கலைக் கழகத்திற்குப் படிக்கப் போனேன். அப்பா தனிமையில் விடப்பட்டார். அதுதான் அவள் இருக்கிறாளே! வெகுநாட்கள் அவர் பணம் அனுப்புவதில்லை. நண்பர்கள் வழியாக வீடு, வாசலெல்லாம் விற்று அவரது காதலிக்காக செலவழிக்கிறார் என்று அறிந்து கொண்டேன். இறுதியாக சாலைப் பணியாளர்களில் ஒருவனானேன். ஆனாலும் படிப்பை விடவில்லை. அம்மாவின் நினைப்பு அடிக்கடி வரும். மரியா எப்போதாவது எனது நினைவுக் குளத்தில் நீச்சலடிப்பாள்.

ஊரில் அப்பா இறந்துபோன மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகுதான் எனக்குத் தகவலே வந்தது. அதற்காக நான் வருந்தவில்லை. ஒருநாள், அம்மாவிடமிருந்து பெரும்பணம் எனக்கு வந்தது. இவளுக்கு ஏது இவ்வளவு பணம் என்று நினைத்தேன். அம்மாவை அசிங்கப்படுத்தக்கூடாது என்று அந்த நினைவையே கத்தரித்துக் கொண்டேன். எனக்கு அம்மாவோ, அக்காவோ, மகளோ எல்லோரும் மரியாவாகத்தானே தெரிவார்கள்?

ஒருநாள் மரியா மாஸ்கோ வந்திருக்கிறாள் என்று கேள்விப்பட்டேன். அவள் வேறொருவனுக்கு வாழ்க்கைப் பட்டிருந்தாள். அவளைப் பார்க்கப்போனபோது பிரசவத்தில் அவள் இறந்து இரண்டு வாரங்கள் ஆகியிருந்தன. அவள் கணவன், "மரியா எப்படிப் பட்டவள்?" என்று

கேட்டார்.

"அவள் மாதிரி ஒரு பெண் இதுவரை பூமியில் பிறந்ததில்லை" என்று அழுத்திச் சொல்லிவிட்டு வந்தேன்.

எனக்கு இப்போது வயது 96. திருமணம் ஆகவில்லை. எப்போதாவது அந்த மரியாவின் முகம் வந்துபோகிறது. இப்போது எனக்கு மரியா இன்னமும் இளமையாகவே தோன்றுகிறாள்.

ஜென்னி - காரல்மார்க்ஸ்

"உலகத் தொழிலாளர்களே ஒன்றுபடுங்கள்; நீங்கள் இழக்கவேண்டியது இனி சங்கிலிகளைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை" என்கிற வரலாற்று வரிகளுக்கு வாழ்க்கை முழுவதும் வடிவம் தந்தவர் காரல்மார்க்ஸ். கம்யூனிஸ்டுகள் எப்போதாவது தோற்பார்கள்; கம்யூனிசம் ஒருபோதும் தோற்காது என்பதற்கு இன்றைக்கும் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குவது அவரது வாழ்க்கைதான். உதிரத்தைச் சுண்டவைக்கும் உச்சி வெயிலை உள்வாங்கிக் கொண்டு ஓர் ஆலமரம் தனது நிழலில் நிம்மதி காண நினைத்தவர்களுக்கு குளிரைக் கொட்டுவதுபோல அமைந்தது அந்த அமர ஞானியின் அற்புத வாழ்க்கை.

மனிதகுல மேம்பாட்டுக்காகத் தன்னையே இழந்த காரல்மார்க்ஸ் காலங்களைக் கடந்தும் வாழுகிற கற்பகத் தருவானார். புயலும், பூகம்பமும் அன்றாட வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளாகிவிட்ட அவரது வாழ்க்கையில் பாலைவனத்தின் நடுவே பசுஞ்சோலையாக வந்து அமைந்தவள்தான் ஜென்னி மார்க்ஸ்.

ஜென்னி, டிரியரின் என்ற ஊரிலே பிறந்தவள். அந்த வட்டாரத்திலேயே அவள்தான் அழகு தேவதை. வசதிமிக்க பிரபுக்களின் குடும்பத்துப் பெண்ணாகப் பிறந்தவள் ஜென்னி. ஏழைகளை ஏறெடுத்தும் பாராத பிரபுக்களின் வரிசையில் ஜென்னி முற்றிலும் வித்தியாசமானவராகத் திகழ்ந்தாள். தெருவில் எறியப்பட்ட கழிவுகளைப்போலக் கருதப்பட்ட பாமரர்களின் மீது ஜென்னிக்கு இருந்துவந்த பாசம் இயல்பானது; இயற்கையானது.

1843ஆம் ஆண்டு ஜூன் 19ஆம் தேதி இவர்களது திருமணம் நடைபெற்றது. ஒருவனுக்கு மனைவி அமைந்தால் மார்க்சுக்கு ஜென்னி அமைந்ததுபோல அமையவேண்டும் என்று வரலாறு வாழ்த்துகிறபடி ஜென்னி நடந்துகொண்டாள்.

அவர்கள் காதலித்த முதல்நாளன்று அவர்கள் எப்படி ஒருவரை ஒருவர் உள்ளன்போடு நேசித்தார்களோ அதைப் போலவே இறுதிக் காலம்வரை அவர்கள் இருவரும் அன்றில் பறவைகளைப்போல ஒன்றி வாழ்ந்தார்கள். அவர்களின் இருவரின் எல்லையற்ற காதலுக்கு வயதோ,

வறுமையோ ஒருபோதும் தடையாக இருந்ததில்லை.

1845ஆம் ஆண்டு காரல்மார்க்ஸ் பாரீஸ் நகரத்தை விட்டுத் துரத்தப்பட்டார். மார்க்ஸ் தனது குருவாகிய ஹெகல் என்கிற தத்துவஞானியின் புத்தகங்களால் பெரிதும் கவரப்பட்டவர். ஆனால், அவர் அவற்றை ஆழ்ந்து படித்தபோது ஹெகலின் தத்துவங்கள் கண்டிக்கப்பட வேண்டியவை என்கிற முடிவுக்கு வந்தார். மற்றவர்களைப்போல வளைத்தால் வளையமாகி விடுகிறவர் அல்ல காரல்மார்க்ஸ். ஆகவே, ஹெகலின் தத்துவங்களை எதிர்த்து ஒரு ஜெர்மன் பத்திரிக்கையில் கட்டுரைகளை எழுதினார். இந்த நாளிலேயே கருத்துக்கு எதிர் கருத்து என்றால் எவரும் ஏற்கமாட்டார்கள். ஆகவே அந்த நாளில் ஜெர்மானிய அரசியலை அவர் சாடியதைப் பிரெஞ்சு அரசாங்கமும் ஜெர்மானிய அரசாங்கமும் ஒருசேர எதிர்த்தன. வேறொரு மனைவியாக இருந்திருந்தால் நமக்கேன் வம்பு என்று மார்க்ஸ் தனக்குக் கணவராக இருந்தால்போதும் என்று தன்வழிக்கு மனைவி இழுத்திருப்பாள். ஆனால் ஜென்னி முற்றிலும் மாறுபட்ட மனைவி. ஆகவே அவள் இரண்டு அரசாங்கங்களின் எதிர்ப்பைத் தனிமனிதராகத் தனது கணவர் சம்பாதித்துக்கொண்டதைக் குறித்துக் கவலைப்படவில்லை. அதற்கு மாறாக அந்நாளின் அரசியல் அநியாயங்களைக் கண்டித்தே ஆகவேண்டும் என்று மார்க்சின் மனச்சாட்சியாக மலர்ந்தாள்.

ஆகவே திருமணமான மூன்றாவது ஆண்டில் மார்க்சும், ஜென்னியும் பெல்ஜியம் நாட்டின் பிரதான நகரமான பிரசல்ஸ் என்கிற இடத்திற்குத் துரத்தப்பட்டார்கள். இதைக் குறித்து ஜென்னி பேசுகையில், "எதிரிகளுக்கு எரிச்சல் வருகிறது என்றால், இலட்சியவாதிகளான நாம் சரியாக இருக்கிறோம் என்பதற்கான அடையாளம் அது" என்று எழுதினாள்.

பெல்ஜியத்தில் மார்க்சின் குடும்பம் நடுக்கடலில் மாலுமியில்லாத படகாகத் தத்தளித்தது. இருந்தும் காரல் மார்க்ஸ் ஜென்னியின் துணையோடு நிலைமையைக் கட்டுக்குள் கொண்டு வந்தார். "சுதந்திர வர்த்தகம்" "தத்துவஞானத்தின் தாழாத வறுமை" என்ற இரண்டு நூல்களை மார்க்ஸ் இங்கே எழுதினார். ஒரு செயலாளரின் உதவியில்லாமல் குறிப்புகளை எடுப்பது கையெழுத்துப் பிரதிகளைச் சேகரிப்பது, திருத்துவது, டைப் அடிப்பது எதுவுமே சாத்தியமில்லாமல் போயிற்று.

இந்த மாபெரும் மனிதனுக்கு ஒரு செயலாளரை வைத்துக்கொள்கிற

அளவுக்கு வசதி இல்லை. ஆகவே வீட்டு வேலைகளைக் கவனித்துக் கொண்டு, பெற்ற குழந்தைகளையும் பேணி வளர்த்துக் கொண்டு ஜென்னியே மார்க்சின் உதவியாளராகவும் ஆனாள். பெல்ஜியத்தில் காரல்மார்க்ஸ் ஜெர்மானிய அரசியல் விவகாரங்களைக் கண்டித்து கட்டுரை எழுதினார். குறிப்பாக காக்கிச் சட்டைக்குள் இருந்த ஆதிவாசிகளான காட்டு மிராண்டிகளைத் தோலுரித்துக் காட்டினார். சாதாரணத் தொழிலாளி ஒருவனின் குடும்பத்திலிருந்து காவல்துறைக்குப் போகிற ஒரு நபரை, அதே தொழிலாளி வர்க்கத்திற்கு எதிராக எது மாற்றிப்போடுகிறது என்று ஜென்னி ஆராய்ச்சியில் இறங்கினார்.

மார்க்சின் கட்டுரைகளால் காயம்பட்டுப்போன ஜெர்மானிய அரசு தனது கொடிய காரங்களைப் பெல்ஜியம் வரைக்கும் நீட்டியது. பெல்ஜிய அரசாங்கம் காரல்மார்க்சையும், அவரது குடும்பத்தாரையும் நாடு கடத்தியது. ஜென்னி மனம் தளரவில்லை. "இப்படியாவது பறவைகளைப்போல சரணாலயங்களை மாற்றிக் கொள்ள இயற்கை இடம் கொடுத்துள்ளது" என்று ஜென்னி நகைச்சுவை ததும்ப பேசினாள்.

மீண்டும் காரல்மார்க்ஸ் பிரான்ஸ் தேசத்திற்கு வரும் படியாக ஆயிற்று. இப்படி நாடு விட்டு நாடு போகிற சூழ்நிலை காரல்மார்க்சுக்கு அடிக்கடி ஏற்பட்டும் ஜென்னி இந்தத் துயரம் மிகுந்த பயணங்களை ஒரு ஓடக்காரனின் உல்லாசப் பயணங்கள் என்றே வருணித்துள்ளார். இதன்பிறகு, ஏறத்தாழ பத்து ஆண்டுகள் இங்கிலாந்து நாட்டில் லண்டனில் உள்ள அருங்காட்சியக நூல் நிலையமே மார்க்சின் இருப்பிடம் ஆயிற்று.

இங்கு அவர் மேற்கொண்ட ஆராய்ச்சியின் விளைவாக உலகம் வணங்குகிற "மூலதனம்" என்கிற மாபெரும் புத்தகம் எப்போதெல்லாம் மார்க்ஸ் நாடு கடத்தப் பட்டாரோ அப்போதெல்லாம் வறுமைவாய்ப்பட்டு வசந்தத்தை இழந்த அவரது குடும்பம் அவரை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அரிக்க ஆரம்பித்த நோய்களாலும் படாதபாடுபட்டது. ஈரல்நோய், ஆஸ்துமா, ரத்தக்கொதிப்பு ஆகிய நோய்களால் மார்க்ஸ் அவதிப்பட்டார். இந்தக் காலகட்டத்தில் மார்க்சின் ஒரே ஆறுதலாகத் திகழ்ந்தவர் ஜென்னிதான். "இந்த உலகம் என்னை கைவிட்டபோதும், போராட்டங்களின் மத்தியில் துயரம் என்னைத் தொடர்ந்தபோதும் வறுமையிலும் நோயிலும் நான் வாடியபோதும், ஜென்னியின் மடியில் தலைசாய்த்துக் கொள்ளுகிற ஒவ்வொரு நிமிடமும் நான் உலகத்தை மறந்துவிடுகிறேன்" என்றார் காரல்மார்க்ஸ்.

ஜென்னி, பிரடெரிக் ஏங்கெல்ஸ், ஹெலன் டெமுதே என்கிற பணிப்பெண் ஆகிய மூவரும் இல்லாவிட்டால் காரல்மார்க்ஸ் இல்லை. லண்டன் நகரத்திலேதான் வறுமையின் கோரம் தன்னை வாட்டுவதைக் காரல்மார்க்ஸ் உணர்ந்தார். "தீராத வறுமையாலும், நோயின் கொடுமையாலும் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக இரவுகளைக் கழிக்கிறேன்" என்றே மார்க்ஸ், பிரடெரிக் ஏங்கெல்சிற்கு எழுதினார்.

1851ல் மார்க்சுக்கு ஒரு மகள் பிறந்தாள். அவளுக்கு பிரான்சிஸ்கா என்று பெயரிட்டார்கள். ஆனால் செப்புக் காசுக்கு கூட வழியில்லாத நிலையில் அவரது குடும்பம் அல்லல்பட்டது. அன்றாட உணவுக்கே பெரும்பாடு படவேண்டியதாயிற்று. 1852ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 8-ஆம் தேதி மார்க்ஸ், ஏங்கெல்சுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் "என் மனைவி படுத்தபடுக்கையாக இருக்கிறாள். பணிப்பெண் ஹெலனுக்கு ஏதோ ஒருவிதமான நரம்புக் காய்ச்சல், மருந்துக்குப் பணம் இல்லாததால் டாக்டரை அழைக்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறேன்" என்று எழுதினார். தலைவலியையே பெரிதாக்கி வாழ்வின் அமைதியைப் பறித்துவிடுகிற மனைவிமார்களுக்கு மத்தியில் படுத்த படுக்கையில், கொதிக்கிற காய்ச்சலில் கிடந்த ஜென்னிமார்க்ஸ், தான் ஓய்வெடுப்பதற்காகவே படுத்துக் கிடப்பதாக மார்க்சை நம்பவைத்தார்; அதுமாத்திரம் அல்லாமல் பணம் இன்று வந்து விடும்; நாளை வந்துவிடும் என்று பட்டாளத்துக்காரர் மனைவிக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகளைச் சொல்லிவிட்டுப் போகிற மணியார்டர் காரனைப்போல தேறுதல் சொன்னார்.

காரல்மார்க்ஸ் தம்பதிகளுக்குச் சோதனை மேல் சோதனை தொடர்ந்தது. பல வாரங்களாக மரணத்துடன் போராடிய அவர்கள் செல்ல மகன் எட்கார், மார்க்சின் மடியிலே மரணித்தான். எதற்குமே கலங்காத தம்பதிகள் உள்ளம் உடைந்தார்கள். 'ஓ'வென்று அழுதார்கள். வசதி என்றால் என்னவென்றே அறியாமல் வாழ்ந்த மார்க்சிற்கு ஜென்னியின் அரவணைப்பு மாத்திரம் இல்லாதிருந்தால் அவர் எப்போதோ உலகத் தோட்டத்திலிருந்து உதிர்ந் திருப்பார். உலகத்தைப் புரட்டிப்போடுகிற தொழிலாள வர்க்கத்தின் நெம்புகோலைத் தேடி அலைந்த மார்க்சிற்கு வீட்டில் இது இல்லை, அது இல்லை என்று ஒருபோதும் ஜென்னி தெரிவித்தது கூட இல்லை.

"நதியை நெருங்குகிற நேரம் வந்துவிட்ட பிறகு காலிலே செருப்பு இல்லை என்று காய்கிற வெயிலுக்காக கவலைப் பட்டால் எப்படி?" என்று எழுதியிருக்கிறாள் ஜென்னி.

"என் கணவர் பயங்கரமான கால கட்டங்களிலேகூட எதிர்காலத்தைப் பற்றிய தனது நம்பிக்கையை ஒரு போதும் இழந்தது இல்லை. அவரது மகிழ்ச்சியான சமூகப் பண்பு ஒருபோதும் அவரைவிட்டு விலகியதும் இல்லை. என் குழந்தைகளை நான் கட்டி அணைத்துக்கொண்டு நிற்பதை ஒருமுறை அவர் பார்த்தால் போதும்; அவரது வாழ்க்கைத் துன்பங்கள் அவரிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொள்ளும்" என்றும் ஜென்னி எழுதியிருக்கிறாள்.

வாழ்நாள் முழுவதும் நாடு கடத்தப்படும் உத்தரவு எந்த நிமிடத்திலும் வரலாம் என்கிற நிலையில் வாழ்ந்ததால் அவர்கள் அபாயத்தையே நேசிக்கக் கற்றுக்கொண்டார்கள். ஒருநாள் நடு இரவில் போலீசார் வாரண்ட்டே இல்லாமல் மார்க்சை பிடித்துச் சென்றார்கள். பின்தொடர்ந்து வந்த ஜென்னியையும் பிடித்துச் சிறையில் அடைத்தார்கள். வேசித்தனத்தில் குற்றம் இழைத்த பெண்களை அடைத்து வைத்த கொட்டடியில்தான் ஜென்னிக்கு இடம் கிடைத்தது. இந்தச் சிறைவைப்பை தனக்கு நேர்ந்த அவமானமாக ஜென்னி கருதவில்லை. அதற்கு மாறாக, அந்த பெண்களின் அவலத்திற்கெல்லாம் பொருளாதார சீர்கேடே காரணம் என்று கண்டறிந்தாள்.

இரவும் பகலும் போலீசார் ஜென்னியைப் பல கேள்விகளைக் கேட்டுத் துளைத்தெடுத்தார்கள். எந்த பதிலும் ஜென்னியிடமிருந்து வெளிவராமல் போகவே அவளை விடுவித்தனர். பணிப்பெண்ணின் பராமரிப்பில் மாத்திரமே விடப்பட்ட தனது குழந்தைகளைத் திரும்ப கண்டபோது ஜென்னி கண்ணீரால் அவர்களை நீராட்டி னாள். "இப்படியாக எங்கள் வாழ்க்கை பாறைகளுக்கும், மணற்கரைகளுக்கும் நடுவில் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது" என்று வருணித்தாள் ஜென்னி.

செல்லமாக அவர்கள் வளர்த்து வந்த அருமைப்புதல்வி பிரான்சிஸ்கா ஓராண்டு குழந்தையாக இருந்தபோதே இறந்துபோனாள். அவளை அடக்கம் பண்ணுவதற்குச் சுவப்பெட்டி வாங்கவும் அவளிடம் பணம் இல்லை. இந்த நிலைமையை ஏற்கனவே உள்ளம் உடைந்து போன மார்க்சிடம் எப்படி தெரிவிப்பது என்று அவள் அலைமோதினாள். நிலைமையைத் தெரிந்த மார்க்ஸ், "நீ இதற்காக வருந்தவில்லையா?" என்று கேட்டபோது, "பிரான்சிஸ்கா பிறந்தபோது தொட்டில் வாங்க பணம் இருந்திருந்தால் அல்லவா, இன்று அவளுக்கு 'சுவப்பெட்டிக்கு பணம் இல்லை என்று வருந்தியிருப்பேன்' என்றாள்.

'மூலதனம்' எழுதிய மேதை மூன்று நாணயங்களைக்கூட சம்பாதிக்கிற எண்ணம் இல்லாதவனாக இருந்தான். இலட்சோப லட்சம்

தொழிலாளர்களின் வரவுக்கும், வாழ்க்கை வசந்தத்திற்குமாக உருகிய அந்த மெழுழு வர்த்தியோ இருட்டிலேயே நின்றது.

"என் மகள் இறந்தபோது அவளுக்குத் தொட்டில் மறுக்கப்பட்டது; அவள் உலகத்தைவிட்டு மறைந்த போதோ, புதைக்கப்படுகிற இடமும் வெகுநேரம் வரை அவளுக்கு மறுக்கப்பட்டது" என்று கூறினாள் ஜென்னி.

ஏறத்தாழ 38 ஆண்டுகள் இல்லறத்தில் வறுமையையே வாழ்க்கையாக்கிக் கொண்ட இந்தத் தம்பதிகள் தங்கள் வாழ்வின் இறுதிக்காலம் வரை உண்மைக்காகவும், உழைப்போருக்காகவுமே போராடினர். ஜென்னி என்ற ஏவாளின் பின் பிறந்த மனித குலத்தின் மகோன்னத மாதா 1881-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 2-ஆம் தேதி உலகத்தை விட்டுப் பிரிந்தாள்.

ஜென்னியை இழந்துவிட்டதற்காக காரல்மார்க்ஸ் வருந்தினாலும், அவள் வாழும்போது ஏற்றி வைத்த நம்பிக்கை விளக்குகள் வாழ்க்கை முழுவதும் அவருக்கு வழிகாட்டின. மனைவி ஒருவருக்கு அமைந்தால் அவள் ஜென்னி மார்க்சை போல அமையவேண்டும் என்று காரல்மார்க்சின் வரலாற்றை உணருகிறவர்கள் இப்போதும் கருதுகிறார்கள். மார்க்ஸ் தனக்குக் கணவன் மாத்திரமே என்று ஜென்னி கருதியிருந்தால் மார்க்ஸ் மலர்ச்சி அடைந்திருக்க இயலாது. முட்டையாக இருந்தபோதே பறவையை அடையாளம் கண்டு கொண்டவள் ஜென்னி. ஆகவேதான் அவள் வானமாக இன்னும் வாழ்ந்திருக்கிறாள்.

மேஜாதா - கலீல்கிப்ரான்

"அடிமை ஒருவன் தூங்குகிறான். அவனை அப்படியே தூங்கவிடுங்கள்; தூக்கத்திலாவது அவன் விடுதலையைக் கனவு காணட்டும் என்கிறீர்கள். நானோ உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்; அவனை உடனே எழுப்புங்கள்; சுதந்திரம் எப்படி பெறுவது என்று சொல்லித் தாருங்கள்' என்று சொன்னவர் உலகக் கவிஞன் கலீல் கிப்ரான்.

"உங்கள் குழந்தைகள் உங்கள் குழந்தைகள் அல்ல. அவர்கள் உங்களிடமிருந்து வரவில்லை. அவர்கள் உங்கள் வழியாக வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு உங்கள் அன்பைக் கொடுங்கள்; உங்கள் எண்ணத்தை அவர்கள் மீது சுமத்தாதீர்கள். காரணம் அவர்கள் தங்கள் எண்ணத்தோடு இந்த உலகத்துக்கு வருகிறார்கள். உங்கள் குழந்தைகள் உங்கள் குழந்தைகள் அல்ல; அவர்கள் வாழ்க்கை தனக்காக ஏங்கிய தவிப்பின் வெளிப்பாடுகள்' என்கிற வரிகளால் உலக மக்களின் உள்ளங்களில் ஆலயமாகிப் போனான் கலீல் கிப்ரான்.

கிப்ரான் என்கிற மனிதனின் உருவாக்கத்தில் பெரும்பங்கு கொண்டவர் அவரது தாயாரான சாமிலா என்பவள். பிரேசில் நாட்டில் சாமிலா தனது கணவனைப் பறிகொடுத்தாள். பாதிரியாரான தனது தந்தையின் இல்லத்திற்கு வந்தாள் சாமிலா. இங்குதான் கிப்ரானின் தந்தை சாமிலாவைத் திருமணம் பண்ணிக்கொண்டார். 1883-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 6-ஆம் தேதி அவர்களுக்கு கிப்ரான் பிறந்தார். இந்தநாள் பூமி முழுவதும் வெண்பனிச் சிறகுகளால் தன்னை மூடிக்கொண்ட அற்புத நாளாயிற்று. தாயாரிடமிருந்து கிப்ரான் அரபு, பிரெஞ்சு மொழிகளைக் கற்றுக்கொண்டார். வேறொரு ஆசிரியர் வாயிலாக ஆங்கிலமொழிப் பயிற்சியும் கிப்ரானுக்கு கிடைத்தது. இசைப்பயிற்சியிலும் கிப்ரான் அளவு கடந்த ஆர்வம் காட்டினார். கிப்ரானின் தந்தை வசதி படைத்தவர். அவர் வரிப்பணத்தை வசூலித்து அரசாங்கத்திற்கு தருகிறவர். கால்நடை வணிகத்திலும் பெரும் செல்வாக்கோடு அவர் திகழ்ந்தார்.

கிப்ரானின் தந்தை லெபனானில் தங்கியிருக்க, அவரது குடும்பம் மாத்திரம் அமெரிக்காவில் குடியேறியது. என்றாலும் தமது 14-ஆவது வயதில் கிப்ரான் மீண்டும் லெபனான் நாட்டுக்கே திரும்பினார். ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு கிரீஸ், இத்தாலி, ஸ்பெயின் போன்ற நாடுகளில்

அவர் பயணித்தார். பாரீஸ் நகரத்தில் ஓவியக்கலை பயின்றார். அந்த காலகட்டத்தில் அவரது அம்மாவும் அண்ணனும் இறந்தனர். அம்மாவின் இழப்பு கிப்ரானுக்கு ஈடுசெய்ய முடியாத ஒன்றாயிற்று.

ஒருமுறை கிப்ரானின் அம்மா அவரைப் பார்த்து. "நீ மாத்திரம் என் வயிற்றில் பிறக்காது இருந்தால் கண்டிப்பாக தேவதூதனாகவே ஆகியிருப்பாய்" என்றாள்.

இதற்கு கிப்ரான், "பிறக்கும் முன்னரே உங்களை நான் தேர்ந்தெடுத்தேன்... ஏன், நான் அப்போதே தேவதூதன்தானே" என்றார்.

"உனக்கு இறக்கைகள் இல்லையே!" என்றாள் அம்மா.

"ஏன் இல்லை?" என்று கேட்டுக்கொண்டே கிப்ரான் அம்மாவின் தோள்களில் தனது கைகளை இறக்கைகளைப்போல அமைத்துக் காட்டினார்.

"இந்த இறக்கைகள் தான் ஒடிந்துவிட்டனவே" என்று அம்மா சொன்னாள். இது அவளுடைய மரணத்தைக் குறித்து அவளாகவே சொன்னது.

இதையே "முறிந்த சிறகுகள்" என்று தனது புத்தகம் ஒன்றிற்கு கிப்ரான் தலைப்பாக்கினார்.

கிப்ரானின் வாழ்வில் பல பெண்கள் உண்டு. மிகேலின், மேரி ஆஸ்கல், பார்பராயங் மேரியானா, மேஜாதா, சால்மாகராமி இப்படி எத்தனையோ பெண்கள்.

கிப்ரானின் வாழ்க்கையில் இறுதி ஏழு ஆண்டுகளில் பார்பராயங் என்கிற பெண்மான் அவரின் மாணவியாக இருந்திருக்கிறாள். 'லெபனானின் மனிதன்' என்கிற புத்தகத்தில் அவள் வெகுவாகப் பாராட்டப்பட்டிருக்கிறாள்.

'கிப்ரான் கவிதைகளைப் படைக்காமலும், ஓவியங்களை வரையாமலும் இருந்திருந்தால், இன்னமும் அதிக நாட்கள் வாழ்ந்திருப்பார்' என்று எழுதினாள் பார்பராயங்.

அச்சகத்தார் கேட்டுக்கொண்டதற்காக கவிதைகளை அவசரம் அவசரமாக எழுதிச் சேர்த்தவர் அல்ல கிப்ரான். அவர் தமது கவிதைகளிலும் ஓவியங்களிலும் தமது உயிரையே ஊற்றியிருந்தார். ஆகவே சின்ன வயதிலேயே ஞானியாகி, உலகத் தோட்டத்திலிருந்து உதிர்ந்து போனார்.

'தீர்க்கதரிசி' என்கிற கிப்ரானின் மகத்தான படைப்பை 1922-ஆம் ஆண்டில் படித்து உணர்ச்சி மேலிட்டு அழுதார் பார்பராயங். தேர்ந்த சொற்களால் கிப்ரானைப் பாராட்டி ஒரு கடிதம் எழுதினார். அந்தக் கடிதம் கிடைத்ததும் தனது ஓவியங்களை வந்து பார்க்குமாறு கிப்ரான் அவளுக்குக் கடிதம் எழுதினார். கவிதைகளைப் பற்றியும் பேசவேண்டும் என்று அந்தக் கடிதம் முடிந்திருந்தது.

பார்பராயங் கிப்ரானை சந்திக்கச் சென்றபோது, பல நாள் பழகிய ஒரு நண்பரை சந்திப்பதைப்போல கிப்ரான் அவளை வரவேற்றார். பார்பரா கிப்ரானைவிட உயரமானவள். அழகி என்றால் அழுத்தமான அழகி. ஆங்கிலமொழி ஆசிரியை. அவளே ஒரு புத்தகக் கடையை நடத்தி வந்தாள்.

கிப்ரானுடன் ஏழு ஆண்டுக்காலம் நெருக்கமாகப் பழகியவள் பார்பரா. ஆனால் இருவரும் சேர்ந்து வாழ்ந்ததற்கான ஆதார அடையாளங்கள் இல்லை. ஒருமுறை பார்பரா கிப்ரானைச் சந்திக்கச் சென்றபோது, அவர் கவிதையைப் பிரவித்துக்கொண்டிருந்தார். ஒன்றிரண்டு வரிகள் எழுதுவது; எழுதியதும் தன் அறையில் எழுந்து காலாற நடப்பது என்கிற வழக்கத்தின்படியே கிப்ரான் நடந்தார். அப்போதுதான் பார்பரா கேட்டுக்கொண்டதற்கு இணங்க, கிப்ரான் சொல்லச் சொல்ல பார்பரா கிப்ரானின் கவிதைகளை எழுதினாள். கிப்ரான் சொல்லச் சொல்ல அவரது கவிதைகளை எழுதிக் கொடுப்பதைத்தான் வாழ்நாளில் பெரும் பேறு என்று பார்பரா குறிப்பிட்டிருக்கிறாள்.

"நீயும், நானும் கவிஞர்கள்; நாம் இருவருமே நண்பர்கள்; உன்னிடம் நான் எதையும் எதிர்பார்க்காதது போலவே என்னிடமும் நீ எதையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. இருவருமே வாழ்க்கையைப் பகிர்ந்து கொள்ளுகிறோம்" என்று கிப்ரான் பார்பராவைப் பாராட்டியிருக்கிறார்.

ஒருநாள் அந்திமாலை நேரத்தில் பார்பரா கிப்ரானிடம் வந்தாள். வந்ததும் ஒரு புதிர் போட்டார் கிப்ரான். "பார்பரா, உனக்குத் தெரிந்த சொற்கள் எல்லாவற்றையும் நீ இப்போது மறந்துவிடவேண்டும். ஏழே ஏழு சொற்களை மாத்திரமே நீ நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டுமென்றால், அவை என்னென்ன சொற்களாக இருக்கும்?" என்று கேட்டார்.

பார்பரா ஒரு நிமிடம்கூட தாமதிக்காமல் உடனே, "கடவுள், வாழ்க்கை, காதல், அழகு, பூமி.." என்று அடுக்கினாள். ஏழு சொற்களில் ஐந்து சொற்கள்தான் வந்தன; இரண்டு வரவில்லை.

உடனே கிப்ரான் சொன்னார், "நீயும், நானும். நாம் இருவரும் இல்லாவிட்டால் மற்ற சொற்கள் அர்த்தமற்றவை; உயிரற்றவை" என்றார்.

ஒருமுறை கிப்ரானைப் பார்க்க சில பெண்கள் வந்தார்கள். அவர்களிலே ஒருத்தி துணிச்சலாக, "கிப்ரான், நீங்கள் ஏன் திருமணமே செய்துகொள்ளவில்லை?" என்று கேட்டாள்.

அதற்கு கிப்ரான், "கவிதையிலும் ஓவியத்திலும், சுற்றிலும் நடப்பதைப் பற்றிய சொரணையே இல்லாமல், நாள் முழுவதும் விழுந்து கிடக்கிற என் மாதிரிப்பட்டவனோடு ஒரு மனைவி தொடர்ந்து இருப்பது முடியாத ஒன்று. பெண்ணாக நீ இருந்தும், பெண்ணின் உள்ளத்தை அறிந்துகொள்ளவில்லையே" என்றார்.

வேறொரு பெண், "நீங்கள் ஒருபோதும் காதலித்ததே இல்லையா?" என்று கேட்டாள்.

"கவிஞர்கள், ஓவியர்கள், இசைஞர்கள் இவர்கள்தாம் எப்போதும் காதல்வயப்பட்டவர்கள். இவர்கள் வாழ்கையைக் காதலிக்கிறவர்கள்; காதலை வாழ்க்கை யாக்கிக்கொள்ளுகிறவர்கள்" என்றார் கிப்ரான்.

கிப்ரான் மறைந்த பிறகு பார்பரா, "கிப்ராளை எனது கணவன் என்று சொல்லவில்லை. அப்படிச் சொல்லாமல் ஒரு மனைவிக்குரிய அத்தனை பணிவிடைகளையும் அந்த மகத்தான மனிதனுக்குச் செய்தவள் நான்.

வாழ்க்கையின் சோதனைகள் நிறைந்த காலகட்டத்தில் நான் அவரோடு இருந்தேன். தனக்குப் பெண் துணை இல்லையே என்கிற கவலை என்னால் அல்லவா அவருக்குத் தீர்ந்தது " என்று எழுதியிருக்கிறாள்.

பார்பராவைப் போலவே கிப்ரானின் வாழ்வில் குறிப்பிடத்தக்க வேறொரு பெண்மணி மேஜாதா. இவள் லெபனான் நாட்டுப்பெண். இவளை கிப்ரான் ஒருபோதும் நேரில் கண்டதில்லை. இவளின் குடும்பமோ நீலநதி இன்றைக்கும் சலசலத்துக் கொண்டே நடக்கிற எகிப்தில் இருந்தது. மேஜாதாவின் தந்தை ஒரு இலக்கிய பத்திரிகையை நடத்திவந்தார். இந்த பத்திரிகையில் மேஜாதா கதை, கவிதை, கட்டுரைகளை எழுதிவந்தாள். பிரெஞ்சு, அரபு பத்திரிகைகளிலும் அவளது படைப்புகள் வெளியாயின. அவளது இல்லம் முழுவதும் கவிஞர்களாலும் கலைஞர்களாலும் நிறைந்து வழிந்தது.

அந்த நாளில் வெளிவந்த கிப்ரானின் எழுத்துக்களைப் படித்து கிளர்ச்சி பெற்றாள் மேஜாதா. அவள் தன்னைத்தானே கடிதத்தில் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு கிப்ரானுக்குக் கடிதம் எழுதினாள். அந்தக்

கடிதங்களில் கிப்ரானின் எழுத்துகள் அந்நாளைய எகிப்திய சமுதாயத் தின் இறுக்கமான பிரமிடுகளை எப்படி இடப்பெயர்ச்சி செய்தன என்று எழுதினாள். அந்தக் கடிதத்திற்கு, கவிதையைப் பிரசவிக்கிற வேகத்தோடு கிப்ரான் பதில் எழுதினார்.

அதில் பெண்களின் கால்களைச் சுற்றிக்கிடக்கும் சங்கிலிகளை அறுத்தெறிவதில் அவளது கரங்கள் காய்ந்து கிடப்பதைப் பாராட்டி எழுதியிருந்தார். 'முறிந்த சிறகுகள்' என்கிற தனது புத்தகத்தை முதல் பக்கத்தில்... 'அன்புள்ள மேஜாதாவிற்கு' என்று எழுதி அனுப்பினார். எழுத்துகளைப் பார்த்து கிளர்ச்சி கொண்ட மேஜாதாவிற்கு கிப்ரானின் கையெழுத்தைப் பார்த்ததும் உலகமே ஒரு நாவல் பழம்போல சின்னதாகிவிட்டது.

'முறிந்த சிறகுகள்' என்கிற தலைப்பு எப்படித் தனது தாயாரிடமிருந்து தனக்குக் கிடைத்தது என்பதையும் அவர் அதிலே விளக்கியிருந்தார்.

மேஜாதா வித்தியாசமான பெண்மணி. 'முறிந்த சிறகு'களை முழுவதுமாக அவள் படித்தாள். ஆனால் படித்து முடித்ததும் அந்தக் கதையில் வருகிற ஒரு சம்பவத்தைக் கண்டித்து, முரண்பட்டு கிப்ரானுக்கு அவள் கடிதம் எழுதினாள்.

அந்த நூலில் ஒரு பெண், அதிலும் திருமணமானவள்.. தனது முன்னாள் காதலனைத் தேடிப்போவதாக கிப்ரான் எழுதியிருந்தார். ஆகவே, 'இது கணவனுக்குச் செய்கிற துரோகம்: சமுதாயத்திற்கு ஒரு பெண் ஏற்படுத்துகிற அவமானம்?' என்று மேஜாதா எழுதினாள். ஆனால் கிப்ரான்மீது அவள் கொண்ட காதல் வளரவே செய்தது.

அந்தநாளில் ஒரு மாபெரும் கவிஞரைப் பாராட்டுவதற் கான ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றன. கிப்ரானும் அழைக்கப் பட்டவர்களில் ஒருவர். ஆனால் அவருக்கோ அப்போது உடல்நலம் இல்லாத நேரம். ஆகவே அவரால் எகிப்திற்கு வர இயலவில்லை. அதற்குப் பதிலாக 'பால்டாக் கவிஞன்' என்கிற தலைப்பில் கலீல் கிப்ரான் ஒரு கவிதை மடல் அனுப்பியிருந்தார்.

அதுநாள் வரை மேடையில் பேசியே பழக்கம் இல்லாத கிப்ரானின் அந்த அமுத காவியத்தைப் படித்து ஆயிரக்கணக்கான கவிதாநேசர்களின் வாழ்த்துகளைப் பெற்றார். அதுமுதல் மேஜாதாவின் உள்ளம் அவளிடத் தில் இல்லை. அது அப்போதே கிப்ரானிடம் சென்று சேர்ந்துவிட்டது.

'ஊர்வந்து சேர்ந்தேன்; உளம் வந்து சேரக் காணேன்' என்பது போல மேஜாதாவின் நிலைமை ஆனது. அவள் தொடர்ந்து கிப்ரானுக்குக்

கடிதங்கள் எழுதினாள்; நீலநதி நீரைத் தொட்டுத் தொட்டு அவள் எழுதிய கடிதங்களின் குவியல்கள் பிரமிடுகளைக் குள்ளமாய்க் குறுக்கின.

அவள் எழுதிய எல்லாமே காதல் கடிதங்கள் அல்ல; சில கடிதங்களில் அவரது எழுத்துக்களைப் பாராட்டவும் செய்திருந்தாள். சில நேரங்களில் அவரது கருத்துக்களின் மீது அவள் குற்றம்குறை கண்டு எழுதியதும் உண்டு. என்னென்ன அவர் எழுதாமல் விட்டிருக்கிறார்; இனி என்னென்னவெல்லாம் எழுதவேண்டும் என்றும்கூட அவள் பட்டியல் போட்டுக் காட்டினாள்.

ஒரு கடிதத்தில் கிப்ரான் தனது கனவுலகக் காதலியான மேஜாதாவை அமெரிக்கா வரும்படி எழுதினார். தான் ஒரு பெண்ணாகப் பிறந்துவிட்டதால் சமுதாயத்தின் கட்டுப்பாடுகளை ஒரேநாளில் உடைத்துவிட்டு அங்கு சென்று அவரைச் சந்திப்பது சாத்தியம் இல்லை என்று மேஜாதா அவருக்கு பதில் எழுதினாள்.

அதற்கு பதிலாக எகிப்திற்கு வருமாறு கிப்ரானுக்கு மேஜாதா எழுதினாள். தனது பொருளாதார நிலை அந்தப் பயணத்திற்குப் பொருந்தி வரவில்லை என்று கிப்ரான் எழுதினார்.

மரணம் தன்னைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நெருங்கி வருகிறது என்றும், மரணத்திற்கு ஏன் இந்தச் சிலுவை சுமப்பு. நானே அதை நெருங்கிவிடப் போகிறேன் என்றும்கூட தன் வாழ்க்கையின் முடிவைக் குறித்து கிப்ரான் எழுதினார்.

மத்திய ஆசிய நாடுகளுக்கு வரவேண்டும் என்கிற ஆவல் எவ்வளவோ இருந்தபோதிலும், "என்னை நானே சிறையிட்டுக் கொண்டேன்; என்னைத் தேடுகிறவர்களும், என்னிடமிருந்து பெற நினைக்கிறவர்களும் அதிகமாகிக் கொண்டே வருகிறார்கள்" என்றும் கிப்ரான் எழுதினார்.

ஒரு கடிதத்தில்..

"நான் என்ன செய்கிறேன் என்பது எனக்கே விளங்கவில்லை; ஆனால், உங்களைக் காதலிக்கிறேன் என்பது மாத்திரம் எனக்குப் புரிகிறது. இந்தக் காதல் வாயிலாக எவ்வளவோ எதிர்பார்க்கிறேன்; ஆனால் எல்லாமே நிறைவேறிவிடும் என்கிற நம்பிக்கை எனக்கு இல்லை; உங்களிடம் இந்த அளவிற்கு உரிமை கொண்டாடுதற்கான முழுப்பொறுப்பை நானே ஏற்கிறேன்.

சரியோ, தவறோ உங்களையே என் உள்ளம் நாடுகிறது. இந்த

நாட்களில் உங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்பதை நான் விரும்புகிறேன்" என்று மேஜாதா கிப்ரானுக்கு எழுதினாள்.

"நான் ஒவ்வொரு முறையும் மரணமடைந்துவிட வேண்டும் என்று நினைக்கிறபோதெல்லாம், எதை எதையோ நினைத்து மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்; இறப்பதில் இனம் காணமுடியாத ஒரு ஆறுதல் இருக்கிறது" என்று கிப்ரான் எழுதினார்கள்.

மலையின் மேல் உள்ள மார்சார்கிய மடாலயத்தைச் சுற்றிலும் பசுமையான புல்வெளிகள், நடக்க முடியாமல் நடைபயிலும் கால் நடைகள், வண்ண வண்ணத்துப் பூச்சிகள், நதிகளின் சலங்கைக் கூச்சல்கள்... இந்த இடத்தில் கிப்ரான் ஓய்வெடுக்க விரும்பினார்.

மரணத்திற்குப் பிறகு அவர் இங்கேதான் புதைக்கப் பட்டார். மரணம் ஒன்றுதான் மனிதன் பெறுகிற மகத்தான ஓய்வு!

எத்தனையோ காதலிகள்.. ஆனாலும் நேரில் பாராமலே கிப்ரானைக் காதலித்த மேஜாதா மின்மினி அல்ல; வானத்தின் சிவப்பு நட்சத்திரம். அவள் உலகத்தின் எட்டாவது எட்டமுடியாத அதிசயம்!

சாட்டிலண்ட் - வால்டேர்

அவன் பிறந்தபோது, "இந்தக் குழந்தை ஒரு மணி நேரத்திற்கு மேல் உயிரோடு இருக்காது" என்றாள் குழந்தையாக இருந்த அவனைத் தன் கரங்களில் ஏந்திய செவிலி. ஆனால், அந்த மகத்தான மனிதன் எண்பதேழு வயதுவரை வாழ்ந்தான்.

மரணம் தன்னை துரத்திக்கொண்டு வருகிறது என்பதை உணர்ந்ததும், எந்த பாரீஸ் நகரத்தில் இருந்து அவன் வெளியேற்றப்பட்டானோ, அதே பாரீஸ் நகரத்திற்கு விரைந்து வந்தான். அவனது உடலிலிருந்து உயிர் விடைபெற்றுச் செல்லுவதற்கு முன்பாக, ஒரே ஒருமுறை பாரீஸைப் பார்த்து விடவேண்டும் என்கிற எண்ணமே தள்ளாத அந்த வயதில் அவனை உந்தித் தள்ளியது. கடினமான பயணத்தை அந்த இறுதி நாட்களில் மேற்கொள்ள வேண்டாம் என்று அவனது மருத்துவர்கள் தடுத்துப் பார்த்தார்கள்.

"நான் ஒரு தவறு செய்யவேண்டும் என்று முடிவெடுத்து விட்டால் உலகத்தில் எதுவுமே என்னைத் தடுத்துவிட முடியாது" என்று அவன் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னான். அவனைச் சுமந்து கொண்டு வந்த அந்த அழகிய குதிரை வண்டி பாரீஸ் நகரத்திற்குள் நுழைந்தது. தனது இளம் பருவத்து நண்பனான தே அர்ஜண்டால் என்பவனது இல்லத்திற்கு அவன் விரைந்து வந்தான்.

"மரணத்தை ஒத்திவைத்து விட்டு, மகத்தான நண்பனே, உன்னைக் கண்களில் அள்ளிக் கொள்வதற்காக விரைந்து வந்தேன்" என்று அவன் சொன்னான். அவன் பாரிசிற்குள் வந்த செய்தி வால் முளைத்த வதந்தியைவிட வேகமாகப் பரவியது.

மறுநாள் 300 பார்வையாளர்கள் அவனைப் பார்க்கவந்தார்கள். ஒரு அரசனைப்போல அவன் வரவேற்கப்பட்டான். அப்போது அந்நாட்டில் சுற்றுப் பயணம் மேற்கொண்டிருந்த பெஞ்சமின் பிராங்க்ளின் தமது பேரனோடு அவனைப் பார்க்க வந்தார். மாபெரும் சிந்தனையாளரான பெஞ்சமின் பிராங்க்ளின், தமது பேரனை அவனுக்கு அருகில் நிற்கவைத்து, அவனது வலது கரத்தை எடுத்து தனது பேரனின் தலையில் சிறிது நேரம் வைத்திருக்குமாறு அவனை மன்றாடினார்.

அவனைப் பார்க்க வந்தவர்களின் பட்டியலைப் பார்த்து அப்போது பிரான்ஸ் நாட்டை ஆண்டு வந்த 16-வது லூயி மன்னனுக்கே பொறாமை வந்தது. அவனோ கிறிஸ்துவன். அதிலும் கத்தோலிக்கன். அவனுடைய இறுதி நேரத்தை உணர்ந்த ஒரு பாதிரியார் மரணத்திற்காக அவனை ஆயத்தப்படுத்த அவன் அருகிலே வந்தார்.

அவன் அவரைப் பார்த்து, "நீர் எங்கிருந்து வருகிறீர்?" என்று கேட்டான். அவர், "கடவுளிடமிருந்துதான்; வேறு எங்கிருந்து?" என்று எதிர்கேள்வி கேட்டார்.

உடனே அவன், "அப்படி என்றால் அதற்கான ஆதாரங்களை உடனே காட்டும்" என்றான்.

பாதிரி வாய்க்குள் வந்து விழுந்த பூச்சியை எதிர்பாராமல் தப்ப விட்டுவிட்ட சுவர் பல்லியைப்போல சோர்ந்து திரும்பினார்.

பிறகு அவனே கௌத்தியர் என்கிற பாதிரியாருக்கு ஆள் அனுப்பினான். அவன் பாவ மன்னிப்பு கோரப்போனான். அப்போது பாதிரியார், "நீ கிறிஸ்துவ மதத்தில் முழு நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறேன் என்று எழுதித் தந்தால்தான் உனக்குப் பாவ மன்னிப்பு வழங்குவேன்" என்று குறிப்பிட்டார்.

அதற்கு அவன், "நீ தேடி வந்த ஆள் நான் அல்ல" என்று மறு மொழி சொன்னான்.

அவன் தனது செயலாளரை அழைத்தான். "கடவுளைப் போற்றிக்கொண்டே நான் என் கண்களை மூடுகின்றேன்; என் நண்பர்களை நான் நேசிக்கின்றேன்; என் எதிரிகளை நான் வெறுக்கவில்லை; மூட நம்பிக்கைகளை முற்றாக எதிர்க்கிறேன்" என்று எழுதிக் கையொப்பமிட்டான்.

அவனது குதிரை வண்டி பாரீஸ் நகரத்தின் மையப் பகுதிக்கு விரைந்தது. அவன் சென்ற குதிரை வண்டிக்குள் நிற்பதற்கு இடம் கிடைத்தால் போதும் என்று பலர் முண்டியடித்துக்கொண்டு முன்னேறிச் சென்றார்கள். அந்த வண்டியில் இருந்த பல நினைவுப் பரிசுகள் கூட்ட நெரிசலில் சிதைந்து அழிந்தன. ரஷ்யப் பேரரசி காத்தரின் அவனுக்குத் தந்த பரிசுப் பொருளுக்கும் அதே பரிதாபகரமான நிலைதான் ஏற்பட்டது.

மீண்டும் அவன் பாவமன்னிப்பு கோரப்போனான். ஒரு பாதிரியாரிடம் தனது பாவங்களைத் தன்னிடம் அறிக்கையிட வேண்டும் என்று

வற்புறுத்தினான். எங்குமே நடந்திராத இந்தச் சம்பவத்தைப் பார்த்து பாதிரியார் பதைபதைத்தார். அவனோ பைபிளிலிருந்து ஒரு வாசகத்தை சுட்டிக்காட்டி, "ஒருவரது பாவங்களை மற்றவர்களிடம் அறிக்கையிட வேண்டும். ஆகவே எனது பாவங்களை நான் உம்மிடம் அறிக்கையிட்டால் நீர் உமது பாவங்களை என்னிடம் அறிக்கையிடுவதுதான் நியாயமானது" என்று அவரிடம் சொன்னான்.

நிரந்தரமாக அவனை வெற்றி கொள்ள முடியாத மரணம், தற்காலிகமாக 1778-ஆம் ஆண்டு மே 30-ந் தேதி அவனைத் தழுவினது. பாரீசில் கிறிஸ்துவ முறைப்படியான அடக்கம் அவனுக்கு மறுக்கப்பட்டது. அவன் உயிரோடு இருப்பதாகவே நம்ப வைத்து அவனது நண்பர்கள் அவனது உயிரற்ற உடலை வேறு ஒரு இடத்திற்குக் கொண்டு போனார்கள். அங்கே நடைமுறைகள் தெரிந்த அதிக மோசமில்லாத ஒரு பாதிரியார் இருந்தார். 'சாதாரண சட்டதிட்டங்கள் மேதைகளுக்குப் பொருந்துவதில்லை' என்பதை உணர்ந்த அந்தப் பாதிரியார், அவனது சடலத்தைக் கிறிஸ்துவ முறைப்படி புனித பூமி என்று கருதப்பட்ட ஆலய வளாகத்திற்குள் அடக்கம் செய்யச் சொன்னார்.

மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு புரட்சியின் முடிவாக அமைந்திருந்த தேசிய நாடாளுமன்றம், அவனது எலும்புகளைத் தலைநகரமான பாரீசிக்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று 16-ஆவது லூயி மன்னனை வற்புறுத்தியது. அந்த மகத்தான மனிதனின் எலும்புகள் பாரீஸ் நகரத்திற்குள் கொண்டு வரப்பட்டபோது, அந்த எலும்புகளுக்கு ஏழு லட்சம் மக்கள் அஞ்சலி செலுத்தினார்கள். கௌதம புத்தரின் பல்லுக்கும், நபிகள் நாயகத்தின் தலைமுடிக்கும், உலகம் கொடுத்த அதே மரியாதையை அந்த வரலாற்று மனிதனின் எலும்புகளுக்குக் கொடுத்தது.

அவன்தான் வால்டேர்!

வால்டேர் வாழ்ந்த காலத்தில் அவனைவிட சிறந்த மேதை அதுவரை உலகத்தில் பிறக்கவில்லை என்ற கருத்து இருந்தது.

அறிஞர் ரூசோ எடுத்துச் சொன்ன பலவற்றை வால்டேர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. என்றாலும், "நீ சொல்லுவதில் ஒன்றைக் கூட நான் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை; என்றாலும் அவ்வாறு சொல்லுவதற்கான உனது உரிமைக்காக எனது மரண பரியந்தம் நான் போராடுவேன்" என்று வால்டேர் குறிப்பிட்டார்.

'சோம்பேறிகளாக இருக்கிறவர்களைத் தவிர எல்லோரும் நல்லவரே.

வயது ஆக ஆக எப்போதும் வேலை செய்துகொண்டிருக்க வேண்டும் என்றே நான் விரும்பு கின்றேன். ஓய்வில்லாமல் உழைப்பது ஒன்றுதான் சந்தோஷங்களிலேயே மகத்தான சந்தோஷம்' என்று எப்போதும் வால்டேர் பேசி வந்தார். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு எப்படிப்பட்டது என்று கேட்டால் வால்டேர் எப்படி வாழ்ந்தாரோ அதுதான் அந்த நூற்றாண்டு என்று வரலாறு அவரை வணங்கியது.

'எழுத்தைத் தொழிலாகக் கொண்டு வாழப்போகிறேன்' என்று வால்டேர் இளம் பருவத்தில் தமது வாழ்க்கையைத் தொடங்கியதால், அவர் உருப்படமாட்டார் என்று அவரது தந்தையார் நினைத்தார். அதே தந்தையார் அவரது நாடகம் ஒன்றைப் பார்க்க நேர்ந்தபோது ஆச்சரியத்தால் அழுதார். அவர் அரசாங்கத்திற்கு எதிராகவும், மத குருமார்களுக்கு எதிராகவும் எழுதியதால் பலமுறை சிறைபிடிக்கப்பட்டார். பாஸ்டில் சிறை அவர் அடிக்கடி அடைக்கப்படுகிற இடமாகிப் போனது. வெளியில் அவரை வெறுத்த அரசனும், மதகுருமார்களுமே மனதிற்குள் இந்த மாபெரும் எழுத்தாளனை நேசித்தார்கள்.

வால்டேர் இங்கிலாந்திற்குப் போனபோது ஆங்கிலேய மொழியை ஆறு மாதங்களின் படித்தார். ஆங்கிலேயர் களைப் பாராட்டி புத்தகம் ஒன்றை எழுதினார். நாடு கடத்தப்பட்ட வால்டேர் மீண்டும் பாரீசிற்குத் திரும்பலாம் என்று பிரெஞ்சு அரசாங்கம் உத்தரவு கொடுத்தது. வால்டேரின் உத்தரவு இல்லாமல், ஆங்கிலேயர்களைப் பாராட்டி அவர் எழுதிய புத்தகத்தை ஒரு பிரசுரகர்த்தா பணம் பண்ணுகிற ஒரே நோக்கத்தில் வெளியிட்டுவிட்டார்.

பிரான்ஸ் நாட்டுக்குள் ஆங்கிலேயர்களைப் பாராட்டிய புத்தகம் விற்பனையாகத் தொடங்கியது. பிரெஞ்சு நாடாளுமன்றம் இந்தப் புத்தகத்தால் கோபத்தின் கொதி நிலைக்குப் போனது. வால்டேரின் இந்தப் புத்தகத்தை பகிரங்கமாக நெருப்பிலிட்டு எரிக்க வேண்டுமென்று நாடாளுமன்றம் உத்தரவிட்டது.

பாரீஸ் நகரத்தில் சாட்டிலண்ட் என்கிற அழகிய பெண் ஒருத்தி வால்டேரின் எழுத்துக்களால் கவரப்பட்டாள். அப்போது வால்டேருக்கு வயது 40. அவளுக்கோ வயது 28. அவள் ஊசியிலைக் காடுகளில் பரந்து திரிகிற பட்டாம் பூச்சிகளைப்போல மிருதுவானவள். குட்டைப் பாவடையில் அவள் எடுப்பான தோற்றம், கோள்களையே குனிந்து பார்க்க வைக்கும். நயாகரா நீர்வீழ்ச்சியை அவள் பார்த்தால் அவள் சிரிப்பிற்கு ஈடு கொடுக்க முடியாமல் அது தரையில் இறங்க மறுத்து,

அப்படியே நிற்கும். ஆயிரம் மான்கள் ஒரே வலைக்குள் சிக்கிக்கொண்டதைப் போல ஒவ்வொரு நாட்டு அழகியின் ஒவ்வொரு சிறப்பும் அவளிடத்திலே இடம் பிடித்திருந்தது.

சாட்டிலண்ட் என்கிற அழகு தேவதை வால்டேரின் கவிதைகளால் வசியப்பட்டுப் போனாள் என்றாலும், அவள் ஒரு கணித மேதை. கவிதை இதயத்தைத் தடவுவது; கணக்கோ மூளையைச் சோதிப்பது. இதயமும் மூளையும் எப்போதும் பயணப்படுவது எதிர் எதிர் திசைகளில்தான். இருந்தபோதிலும், வால்டேரும் சாட்டிலண்டும் ஒரே திசையில் தங்கள் பயணத்தை மேற்கொண்டார்கள். அவள் வால்டேருக்கு கணக்கின் மகத்துவத்தை உணர்த்தினாள். வால்டேர் அவளுக்கு கவிதையின் சிறப்பு குறித்துப் பேசினார். அறிவியலறிஞர் நியூட்டன் எழுதிய புத்தகத்திற்கு இடஞ்சுட்டிப் பொருள் விளக்கி அவள் ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தாள். பிரெஞ்ச் அகாடமியில் வால்டேருக்கும் கிடைக்காத இடம் அவளுக்குக் கிடைத்தது. நெருப்பின் பௌதீகத் தன்மைகள் குறித்து அவள் எழுதிய கட்டுரை விஞ்ஞானிகளுக்கே சவாலாக அமைந்தது. 'எல்லா வழிகளிலும் நேசிக்கப்பட வேண்டிய அற்புதம்' என்று அவள் வால்டேரைக் குறித்து எழுதினாள். வேறு ஒரு இடத்தில் 'பிரான்ஸ் தேசத்தின் மதிப்பு மிகுந்த அழகிய ஆபரணம்' என்று வால்டேரைக் குறித்து அவள் பேசினாள். ஆணும் பெண்ணும் சமமானவர்களே என்கிற வால்டேரின் வாதம் அன்றைய பிரான்ஸ் நாட்டிற்கே வியப்பாக இருந்தது.

ஆகவே, வால்டேரின் எழுத்தைப் படித்து, அவரை நேரிலே பார்த்திராத பல பெண்கள் தங்கள் உள்ளங்களுக்குள் அவருக்கான காதல் வலைகளைப் பின்னிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

சாட்டிலண்ட், ஒரு நிமிடம்கூட வால்டேரைப் பார்க்காமல் இருக்க இயலாது என்கிற நிலைக்கே தள்ளப்பட்டாள். என்றாலும், அவள் வால்டேரை மணந்து கொள்வதில் ஒரு சிக்கல் இருந்தது. அவள் ஏற்கெனவே ஒரு பிரபுவைத் திருமணம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தாள். அவரோ அரசனுக்கு நெருக்கமானவர். அந்த நாளில் பிரான்ஸ் தேசத்தில் பிரபு வம்சத்துப் பெண்கள் தங்கள் கணவன்மார்களைத் தவிர்த்து ஆண் நண்பர்களை வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று இருந்தது.

இது கணவன்களின் கண்ணியம் என்று அப்போது கருதப்பட்டது. ஆகையால், சாட்டிலண்ட்டின் கணவர், அவள் வால்டேரிடம் சென்று வருவதைப் பெரிதுபடுத்த வில்லை.

லூயி மன்னனே வழிபாட்டிற்குரியவர் என்று கருதிய வால்டேரை,

ஆங்கிலேயர்களைப் புகழ்ந்து புத்தகம் எழுதிக் கொடுத்ததற்காக பாஸ்டில் சிறையில் அடைக்குமாறு உத்தரவிட்டான்.

இதுவே தருணம் என்று கருதிய வால்டேர் வேறு ஒருவனின் மனைவியான சாட்டிலண்ட்டோடு வெளி மாநிலத்திற்கு ஓடிப்போனார். சிரையி என்ற அந்த மாநிலத்தில் அவர்கள் இருவரும் மகிழ்ச்சியாக காலம் கழிப்பதற்கு பதிலாக புத்தகம் படிப்பதிலும் எழுவதிலும் ஆராய்ச்சி செய்வதிலும் தங்கள் காலத்தைக் கடத்தினார்கள். அவர்களைச் சந்திப்பதற்காக நாள் முழுவதும் விருந்தினார்கள் வந்த வண்ணமே இருந்தார்கள்.

வேறு ஒருவரின் மனைவியோடு வால்டேர் ஓடிப்போன மறுநாள், பிரான்ஸ் தேசத்தில் பாதிப்பெண்கள் என்னை அழைத்துக்கொண்டு போகவில்லையே, உன்னை அழைத்துக்கொண்டு போகவில்லையே என்று வருந்தியதாக வரலாறு குறிப்பிடுகிறது. பிரான்ஸ் தேசத்தில் பெண்களின் நிலை இவ்வாறு ஆனதற்காக வால்டேர் வெகுவாக வருந்தினார்.

அந்தநாளில் கத்தோலிக்க மதப்பிரிவிலிருந்து பலர் பிராட்டஸ்டண்ட் என்கிற எதிர்பாளர்களின் சபைக்குப் போனார்கள். சிலர் மீண்டும் கத்தோலிக்கப் பிரிவிற்கே திரும்பினார்கள். அவ்வாறு திரும்பியவர்களைத் தடுத்ததாக பலர் மீது குற்றம்சாட்டப்பட்டிருந்தது. 1765-ஆம் ஆண்டு 16 வயதான ஒரு இளைஞனின்மீது இவ்வகையான குற்றச்சாட்டு சுமத்தப்பட்டது. அவனை வெறிபிடித்து 200 பேர்கள் சேர்ந்துக் கொளுத்தினார்கள். கொளுத்துவதற்கு முன் அவனுடைய உடலைச் சோதித்தபோது, அவனது சட்டைப்பையில் வால்டேர் எழுதிய, 'தத்துவ அகராதி' என்கிற புத்தகம் காணப்பட்டது. அந்த இளைஞனை எரித்து முடித்த பிறகு வால்டேரின் புத்தகத்தைத் தனியாக எரித்து சாம்பலாக்கினார்கள்.

'இந்த நாடு தத்துவ ஞானத்திற்கும், இன்பம் தேடலுக்குமான நாடா? இது ஒரு நாடே இல்லை' என்று வால்டேர் கொதித்துப் போனார். "நான் ஓடைகளைப் போல தெளிவானவன்; காரணம்... நான் அதிக ஆழம் இல்லாதவன்" என்று அவர் தம்மைக் குறித்துச் சொன்னார்.

பிராட்டஸ்டண்ட் திருச்சபையைச் சார்ந்த ஒரு பெண்ணை வீட்டு வேலைக்கு வைத்துக் கொண்டதற்காக 3000 பிராங்குகள் ஒரு கத்தோலிக்கருக்கு அந்தநாளில் அபராதம் விதிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு கத்தோலிக்கர்களால் பாதிக்கப்பட்ட கத்தோலிக்கர் களின் கண்ணீரைத் துடைக்கிறவராக மாறிப்போனார் வால்டேர்.

எழுத்துக்கு அப்பால் வளர்ந்து கிளைத்த முதல் எழுத்தாளர் வால்டேர்தான். தனது வாழ்க்கைக்கும் வார்த்தைக்கும் இடைவெளி இல்லாமல் அவர் வாழ்ந்தார். அவருடைய இலட்சிய வாழ்க்கைக்கு அடிநாத மாக அவரது காதலி சாட்டிலண்ட் விளங்கினாள். காதல் என்பது உடல் தேவைகளைப் பூர்த்தி பண்ணுகிற பூர்வாங்கம் மாத்திரம் அல்ல; அதற்கப்பால் ஆணும் பெண்ணும் தோழர்களாக உயருவதே காதல் என்கிற கருத்து இருவருக்கும் இருந்தது. எத்தனையோ பெண்களும், ஏன் ஆண்களுமே (!) குறுக்கிட்ட வால்டேரின் காதல் வாழ்வில், சாட்டிலண்ட் மாத்திரமே தனித்து, உயர்ந்து நிற்கிறாள்.

அவளது மரணப்படுக்கையில் வால்டேர் வருத்தத்தோடு அமர்ந்திருந்தார். சாட்டிலண்டின் மாஜி கணவரான பிரபுவும் அவளை இறுதியாக வழியனுப்பி வைக்க வந்திருந்தார். மாபெரும் மேதையான வால்டேரை அவர் மரியாதையோடு வணங்கினார். மாபெரும் மேதைக்கு சாதாரணச் சட்ட திட்டங்கள் பொருந்தாது என்பதை அந்தப் பிரபு உணர்ந்தே இருந்தார்.

வால்டேரின் கல்லறையின், "இங்கே இளைப்பாறுவது வால்டேர்' என்று எழுதப்படிருந்தது. ஆனால் வால்டேர் இன்னமும் உழைத்துக்கொண்டே இருக்கிறார். அறிவும் நியாயமும் எரிந்துகொண்டிருக்கிற காலம்வரை வால்டேர் வாழ்ந்துகொண்டே இருப்பார்.

சாந்திப்பே - சாக்ரடீஸ்

"ஏனென்ற கேள்வியை எதற்கும் கேட்பீர்; எவரிடமும் துணிவுடன் விளக்கம் கேட்பீர்?" என்று ஏதென்சின் தெருக்களில் அந்தத் தத்துவ ஞானியின் தனிப் பெரும் குரல் இன்றைக்கும் கேட்டுக் கொண்டோதானிருக்கிறது. அவரது மார்பளவுச் சிலை இன்னமும் பத்திரப்படுத்தப் பட்டுப் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறது.

வழுக்கையான தலை; வடிவத்திற்குள் பிடிபடாத வட்டமான முகம்; செம்பருத்தி பூப்போல கூம்பிலிருந்து குவிவதற்குப் பதிலாக விரிந்து கிடக்கும் மூக்கு. பலாப்பழத்தின் கனத்தில் ஆரஞ்சுச் சுளையாக மடிந்து தொங்கும் உதடுகள். இப்படியான தோற்றம் உடையவர்தான் மரணத்தைத் தனது கால்களிலே போட்டுக் கசக்கிய மாபெரும் சிந்தனையாளர் சாக்ரடீஸ்.

"உன்னையே நீ அறிவாய்' என்கிற கீழைநாட்டுத் தத்துவத்தை கிரேக்க நாட்டின் சந்து, பொந்துகளிலும் சந்தைக் கடைகளிலும் சாக்ரடீஸ் அன்று பேசியபோது இளைஞர்கள் அவரது உதடுகளிலேயே தொங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். பிளேட்டோ, அலெக்சாண்டரின் ஆசிரியனான அரிஸ்டாட்டில் போன்றவர்களை அழியாத அமரகாவியங்களாக ஆக்கி வைத்தது சாக்ரடீசின் அற்புதமான சிந்தனைகள்தாம். சாக்ரடீஸ் பற்றி பிளேட்டோ எழுதிய குறிப்புகள் இன்றைக்கும் அறிவு உலகத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளாக மதிக்கப் பெறுகின்றன.

2300 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே கிரேக்கர்களின் தேவாலயங் களுக்குள் அவர் இடம் தேடுகிறார். சிலைகளின் காலடிகளில் விழுந்து கிடப்பதற்கு அல்ல; அங்கே தன்னைக் கேட்கவந்த இளைஞர்களிடம் கேள்விகளைக் கேட்க.. "ஒருவருக்கும் ஒன்றும் தெரியாது; உங்களுக்கும் எனக்கும் ஒரே ஒரு வேறுபாடு; உங்களுக்குத் தெரியாது என்பது தெரியாது; எனக்குத் தெரியாது என்பது தெரியும்' என்றுதான் சாக்ரடீஸ் தமது உரையாடலைத் தொடங்குவார்.

வாழ்க்கை, மரணம், கடவுள், மறுஉலகம், அரசியல், ஆள்வோர் என்று பொதுவான பதங்களுக்கு அவர் இளைஞர்களிடமிருந்து விளக்கம் கேட்பார். எப்போதாவது அவர் பதில் சொல்வார்; ஆனால், எப்போதும் கேள்விகளையே கேட்டு வந்தார். செம்மறி ஆடுகளைப்போல

ஒரேமாதிரிச் சிந்தித்துப் பழக்கப்பட்ட இளைஞர்களைத் தடுத்து நிறுத்தி, அவர்களின் சிந்தனை ஓட்டத்தில் புதிய போக்கினைப் புகுத்தியதில் கிரேக்கச் சிந்தனையாளர்களில் சாக்ரடீசுக்குத் தனித்த இடம் உண்டு.

அவருடைய இல்லத்தின் முற்றத்திலும் இளைஞர்கள் கூடினர். சாக்ரடீஸ் மணிக்கணக்கில் அவர்களைப் பேச வைத்தார். அவர்களின் வழக்கமான சிந்தனைப் போக்கிலிருந்து அவர்களை உதறி, வேறு போக்கில் சிந்திக்க வைத்தார். பராக்கிரமிகளான கிரேக்க வீரர் களையும் அதி அற்புத அழகிகளையும் இணைய வத்தால், வலிமையும், வனப்பும் வாய்ந்த புதிய உலகம் பூக்கும் என்கிற சோதனை முயற்சிகள் கிரேக்க நாட்டில் அப்போதே கிளர்ந்து எழுந்தன.

ஒருநாள் சாக்ரடீஸ், சந்தைக் கடையில் இளைஞர் களோடு உரையாடிக்கொண்டிருந்த போதுதான் சாந்திப்பே என்ற ஒரு பெண் அவரது பேச்சில் தனது உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தாள். எல்லோருக்கும் ஒரு வழி; இடும்பனுக்கு ஒரு வழி என்பார்கள். அதைப் போலத்தான் சாக்ரடீஸ் பேசுகிறார் என்றுதான் முதலில் நினைத்தாள்.

""விக்கிரகங்களுக்குப் படைக்கப்படுகிற உணவு வகைகளை படைக்கிற நீங்கள்தானே சாப்பிடுகிறீர்கள். சிலைகளே என்றைக்காவது சாப்பிட்டது உண்டா? அப்படி சிலைகளே சாப்பிடுவதாக இருந்தால் மறுநாள் படைப்பீர்களா?" என்று சாக்ரடீஸ் கேட்டார்.

அவருடைய கேள்வியிலிருந்து கிளர்ந்துவந்த ஞான நியாயத்தை சாந்திப்பே உணரத் தலைப்பட்டாள். "உங்களில் சிலர், இறைவனுக்கும் உருவம் இல்லை என்கிறீர்கள்; அப்படி என்றால் அவன் மகிழுகிறான்; வருந்துகிறான் என்கிறீர்களே! அது எப்படி?

இறைவன் ஒரு பிரபஞ்சப் பேரண்டச் சக்தி; நீர்வீழ்ச்சி ஒரு சக்தியின் வெளிப்பாடு; அது எப்போதாவது அழுமா? சிரிக்குமா?

மின்னல் ஒரு சக்தி; அது ஒருவனின் கண்ணைப் பறிப்பதற்காக எப்போதாவது கவலைப்படுமா? மனிதர்கள் தங்கள் எண்ணங்களைத் தாங்கள் வழிபடும் கடவுள்கள் மீது ஏற்றிவிடுகிறார்கள் என்பதுதான் உண்மை?" என்று அன்றொருநாள் சாக்ரடீஸ் பேசினார். சாந்திப்பே சாயரட்சை ஆகிற வரைக்கும் அவரைக் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தாள்.

மணந்தால் இப்படிப்பட்ட மகத்தான மனிதனைப் மணப்பது என்கிற அவளது உறுதிப்பாடு மேற்கொண்டும் இறுகியது. அப்போது இளைஞராகவே இருந்த சாக்ரடீசிடம் ஒருநாள் சாந்திப்பே ஒரு கேள்வி கேட்டாள். "கேள்வி எங்கிருந்து வருகிறது?"

"கேள்வி பதிலிலிருந்து வருகிறது" என்றார் சாக்ரடீஸ்.

சாந்திப்பேவுக்கு எடுத்த எடுப்பில் விளங்கவில்லை. "பதில் இல்லாமல் கேள்வி பிறக்காது" என்றார் சாக்ரடீஸ்.

அன்று இரவெல்லாம் தூக்கத்தைத் தொலைத்துவிட்டு, 'பதில் இல்லாமல் கேள்வி வராது' என்கிற சாக்ரடீசின் பதிலையே சாந்திப்பே அசைபோட்டுக் கொண்டிருந்தான். ஊடாக அவளது நினைவுக் குளத்தில் இளைஞரான சாக்ரடீஸ் வந்து வந்து போனார். மற்றவர்களுக்கு அழகாகத் தோன்றாத சாக்ரடீஸ் சாந்திப்பேக்கு ஆரண்ய அழகோடு தோன்றினார். ஆனாலும் அவளுக்கொரு கவலை... பெரும்பாலும் கசங்கிப்போன ஒரு ஆடையில்தானே நாம் இதுவரை சாக்ரடீஸைப் பார்த்திருக்கிறோம். அவருடைய பொருளாதாரத்தைச் சரிக்கட்ட அவரை அன்றாடம் சந்திக்கிற பிளேட்டோ, அல்சிபியாதஸ் கிரேட்டோ, அரிஸ்டாட்டில் போன்றவர்கள் கவலைப்பட்டதாகவே காணப்படவில்லையே என்று நினைத்தான்.

இவர்களில் பிளேட்டோவும், அல்சிபியாதசும் பிரபுக்களின் மக்கள். இவர்கள் அவர்களின் குருவும், நண்பருமான சாக்ரடீசுக்கு ஒன்றுமே தருவதில்லையா? அல்லது சாக்ரடீஸ் இம்மாதிரி உதவிகளைப் பெற்றுக்கொள்கிறவர் இல்லையா? சாந்திப்பேயின் விழிப்பில் கண்கள் சிவந்துபோனதுதான் மிச்சம்; விடை கிடைக்கவில்லை.

மறுநாள் சாந்திப்பே, சாக்ரடீசைத் தேடிப் போனான். அவரது சீடர்கள் அவரைவிட்டு அப்போதுதான் அகன்றிருந்தார்கள். இதுதான் தருணமென்று சாந்திப்பே, சாக்ரடீசிடம் பேச்சுக் கொடுத்தான்.

"நீங்கள் நாளையைக் குறித்துக் கவலைப்படுவதே இல்லையா?" என்று கேட்டான்.

அதற்குச் சாக்ரடீஸ், "நாளையைக் குறித்து நாளை அல்லவா கவலைப்பட வேண்டும்?" என்று எதிர்க்கேள்வி கேட்டார்.

"உங்களிடமிருந்து வருகிற தத்துவ ஞானத்திற்காக, உங்களது சீடர்கள் காணிக்கை தருவது இல்லையா?" என்று சாந்திப்பே துணிச்சலாகக் கேட்டான்.

"எதுவும் என்னிடமிருந்து அல்ல; என் வழியாகவே வருகிறது" என்றார்.

மேலும்... அறிவும், தத்துவமும் விற்பனைக்கான பொருட்கள் அல்ல" என்றார்.

இப்போது துணிச்சலைத் துணையாக அழைத்துக் கொண்டு, "பிரபுவே,

நான் காணிக்கை தந்தால், தாங்கள் ஏற்றுக் கொள்வீர்களா?" என்று சாந்திப்பே கேட்டாள்.

"உன்னிடத்தில் எனக்கென்று தருவதற்கு என்ன இருக்கிறது?" என்றார் சாக்ரடீஸ்.

"ஏன் இல்லை.. என்னையே தருகிறேன்" என்றாள் சாந்திப்பே.

அவரது பதிலுக்காக மழைநாளில் கடலுக்குள் சென்ற மீனவக் கணவன், மீள்வானோ மாட்டானோ என்று கவலையோடு கரையில் காத்து நிற்கும் மனைவியைப் போல சாந்திப்பே இருந்தாள்.

"உன் விருப்பம்" என்றார் சாக்ரடீஸ்.

குடிசை முற்றத்தில் குந்தி இருந்த குடத்துக்குள் மேகம் தானே வந்து முற்றுகையிட்டது போல ஆயிற்று அவளது நிலைமை. இப்போது அவள் மகிழ்ச்சிக் கோபுரத்தின் உச்சிக்கே போனாள். இப்படித்தான் சாந்திப்பே சாக்ரடீஸின் மனைவியானாள்.

மாணவர்களும், நண்பர்களுமாக அவரது வீட்டு முற்றத்தில் அவரைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிற போதெல்லாம் சாந்திப்பேவும் அவரை மெய்மறந்து கேட்டுக் கொண்டிருப்பாள். நாளாக நாளாக வாழ்க்கை அவளுக்குக் கசக்க ஆரம்பித்தது. தத்துவம், ஞானம் என்று வாழ்க்கையைச் செலவிடுகிற சாக்ரடீஸ் வீடு என்ற ஒன்று இருக்கிறது என்பதையே மறந்துபோனார். நாளைகைக் குறித்து எந்தக் கவலையும் இல்லாத சாக்ரடீசோடு எப்படிக் காலம் தள்ளுவது என்பதே அவளுக்கு கேள்விக்குறி ஆனது. பிளேட்டோவின் அன்பான அரவணைப்பிலேதான் வாழ்க்கை வண்டி அசைந்தாடிக் கொண்டிருந்தது.

சில வேளைகளில் எங்கள் இல்லங்களில் கால்பதித்து எங்களை மரியாதை செய்யவேண்டும் என்று அவரது நண்பர்கள் கேட்பார்கள். அங்கு அவரும், மனைவி, குழந்தைகளுமாகப் போவார்கள். அம்மாதிரி உணவுதான் அவர்கள் உண்ணுகிற உயர்தரமான உணவு வகைகள் ஆகும். சம்பாஷணையிலேயே காலத்தைக் கழித்து விட்டால் போதுமா? சம்பாதிக்க வேண்டாமா? என்கிற கேள்வி சாந்திப்பேவைச் சங்கடப்படுத்திக்கொண்டே வந்தது. அவரது சீடர்களோ, அவரது வறுமையை வணங்கத்தக்க ஒன்று என்று கருதத் தலைப்பட்டார்கள்.

ஒருநாள் வீட்டில் முற்றத்தில் சாக்ரடீஸ் அமர்ந்து தத்துவ விசாரணையில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தார். சாந்திப்பே நெடுநேரம் காத்திருந்தாள். அவளுக்கும் பசி; குழந்தைகளோ பசியைப் பொறுத்துக் கொள்கிற

சூழ்நிலையில் இல்லை. ஆகவே, அவருடைய கவனத்தைத் திரும்புவதற்காக சாந்திப்பே ஒரு காரியம் செய்தாள். மேல்மாடியிலிருந்து சாக்ரடீசைத் திட்டித் தீர்த்தாள். சீடர்களுக்கெல்லாம் ஆத்திரம்.

அவரோ, பொறுமையாக இருங்கள் என்று அவர்களைக் கையமர்த்தினார். கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் சாந்திப்பேவின் பொறுமை எல்லைமீறிப் போனது. ஆகவே, அவள் தண்ணீர்ப் பாத்திரம் ஒன்றை மாடியிலிருந்து சாக்ரடீசின் தலையில் கவிழ்த்தாள். சாக்ரடீஸ் முழுவதுமாக நனைந்து போனார். அவரது சீடர்கள் ஆத்திரத்தின் உச்சிக்கே போனார்கள்.

அப்போது சாக்ரடீஸ் "இவ்வளவு நேரமும் இடி இடித்தது; இப்போது மழை விழுகிறது" என்று சிரித்துக்கொண்டே சொன்னார்.

நண்பர்களின் உதவியால் சாக்ரடீஸ் ஒரு வீடு கட்டினார். பணத்தின் தேவையைப் பார்த்தா உணர்ந்து கொண்டார் என்று நினைத்தாள் சாந்திப்பே. தனது புதிய இல்லத்தை அவர் தமது நண்பர்களுக்கெல்லாம் காட்டினார். ஒருவர் வாசல் சிறிதாக இருக்கிறது என்றார். ஒருவர் கூடம் குற்றமாக இருக்கிறது என்றார். ஒருவர் காற்றோட்டம் இருக்கிறது மாதிரி கட்டியிருக்கலாமே என்றார். வேறொருவர் வரவேற்பு அறைதான் மிகவே சிறியதாகப் போயிற்று என்றார்.

அதற்குச் சாக்ரடீஸ். "இந்தச் சின்னதான வரவேற்பு அறையில் உட்கார்ந்து என்னோடு உரையாடுகிற அளவுக்காவது எனக்கு நல்ல நண்பர்கள் கிடைத்தால் போதும்" என்றார்.

இவற்றையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சாந்திப்பே "வீட்டைக் குறை சொன்ன எவனுக்கும் சொந்தவீடு கிடையாது என்று நீங்கள் ஒரே வரியில் சொல்லியிருக்கலாம்" என்றாள்.

அதற்குச் சாக்ரடீஸ், "நான் சாந்திப்பேவாக இருந்திருந்தால், நண்பர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து, வீட்டையே காட்டியிருக்கமாட்டேனே?" என்றார்.

செடி, கொடி, நட்சத்திரம் போன்றவற்றைச் சாக்ரடீசுக்கு முன்னரே ஆராய்ந்த பித்தாகோரெஸ், ஹெரிட்டிடீஸ் போன்றவர்கள் இருந்தார்கள். சாக்ரடீசோ மனிதனை மையப்படுத்தினார். அவர் காலத்திலேயே கிரேக்க கடவுள்களின் மீதான நம்பிக்கை மக்களுக்கு தளர்ந்தது. குறிப்பாக ஒலிம்பஸ் என்கிற கடவுளை மக்கள் கழித்துகட்ட ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். சாக்ரடீசிடமிருந்து ஒலிம்பஸ் ஆராதிக்கத்

தகுந்த அற்புதம் என்கிற பதில் வந்திருக்குமானால் அன்றைய கிரேக்க நாடு சாக்ரடீசுக்குப் பணிவிடை புரிந்திருக்கும்.

ஏதென்ஸ் குடியரசை எப்படிக் காப்பாற்றுவது? புதிய குடிமக்களை எப்படி உருவாக்குவது? மரணத்திற்குப் பிறகு மனிதனுக்கு என்ன நிகழும்? கடவுள்கள் கோப்பப்படுவது உண்டா? என்பன போன்ற கேள்விகளுக்கு சாக்ரடீசின் பதில்கள் இடறலாக இருந்தன.

ஒரே கடவுள் உண்டு என்பதை சாக்ரடீஸ் நம்பினார். ஆனால் ஒலிம்பஸ் போன்ற தேவ, தேவைதைகளின்மீது அவருக்கு நம்பிக்கை இல்லை. அவரது புத்தகம் புதிய நம்பிக்கைகளால் இளைஞர்களுக்கு மத்தியில் கலாபனையை விதித்தது. தங்களுக்குச் சாதகாமகப் பேசினால் தங்கம் தருகிறோம்; தாங்கள் கேட்ட தெல்லாம் தருகிறோம் என்று சிலர் சாக்ரடீசுக்கும் ஆசை காட்டினார்கள். ஆனால் எல்லோருக்கும், எல்லாவற்றுக்கும் விலை பேசுகிற மனிதர்களால், இந்த மாபெரும் மனிதனுக்கு விலை வைக்க முடியவில்லை.

பூமியைப் புரட்டிப் போடத்தக்க சாக்ரடீசின் புதிய எண்ணங்களால் ஏற்கனவே தகர்ந்து தரைமட்டமாகிப் போன கிரேக்க நாட்டு முதியவர்களின் அவை, இறுதியாக சாக்ரடீசிற்கு மரணதண்டனை விதித்தது. இதிலேகூட அறம் கூறும் அவையம் அவரை விடுவித்தது. ஆனாலும் பெரும்பாலான பொதுமக்கள் தங்களது பொம்மைக் கடவுள்களைப் பொசுக்க வேண்டும் என்று கோரிக்கை விடுத்த சாக்ரடீசைக் கொன்றே ஆகவேண்டும் என்று கொதித்தனர்.

சாக்ரடீசைப் போல மரணத்தை எதிர்கொண்ட மகாமனிதனை உலகம் அதுவரை சந்தித்தது இல்லை. சாக்ரடீஸ் மரணத்தை எதிர்கொண்டபோது நடந்தவற்றை பிளேட்டோ கவிதை கலந்த கற்பூர நடையில் எழுதி வைத்துள்ளார்.

சாக்ரடீஸ் சிறைச்சாலையில் தள்ளப்பட்டார். கிரேட்டோ என்கிற அவருடைய சீடர் வாய்விட்டு அழுதான். "எங்கே நஞ்சு கொடுக்கச் சொல்லுங்கள்" என்று சாக்ரடீஸ் மரணத்தை எதிர்கொண்டு அழைத்தார்.

நஞ்சுத் தருவோன் அவரை அணுகினான். "நான் மரணத்தை எதிர்நோக்கி இந்த சிறைச்சாலைக்குள் வருகிற எத்தனையோ மனிதர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். நீர்தான் அவர்கள் எல்லோரிலும் உத்தமானவர்; மாபெரும் ஞானி. உமக்கு நஞ்சு தருவதற்காக நாணப்படுகிறேன்" என்றான்.

சாக்ரடீசோ அவனைப் பார்த்து "உன்னையே நீ அறிவாய்; உன்

கடமையை நீ செய்" என்றார். "எங்கே விஷம்?" என்று கேட்டுக்கொண்டே இருந்தார்.

கிரேட்டோ அவர் அருகிலே வந்து அஸ்தமனத்திற்கு உள்ளாகத்தான் மரணதண்டனை நிறவேற்றப்பட வேண்டும் என்று விதி இருக்கிறது. அதற்கு இன்னமும் நேரம் இருக்கிறது" என்றான்.

"தவிர்க்க முடியாத மரணத்தைத் தள்ளிப்போட நான் விரும்பவில்லை" என்றார் சாக்ரடீஸ். "நஞ்சை உண்டபிறகு சட்டப்படி தான் எவ்வாறு நடந்துகொள்ள வேண்டும்" என்று சிறை அதிகாரியிடம் சாக்ரடீஸ் கேட்டார்.

"நஞ்சை முழுவதுமாக உட்கொண்டபிறகு, நடக்க வேண்டும். கால்கள் மரத்துப் போகும்போது படுத்துக்கொள்ள வேண்டும். சில நிமிடங்களில் விஷம் இதயத் துடிப்பை நிறுத்திவிடும்" என்றான்.

சாக்ரடீஸ் நஞ்சை அருந்தினார். நடந்தார்; கால்கள் மரத்துப்போகவே படுத்தார்; இறுதி நேரம் வந்தது.

அதுவரை தனது துக்கத்தை அடக்கிக்கொண்டிருந்த சாந்திப்பே 'ஓ' வென்று அழுதாள்.

அசைக்க முடியாத தனது கரத்தைத் தூக்கி 'வீட்டுக்குப் போ' என்று சாக்ரடீஸ் அவளுக்கு சைகை செய்தார். அவளும் உடைந்துபோன அவளது இதயத்தை ஒட்டவைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டுப் போனாள்.

பிளேட்டோ முதற்கொண்டு எல்லாச் சீடர்களும் அழுதார்கள்.

"நான்தான் எமன்களை அனுப்பிவிட்டேனே" என்றார். அவர்கள் அழுகையை நிறுத்தினார்கள். கிரேட்டோ, சாக்ரடீசின் கண்களை மூடினான். சாந்திப்பே சாகிறவரைக்கும் கறுப்புத் துணியால் தன்னை மூடிக்கொண்டாள். சாக்ரடீசுக்கு விஷம் தந்தவர்கள் இறந்துபோனார்கள்; விஷம் குடித்த சாக்ரடீசோ இன்னமும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறான். மகத்தான மனிதனைப் புரிந்தும் புரியாமல் வாழ்ந்ததற்காக சாந்திப்பே வாழ்க்கை முழுவதும் வருந்தினாள்.

தெரிசே-ரூசோ

"ஒரே ஒரு கிறிஸ்தவர் இருந்தார். அவரும் சிலுவையில் அறைந்து கொல்லப்பட்டார்; அவர்தான் இயேசுநாதர்" என்று ஆணித்தரமாக அறைந்து சொன்னவர் ரூசோ.

சின்னக் குழந்தைகள் கோபத்தில் வாரி இறைத்துவிட்ட சாக்லேட்டுகளைப்போல மணலில் விரவிக்கிடக்கும் பாறைகளுக்கு மத்தியில்தான், பாரீஸ் நகரத்திற்கு வெளியில், ரூசோவின் கல்லறை இன்றும் காணக் கிடக்கிறது. அரசிளங்குமாரர்களும், அரசியல் தலைவர்களும், சாதாரண மனிதர்களும், சர்வாதிகாரிகளும் இன்றும் கண்ணீரோடு கண்களில் ஒற்றிக்கொள்கிற கல்லறைகளில் ஒன்று ரூசோவின் கல்லறை.

இந்தக் கல்லறையை மாத்திரமல்ல; ரூசோ அணிந்த ஆடைகளையும், அவருடைய மூக்குப் பொடி டப்பாவையும் கூட பிரான்ஸ் நாட்டினரும், பிறரும் இன்றும் மரியாதையுடன்தான் பார்க்கிறார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் புத்தம் புதிய காலைப் பூக்களால் இந்தக் கல்லறையை, வருகிறவர்களெல்லாம் அலங்கரித்து மகிழுகிறார்கள்.

'சமுதாய ஒப்பந்தம்' என்கிற தமது மகத்தான நூலால் கோடிக்கணக்கான மக்களின் மனங்களில் மகுடகதியாகிப் போனவர் ரூசோ.

பிரான்ஸ் நாட்டுக்கு சக்கரவர்த்தியாக முடிசூட்டிக் கொண்ட நெப்போலியன் போனப்பார்ட் "ரூசோ என்கிற மனிதர் பிறக்காதிருந்தால் பிரான்ஸ் நாட்டுக்கு நலமாக இருந்திருக்கும்" என்று ரூசோவைக் குறித்துச் சொன்னான். ரூசோவின் வருகை முடியாட்சியின் முகத்திரையைக் கிழித்ததன் விளைவாக பல ஆயிரம் உயிர்கள் பாழாயின; மன்னர் பரம்பரையின் மரத்துப்போன ஆட்சிக்கு சாவுமணி அடித்த ரூசோவை, நெப்போலியன் போற்றவில்லை என்பதே ரூசோவை வரலாறு வணங்குகிறது என்பதற்கான அடையாளம்தான்.

ரூசோவுக்கு 10 வயது ஆனபோது, அவருடைய தந்தையார் வேறு ஒருவரோடு அடிதடி கலவரத்தில் ஈடுபட்டதால் ஜெனீவாவை விட்டு அவர் போகும்படியாக ஆயிற்று. ஆகவே, அவர்தம் மகனை வெளியூர் ஒன்றில் வேறொருவரின் கண்காணிப்பில் விட்டு விட்டார். இந்தக்

காலகட்டத்தில் ரூசோ இயற்கையை நேசிக்க ஆரம்பித்தார். அதே நேரத்தில் அநியாயத்திற்கு எதிராக ஆர்ப்பரித்து எழவேண்டும் என்கிற உணர்வினைப் பெற்றார். சின்னவயதில் அவர் அநியாயம் செய்த குற்றங் களுக்குக் கடுமையான தண்டனை பெற்றார் என்பதே இதற்குக் காரணம்.

ரூசோவிற்கு பன்னிரண்டு வயதானபோது வழக்கறிஞர் ஒருவரிடம் அவர் வேலை பார்த்தார். ஆனால், இயந்திர கதியில் ஒரே மாதிரியான வேலை இயல்பாக அவருக்கு அலுத்துப்போனது. ஆகவே, அடுத்து சிற்பி ஒருவரிடம் அவர் வேலைக்குச் சேர்ந்தார். சிற்ப வேலைப்பாட்டில் அவருக்கு ஈடுபாடு இருந்தது. இருந்தாலும் சிற்பி அவரை அடித்ததால் நான்கு வருடங்களுக்குப் பிறகு அவரைவிட்டு ஓடினார். அதன்பிறகு செயலாளராக, இசை அமைப்பாளர் ஒருவரிடம் படி எடுக்கிறவராக, பாடம் சொல்லிக் கொடுப்ப வராக, இசை ஆசிரியராக, சிற்பியாக, கடை ஊழியராக, வீட்டு வேலைக்காரராகப் பல வேலைகளில் ரூசோ இருந்தார்.

இந்த நாட்களில் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்த வாரன்ஸ் என்கிற அம்மையாரை ரூசோ சந்தித்தார். அழகாகத் தோன்றிய ரூசோவை அந்த அம்மையாருக்கு வெகுவாகப் பிடித்திருந்தது. ஆகவே, அவள் தனது வீடுகளில் ஒன்றைக் கொடுத்து பத்து ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக அவரைக் காப்பாற்றி வந்தார். எப்போதாவது ஒருமுறை நடைபயணமாக ஊர் சுற்றிப் பார்க்க வேண்டுமென்று ஸ்விட்சர்லாந்து, பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகளுக்கு ரூசோ சென்று வருவார். எங்கே சென்றாலும் அந்த அம்மையாரிடமே ரூசோ திரும்பவும் வந்துவிடுவார். அவருக்கு 26 வயதானபோது தனது சொந்தக் கால்களில் நிற்க வேண்டும் என்பதற்காக ரூசோ அவரை விட்டுவிட்டுச் சென்றார். இசை அமைப்பாளராக பிரகாசிக்கலாம் என்றுதான் ரூசோ அப்போது முயற்சித்தார். அந்த முயற்சியில் அவர் தோல்வியடைந்துவிடவே, எந்த வேலையாக இருந்தாலும் அதை ஏற்றுச்செய்வது என்கிற முடிவுக்கு அவர் வந்தார்.

இறுதியாக, ரூசோ பாரீசுக்கு வந்தார். அங்கே இசைஅமைப்பில் தம்மை ஈடுபடுத்திக்கொண்டார். ஆரம்பத்தில் மற்ற இசை மேதைகள், பொறாமை காரணமாக அவரிடத்தில் தவறு கண்டுபிடித்தார்கள். அடுத்தடுத்து வந்த இந்தத் தோல்விகளைப் பற்றி ரூசோ கவலைப்படவில்லை. ஏழுவருட போராட்டத்துக்குப் பிறகு, "ஒரு கிராமத்து முனிவர்" என்கிற ரூசோவின் இசை நாடகம் வெற்றிகரமாக அரங்கேறியது.

இந்த இசை நாடகம் நடந்த காலகட்டத்திலேதான் ரூசோ, தெரிசே என்கிற பெண்மணியைச் சந்தித்தார். மஞ்சள் நிறத்து அம்புலி, மாது ஒருத்தியாக அவதாரம் எடுத்தது போல அவள் காணப்பட்டாள். பார்த்த பார்வையிலேயே கோபுரம் போன்ற மனிதர்களைக்கூடக் குலைத்துவிடுகிற ஆற்றல் அவளுக்கு இயல்பாகவே வாய்த்திருந்தது.

மாபெரும் மேதையான ரூசோவுக்கு, தெரிசே எந்தவிதத்திலும் ஏற்றவள் அல்ல. காரணம் அவள் எழுதப் படிக்கவே தெரியாதவள். குத்துவிளக்கிற்கு அருகிலேயே இருட்டு நிழல் விழுவதைப்போல தெரிசே வந்து அமைந்தாள். மாணவியை மனைவி யாக்கிக் கொண்ட மாமேதைகள் உண்டு. ஆனால் ரூசோ மனைவியை மாணவியாக்கிக் கொண்டார். முதலிரவிலிருந்தே அவளுக்குப் பாடம் நடத்தத் தொடங்கினார். நிலைமை என்னவென்றால், எவ்வளவோ முயன்றும் விரல்விட்டு அவளால் ஒன்று இரண்டுகூட எண்ணுவதற்கு இயலவில்லை. அதுதான் போகட்டும், பருவகாலங்களான இளவேனில், முதுவேனில், கோடை, வாடை இவற்றைக்கூட அவளால் வரிசைப்படுத்திச் சொல்ல இயலவில்லை.

எதைக் கற்பித்தாலும் தெரிசேவால் புரிந்துகொள்ள இயலவில்லை. "எனக்கு எதுவுமே மறப்பதில்லை; தெரிசேவுக்கு எதுவுமே நினைவில் இருப்பது இல்லை" என்று ரூசோ வேடிக்கையாகக் குறிப்பிடுவார். பல ஆண்டு காலம் எதையாவது அவளுக்குக் கற்பித்துவிடவேண்டும் என்று ரூசோ பெரிதும் முயன்றார்; ஆனால் அடுத்தடுத்து அவர் தோல்வியையே சந்திக்க வேண்டியவர் ஆனார். இருப்பினும் இத்தகைய தோல்விகளால் ரூசோ துவண்டுவிடவில்லை.

புகழ்பெற்ற மேதை ஒருவருக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவளா மனைவியாயிருப்பது என்று பலரும் பேசத் தொடங்கினர். ஆனால் ரூசோ இத்தகைய தாக்குதல்களிலிருந்து தனது மனைவியை முற்றிலுமாக காப்பாற்ற முனைந்தார்.

"கற்பிக்கிற எதையும் அவளால் தெரிந்துக்கொள்ள இயலவில்லை என்றால் அவள் சரியில்லை என்று அர்த்தமல்ல; அவளுக்குக் கற்பிக்கிற மாதிரி போதனை முறை நம்மிடத்தில் இல்லை என்பதே அதற்குக் காரணம்" என்றார் ரூசோ. மேலும் இயற்கையான அறிவாளிகளுக்கு செயற்கையான படிப்பினைகள் எடுபடாது என்றும் ரூசோ கருத்துத் தெரிவித்தார்.

கற்றுக்கொள்ள முடியாமல் அவள் திணறுகிற ஒவ்வொரு முறையும் ரூசோ அவளுக்கு ஆறுதலாக இருந்தார். "'கண்ணே! நீ சரியாகத்தான்

இருக்கிறாய்; நான் கற்பிக்கிற முறைதான் சரியாக இல்லை" என்று அவர் தம் மனைவிக்கு ஆறுதல் சொல்லி வந்தார். என் மனைவி இயல்பான, இயற்கையான அறிவாளி என்று அவர் எல்லோரிடமும் எடுத்துச் சொல்வதிலேயே இனிமையான சுகம் கண்டார். தமது வெளிப்பாடுகள் என்கிற உலகப்புகழ்பெற்ற புத்தகத்தில் "என் மனைவி தெரிசேவோடு நான் வாழ்ந்த வாழ்க்கை, ஒரு மேதையோடு வாழ்ந்த வாழ்க்கைக்கு ஒப்பானது" என்று ரூசோ எழுதினார். வேறு ஒரு மேதை மனைவியோடு மகாமேதையான ரூசோ காலம் தள்ளியிருக்க இயலாது என்று அவரது வாழ்க்கை வரலாறு எழுதியவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

ரூசோவின் வாழ்க்கையில் அவ்வப்போது வறுமை வந்து வாட்டத்தான் செய்தது. தெரிசே இன்பத்தில் எப்படி திரண்டு கிடந்த மகிழ்ச்சியை வெளியில் காட்டிக்கொள்ள வில்லையோ, அதைப் போலவே, வறுமைவாய்ப்பட்ட அவர்களது துயர நாட்களிலும் அவள் சோகத்தை ஒருபோதும் சொல் விளையாட்டு ஆக்கியதே இல்லை.

அவர்களின் திருமண வாழ்வில் அவர்களுக்கு ஐந்து குழந்தைகள் பிறந்தன என்றாலும். ரூசோவின் வாழ்வில் வறுமை அவ்வப்போது எட்டிப் பார்த்ததால் ஐந்து குழந்தைகளையும் ஒருசேர வளர்க்க இயலாத சூழ்நிலை அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. ஆகவே, ரூசோ தனது ஐந்து குழந்தைகளையும் அநாதைகள் இல்லத்திற்கு அனுப்பி வைத்தார்.

அவரது மனைவி தெரிசே "என் குழந்தைகளை எப்படி அநாதை இல்லத்திற்கு அனுப்பலாம்" என்று எதிர்கேள்வி கேட்பார் என்றுதான் ரூசோ நினைத்திருந்தார். ஆனால், அவரது எதிர்பார்ப்புக்கு நேர்மாறாக, அவள் எந்த எதிர்ப்பும் தெரிவிக்கவில்லை. இந்த அவளின் குணநலன் ரூசோவுக்குப் பெருத்த சவால் ஆனது. என்றாலும்கூட வாழ்க்கையில் பல்வேறு நிகழ்வுகளுக்காக, அலட்டிக்கொள்ளாமல் வருகிறவைகளை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்கிற மேதை என்று அவர் தமது மனைவியைப் பாராட்டினார்.

1749ஆம் ஆண்டு கோடை காலத்தில் பாரீசிலிருந்து ரூசோ வின்னசின்னஸ் என்கிற இடத்திற்கு வந்தார். அந்த நாளில் ரூசோவைப் போன்றவர்கள் போற்றிய டிடராட் என்கிற தத்துவ ஞானி சிறையில் இருந்தார். அவரைச் சந்திப்பதற்காகவே ரூசோ இந்த இடத்திற்கு வந்தார். வருகிற வழியில் ஒரு செய்தித்தாளில் தற்செயலாக அவர் பார்த்த செய்தி ஒன்று அவரது வாழ்க்கையையே மாற்றியது. சிந்தனையாளர்கள் பேரவை ஒன்று கலை இலக்கியம் பற்றி ஒரு கட்டுரைப் போட்டி நடத்துகிறதென்று பத்திரிகைகளில் கண்டிருந்தது.

மனித நடத்தையைக் கலை, அறிவியல் ஆகியவற்றில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றம் முன்னேற்றியிருக்கிறதா? பின்தள்ளி இருக்கிறதா? என்பது பற்றிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைக்கான போட்டியாக இது அமைந்தது.

இந்த அறிவிப்பைப் பார்த்ததும் ரூசோ ஒரு மரத்தடியின் கீழே அமர்ந்து உடனே எழுதத் தொடங்கினார். தன்னிலேயே மனிதன் நல்லவன்தான். ஆனால், நல்லவனான அவனை நாகரிகம்தான் நாசப்படுத்தியது என்று அவர் தமது கட்டுரையில் குறிப்பிட்டு இருந்தார்.

"இயற்கைக்குத் திரும்புங்கள்" என்கிற அவரின் முழுக்கம் முதன்முதலாக இந்தக் கட்டுரையில்தான் எதிரொலித்தது. போட்டியில் இந்தக் கட்டுரைக்கு முதல் பரிசு கிடைத்தது. ஒரே வாரத்தில் பிரான்ஸ் நாட்டின் அறிவுலகப் பகுதியில் வால்டேர் அறிமுகமானார். புதிய நாகரிகத்தை அவர் தாக்கித் தகர்த்ததால் பலரும் அவருக்கு எதிரிகள் ஆனார்கள். அவரது கருத்துகளை மேதைகள் சிலர் மறுக்க மறுக்க ரூசோ அந்த மறுப்புகளுக்கெல்லாம் பதில் எழுதியே பிரபலமானார்.

1753-ஆம் ஆண்டு மீண்டும் இலக்கியகர்த்தாக்களின் பேரவை வேறொரு கட்டுரைப் போட்டியை நடத்தியது. மனிதருக்குள் ஏற்றத்தாழ்வு ஏன் ஏற்படுகிறது? இயற்கைச் சட்டம் இத்தகைய ஏற்ற இறக்கங்களை ஒத்துக்கொள்கிறதா? என்பதே பரிசுக்கான இந்தக் கட்டுரையின் தலைப்பு. ரூசோ வெறி கொண்டவரைப்போல இந்தக் கட்டுரையை எழுதத் தொடங்கினார். இந்தக் கட்டுரையை அவர் எழுதியபோது, அவருடைய மனைவி தெரிசேதான் சில கருத்துகளைச் சொன்னதாகத் தெரிகிறது.

ஒன்று, இரண்டு என்று எண்ணத்தெரியாத, பருவ காலங்களின் பெயர்களைக் கூட, நினைவில் நிறுத்த முடியாத ஒரு பெண்மணி அபூர்வமான கருத்துகளை சொன்னது பற்றி ரூசோ ஒன்றும் ஆச்சரியப்பட வில்லை. ஏனென்றால், செயற்கையான கல்வி இல்லாமல் இயற்கையான ஞானம் படைத்தவர்களே இம்மாதிரியான கருத்துகளைச் சொல்லுவதில் மிகுந்த ஆற்றல் படைத்தவர்கள் என்று ரூசோ நம்பினார். மனிதன் முற்றமுழுக்க செயற்கையாகிவிட்டதால் மற்றவர்களை அடிமைகொள்ள வேண்டும் என்கிற உணர்வு அவனுக்கு ஏற்படுகிறது என்கிற தனது மனைவியின் கருத்தை ரூசோ முற்ற முழுக்க ஆதரித்தார்.

இந்தக் கட்டுரையில் ரூசோ மிருகங்களுக்கும், மனிதனுக்கும் இடையே உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமை பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். சிந்தனையாலும், சுதந்திர வேட்கையாலுமே மனிதன் விலங்குகளிடமிருந்து வேறுபடுகிறான் என்பது அவரது கருத்து.

விலங்குகளை அறவே தாழ்த்தி அவமானப்படுத்துகிற மனிதர்களின் செயலுக்கு இந்தக் கட்டுரையால்தான் முதல் அடி விழுந்தது. தனக்கு முதற்பரிசு கிடைத்துவிடும் என்று ரூசோ நினைத்திருந்தார். அவர் நினைத்ததற்கு எதிர்மாறாக, ரூசோவுக்கு பரிசு கிடைக்கவில்லை. தமது அறிவுலக வாழ்க்கையில் விழுந்த முதல் சறுக்கல் என்று இந்தத் தோல்வியை ரூசோ கருதினார்.

தோல்வியால் துவண்டு விழுந்த அவரை அவரது மனைவி தூக்கி நிறுத்தினாள். பொதுவாக இயற்கையாகவே பெண்தான் ஒருவரைச் சார்ந்து நிற்க வேண்டிய அவசியத்தில் இருக்கிறாள். ஆனால், தெரிசே, ரூசோ என்கிற அலைக்கழிக்கப்பட்ட கப்பலுக்கு ஆறுதல் தரும் துறைமுகம் ஆனாள். தனக்குப் பரிசு கிடைக்க வில்லையே என்று துடிதுடித்துப்போன ரூசோவைப் பார்த்து "உங்களுக்குப் பரிசு தந்து தனது கௌரவத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள பேரவை தவறிவிட்டது" என்று தெரிசே குறிப்பிட்டாள்.

ரூசோவுக்குப் பரிசு மறுக்கப்பட்டதால் அவர் மேற்கொண்டும் எழுதாமல் இருந்துவிடக்கூடாது என்பதில் அவரது மனைவி மிகுந்த அக்கறை எடுத்துக்கொண்டாள்.

'எமிலி' என்கிற தனது சுயசரிதை நாவலில் ரூசோ தனது மனைவியைக் குறித்து எழுதியதன் வாயிலாக, அவளுக்கு அழியாத அமரத்துவமான இடத்தை ரூசோ பெற்றுத் தந்தார்.

எப்போதும் சிந்தனையில் தோய்ந்துபோன ரூசோவுக்கு தெரிசே இன்பத்தை வாரி வழங்குகிற தாகத்தைத் தீர்க்கிற தண்ணீர்ப் பந்தலாக மாத்திரம் இருக்கவில்லை. அவரின் மனைவியாக, தாயாக, மகளாக என்று பல நிலைகளில் தெரிசே ரூசோவின் வாழ்க்கையில் பங்குகொண்டாள்.

ஒன்றும் தெரியாத பெண் என்று கருதப்பட்ட தெரிசே உரிய நேரத்தில் ரூசோவுக்கு ஆறுதலாக இருந்திராவிட்டால் வரலாற்றில் அவரால் வாழ இயலாமல் போயிருக்கும். சுக துக்கங்களில் ரூசோவோடு பங்கு கொண்ட தெரிசே எதிர்பாராத வகையில் ஒருநாள் மறைந்து போனாள்.

இதைக் குறித்து ரூசோ "நான் கைத்தடியை இழந்தால் பாதகம் இல்லை; கண்களையே இழந்துவிட்டேன்" என்று குறிப்பிட்டார்.

ப்ரக்ருதி - பிட்சுஆனந்தன்

பிட்சு ஆனந்தன் சிந்தனைவயப்பட்டவனாய் நடந்து கொண்டிருந்தான். பத்து நாட்கள் பறந்தோடிப்போன பிறகும், கௌதம புத்தருக்கும் மஹா பிரஜாபதி கௌதமிக்கும் நடந்த தர்க்கத்தை அவனால் அவ்வளவு எளிதாக மறந்துவிட இயலவில்லை.

அன்று சித்திரை மாதம் பஞ்சமி திதி. பெளர்ணமி நிலவின் பரிசுத்தமான வெளிச்சப் பிரவாகத்தில் வானமே வசமிழந்து கிடந்தது. சங்கத்தில் சரணடைந்துவிட்டால் சாதியே கிடையாது. மனிதசாதி ஒரே சாதிதான் என்று சாதித்த புத்தன், பெண்களை பிக்குணிகளாக்குவதற்கு அவ்வளவு தயக்கம் காட்டுவானேன்?

அதிலும் மாதா மறைந்த பிறகு பால் கொடுத்து வளர்த்த கௌதமி தன்னை துறவியாக்கச் சொல்லி மன்றாட மன்றாட, கௌதமன் ஏன் மனம் இரங்காது போனான்? அதிலும் ஒரு பிக்குணி (பெண்துறவி) 100 வருடங்கள் துறவியாக இருந்தாலும், ஒரு பிக்கு (ஆண் துறவி) வந்தால் எழுந்து நிற்கவேண்டும்; வணக்கம் தெரிவிக்க வேண்டும்; அதிலும் அன்றுதான் ஆண் துறவியாக இருந்தாலும் பெண் 100 ஆண்டுகள் துறவறம் பூண்டிருந்தாலும் பெண், ஆணுக்கு வணக்கம் பண்ணிவிட்டுத்தான் போக வேண்டும் என்றல்லவா புத்தன் சொன்னான்.

பெண் துறவிகள் பின்பற்ற வேண்டிய எட்டு கட்டளைகளை வேறு, புத்தன் பிரகடனப்படுத்தினானே! ஏன் இதெல்லாம்? சாதியே இல்லை. எல்லோரும் ஒரே மனித சாதி என்றால், ஆணும் பெண்ணும் மாத்திரம் சமம் இல்லையா? வளப்புத் தாய்க்கே வளையாத புத்தன், அவள் பாலைக் குடித்தவன் என்று நான் பலமுறை நினைவுபடுத்திய பிறகல்லவா வசப்பட்டான்? என்றெல்லாம் ஆனந்தனின் மனக்குளத்தில் ஆயிரம் கற்கள் விழுந்து அலை வட்டங்களை ஆரம்பித்தன.

ஆனந்தன் அந்த நிலவொளியில் கண்களைத் தாழ்த்திக் கொண்டு கையில் ஏந்திய திருவோட்டோடு நடந்தான். இன்று அவனுக்கு கிடைத்த பிச்சையை நாவல் மரத்தின் அடியில் உட்கார்ந்து சாப்பிட்டான். சாப்பிடும்போதும் இதே சிந்தனைதான். தாகம் நாக்கை வறட்டவே தாக சாந்திக்காக தண்ணீரைத் தேடினான். கௌதம புத்தன்

அதை 'பிண்டிகா' என்கிற இடத்தில் உள்ள ஜெத்தேவன மடத்தில் தங்கியிருந்தான். நீர்நிலை எங்கேனும் உண்டா என்று ஆனந்தன் பார்த்தபோது சாலையின் தென்மேற்குப் பக்கத்தில் ஒரு கிணற்றை அவன் கண்டான். சித்ரா பெளர்ணமி இரவு ஆதலால் அங்கே ஒரு பெண் தண்ணீர் இறைத்துத் தனது குடத்தை நிரப்புவது அவனுக்குத் தெரிந்தது. ஆகவே ஆவலோடு தண்ணீர் கிடைக்கும் என்று அந்தக் கிணற்றின் அருகே அவன் போனான்.

சத்தமோ, சலனமோ இல்லாமல் ஆனந்தன் தனது பாத்திரத்தை அவளிடம் நீட்டினான். அவளோ, "அடிகளே, என்னை எவர் என்று அறியாமல் அல்லவா தண்ணீர் கேட்கிறீர்?" என்றாள்.

"கொஞ்சம் தண்ணீர் கொடு" என்று மாத்திரமே ஆனந்தன் கேட்டான்.

"அடிகளே! நான் சண்டாளர் சாதியைச் சார்ந்தவள்" என்றாள் அவள்.

"அதனால் என்ன? கொஞ்சம் தண்ணீர் கொடு" என்றான் ஆனந்தன்.

"அடிகளே! சண்டாள சாதியினரான நாங்கள் தீண்டப்படாதவர்கள்; என்னிடம் உங்களைப் போன்றவர்கள் தாக சாந்திக்காகக் கூட தண்ணீர் பெறுவது கூடாது" என்றாள் அவள்.

"தாகத்திற்கும் தண்ணீருக்கும் சாதி இல்லை; எனக்குத் தாகமாயிருக்கிறது" என்றான் ஆனந்தன்.

"முற்பிறப்பில் செய்த புண்ணியங்களால் நீங்கள் மேலான சாதியில் பிறந்திருக்கிறீர்கள்; அதே பிறவியில் செய்த பாவங்களால் என்னைப் போன்றவர்கள் இழிந்த சாதியில் பிறந்துள்ளோம்" என்றாள் அவள்.

"எனக்குத் தாகமாயிருக்கிறது; கொஞ்சம் தண்ணீர் கொடு; கேட்பதற்கும் பெறுவதற்கும் சாதியில்லை; சாதி பேதங்களைக் கற்பித்த மனிதர்களின் செயற்கைச் சிருஷ்டி புத்தம் சரணம் கச்சாமி; சங்கம் சரணம் கச்சாமி; தர்மம் சரணம் கச்சாமி" என்று ஓதினான் ஆனந்தன்.

அவள் அவனையே பார்த்தாள். வேறு வழியில்லை; ஆகவே குனிந்த தலை நிமிராமல் ஆனந்தனின் திருவோட்டில் அவள் கொஞ்சம் தண்ணீரை ஊற்றினாள். அவளின் இதயம் களைகட்டிய கச்சேரியில் அடிபடும் மேளத்தைப் போல வேகமாக அடித்துக் கொண்டது.

அவள் புறப்படுவதற்கும் முன்னர் ஆனந்தன் அவளைப் பார்த்து, "பிறப்பால் ஒருவன் பிராமணன் ஆவதும் இல்லை; சண்டாளன் ஆவதும் இல்லை; செயல்களால் மாத்திரமே ஒருவன் பிராமணன் ஆகிறான்; அல்லது சண்டாளன் ஆகிறான்" என்றான்.

கேட்டும் கேளாமலும் வேடனிடம் தப்பிய இளமாணைப் போல அவள் ஓடினாள்.

அவள் பெயர் பிரக்ருதி சகல சண்டாள சாதியிலும் அவளைப் போல ஒரு அழகி பிறந்ததே இல்லை. செய்யக்கூடாத ஒன்றைச் செய்துவிட்ட குற்ற உணர்வோடும், மேல்சாதி பிக்கு (பிட்சு) ஒருவருக்குத் தீர்த்தம் கொடுத்துவிட்டோம் என்கிற திருப்தியோடும் அவள் ஓடினாள். அவள் தன் நிலையை உணர்ந்த போது அங்கேயே நின்றுகொண்டிருப்பதைப் பார்த்து நாணினாள். இறைக்க இறைக்கக் குடிசைக்குள் வந்து அம்மாவின் முன் நின்றாள்.

"அம்மா! அம்மா உன்னிடம் ஒரு மரப்பாச்சி வாங்கிக்கொடு என்று கூட இதுவரை கேட்டது இல்லை; ஆனால் எனக்கு இப்போது ஒன்று வேண்டும்" என்று கேட்டாள்.

அவளது கோரிக்கை என்னவாக இருக்கக்கூடும் என்று அவள் தாயார் சிந்தித்து முடிப்பதற்கும் முன்பாகவே "எனக்கு ஆனந்தன் வேண்டும். இது மாதிரி அழகனை முன்பு எப்போதும் நான் பார்த்ததேயில்லை; அந்தக்குரல்... அட்டா அது வானவர்களையே வசீகரித்து விடத்தக்க மந்திரக்குரல் இல்லையா? எனக்கு ஆனந்தன் வேண்டும்" என்று அழத் தொடங்கினாள் பிரக்ருதி.

அம்மா எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தாள். பிரக்ருதி கேட்டபாடில்லை. சண்டாள சாதியிலே பிரக்ருதி யின் ஆரண்ய அழகு வேறு ஒருத்திக்கும் வாய்த்திருக்க வில்லை. குண்டுமல்லி ஒவ்வொரு இரவும் கண் வளரும். குறிஞ்சிமலர் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை சிரிக்கப் பார்க்கும். மூங்கில் பூ தலைமுறைக்கு ஒருமுறைதான் தலைகாட்டும். அப்படிப்பட்ட பேரழகியாக விளங்கினாள் பிரக்ருதி.

""அம்மா! அம்மா! இந்த வட்டாரத்திலேயே நீதான் மாபெரும் மந்திரவாதி. நீ நினைத்தால், ஆனந்தனை மயக்கி இந்த இடத்துக்கே கொண்டு வந்துவிடலாம். எனக்காகக் கொண்டு வா" என்று பிரக்ருதி அழுதாள்; அரற்றினாள்.

"கண்ணே! நீ கௌதம புத்தனை அறியமாட்டாய். ஞானத்தின் உச்சிக்குப்போன தர்ம பிரபு அவர். நமது கண்காட்டி வித்தைகளையெலாம் அவர் சந்நிதியில் சரிந்து போகும்." என்றாள்.

"இனி எனக்குச் சாப்பாடே வேண்டாம்" என்றாள் பிரக்ருதி. ஒரு நாள் முழுவதும் அவள் பச்சைத் தண்ணீரைக் கூட தொடவில்லை. இறுதியாக அன்று இரவு வேறு வழியில்லாமல் அம்மா நெருப்பு வளர்த்து, அதில்

சில மூலிகைகளைப் போட்டு மந்திரங்களை உச்சாடனம் செய்தாள். மனம் என்ற ஒன்று இருப்பது உண்மை யானால் அந்த மனத்தை வேறொருவர் பாதித்துவிடலாம் என்பது உண்மையாகத்தானே இருக்க வேண்டும்.

ஆழ்ந்த நித்திரையிலிருந்த ஆனந்தனின் தூக்கம் கலைந்தது. அவன் கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டே எழுந்தான். எழுந்ததும் பிரக்ருதியின் குடிசையை நோக்கிப் போனான். அரைத் தூக்கத்தில் வந்த அவனைப் பார்க்க பிரக்ருதிக்கும், அவளது தாயாருக்கும் பிரமிப்பாகப் போனது. ஆனந்தனை அவர்கள் உட்கார வைத்து மரியாதை செய்தார்கள். பிரக்ருதி வைத்த கண் வாங்காமல் ஆனந்தனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கௌதம புத்தன் இரவெல்லாம் தியான யோகத்தில் இருந்தான். அவனது தியானம் கலைந்தபோது தனது சீடன் ஆனந்தனுக்கு நிகழ்ந்ததை அவன் அறிந்துகொண்டான். அந்தர்யாமி பேசியது. ஆகவே புத்தன் யோக மந்திரம் ஒன்றை உச்சரித்தான். அதே நிமிடத்தில் ஆனந்தனை இறுக்கிய மாயக்கட்டுகள் அவிழ்ந்தன. ஆனந்தன் வந்த வழியே புத்தமடத்திற்குத் திரும்பினான்.

திரும்பிப் போகிற ஆனந்தனைப் பார்த்து பிரக்ருதி அழுதாள். அன்றிலிருந்து அவன் பிச்சை எடுக்கப்போகிற எல்லா இடங்களுக்கும் நல்ல பளிச்சென்ற வண்ணங் களில் உடைகளை அணிந்துகொண்டு பிரக்ருதி அவனைப் பின்பற்றிப் போனாள். ஆனந்தன் சென்ற இடங்களிலெல்லாம் அவனையே பார்த்துக்கொண்டு நின்ற பிரக்ருதியை ஊரே வேடிக்கைப் பார்த்தது.

ஆனந்தன் ஒருவாரமாக பிச்சை ஏந்த வரவில்லை. பிரக்ருதியும் சாப்பிடுவதை நிறுத்திவிட்டாள். அவள் அம்மாவுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. பெற்றவளா யிற்றே! ஜெத்தேவனா மடத்தின் வாசலில் போய் நின்று கொண்டாள் பிரக்ருதி. போகிற வருகிற பிட்சுகளெல்லாம் அவளைப் பார்த்துக்கொண்டே போனார்கள். இறுதி யாகப் புத்தனுக்குத் தகவல் போயிற்று.

புத்தன், "அவளை உள்ளே வரச்சொல்லுங்கள்" என்றான். பிட்சுகள் சிலர் பிரக்ருதியைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தார்கள்.

"உனக்கு என்ன வேண்டும்? பெண்ணே" புத்தன். ""எனக்கு ஆனந்தன் வேண்டும்" பிரக்ருதி. "அதற்கென்ன? எடுத்துக்கொள்" என்றான் புத்தன். ஆனந்தனுக்கும், அனைவருக்கும் திக்கென்றது. பிரக்ருதிக்கு

அளவில்லாத மகிழ்ச்சி உண்டானது. கோடி நட்சத்திரங்கள் கூடி சேர்ந்து அவள் தலையில் கிண்கிணிக் கிரீடம் சூட்டியதைப்போல அவள் உணர்ந்தாள்.

புத்தன் பேசினான். இன்றிலிருந்து 2400 ஆண்டுகளுக்கும் முன்னர் பேசிய அவனது குரலைப் பிரபஞ்சம், விஞ்ஞானம் உண்மையானால் இன்னமும் பதிந்து வைத்திருக்கிறது என்று தானே அர்த்தம்!

"பெண்ணே! ஆனந்தனை நீ நேசிக்கிறாய் என்பது எனக்குப் புரிகிறது. ஆனந்தனிடம் என்ன உனக்குக் கவர்ச்சியாகத் தோன்றுகிறது?" என்று கேட்டான் புத்தன். "அவன்தான் எனக்கு உலகத்திலேயே அழகன்" என்றாள் பிரக்ருதி.

புத்தன் அவளைப் பார்த்து "ஆனந்தனின் மூக்கு அழகா? வாயா? கண்ணா? உடலா? எது?" என்று கேட்டான். ""அவனது உடம்பே ஒரு பளிங்குத் தாம்பாளம்" என்றாள் பிரக்ருதி.

அப்போது புத்தன் அவளைப் பார்த்து, "பிரக்ருதி! வெளிப்புறத்தில் ஆனந்தன் அழகாகத் தோன்றுகிறான் என்பது உண்மைதான். ஆனால் அவனுக்குள்ளே இருக்கிற இதயம், ஈரல், நுரையீரல், சிறுகுடல், பெருங்குடல், சிறுநீர், மலம் இவற்றை நினைத்துப்பார்" என்றான் புத்தன். பிறகு அவளைப் பார்த்து "உனக்கு ஆனந்தனை தந்துவிடுகிறேன். நீ உடனே உன் வீட்டுக்குச் சென்று தலையை மழித்துக் கொண்டு வா" என்றான்.

பிரக்ருதி அவனைப் பார்த்து, "இவ்வளவுதானே; உடனே செய்துவிடுகிறேன்" என்றாள்.

பிரக்ருதி வேகவேகமாக வீட்டுக்கு வந்தாள். "அம்மா! என் தலையை மொட்டையடித்து விடு" என்று கேட்டாள்.

"உனக்கென்ன பைத்தியமா?" இந்த வட்டாரத்திலேயே உன்னை விட அழகி ஒருத்தி இல்லை. சண்டாளச் சாதியிலே உன்னிலும் அழகி ஒருத்தி பிறக்கவில்லை; அப்படி இருக்கும்போது தலையை மழித்துவிட்டால் உன் அழகே போய்விடுமே. இது என்ன விபரீதம்" என்று கேட்டாள் அம்மாள்.

"நீ என் தலையை மழிக்காவிட்டால், தற்கொலை செய்து கொள்ளுவேன். நீ என்னை இனி ஒருபோதும் பார்க்கவே இயலாது" என்றாள் பிரக்ருதி.

வேறு வழியே இல்லாமல் அம்மா மிகுந்த மன வருத்தத்தோடு

பிரக்ருதியின் தலையை மொட்டை அடித்தாள். தலையை மொட்டை அடித்துக்கொண்டு, காவி உடையை அணிந்துகொண்டு பிரக்ருதி மடத்துக்கு ஓடினாள். போகிறபோதே ஆனந்தன் அங்கிருப்பானோ, அகன்றிருப்பானோ என்கிற சந்தேகம் அவளுக்கு.

அவள் வந்து சேர்ந்த போதுதான் புத்தன் கண்களை அகலத் திறந்தான். "எதை நேசிக்கிறாய்? வெளிப்புறத் தோற்றத்தையா? ஆனந்தனின் உட்புறத் தோற்றத்தையா" என்று புத்தன் கேட்டான். "இதைக் குறித்து சிந்திப்பாயாக" என்றான் புத்தன்.

அப்போது ஒரு பெண் தலைவிரிகோலமாக அங்கே ஓடிவந்தாள். "சாமி! இதுவரை ஒருவரும் சாகாத வீட்டிலிருந்து கடுகு கொண்டுவரச் சொல்லிக் கேட்டீர்களே! அப்படி ஒரு வீடும் இல்லையே" என்று சொல்லி அவள் 'ஓ'வென்று அழுதாள்.

விசாரித்தபோது அந்தத் தாய் இறந்துபோன தனது குழந்தைக்கு உயிர் தருமாறு புத்தனைக் கேட்டபோது, "எந்த வீட்டில் இதுவரை சாவே நடக்கவில்லையோ அந்த வீட்டிலிருந்து கடுகு வாங்கி வா" என்று புத்தன் சொன்னது அவளுக்கு விளக்கப்பட்டது. இறந்தோரை உயிர்ப்பிக்கிற அற்புதங்களைச் செய்கிறவனில்லை புத்தன். அறவின்பாற்பட்டு புதிய ஒளியை பூமிக்குள் புகுத்தியவன் புத்தன் என்பதை பிரக்ருதி அறிந்துகொண்டாள். பிரஜாபதி, கௌதமி போன்ற அரசு குடும்பத்து பெண்களே மொட்டையடித்து காவி உடை தரித்து தனித்து அமர்ந்திருந்ததை அவள் பார்த்தாள். சாதி என்கிற நச்சுமரத்தின் வேர்களைக் கெல்லி எறிந்த கருணை மறவனான புத்தனின் கண்களை அவள் பார்த்தாள். சண்டாள சாதியிலே பிறந்தவனை உயர்ந்த சாதிக்காரர்களோடு சரிசமமாக உட்கார வைத்து புத்தன் இமயத்தின் உச்சியிலிருந்து இறங்கி வருகிற ஞான நதியாக அவளுக்குப் பட்டாள்.

துறவிகளின் கூட்டம் "புத்தம், சரணம் கச்சாமி; சங்கம் சரணம் கச்சாமி; தம்மம் சரணம் கச்சாமி" என்ற ஒலியால் தியான மண்டபத்தை நிறைத்தது. பிரக்ருதியின் உதடுகளும் அசைந்தன. "புத்தன் சரணம்...." என்கிற சொற்றொடர்கள் அவளை அறியாமல் உதிர்ந்தன. அதுவரைக்கும் பூக்கூடை மோகத்திற்குள் புகுந்திருந்த அம்புலி மீண்டும் ஸ்படிகப்பாலை பூமியின் மீது ஊற்றிக்கொண்டு தனது பயணத்தை தொடங்கிற்று. ஒரு வாரத்திற்குப் பிறகு, ஆனந்தனை ஒருநாள் பிரக்ருதி எதிர்ப்பட்டுப் போனான். அவள் சலனமில்லாது இருந்தாள். ஆசைகளைத் துறக்கவில்லை அவள்; எரித்துவிட்டாள். இறுதியாக வணக்கம் சொன்ன பிரக்ருதியை எதிர்கொண்டு ஆனந்தன் வணக்கம்

சொன்னான்.

பெண் பிட்சு, ஆண் பிட்சுக்கு எப்படி தாழ்ந்தவள்? ஒன்றிலிருந்து ஒன்று வேறுபட்டால் அது தாழ்ந்ததா என்று ஆனந்தன் சிந்தித்தவண்ணமாக இருந்தான். அவனது மனக்குறிப்பை அறிந்த புத்தன் உடனே "ஆனந்தா! உன் சந்தேகம் எனக்குப் புரிகிறது. இதை நான் சொல்லித்தர முடியாது; ஆனால் நீ இதைக் கற்றுக்கொள்ளலாம். காலத்தை ஒட்டியே கருத்துகள் கருக்கொள்கின்றன. எதுவுமே நிரந்தரமானது இல்லை. மாறுதல் ஒன்றே மாறாதது. தொடக்கத்துக்கும், முடிவுக்கும் தொடர்பே இல்லை" என்று அருளிச் செய்தான்.

ஆனந்தனின் உதடுகள் "புத்தம், சரணம், கச்சாமி..." என்று வார்த்தைகளை உதிர்த்தன.

"புள்ளி வைப்பது என் வேலை. கோலம் போடுவது..." என்றான் புத்தன்.

பிரக்ருதி சத்திய சங்கமத்தில் நீந்தினாள். 2400 ஆண்டுகளாக அவள் மனித சரித்திரத்தில் நீங்காத நினைவானாள். கங்கை இன்னமும் ஓடிக்கொண்டுதான் இருக்கிறது.

மார்த்தா - ஸ்பின்னிசோ

வால்டேருக்கு முந்தைய காலத்தில் ஸ்பின்னிசோ என்ற மாபெரும் சிந்தனையாளர் வாழ்ந்து வந்தார். "எனக்காக அழ வேண்டாம்; உங்களுக்காகவும்; உங்கள் மக்களுக்காகவும் அழுங்கள்" என்று இயேசு கிறிஸ்து, தமது சிலுவையைச் சுமந்துகொண்டு கல்வாரி மலைக்குப் போனபோது, தனக்காக அழுத ஜெருசலேம் பெண்களைப் பார்த்துக் குறிப்பிட்டார். இயேசுநாதரும் ஒரு யூதரே. கி.பி. 70-ஆம் ஆண்டில் திபேரியால் என்கிறவனின் படையெடுப்பால். ஜெருசலம் தரைமட்டமானது. யூதர்களின் ஜெருசலம் வீழ்ந்ததால் அவர்கள் சிதறி, பல்வேறு இடங்களுக்கும் போகிற சூழ்நிலை வந்தது.

கொலம்பஸ் புதிய தேசத்தைக் கண்டுபிடிப்பதற்காகப் புறப்பட்டபோது அமெரிக்கா தென்பட்டது. எங்காவது புதிய தேசம் தென்பட்டால் அங்கே குடியேறிவிடலாம் என்றுதான் யூதர்கள் கொலம்பஸின் கடற்பயணத்திற்கே உதவி செய்தார்கள். பின்நாளில் கிறிஸ்தவ சமயம் ஒருபுறமும், இஸ்லாமிய வாழ்க்கை நெறி ஒரு புறமுமாக யூத மதத்திற்குப் பெருத்த சவால்கள் ஆயின. ஸ்பின்னிசோ இப்போதிருக்கிற இஸ்ரேல் நாட்டில்தான் பிறந்தார். அவர் பிறந்த காலத்தில் யூதர்களுக்கென்று பெயர் சொல்லுகிற அளவுக்கு ஒரு பெரிய நாடு இல்லாதிருந்தது. 'சினகாக்' என்று சொல்லப்பட்ட யூத தேவாலயங்கள் ஒன்று இரண்டு இருந்தன. சிறந்த மேதையாக சின்ன வயதிலிருந்தே தோற்றம் காட்டிய ஸ்பின்னிசோ யூதமக்களின் பேரறிஞராக வருவார் என்றுதான் அச்சமுதாயமே எதிர்பார்த்தது. யூதர்களுக்கு அருளப்பட்டது தோஹ்ரா என்கிற வேதம். கிறிஸ்தவர்களுக்கு அருளப்பட்டதோ பைபிள்.

1670-இல் தனது முன்னவர்களின் வேதங்களை முறையாகக் கற்றுகொள்ள வேண்டுமென்கிற ஆவல் உள்ளவராக ஸ்பின்னிசோ புறப்பட்டார். அதற்காக லத்தீன் மொழி படிக்கத் தொடங்கினார். லத்தீன் மொழி அன்று வழக்கொழிந்த மொழியாகும். அந்த நாளிலும் அதை இலக்கண முறைப்படி கற்றவர்கள் சிலரே.

லத்தீன் மொழி படிப்பதற்காக இளைஞரான ஸ்பின்னிசோ ஓர் ஆசிரியரிடம் போனார். ஆசிரியரோ கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாதவர். அவர் கேட்ட முதல் கேள்வியே ஸ்பின்னிசோவைச் சிந்திக்க

வைத்தது. "ஒரு குழந்தை பிறப்பதற்காக கடவுள் மகிழ்ச்சி அடைவாரா?" என்று கேட்டார்.

ஸ்பின்னசோ "இல்லை" என்றார்.

அடுத்து, ""ஒரு குழந்தை இறப்பதற்காகக் கடவுள் வருந்துவாரா?" என்று கேட்டார்.

"வருந்தமாட்டார்" என்று ஸ்பின்னசோ சொன்னார்.

என்? என்று கேட்டார் ஆசிரியர்

"கடவுள் ஒரு ஆளில்லை. அது ஒரு சக்தி. அது எப்படி மகிழும்? அது எப்படி வருந்தும்?" என்றார்.

"மின்னலுக்கு அன்பு உண்டா' என்று கேட்டார் ஆசிரியர்.

"மின்னல் ஒரு சக்தி. அதற்கு எப்படி அன்பு இருக்கும்" என்று கேட்டார் ஸ்பின்னசோ.

"அப்படி என்றால் இறைவன் அன்புள்ளவன்; கருணை உள்ளவன் என்று உங்கள் பிதா, பிதாக்களின் வேதம் சொல்லுவது?" என்று ஆசிரியர் இழுத்தார்.

"எப்போதுமே மனிதன் தனது ஆசைகளை, எண்ணங்களை இறைவன் மீது இயற்றிச் சொல்லுவது வழக்கம்" என்றார் ஸ்பின்னசோ.

இன்று இந்த பதில் ஆச்சரியத்தை வரவழைக்காமல் போகலாம். ஆனால், 350 ஆண்டுகளுக்கும் முன்னர் இந்தப் பதில் சாதாரண பதில் என்று கொள்ள இயலாது.

ஸ்பின்னசோ லத்தீன் படிக்கப்போனபோது, அவருடைய ஆசிரியரின் மகள் மார்த்தாவும் அவருடைய சக மாணவியானாள். ஒவ்வொருநாளும் ஸ்பின்னசோவும், மார்த்தாவும் சேர்ந்தே படிப்பார்கள். லத்தீன் மொழிப் பயிற்சியில் ஸ்பின்னசோவிற்கு இருந்த ஆர்வம் மற்ற மாணவர்களை ஆச்சரியப்பட வைத்தது. ஆனால் ஸ்பின்னசோவின் கவனமெல்லாம், தன்னிலும் தேர்ந்த மொழிப்பயிற்சி உடையவளாக இருந்த மார்த்தாவின் மீதே இருந்தது.

""ஸ்பின், எவ்வளவு நாளில் லத்தீன் படித்துவிடலாம் என்று நினைக்கிறாய்?" என்று மார்த்தா கேட்டாள்.

"நம் முன்னவர்கள் தோஹ்ராவிற்சுச் சொன்ன விளக்கங் களை அறிந்துகொள்ளவே எனக்கு லத்தீன் மொழிப் பயிற்சி அவசியமாக இருக்கிறது" என்றார் ஸ்பின்னசோ.

அவருக்குள் பல சந்தேகங்கள். ஆசிரியரிடம் கேட்பதற்கு அஞ்சி, அவர் மகளிடமே கேட்பார். அவள் சமகாலத்தவளாக இருந்தாலும் அதி அற்புதமாகப் பதில்களைச் சொல்லுவாள்.

"நம் முன்னவர்களான இஸ்ராயேலர்களை எகிப்தியரின் அடிமைத்தனத்திலிருந்து இறைவனின் தீர்க்கதரிசியான மோசஸ் மீட்டு வந்தது உண்மையா?" என்று ஒரு நாள் மார்த்தாவை ஸ்பின்னசோ கேட்டார்.

"நீ இந்தக் கேள்வியை என்னிடம் கேட்டதால் பாதகம் இல்லை; ஆனால் இதே கேள்வியை மற்ற யூதர்களிடம் கேட்டிருந்தால் உன் கதையைக் கந்தலாக்கியிருப்பார்கள்" என்றாள் அவள்.

"உன்னிடம்தானே என் சந்தேகங்களைப் பகிர்ந்து கொள்கிறேன்" என்றார் ஸ்பின்னசோ.

"வனாந்திரத்தில் மன்னா என்கிற அமிர்தமான உணவாலும், தாழ்ப்பறந்து வந்த பறவைகளாலும் இஸ்ராயேலர்களைக் காப்பாற்றிய கடவுள், எதற்காக அதேமக்களை தங்க ஒரு நாடு இல்லாமல் தவிக்க விட்டார்? இதெல்லாமே கதையோ? கற்பனையோ?" என்று கேட்டார் ஸ்பின்னசோ.

"இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் முன்னர் இறைவனை மாத்திரமே மனிதன் நம்பினான்; இப்போது இறைவனை யும் நம்பலாம்; தன்னையும் நம்பிக்கொள்ளலாம் என்கிற நிலைமைக்கு மனிதன் தள்ளப்பட்டுவிட்டான். ஆகவேதான் இறைவன் அப்போதுபோல இப்போது தானே தோன்றி மனிதர்களுக்கு உதவுவது இல்லை" என்றாள் மார்த்தா. அவர்களின் தர்க்கவாதங்கள் நீண்டு கொண்டே போயின. அந்த இருட்டில் இறுதியாக அவர்களை நட்சத்திரங்கள் மாத்திரமே கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. இருள் கவிழ்ந்து நேரம்போனதே தெரியாமல் இருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். காலை விடிந்தபோது அவர்களின் கண்கள் அடிவானத்தைப் போலச் சிவந்தன. இப்படி அவர்கள் நதிக்கரைகளிலும், புல் வெளிகளிலும் அடிக்கடிச் சந்தித்து உரையாட ஆரம்பித்தார்கள்.

ஸ்பின்னசோவின் கேள்வி கேட்கும் திறன் மார்த்தாவிற்கு மிகுந்த ஆச்சரியத்தை உருவாக்கியது. நாளாக நாளாக அவர்களுக்குள் காதல் மலர்ந்தது. இருவரும் தத்துவார்த்தத்தில் தொடங்கி காதல் சமவெளியில் கைகோர்த்தார்கள்.

மார்த்தாவின் தந்தை எதிர்பாராத வகையில் மரணமடைந்தார்.

இப்போது ஸ்பின்னசோவிற்கு ஆசிரியர் இல்லாத நிலையில் மார்த்தாவே ஆசிரியர் ஆனாள். ஸ்பின்னசோவிற்கோ ஒரே மனப்போராட்டம். மார்த்தாவைக் காதலி என்று கருதுவதா, ஆசிரியை என்று ஏற்பதா? இருப்பினும் பிற்காலத்தில் உலகத்தின் தலைசிறந்த தத்துவஞானிகளிலே ஒருவராகக் கருதப்பட்ட ஸ்பின்னசோ, மார்த்தாவை ஆசிரியையாகவே ஏற்றுக்கொண்டார்.

இந்தக் காலகட்டத்திலும் அவர்கள் இருவரும் பல்வேறு தத்துவங்களைக் குறித்துப் பேசினார்கள். அந்தத் தத்துவ உரையாடல் முடிந்ததும் இருவரும் ஒருவர் மடியில் ஒருவராகக் காதலைத் தொடருவார்கள். காலையில் லத்தீன் பள்ளியில் மார்த்தா ஆசிரியையை; ஸ்பின்னசோ மாணவர்.

மத நம்பிக்கைகளுக்கு எதிராக ஸ்பின்னசோ தம் நண்பர்களிடம் பேசினார் என்று அவர் மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டது. உலகம் என்கிற பெளதீகப் பொருள்தான் கடவுள். தேவதூதர்கள் என்பதெல்லாம் கற்பனை; உயிர்தான் ஆன்மா; அழிவற்ற வாழ்வைப் பற்றி பழைய வேதம் ஒன்றும் சொல்லவில்லை என்றெல்லாம் ஸ்பின்னசோ தன் நண்பர்களிடம் பேசியதாக யூதர்களின் முதியோர் அவை அவர்மீது குற்றம்சாட்டியது. இது அந்த நாளில் யூதர்களுக்கு மத்தியில் மன்னிக்க முடியாத குற்றங்கள் ஆகும்.

ஸ்பின்னசோவின் காலம் இயேசுவுக்கு 1600 ஆண்டுகளுக்கு பிந்தைய காலம் ஆதலால் அவருக்கு, அவருடைய யூத சாதியார் அநியாயமான தண்டனை தரக்கூடவில்லை. ஆகவே அவரை யூத முதியோர்கள் அவை மதத்திலிருந்து வெளியேற்றுவது என்று தீர்மானித்தது. மோசசின் சட்ட பிரமாணத்தின் வண்ணமும், எலிசா தீர்க்கதரிசி சபித்தவண்ணமுமாக 613 கட்டளைகளின் படி, தலைமுறை தலைமுறைக்கும் சபிக்கப்பட்டவனாயிருப்பாய் என்று ஸ்பின்னசோவை யூத முதியோர் அவை சபித்து தன்னிடமிருந்தும், தன் சாதி, சனத்திடமிருந்தும் தள்ளி வைத்தது.

முதலில் ஸ்பின்னசோ இந்த மதப்பிரஷ்டத்தைப் பெரிதாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் காலப்போக்கில் தான் தனிமைப்படுத்தப்பட்டதை அவர் உணர்ந்தார். நடுஇரவில் ஒரு மதவெறி பிடித்த இளைஞன் அவரது உயிருக்குக் குறிவைத்தான். சின்னதான ஒரு காயத்தோடு அவர் தப்பும்படியாக ஆனது. ஊருக்கு வெளியில் இருவரும் அறியாமல் அவர் வாழ்ந்தார். அவரால் கிறிஸ்தவர் ஆகவும் இயலவில்லை. காரணம் அந்த மதத்தின் கோட்பாடுகளிலும்

அவருக்குச் சந்தேகம் வந்தது. உலகமே தன்னைக் கைவிட்டபோதும் தன் காதலியும் ஆசிரியையுமான மார்த்தா தன்னைக் கைவிடமாட்டாள் என்று ஸ்பின்னசோ நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். எப்படியாவது அவளைச் சந்தித்து விடுவது என்று ஸ்பின்னசோ உறுதியான முடிவில் இருந்தார்.

ஆனால் யூத சமுதாயம், மற்ற சமுதாயங்களைப்போல முற்போக்கான சமுதாயமாக அந்த நாளில் இருந்தது இல்லை. 72 அடி தூரத்திற்கு மேலே சபாத் என்கிற ஓய்வுநாளில் நடக்கக்கூடாது என்கிற கட்டுப்பாடு இன்றும் இருக்கிறது. சபாத் என்கிற சனிக்கிழமை நாட்களில் இன்றும் இஸ்ரேவில் மின்சாரத்தைப் பயன்படுத்த மாட்டார்கள். மெழுகுவர்த்திகளையே எரிப்பார்கள். 'வேர்களுக்குத் திரும்பும் வேளை' என்று இந்தக் காலத்திற்குப் பெயர். இன்றே இது சூழ்நிலையானால் 300, 400 ஆண்டுகளுக்கும் முன்னர் என்ன நிகழ்ந்திருக்கக் கூடும் என்பதை ஒருவாறு ஊகிக்கலாம்.

ஆகவே கட்டுப்பெட்டித்தனமான அந்த யூத சமுதாயத்திலிருந்து ஸ்பின்னசோ விலக்கி வைக்கப்பட்ட திலிருந்து, மார்த்தா தனக்கும் அவருக்கும் ஒரு உறவு இருந்ததாவே காட்டிக்கொள்ளவில்லை. ஸ்பின்னசோவின் லத்தீன் மொழிப்படிப்பும் நின்று போனது. அவரது இடத்தில் அவருக்குப் பதிலாக வேறொரு மாணவனை மார்த்தா சேர்த்துக்கொண்டாள்.

ஊருக்கு ஒதுக்குப்புறத்தில் எங்கோ அனாதையாக மதப்பிரஷ்டம் செய்யப்பட்டு, தன் காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருந்த ஸ்பின்னசோ ஒவ்வொருநாளும் கற்பனையிலேயே தன் காதலியை அளவெடுத்துக் கொண்டிருந்தார். வகுப்பில் தனது இருக்கை காலியாக இருக்கும்; காலியான இடத்தைப் பார்க்கிற போதெல்லாம் மார்த்தா துக்கம் தாளாமல் அழுவாள் என்று அவராக நினைத்துக்கொண்டார். ஆனால் அவளோ புதிதாக வந்த மாணவனை அவன் பணக்காரன் என்பதற்காக வளைத்துக் கொண்டாள்.

அந்தநாளில் மதப்பிரஷ்டம் செய்யப்பட்டவர்களோடு தாய், தந்தையரே உறவு கொண்டாட இயலாது; பாவம் மார்த்தா என்ன செய்வாள் என்று ஸ்பின்னசோ அவளுக்காகப் பரிதாபப்படுவார். இறுதியாக இந்த உலகப்பெரும் தத்துவ ஞானிக்கு ஒரு கிறிஸ்தவக் குடும்பம் பாதுகாப்பு அளித்தது. மதம், ஒழுக்கம், சமுதாயம் பற்றி ஸ்பின்னசோ எழுதிய மகத்தான புத்தகங்கள் அவரை இன்றைக்கும் வாழவைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

கிறிஸ்தவர்களான அந்தக் குடும்பத்தினர் ஒரு ஞாயிறு வழிபாட்டுக்காகச் சென்றார்கள். அவர்கள் திரும்பி வந்த போது தனது நண்பனின் கரங்களில் ஸ்பின்னசோ தமது உயிரை விட்ட வண்ணமாக விழுந்துக் கிடந்தார். அன்று அவருடைய மரணத்திற்காகத் துக்கித்தவர்கள் அநேகர் இல்லை. ஆனால் பிளேட்டோ, அரிஸ்டாட்டில், நீச்சே போன்ற மகத்தான தத்துவ ஞானிகளின் வரிசையில் அவர் இடம் பெற்றுவிட்டார்.

ஆனால், அவர் மரணமடைவதற்குச் சில நாட்களுக்கும் முன்னர் தம் காதலி மார்த்தாவைப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்று அவர் வெகுவாக ஆசைப்பட்டார். தனக்குப் பழக்கமான யூத இளைஞன் ஒருவனை அவர் அனுப்பினார். அவன் வந்த பிறகுதான் மார்த்தாவிற்குத் திருமணம் ஆகிவிட்டது என்பதையே ஸ்பின்னசோ தெரிந்து கொண்டார்.

மார்த்தா வேறொருவருக்கு மனைவியான பிறகும் ஸ்பின்னசோ அவள் தன்னோடுதான் வாழ்வதாகவும் வளருவதாகவும் நினைத்துக்கொள்ளுவதிலேயே சுகம் கண்டார். மார்த்தா பணத்திற்கு அடிமையானவள். ஸ்பின்னசோவின் சுக துக்கங்களில் பங்கு பெறுகிற வரலாறு வணங்குகிற பெண்ணாக இல்லாமல், காதல், கல்யாணத்தில் முடியவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்கிற கருத்து உள்ளவளாக வசதியான ஒரு மாணவனையே கணவனாக அடைந்துகொண்டாள். அவளது குணம், போக்குவரத்து அன்னியரோடான காதல்கள் எதுவும் தெரியாமல் ஸ்பின்னசோ இறுதிவரை அவளை இதயத்திலேயே ஏற்றிவைத்திருந்தார்.

ஸ்பின்னசோவின் மரணத்திற்குப் பிறகு எந்த யூத சமுதாயம் அவரைப் புறக்கணித்ததோ அதே யூத சமுதாயம் தேட ஆரம்பித்தது. அவர் தம் கல்லறையில் எலும்புக்கூடாகக் கிடந்தபோது, அவர் வரலாற்றை எழுதுவதில் பலரும் ஆர்வம் காட்டினர்.

மரணத்துக்குப் பிறகும் வாழ்கின்ற ஒரு மகா மனிதனை உயிரோடிருக்கிறபோதே இழந்துவிட்டோமே என்று மார்த்தா அப்போது வருந்தினாள். ஸ்பின்னசோவைப் பற்றிய உண்மைகளை மார்த்தா சொன்னபோதும், உலகம் அவள் சொன்னதை ஏற்றுக் கொள்ளுவதாக இல்லை.

ஸ்பின்னசோ என்கிற உலகப் புகழ்பெற்ற தத்துவ ஞானியால்தான் மார்த்தா என்கிற ஒருத்தி இருந்தாள் என்பதை உலகம் அறிய வந்தது. தேகமே சந்தேகமாகிப் போனவன் ஸ்பின்னசோ என்று உலகம் அன்று குறிப்பிட்டாலும், இன்று அவனை உலகம் வாழ்த்துகிறது. காதலியான

மார்த்தா ஸ்பின்னசோவைக் கைவிட்டாலும், தத்துவ உலகம் அவனுக்கு இதயத்தில் இடம் கொடுத்தது.

காதலில் தோல்வி அடைவதுகூட ஒருவகையில் வெற்றிதான். காதலிக்கிறவர்களைப் பொறுத்து வெற்றி தோல்வியாகும்; தோல்வியும் வெற்றியாகும். உலகம் ஒரு நாள் உதிர்ந்துபோகும். அப்போதும் காதல் வாழ்ந்து கொண்டே இருக்கும்.

வாழ்க காதல்!

சுவாதி திருநாள் - சுகந்தி

பச்சைக்கே இச்சை தரும் தென்னை மரங்கள். அதன் கீழே அமுல்பேபிகளைப் போல் வளர்ந்து தெரிகிற அழகுப் பெண்கள். அதிகம் அழுக்குப்படியாத தெருக்களில் குடை பிடித்து ஒய்யாரமாக நடக்கும் தம்புராட்டிகள். மரபும் புதுமையும் இறுக்கமாகக் கைகுலுக்கிக் கொள்ளுகிற வித்தியாசமான மாநிலம் கேரளம். நட்சத்திரங்களை நாமகரணங்களாகக் கொண்டு அரசர்கள் இந்த நிலப்பரப்பை ஆண்டு வந்தார்கள். இவர்களில் சுவாதி திருநாள் குறிப்பிடத் தகுந்தவர்.

சுவாதி திருநாள் மன்னரைச் சாகித்யத்திலும், சங்கீதத் திலும் தேர்ச்சி பெற்றவர் என்று சொல்லுவது, ஓங்கி வளர்ந்த ஆலமரம் ஒன்றினை ஒரு சின்னப் பூந்தொட்டிக்குள் சிறை வைப்பதுபோல் ஆகும். சாகித்யத் திலும், சங்கீதத்திலும் அவருக்கு உள்ள ஈடுபாட்டைப் போலவே நடனத்திலும் நாட்டிய சாஸ்திர அறிவிலும் சுவாதி திருநாள் நிகரற்று விளங்கினார்.

அந்த நாளில் தஞ்சாவூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு சரபோஜி மகாராஜா ஆண்டுவந்தார். இவரும் கல்வி, கேள்விகளிலே சிறந்தவர் என்பதோடு மாத்திரம் அல்லாமல், நடனமணிகள், வாத்தியக்காரர்கள், இசைக் கலைஞர்கள் என்று எதிர்ப்படுகிற கலைஞர்கள் எல்லோரிடமும் கனிவாக நடந்துகொண்டார். அந்த நாளில் கண் சிகிச்சை பற்றி அறிந்திருந்த வெகு சிலரில் சரபோஜி மன்னரும் ஒருவர்.

ஏட்டுச் சுவடிகளை சேகரிப்பதும், புத்தக அலமாரிகளில், புதிய நூல்களை வாங்கி அடுக்குவதுமே அவரது ஆட்சிப் பணிகளில் ஒன்று என்று அவர் நினைத்தார். அவரது ஆட்சி நடைபெற்ற காலம் வரைக்கும் கலைஞர்கள் வாழ்வில் களிப்பே மிஞ்சியது. அவரது மறைவுக்குப் பிறகு அவரைப்போல ஆதரிப்பதற்கு ஒருவர் இல்லாதபடியால், கலைஞர்கள் திக்குக்கு ஒருவராய் திரவியம் தேடப் போனார்கள்.

பல ஆண்டுகளுக்கும் முன்னர் ஒருநாள் தஞ்சாவூரில் இருந்து ஒரு மாட்டு வண்டி தெற்கு, பிறகு தென்மேற்கு திசைநோக்கிப் புறப்பட்டது. வில்வண்டி என்றாலும் வலுவான காளைகளால் இழுக்கப்பெற்ற அவ்வண்டி அளவிலே பெரிதாய் இருந்தது. ஒரு குடும்பமும், அதன் உயிர் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான அனைத்தும் அந்த வண்டிக்குள்ளே

அடக்கம். ஒரு குடும்பம் தனக்கொரு வாழ்க்கை கிடைக்குமா என்று எதிர்பார்த்த வண்ணம் அந்த வண்டியில் அசைந்து கொண்டிருக்கிறது.

அந்த வில் வண்டிக்குள் இரண்டொரு வருடங்களுக்கும் முன்னர் சகலகலாவல்லி என்று புகழ்பெற்ற, அரச நர்த்தகி சுகந்தவல்லியும் அவளது தாயாரும் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். சுகந்தவல்லி ஆடற்கலையில் உச்சத்தை தொட்ட ஆரணங்கு. நாட்டிய சாஸ்திரம் முதல் சிற்ப சாஸ்திரம் வரை சிறப்பாக அறிந்த சித்திராங்கி. அவளும் அவளது தாயாரும் சரபோஜி மன்னரின் காலத்திற்குப் பிறகு ஆதரிக்கிறவர்கள் இன்மையால், ஊரை விட்டுப் புறப்பட்டு திருவனந்தபுரம் நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அரச நர்த்தகியாக இருந்தும், மற்றவர்களைப்போல காசு சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும், விழிப்பாக இருந்துகொள்ள வேண்டும் என்கிற எண்ணம் சுகந்தவல்லிக்கு கொஞ்சம்கூட இருந்தது இல்லை. பொதுவாக ஆடல் மகளின் அம்மாதான் மகளின் எதிர்காலத்தைக் குறித்து அக்கறை எடுத்துக் கொள்வார்கள். ஆனால் அவளோ, ஆடலிலும், பாடலிலும் காட்டிய ஆர்வத்தை தனது மகளின் எதிர் காலத்தில் காட்டவில்லை. ஆகவேதான் இப்போது ஊரை விட்டுப் புறப்பட்டு திருவனந்தபுரம் நோக்கி வரவேண்டியதாயிற்று.

அரச நர்த்தகியின் விசுவாசியான வண்டிக்காரன் பகலில் வண்டி ஓட்டுவான். இரவில் எங்காவது ஓர் ஆலய வளாகத்தில் வண்டியை அவிழ்த்து விட்டு காளைகளுக்குத் தண்ணீர் காட்டுவான். இப்படியாக பத்துநாட்கள் பகலெல்லாம் பயணமாகியும் தாயும் மகளுமாக திருவனந்தபுரம் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அவர்களைப் பொறுத்தவரை திருவனந்தபுரம் முற்றிலும் புதியது. ஒரு காலத்தில் தமிழகத்தின் ஒரு பகுதியாகவே இருந்த சேரநாட்டில் கொடுந்தமிழ் வழங்கி வந்தது என்றாலும், அந்த நாளிலேயே பேச்சு வழக்கிலும் வாழ்க்கை முறையிலும் பெருத்த மாறுதல்கள் இப்பகுதியில் ஏற்பட்டு விட்டன. எழுத்தச்சன் போட்ட விதை, எழுந்து, முளைத்து, விருட்சமாக கேரள மண்ணில் கிளைத்திருந்தது.

சுகந்தவல்லியும் அவளது தாயாரும் வாழ்வு தேடி, தங்கள் கலைகளுக்கு ஆதரவு தேடி இவ்வளவு துணிச்சலோடு வருகிறார்களே, எந்த நம்பிக்கையில் அவர்களது வாழ்க்கை வண்டி இப்படி நகருகிறது என்று அறிந்து கொள்ள வேண்டாமா? ஆறு வருடங்களுக்கு முன்னரே தஞ்சாவூரிலிருந்து பிழைப்புத் தேடி திருவனந்தபுரம் வந்து சேர்ந்த நட்டுவாங்கம் நாகேஸ்வரம் பிள்ளையின் முகவரி மாத்திரமே அப்போது

அவர்களிடம் இருந்தது. இறுதியாக பதினோராவது நாள் பிற்பகல் அவர்களது வண்டி நட்டுவாங்கம் வீட்டுக்கு முன்னால் வந்து நின்றது. வண்டிக்காரன்தான் கதவைத் தட்டினான்.

நெற்றியில் திலகம் இல்லாமல், விதவைக் கோலத்தில் நட்டுவாங்கத்தின் மனைவியைப் பார்த்ததும் சுகந்தியின் தாயாருக்கு இருதயமே நின்று விடும் போலிருந்தது. அந்த விதவைக்கோ இரண்டு குழந்தைகள். அந்த இளந்தளிர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு அவள் தலையில் விழுந்து அவளை நிலைகுலைய வைத்திருந்தது. வந்த விபரத்தை அவள் கேட்டு அறிந்தாள்.

பொருளாதார உதவி ஒன்றும் சுகந்தியின் அம்மாவுக்கு அப்போதைக்கு அவசியம் இல்லை. தங்க இடம் கிடைத்தால் போதும் என்பதை சுகந்தியின் தாயார் அந்த விதவைக்கு தெளிவுபடுத்தினாள். எவர்துணையும் இல்லாமல் துடுப்பில்லாப் படகாக அவள் துவண்டு கொண்டிருந்த நிலையில், தனக்கு அறிமுகமான ஒரு குடும்பம் அதிலும் தஞ்சாவூர் குடும்பம் தன்னோடு தங்க வந்துவிட்டதில் அந்த விதவைக்கு மகிழ்ச்சிதான். தங்குவதற்கு அவள் அவர்களுக்கு வீடு தந்தாள். அவர்களோ அந்த விதவையோ அவள் குழந்தைகளோ பசியால் வாடி விடாமல் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

இன்னமும் ஒரு வாரத்தில் திருவோணம் பண்டிகை வர விருந்தது. அப்போதெல்லாம் திருவனந்தபுரம் பத்மநாப சுவாமி ஆலயத் திடலில் மேடை கட்டி, சிறந்த நடன மணிகள் போட்டிக்காக ஆடுகிற வழக்கம் இருந்தது. அந்த ஆண்டும் கேரளத்தில் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்து பல ஆடல் அரசிகள் போட்டியில் கலந்து கொள்கிறோம் என்று ஓலைத் தூக்கு அனுப்பியிருந்தார்கள். வரவிருக்கிற திருவோணத்தை எதிர்கொண்டு அழைப்பதற்காகக் கேரளமே கிளர்ச்சியோடு புரண்டது.

சுகந்தி தங்கியிருந்த இல்லத்தில் இரவெல்லாம் சலங்கைச் சத்தம் கேட்ட வண்ணமாகவே இருந்தது. மன்னர் சுவாதித் திருநாளில் சாகித்யங்களில் ஒன்றை நட்டுவாங்கம் மனைவி சொல்லச் சொல்ல, அவளையே நட்டுவாங்க நாதமணியாகக் கொண்டு சுகந்தி ஆடினாள். சிலையில் மூக்கு வடித்த பிறகும், அதை நேர்த்தியாக்குவதற்கு அங்குமிங்கும் ஆடிக் கொண்டிருக்கிற உளியைப் போல, சிறக்க ஆடிய பிறகும், சுகந்தியின் கால்கள் ஆட்டத்தை விட்டு விடவில்லை. சலங்கைச் சத்தம் தொடர்ந்து கேட்ட வண்ணமாகவே இருந்தது.

திருவோணத்திற்கு முந்தையநாள் பத்மநாபசுவாமி கோயில் திடலில் அமைந்திருந்த மாபெரும் மேடையில் நடனப் போட்டி நடந்தது. சுகந்தி

எடுத்த சீட்டு பத்தாவது சீட்டாகும். ஆகவே ஆடிய அழகு மயில்களில் அவளே கடைசியாக ஆடவேண்டி நேர்ந்தது. மன்னர் சுவாதி திருநாள், தனது மகாராணி திருவெட்டாறு அம்மாவோடு அங்கே எழுந்தருளியிருந்தார். சுகந்தி ஆடுகிற நேரம் வந்தது. கோளங்களைப் பிடித்து எறிந்து வானமெங்கும் விளையாடுகிற கடவுளின் பெண் வடிவமாகவே அவள் காணப்பட்டாள். அவளது கிண்கிணிச் சதங்கைகளிலிருந்து கிளர்ந்து பரவிய சலங்கை ஒலி பல்லாயிரம் சந்தியா வந்தனங்களின் பாவியமாகவே படர்ந்தது. ஒரு வானத்து மின்னலே நிரந்தரமாக நிலைத்து விட்டதைப்போல சுகந்தியின் ஆட்டம் தொடர்ந்தது. நட்டுவாங்கியின் சாகித்யம் சுர பேதங்கள் இல்லாமல் லாவகமாக ஏறி நின்றது. தனது சாகித்யத்திற்குத்தான் இதுவரை கேட்ட ராகத்தில் அல்லாமல் அதை விட மேலான, பொருத்தமான ராகத்தில் நட்டுவாங்கி பாடுவதை மன்னர் மெய்மறந்து கேட்டார். தனது சாகித்யத்திற்கு அபிநயம் பிடிப்பதற்கு சுகந்தியை விட்டால் வேறு ஒருத்தி பிறந்திருக்கவே இயலாதோ என்று மன்னர் சுவாதி திருநாள் நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

பாடலில் விழுந்து கிடந்த மன்னரின் கண்களில் சுகந்தியின் நாட்டியம் விரிந்து படர்ந்தது. ஆயிரம் அன்னங்கள் சேர்ந்திசைக்கு ஆடுவது போன்றதான மகா அனுபவம், மன்னர் பிரானுக்கு உண்டாயிற்று. பரிசு தருகிற வேளை வந்தது. சந்தேகம் இல்லாமல் மன்னரின் மனைவி திருவெட்டாறு அம்மா சுகந்திதான் பரிசுக்கு உரியவள் என்று தீர்மானித்தாள். கட்டியங்காரனின் அறிவிப்பு வந்தபோது கைதட்டல்கள் காதுகளை இடப் பெயர்ச்சி செய்தன.

சுகந்தி விழுந்து அரசரை வணங்கினாள். அவ்வாறு வணங்குகிறபோது சந்தர்ப்பத்தை விட்டு விடாமல் அவரது பாதங்களில் தனது காந்தள் விரல்கள் பட்டுவிடுகிற படியாகப் பார்த்துக் கொண்டாள். பக்கத்தில் பார்க்கிறபோது குழிக் கிழங்கு போல வாளிப்பாக வடிவமைக்கப்பட்ட சுகந்தியைப் பார்த்துச் சொக்கிப் போனார் சுவாதி. அவளுக்கு நாட்டிய சிகாமணி பட்டமும் பத்து மூட்டை வட்டமும் (ரூ.20 ஆயிரம்) கிடைத்தன. அவளுக்கென்று வசதியான தோட்ட வீடு ஒன்றும் ஒதுக்கப்பட்டது.

கலைகளில் குறிப்பாக இசையிலும், நாட்டியத்திலும் கரை கடந்த ஈடுபாடு உள்ளவராக இருந்தார் சுவாதி. பார்த்து மகிழுகிற பாமர ரசிகனாக இல்லாமல், அவரே சாகித்ய கர்த்தாவாகவும் நடன நுணுக்கங்களைத் தமது நக இடுக்குகளில் ஒளித்து வைத்திருந்தவராகவும் அவர் இருந்தார். இப்போது சுகந்தியின் வசதியான தோட்டத்துப் பங்களாவில் வேலையாட்களுக்கும்

குறைவில்லாமல் ஆனது.

ஒருநாள் பொழுது புலருகிற நேரம். மன்னரின் சேவகன் ஒருவன் அரசரே அந்தத் தோட்டத்துப் பங்களாவுக்கு வருகிறார் என்று அறிவித்தான். நட்டுவாங்கியும், அவளது குழந்தைகளும் சுகந்தி கூடத்தான் இருந்தார்கள். நமது வீட்டுக்காகவது அரசர் வருவதாவது என்று எல்லோருமே நம்ப மறுத்தார்கள். அவர்கள் தங்கள் வியப்பினை ஒருவருக்கு ஒருவர் பரிமாறிக்கொண்டிருந்தபோதே அரண்மனை ஊழியர்கள் பத்துபேர் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்கள் அனைவரும் சுகந்தியையும், அவளுடைய தாயாரையும் வணங்கினார்கள். சுகந்தியிடம் உத்தரவு கேட்டுக்கொண்டு அந்தத் தோட்டத்துப் பங்களாவின் வலதுபுறத்தில் நாட்டிய மேடை ஒன்றை அமைத்தார்கள். அது கம்புகளாலும், கயிறுகளாலும் உருவாக்கப்பட்ட தற்காலிக மேடைதான். வீட்டின் இடது பக்கத்தில் நிரந்தரமான ஒரு மேடை அமைக்கப்பட்டது. வேலை இரண்டு பக்கத்திலும் விறுவிறுப்பாக நடந்தது. அன்று மாலையே மன்னர் சுவாதி திருநாள் அங்கே எழுந்தருளினார். சுகந்தி அவரை வரவேற்றாள். மற்றவர்கள் விதவைகள். ஆதலால் அரசருக்கு எதிரில் வந்தார்களில்லை. ஆனாலும் அரசர், 'உம் அம்மா சுகமா?' என்று கேட்டார். நட்டுவாங்கியின் நலத்தையும் விசாரித்துக் கொண்டார்.

வாரத்தில் மூன்றுநாள் தற்காலிக மேடையிலும், காரை காய்ந்த பிறகு நிரந்தர மேடையிலும் சுகந்தி ஆட வேண்டும்; அரசர் மாத்திரமே அதைப் பார்க்க வேண்டும் என்றும் தனது ஏற்பாட்டை மன்னர் சுகந்தியிடம் தெரிவித்தார். 'என் பாக்கியம்' என்று மாத்திரமே அவள் அப்போதைக்குச் சொன்னாள். அன்றே நல்லநாளாக இருப்பதால் அவள் ஆட்டத்தைக் காண விரும்புவதாக மன்னர் தெரிவித்தார். அவளது மகிழ்ச்சிக்கு வானம்கூட வரை வைத்துவிட முடியவில்லை. உள்ளே ஓடினாள். அம்மாவையும், நட்டுவாங்கியையும் வணங்கினான். அரசரின் விருப்பத்தை அறிவித்தாள். அவசரம் அவசரமாக ஆடைகளுக்குள் தன்னைப் புகுத்திக் கொண்டாள். ஒப்பனையில் மூழ்கினாள். சற்றும் தாமதம் இல்லாமல் தற்காலிக மேடைக்குத் தாவினாள். இசைக் கருவிகள் இயன்றவரை அவளுக்கு ஒத்துழைத்தன. அவளின் ஆட்டத்திற்கு இசையே இசைந்து வரவேண்டிய ஒன்றாயிற்று. அடுத்தடுத்த பாடல்களுக்கு அந்த அழகு மயில் ஆடினாலும் 'தில்லானா' ஆடுகிறபோது அவள் உடலே பிழியப்படுவதைப் பார்த்து அரசரே 'போதும்' என்று குரல் கொடுத்தார். அவள் ஆட்டம் அப்போதைக்கு நின்றது.

அரசர் விரும்பியபடி தோட்டத்துப் பங்களாவில் சொர்க்கம் தொட்டில் கட்டித் தூங்குகிறது என்பதை உணர்ந்தாள் சுவாதி. வாரம் மூன்று நாள் தவறாமல் வந்து விடுவார். அவளால் ஆட முடியாத நாட்களிலே கூட, இந்தப் பெளர்ணமியைப் பார்த்தால் போதும் என்கிற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார் மன்னர். இப்படியாக அரசர் அரண்மனை பாதி, தோட்டத்துப் பங்களா பாதி என்று ஆனார். அரசரின் மனையாள் திருவெட்டாறு அம்மாவின் மனதில் சந்தேக விதைகள் விழுந்தன. அரசரை என்ன, ஏது என்று அவளால் உடனே கேட்டு விட முடியவில்லை.

ஆனாலும் திருவெட்டாறு அம்மாவின் போக்குகளில் உருவான மாற்றங்களைப் பார்த்து அரசர் கொஞ்சம் கலங்கினார். என்றாலும் இரவும் பகலும் சுகந்தியின் சதங்கைச் சத்தம் அவருக்குக் கேட்ட வண்ணமாகவே இருந்தது. படுக்கை நொந்தது. பாலும் கசந்தது. இந்த நிலையில் சுவாதியின் கனவிலும், நனவிலும் சுகந்தியே சுழன்று ஆடிக் கொண்டிருந்தாள். இப்போதெல்லாம் அரசர் நர்த்தகியின் தோட்டத்துப் பங்களாவில் தனது இதயத்தைக் கழற்றி காய வைத்து விடுகிறார்.

அன்றொரு நாள் சித்திரா பெளர்ணமி. வானமெல்லாம் தகத் தகாயமாக சந்திர ஆட்சி நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. அன்று இரண்டு சாகித்யங்களுக்காகத்தான் சுகந்தி ஆடினாள். அரசர் அவளோடு தனிமையில் இருக்க விரும்புவதாகத் தெரிவித்தார். அன்று இரவில் சுகந்தியின் தாடையைத் தூக்கிப் பிடித்து அவளின் வண்ண முகத்தில் பெளர்ணமி நிலவின் பளபளப்பைப் பார்த்தார். சுவாதி அன்று நடுநிசிக்கு முன்னர் பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது.

திருவெட்டாறு அம்மாவின் சந்தேகங்கள் வலுத்துக் கறுத்தன. தோட்டத்துப் பங்களாவிற்கு அரசர் செல்லுவது சரி அல்ல என்று மகாராணி வாதிட்டாள். அரசரின் அந்தரங்க நட்பு நாற்றாக இருந்த போதே நசுக்காமல் விட்டு விட்டோமே என்று திருவெட்டாறு அம்மா இப்போது கலங்கினாள். அரசியாக இருந்தும் அம்மா வீட்டுக்குப் போகிறேன் என்று அச்சுறுத்தினாள். எதையும் கேட்கிற நிலையில் மன்னர் இப்போது இல்லை.

ஒருநாள் இரவு மகாராணிக்கு வேண்டியவர்கள் பத்துப் பேர் தோட்டத்துப் பங்களாவிற்குள் புகுந்தார்கள். என்னவோ ஏதோவென்று சுகந்தியும், மற்றவர்களும் பயந்தார்கள். தீவட்டி வெளிச்சத்தில் வந்து நின்றவர்கள், அரண்மனை ஆட்கள் என்பதைச் சுகந்தி தெரிந்து கொண்டாள். 'நாளை காலை விடிவதற்குள் தஞ்சாவூருக்குக் கிளம்பி

விடு, இல்லாவிட்டால் பிணமாகி விடுவாய்' என்று அவர்கள் எச்சரித்து விட்டுப் போனார்கள். நாளை அரசர் வருகிறபோது நடந்த பயங்கரத்தைச் சொல்லுவதா, வேண்டாமா என்று இரவெல்லாம் முளையைக் கசக்கினாள் நாயக நர்த்தகி. இறுதியாகச் சொல்லிவிடுவதுதான் சரி என்று இரண்டு விதவைகளுமே கருத்துத் தெரிவித்தார்கள்.

அரசர் எப்போது வருவார் என்று அவள் காத்திருந்தாள். அன்று அரசர் வரவில்லை. ஊருக்குப் புறப்படாவிட்டால் உயிருக்கு ஆபத்து வந்துவிடுமோ என்று அவள் அஞ்சினாள். அவளது ஊழியர்களோ எங்கள் உயிரைக் கொடுத்தாவது உங்கள் உயிரைப் பாதுகாக்கிறோம் என்று உத்தரவாதம் தந்தார்கள். ஒரு வாரம் ஆயிற்று. அரசர் வரவில்லை. உயிர் இருக்கட்டும்; போகட்டும்; அரசர் தன்னைக் கைவிட்டுவிட்டாரா என்பது தெரியவில்லை. தன்னை மறந்து ஒருவாரம் எப்படி இருக்க முடிந்தது என்பதும் விளங்கவில்லை. பூலோக சொர்க்கத்தில் அந்தப் புள்ளிமானின் போராட்டம் தொடர்ந்தது.

அரசருக்குக் காய்ச்சல், அவளுக்கு எந்தச் செய்தியும் எட்டவில்லை. வாரம் ஒன்று முடிந்தது. அன்று காலை விடிந்தபோது அவருடைய பாதுகாப்புக்காக எட்ட இருந்தவர்கள் இரண்டு பேர்கள் கொல்லப்பட்டுக் கிடந்தார்கள். ஆசையோடு அரசர் வழங்கியிருந்த இரண்டு நாய்களும் மருந்து வைக்கப்பட்டு செத்துக் கிடந்தன. அவள் எச்சரிக்கையைப் புரிந்து கொண்டாள்.

சுகந்தி தனது கால் சலங்கைகளை எடுத்தாள்; கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டாள். தோட்டத்துப் பங்களாவில் கண்ணீர் நதியை ஊற்றெடுக்க விட்டுவிட்டு அந்த விதவைகளோடும் குழந்தைகளோடும் அவள் புறப்பட்டாள். சேர்ந்த செல்வம், அவள் கூடவே வண்டியில் அசைந்தது. போய் வருகிறேன் என்று சொல்லவிட்டுப் போவதற்கு அந்த நாட்டிய மேடைகளைத் தவிர நர்த்தகிக்கு வேறொன்றும் இல்லை. இரண்டு பேர்கள் கொலையானதும், மற்றவர்கள் ஓடிவிட்டார்கள். ஒன்றும் புரியாத நிலையில் திருவனந்தபுரத்தை திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே தன்னால் அரச குடும்பம் இனி பிளவுபடாது என்கிற ஒரே ஆறுதலோடு அவளைச் சுமந்த வில் வண்டி அசைந்தது. அவளது வயிற்றில் வளர்ந்த ஆட்சிக்கு வர முடியாத அரசகுமாரன் உதைப்பதை மாத்திரம் அவளால் உணர முடிந்தது.

அவளது வண்டி தஞ்சாவூருக்கு அசைந்தது. அன்று அடைமழை. அரசருக்கு உடல் நலம் கொஞ்சம் குணம். முதல் வேலையாக

சுகந்தியைப் பார்ப்பதற்காக அவர் ஓடோடி வந்தார். தோட்டத்துப் பங்களா வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. ஒருவரும் இல்லை. நடந்தவைகளை அறிந்து கொண்டார். அவர் நினைத்திருந்தால் அரை மணி நேரத்தில் அவளை மடக்கிப் பிடித்து மஞ்சத்தில் சேர்த்திருக்க இயலும். அரசர் விரும்பவில்லை. ஊட்டி வளர்த்த கிளி ஒரு வார்த்தை சொல்லாமல் சிறகுகளை விரித்துவிட்டதே என்று அரசர் நினைத்தார். மாதரசியோ என்னதான் இருந்தாலும், தன்னை ஒரு நாட்டியக்காரி என்று கருதித்தானே ஒரு வாரமாக செய்தி கூட அனுப்பாமல் சரியான பாதுகாப்பும் தராமல் மன்னர் விட்டு விட்டார் என்று மனம் கலங்கினாள்.

மழை வானத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு அழுது புரண்டது. 'ஓ'வென்ற பேரிரைச்சலே திருவனந்தபுரம் தலைநகரில் ஆட்சிக்கு வந்தது. அன்று இரவு அரசர் துயிலப் போனார். "பத்மநாபசுவாமி கோயிலுக்குத் தீபம் ஏற்றுங்கள்; இரவெல்லாம் சுவாமியின் மீதான எனது சாகித்யங்களைப் பாடுங்கள்" என்று அரண்மனைவாசிகளுக்கு உத்தரவிட்டார். பிறகுதான் அவர் தூங்கப் போனார்.

காலை விடிந்தது; அரசர் கண் விழிக்கவில்லை. மாமன்னரின் வாழ்க்கை நர்த்தகதியின் பிரிவைத் தாங்க முடியாமல் தனக்குத்தானே திரையிட்டுக் கொண்டது. இன்றும் கேரளத்தில் படிஞாரகோட்டை என்கிற இடத்தில் (படிஞாயிறு அடைகிற சூரியன்) தஞ்சாவூரம்மா வீடு காலவெள்ளத்தில் கரையாத கல்வெட்டாய் உலகக் காதலுக்கு கேரளத்தின் நிவேதனமாய் நிமிர்ந்து நிற்கிறது.

வைசாலி- ரிஷ்யசிருங்கன்

முன்பொரு காலத்தில் கையேநாட்டை விக்தாமுகன் என்கிற மன்னன் ஆண்டு வந்தான். இவன் மக்களை மகிழ்ச்சியாக வைத்துக் கொள்ளுவதுதான் மன்னனின் வேலை என்று உறுதியாக நம்பியவன். மக்கள் பணியே மகேசன் பணி என்று அவன் ஆட்சி நடத்திய காலத்தில் கையே நாட்டில் பெரும் பஞ்சம் வந்தது. அந்த பஞ்சம் ஏறத்தாழ 14 ஆண்டுகள் நீடித்தது. பயிர் பச்சைகளை பார்ப்பதே அரிதாயிற்று. ஒரு காலத்தில் பனிக்குடம் சுமந்து காற்றில் நாட்டியமாடிய புற்கள் இப்போது கனவில் தலைகாட்டுவதிலும் அரிதாக போயிற்று. ஆற்றுப் படுகைகள் எல்லாம் பாளம் பாளமாக வெடித்தன. தவளைகள் சாதியே தலைகாட்ட முடியாமல் போயிற்று. மனிதன் தனது ஆதிக்கத்திற்குள் கொண்டு வருகிற வீட்டு விலங்குதான். பசி பட்டினியால் செத்துப் போகும். ஆனால் எந்த கோடையிலும் உயிர் பிழைத்துக் கொள்கிற வனவிலங்குகளே மரண அரக்கனின் மடியைச் சேர்ந்தன.

உயிர் பிழைப்பதற்காக கையே நாட்டு மக்கள் தங்கள் நாட்டை விட்டு பக்கத்து நாடுகளுக்குச் சாரை சாரையாக சரிந்தார்கள். அரண்மனை மாடத்திலிருந்து மன்னன் விக்தாமுகன், தன்னாட்டு மக்கள் வண்டி கட்டி, பண்ட பாத்திரங்களோடு வெளிநாடுகளுக்கு இடம் பெயர்வதைப் பார்த்து வேதனைப்படுவான். ஆனால் அவர்களில் ஒருவரைக் கூட அவன் தடுக்கவில்லை. தன்னால் காப்பாற்ற முடியாதபோது உயிர் பிழைக்க மக்கள் இடம் பெயருவது தருமம்தான் என்று அவன் நம்பினான்.

மழை பெய்வதாக இல்லை. வற்றாத அரண்மனை குளத்திலும் நீர் வற்ற ஆரம்பித்துவிட்டது. சிற்பிகளின் உளிச் சத்தம் எப்போதும் கேட்டு வந்த அவனது அரண்மனை வளாகத்தில் குளத்தை ஆழப்படுத்தும் சம்மட்டி ஓசைதான் இப்போது இரவும், பகலும் கேட்டது. அரசனுக்கு பிராமண அமைச்சன் ஒருவன் இருந்தான். அரசனை கைக்கருவி மாதிரி ஆக்கிக்கொண்டு அந்த பிராமணன்தான் நாட்டையே பரிபாலனம் செய்து வந்தான். அரசனின் ஆலோசனை மண்டபத்தில் அந்த பிராமண அமைச்சன் ஒருநாள் பலமான சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

அந்த அமைச்சனுக்கு ஒரே ஒரு மகள். வாலிப வயதுக்குரிய வழக்கமான

சேட்டைகள் எல்லாம் அவனிடம் உண்டு. அரண்மனையை அடுத்து கணிகையர் வீதி. அரசனின் வைப்பாட்டிகள் அந்த வீடுகளை அர்த்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். அமைச்சரின் மகன் இந்த கணிகைகளில் ஒருத்தி வீட்டுக்கு அடிக்கடி சென்று வந்தான். கட்டுக் குலைந்துகொண்டிருந்த கணிகையின் உடல்மீது அவனது கண்கள் நிலை கொள்ளவில்லை. தென்றல்காற்று கூட தொடுவதற்கு அஞ்சி விலகிப்போகிற வெள்ளைத்தாமரை வேதமொட்டாக அந்த வீட்டில் வளர்ந்து வந்த இளம்பெண் ஒருத்தியின் மீது அமைச்சன் மகன் மையல் கொண்டிருந்தான். அட்சரம்கூட எழுத அறியாத இந்த இளைஞன் அந்த கன்னிமயிலை, காவிய எழிலை வரைந்து வரைந்தே ஓவியனாகிவிட்டான். பெற்ற பிள்ளையின் உன்மத்த நிலைகண்டு அமைச்சர் துடியாய் துடித்தார். அவள் பெயர் வைஷாலி.

எத்தனையோ முறை அந்த இளைஞன் கணிகையின் வீட்டை முற்றுகையிட்டதுண்டு. ஆனால் அவளோ அவனுக்கு இடம் தர மறுத்தாள். அவளை ஏறிட்டுப் பார்க்கவும் விரும்பினாள் இல்லை. அவளோ, உன்னைக் கொள்ளையடித்து குதிரையில் வைத்துக் கொண்டு போய்விடுவேன் என்று அந்த வீட்டுக்கு முன்னால் நின்று கூச்சலிடுவான். வைஷாலியோ கணிகையான அவளது தாயாரோ அவனது கூக்குரலை ஒரு கோலி விளையாடுகிற தெருச் சிறுவனின் தடித்த தேம்பல் என்றுதான் எடுத்துக்கொள்வார்கள். வைஷாலியின் தாயார் கணிகையாக இருக்கலாம்; அதற்காக கண்டவர்களெல்லாம் அங்கே நுழைந்துவிட இயலாது. மாதவி வயிற்றில் மலர்ந்த மணிமேகலையைப்போல விளங்கினாள். கணிகையின் வயிற்றில் தோன்றிய வைஷாலி, இவளை அடைவதுதான் வாழ்க்கையின் இலட்சியம் என்று அலைகிறானே, கணிகை வீட்டில் கால் வைப்பதா என்று கவலையில் ஆழ்ந்திருந்தான் அமைச்சன்.

"என்ன ஆழ்ந்த யோசனை?" என்று கேட்டார் அரசர். 'மழையைக் கொண்டு வருவதற்குத்தான் உபாயங்களைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன் அரசே' என்றான் அமைச்சன். மகனைப் பற்றிய கவலையில் மூழ்கிய அமைச்சன் நிமிர்ந்ததுமே மழையைப் பற்றிய கவலை என்று வினயமாக பேசினான். அப்போது அரசன், 'சரயு நதிக் கரையில் ரிஷ்யசிருங்கன் என்ற தவசீலர் இருப்பதாக அறிகிறேன். அவர் வந்து நமது நாட்டில் வேள்வி செய்தால் மழை கண்டிப்பாக வரும் என்று எங்கள் மூதாதையர்கள் சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்கள்' என்றான். ஆனால், அவரது தந்தையார் வல்லமை படைத்த மாமுனிவர். அவரது கட்டுக்காவலை மீறி சிங்கம், புலி, கரடிகள் உள்ள வனாந்தரத்தைத்

தாண்டி ரிஷ்யசிருங்கனைக் கொண்டு வருவது அவ்வளவு எளிதல்ல' என்றான்.

அரசர் அமைச்சரைத் தனியாக அழைத்து ஆலோசனை கலந்தார். வேத வேள்விகளை செய்துகொண்டு, தனது தந்தையை ஞானகுருவாக ஏற்றுக்கொண்டு மகாயோகியாக வனாந்தரத்தில் வாழ்ந்து வருகிறவன் ரிஷ்யசிருங்கன். அவனை எப்படியாவது கையே நாட்டுக்கே கொண்டுவந்துவிட்டால், அவனது வேள்வி நிச்சயமாக மழையைக் கொண்டுவந்துவிடும். இதுவரை ஒரு பெண்ணின் உருவம் எப்படி இருக்கும் என்பதைக் கூட அறியாதவன் அந்த இளையமுனி. அவன் அம்மாவைக் கூட பார்த்ததில்லை. அவனது தந்தை மகா முரட்டுத் தவசி என்பன போன்ற விபரங்களை அமைச்சர் அரசனிடமிருந்து தெரிந்துகொண்டான்.

அமைச்சர் வீட்டுக்கு விரைந்தான். அப்போதும் தனது மகன் தாசி வீடே தஞ்சம் என்று போய்விட்டான் என்பதை அறிந்து துக்கித்தான். தன் மகனின் மீது ஆத்திரம் வருவதற்குப் பதிலாக (தாசி மகள்) வைஷாலியின் மீது அமைச்சனுக்கு கோப நெருப்புப் பொங்கியது. அமைச்சன் உடனடியாக கணிகையின் வீட்டுக்குப் போனான். அந்தத் தாசியின் வீட்டுத் திண்ணையில் வெறி பிடித்தவனைப் போல் தன் மகன் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்து அமைச்சன் தன் தலையில் அடித்துக்கொண்டான். வந்த ஆத்திரத்தில் தன் மகனை நான்கு போடு போட்டான். அவனது கூச்சல் கதவைத் திறந்தது. நீராழி மண்டபத்தில் முகம் கழுவிக்கொள்ள சித்திரை மாதம் வந்த சிருங்கார நிலவு ஒன்று சற்றே திறந்த கதவின் வழியாக எட்டிப் பார்த்தது. அவள்தான் வைஷாலி.

அமைச்சன் ஒரு நிமிடம் அப்படியே நின்றிவிட்டான். இந்த வட்ட நிலா, வாலிபனான தன் மகனை வாட்டுகிறது என்பது ஒன்றும் விந்தை அல்ல என்கிற முடிவுக்கு உடனே வந்தான். வயதான தனக்கே அவளைப் பார்த்ததும் வாலிபம் திரும்புகிறது என்றால், வாலிபனைச் சொல்லி என்ன என்று அமைச்சன் அங்கலாய்த்தான். திடமான முடிவோடு வாலிபனை அழைத்துக் கொண்டு அமைச்சன் வீடு போய்ச் சேர்ந்தான்.

ரிஷ்யசிருங்கனை எப்படி அவனது தந்தைக்கு தெரியாமல், வழியில் உள்ள வன விலங்குகளுக்கு தப்பி, மயக்கிக் கொண்டு வருவது என்று அரண்மனையில் இரவு பகலாக ஆலோசனை நடந்தது. அரசியாரும், அவர்களது மகனும்கூட முதன் முதலாக இந்த ஆலோசனையில் கலந்துகொண்டார்கள். பெண்ணையே இதுவரை ரிஷ்ய சிருங்கன்

அறியாதவனாக இருந்தாலும், பெண் ஒருத்தியால்தான் முனிவர்களின் இறுக்கமான பாறை மனங்களிலே கூட கூடுகட்ட முடிந்திருக்கிறது என்கிற உண்மையை உடைத்தான் அமைச்சன். அவனது கண்களில் சிவப்பில் வைஷாலி காவியாகி கரைந்து கொண்டிருந்தான்.

அமைச்சன் சொன்ன ஆலோசனையின்படி வசந்த பஞ்சமி அன்றைக்கு தலைநகரத்தில் உள்ள நடனப் பெண்கள் எல்லோரும் வட்டு நடனத்திலே கலந்து கொண்டார்கள். அரசன், அமைச்சன், அரசமாதேவி மூவரும் தான் நீதிபதிகள். தனது சலங்கையின் மெல்லிய ஒலியில் நந்தி தேவரின் தாளத்தையே தடுமாறச் செய்கிற வல்லமை படைத்த வைஷாலியும் ஆடினாள். தென்றல் அவளை படம் எடுத்தது. காடா விளக்கு நாக்குகள் அவளைப் பார்த்ததும் தங்கள் நிர்வாணத்தை நினைத்து வெட்கப்பட்டன. ஆட்டத்தில் வல்லவளும், அழகில் நிகரற்றவளும் வைஷாலிதான். அவளே காட்டுக்குச் சென்று தனது அழகாலும், ஆட்டத்தாலும் ரிஷ்ய சிருங்கனை மயக்கி அழைத்து வருவதற்கு முற்றிலும் தகுதியானவள் என்று அந்த மூன்று நீதிபதிகளுமே முடிவெடுத்தார்கள்.

அமைச்சனுக்கு மனதிற்குள்ளே ஆரவார அலைகள் அடித்தன. ஒருவழியாக வைஷாலியை தீர்த்துவிட்டோம் என்று அவன் திருப்தியானான். ஏனென்றால் அவள் கடந்து செல்லவேண்டிய காட்டுப் பாதையில் ஓணான்களே முதலைகளைப் போல் இருக்கும். முதலைகளோ பனை மரங்களின் திரட்சியோடும் தென்னை மரங்களின் நீளத்தோடும் தரையை கிழித்துக் கொண்டு தடம் பதிக்கும். ரிஷ்ய சிருங்கனின் தந்தையாரோ தனது மகனை பிரம்மச்சாரியாக வளர்த்து, உலகத்தையே ஆட்டிப் படைக்கிற வல்லமையை அவனுக்கு வழங்கிட வேண்டும் என்று இருக்கிறவர். அவர் சபித்தாலே வைஷாலி சாம்பலாகிவிடுவாள் என்று கனவு கணக்குகளில் மிதந்தார் அமைச்சர்.

அன்று இரவு அரசன், வைஷாலியின் தாயாரை தனியாக அழைத்துப் பேசினான். வைஷாலியோடு அவள்தான் செல்ல வேண்டும். துணைக்கு ஆடவர்களும், பெண்டிருமாக ஐம்பது பேர் வரை வருவார்கள். சரயு நதியில் பத்திரமாக எல்லோரையும் எடுத்துச் செல்ல பெரிய படகு ஒன்றும் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது என்கிற விபரங்களை எல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் அரசன் வைஷாலியின் அம்மாவிடம் சொன்னான்.

தனது ஒரே மகளை பலியிடுவதற்கு எந்த தாய்தான் விரும்புவாள்? அரசன் விடவில்லை. தேச பக்தி என்கிற அடிப்படை ஊசியை கணிகையின் உடம்பில் அரசன் செலுத்தினான். நாட்டுக்காக நாட்டு

மக்களுக்காக உன் குழந்தையை நீ பலிகொடுப்பது என்றால் கூட தயங்கக் கூடாது என்றான். 'உன்' குழந்தை என்று அரசன் சொன்னது கணிகைக்கு முள்ளாகத் தைத்தது. அவள் அரசனின் காதுகளில் உறுதிபட சொன்னாள். "இனி ஒரு முறை 'உன் குழந்தை' என்று சொல்ல வேண்டாம். நம் குழந்தை என்று சொல்லுங்கள். உங்களுக்கு நினைவில்லையா?" என்று அவள் ஏங்கி ஏங்கி அழுதாள்.

அரசனின் மனமும் கரைந்தது. ஆனாலும் நாட்டைக் காப்பதற்கு அவனுக்கு வேறு ஒரு வழியும் இருப்பதாகப் படவில்லை. கணிகை அரசனிடமிருந்து ஒரு உறுதிமொழியை வாங்கிக் கொண்டாள். நாங்கள் சென்று உயிரோடு திரும்பி வந்தால், உன் மகள் என்று நீங்கள் என்னிடமே சொன்ன நம் மகளை என் மகள் என்று நாட்டுக்கு அறிவிக்க வேண்டும்' என்பதுதான் அந்த உறுதிமொழி. அதன்படியே அரசனும் வாக்குறுதி அளித்தான்.

சரயு நதியின் அலைக் கரங்களை எதிர்த்து படகு அசைந்தது. அமைச்சன் பெருமூச்சு விட்டான். வைஷாலி புறப்பட்டு போன மறுநாள்தான் அமைச்சனின் மகனுக்கு நடந்தது தெரிந்தது. தந்தையை தீர்த்துக் கட்டிவிட வேண்டும் என்றுதான் முதலில் அவன் நினைத்தான். அதற்குள் அவனுக்குச் சித்தம் கலங்கிற்று. சின்னா பின்னமானான். ஒரு குதிரையில் ஏறி, காட்டுக்குள் விரைந்தான். குதிரை புயல் வேகத்தில் விரைந்தது. குதிரை மாத்திரமே ஓடிக் களைத்து பிறகு நின்றது. பிறகுதான் தன் முதுகில் சவாரி செய்த அமைச்சர் மகன் மரக்கிளையில் அடிபட்டு பல கல் தொலைவில் ரத்த வெள்ளத்தில் மரணித்துவிட்டான் என்று தெரிந்தது. குதிரை கண்ணீர் வடித்தது. பிற்பாடு தன்னந் தனியாக ஊர்வந்து சேர்ந்தது. வைஷாலியை தேடித்தான் தன் மகனும் போய்விட்டான் என்று மந்திரி நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் மரண தேவனுக்கு உரமாகி பலநாள் ஆகிறது என்பது அமைச்சனுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை.

படகு, பல நாள் பயணித்த பிறகு ரிஷ்யசிருங்கன் இருந்த இடத்துக்கு அருகில் வந்தது. அது புலர் காலை பொழுது. ரிஷ்யசிருங்கனின் தந்தை தொலைவில் ஒரு மலைக் குகையில் தவம் இருந்தான். ரிஷ்யசிருங்கனோ காலையில் எழுந்து நீராடிவிட்டு, ஈரத்துணியோடு காயத்ரியில் தொடங்கி, ஓம் உன்மத்த பைரவாய.. வரைக்கும் மந்திரங்கள் உச்சாடனம் பண்ணினான். அவனது பர்ணசாலை முன்னிருக்கையை சுற்றி ஓமப் புகை எழுந்தது. சுகந்த வாசம் காடு முழுவதும் பரவி பூக்களும் புல்லரிப்பை உண்டாக்கியது.

வேள்வியை முடித்துக் கொண்ட ரிஷ்ய சிருங்கன் தனது கைகளைக் கழுவுவதற்காக நதிக் கரைக்கு வந்தான். அவன் குனிந்து ஸ்படிகம் போன்ற நீரில் அவனது முகத்தைப் பார்த்தான். அப்போது மஞ்சளாக ஏதோ தெரிந்தது. சின்னக் கலங்கல், சிற்றலைகள், நிற்கட்டும் என்று நிதானித்தான். பிறகு பார்த்தால் ஏதோ ஓர் உருவம். வன தேவதையோ என்று நிமிர்ந்து பார்த்தான். இதுவரை அவன் பார்த்திராத பேரழகுப் பெட்டகம். வைத்த விழி வாங்காமல் சிருங்கன் அவளையே பார்த்தான். ஒரு பெண் எப்படி இருப்பாள் என்பதை இதுவரை அவன் அறிந்து கொண்டானில்லை.

இப்போது அவள் அருகே வந்துவிட்டாள். மெல்ல மெல்ல அவனைத் தொட்டாள். அவனது உடலில் கூச்சம் உண்டானது. "நீ யார்?" என்று கேட்டான். "அம்மா" என்றாள் அவள். "அம்ம... அம்ம" என்று சிருங்கன் சொல்லிப் பார்த்துக்கொண்டான். பிறகு அருகிலிருந்த மலைக்குகைக்குள் அவனை அவள் கூட்டிக்கொண்டு போனாள். உள்ளே சென்றதும், அவளது வெப்பம் அவனது உடலிலே பரவிற்று. அவள் அந்தக் குகையின் ஓரசாரங்களில் ஓவியக்கோடுகள் கிடந்ததைப் பார்த்தாள். அவளுக்கே ஆச்சரியம். எல்லாமே சிருங்கன் வரைந்ததுதான். புலி, மான், யானை என்று சில ஓவியங்கள் தேவதாரு, மகோகனி ஆகிய மரங்களின் படங்கள்... பெண் படம் ஒன்று கூட இல்லை.

இப்போது அவளை நிற்க வைத்து ரிஷ்யசிருங்கன் படம் வரையத் தொடங்கினான். பிறகு எரி நெருப்பை நாலாபுறமும் வளர்த்து நடுவில் இருந்த பாறையில் ஒற்றைக் காலில் தவம் இயற்றத் தொடங்கினான். தனது அடிப்படைகள் அசைக்கப்படுவதை, அவன் உணர்ந்ததால் இன்னமும் தன்னை இழந்து விடாமலிருக்க அவன் செய்த உபாயம் அது. வைஷாலி விடவில்லை. காலிலே சலங்கைகளைக் கட்டினாள். அந்தக் காடு முழுவதும் அவளது காற்சலங்கைக்கு கை கட்டி நின்றது. புதர் செடிகளில் மறைந்திருந்த தாளவாத்தியக்காரன் அற்புதமாக வாசித்தார்கள். பறவைகள் பேச்சுசப்தத்தை நிறுத்தி அந்த தேவ கானத்தில் லயித்தன. வைஷாலியின் ஆட்ட உச்சத்தில், ரிஷ்யசிருங்கனின் தவம் கலைந்தது. மூடிய கண்களை அவன் திறந்தான். அவனை அறியாமலேயே அவன் கீழே இறங்கினான். குழந்தையை திருநாள் கூட்டத்தில் இட்டுச் செல்லுகிற அம்மாவைப்போல அவனை வழி நடத்தினாள்.

ரிஷ்ய சிருங்கன் படகு வீட்டில் பலரைப் பார்த்து அதிசயித்தான். படகு அசைந்தது. கைகேய நாட்டுக்கு அந்த "பால்மர அன்னம் பாய் விரித்தது.

குகையில் தவம் செய்த தந்தைக்கு நடந்தது புரிந்தது. அவனது தவ வலிமைகளால் மலைகளைப் பெயர்த்தான். மரங்களைப் பெயர்த்தான். ஆனால் அதற்குள் படகு வனாந்தர எல்லையைக் கடந்து வெகுதூரம் வந்துவிட்டது. அன்று இரவு பெளர்ணமி நிலவில் வைத்த விழி வாங்காமல் வைஷாலி சிருங்கனையே பாத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவனது கண்களிலும் இதுவரை இல்லாத காதல் உணர்வு தனித்தது.

பலநாள் கழிந்து, படகு கையே நாட்டை அடைந்தது. அரசனும், பிரதானிகளும் நதிக்கரைக்கே வந்திருந்து ரிஷ்யசிருங்கனை வரவேற்றார்கள். அமைச்சனும் வந்திருந்தான். தனது திட்டம் தவிடு பொடியானதை பார்த்து அவன் உள்ளுக்குள் அழுதான். 'ஓ'வென்று வந்த கூட்டத்தில் தன் மகன் இருக்கிறானா என்று அமைச்சன் தேடினான். அவன் ஏற்கனவே காலமாகி விட்டான் என்பது அவனுக்கே எங்கே தெரியப்போகிறது.

மறுநாள் காலையிலேயே வேள்வி தொடங்கிற்று. ஒரு மணி நேரத்திற்கெல்லாம் ரிஷ்ய சிருங்கனின் தவ நேர்த்தியால் வானத்தில் கருமேகங்கள் சூழ்ந்தன. சிறிது நேரத்தில் ஒரு சொட்டு இரண்டு சொட்டு என்று வானம் கிழிந்தது. மழை கொட்டியது. பதினான்கு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மழை வெள்ளத்தைப் பார்த்த ஆண்களும், பெண்களும் அதில் நனைவதையே ஆனந்தமாகக் கொண்டார்கள். இப்போது அரசன், சிருங்கனுக்கு என்ன பரிசு தரலாம் என்று ஆலோசனை நடத்தினான்.

வைஷாலியை தன் மகள் என்று அறிவித்து, சிருங்கனுக்கு மணம் முடித்துவிடலாம் என்றுதான் அரசன் நினைத்தான். மந்திரி விடுவானா? மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருக்கும் மக்களுக்கு மரணஅடி விழுந்ததைப்போல இருக்கும். அரசமாதேவி தற்கொலை செய்துகொள்ளுவாள். இளவரசி இருக்கிறபோது கணிகையின் மகளை சிருங்கனுக்கு மணம் முடிந்தால் ஊர் சிரிக்காதா? உலகம் பழிக்காதா? என்றெல்லாம் பொரிந்து தள்ளினான் அமைச்சன்.

அரசனுடைய ஆணைக்காக அமைச்சன் காத்திருக்க வில்லை. அரசன் மேடையேறி திரண்டிருந்த மக்களைப் பார்த்து "அரசனுடைய மகளுக்கும், சிருங்கனுக்கும் திருமணம் நடைபெறும்" என்று அறிவித்தான். அரசனுக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. அவன் மழை வந்த மகிழ்ச்சியிலேயே நனைந்து கொண்டிருந்தான்.

மக்களின் வாழ்த்தொலி விண்ணைப் பிளந்தது. அந்தக் கூட்டத்தில் தனது மகளும் அரசன் மகள்தானே, உயிரைப் பணயம் வைத்து

நாட்டையே காப்பாற்றிய தனது மகளைத்தான் அரசன் குறிப்பிடுகிறான் என்று வைஷாலியின் தாயார் நினைத்தாள். தனது மகளை தேடப்போகிறார்கள் என்று அவள் தன் மகள் வைஷாலியோடு அந்த நெரிசலில் முண்டியடித்துக் கொண்டு முன்னேறப் பார்த்தாள்.

திருமண நிகழ்ச்சி தொடங்கிற்று. அரசனின் அரண்மனை மகள் ஜோடனைகளோடு மேடையேறி வந்தாள். வைஷாலியின் இதயத்தில் ஈட்டி நுழைந்ததுபோல இருந்தது. அவளது தாயின் இதயமோ கிழிந்தேபோனது. அவர்களது கனவுகள் கருகின. வைஷாலி 'ரிஷ்யா' 'ரிஷ்யா' என்று அழுதாள். மக்களின் வாழ்த்தொலிகளில் அவளது குரலும் வாழ்த்துகிற குரல்தான் என்று கூட்டம் நினைத்தது. அது வாழ்க்கை கேட்கிற குரல் என்று எவனும் நினைக்கவில்லை.

கூட்டம் முண்டியடித்து முன்னேறியது. சிருங்கனுக்கும், அரச மகளுக்கும் திருமணம் நிறைவேறியது. தாயும் மகளும் கூட்டத்தில் இடிபட்டு கீழே சாய்ந்தனர். வெறி பிடித்த கூட்டம் அவர்களை மிதித்தது. அவர்களின் மரண ரத்தம் நீரோடு கலந்தது. மழையைக் கொண்டு வந்தவள் பிணமானாள். மழை அவளையும், அவளது தாயாரையும் பிணமாக்கி பிறகு, குளிப்பாட்டியது. அரசன் ஏதோ சொல்லப் போனான். அமைச்சன் தடுத்தான்.

அரசன் கூட்டத்தில் ஊடுருவிப் பார்த்தான். நடந்ததை அவன் அறியமாட்டான். வெள்ளம் கரைபுரண்டது. அமைச்சன் 'நன்றி' உரை நிகழ்த்தினான். கூட்டம் அமைச்சனின் பேச்சை வியந்தது.

ரோசி - ஜானி

இப்போது இருக்கிற தெலுங்கு தேசத்தில் நூறு ஆண்டுகளுக்கும் முன்னர் ஜானி ஜாக்சன் என்ற வெள்ளைக்காரப் படைத்தளபதி ஒருவன் பிரபலமாக இருந்தான். வைஸ்ராய் வரைக்கும் அவனுக்கென்று தனிப்பட்ட மரியாதை இருந்தது. வெள்ளைக்கார கவர்னர்களே ஜானி என்றால் கொஞ்சம் எட்ட நின்று கொண்டால் நல்லது என்றுதான் நினைப்பார்கள். நேர்மையானவன், நியாயவாதி, பராக்கிரமன் என்று பலவாறாக அவனது புகழ் பரவியிருந்தது.

ஆறடி, நாலு அங்குல உயரத்தில் அப்படி ஒரு உருவம் பார்ப்பதற்குப் பதைப்பை ஏற்படுத்துகிற இறுக்கமான பாறையைப் போன்ற உடம்பு. எந்தப் பெண்ணையும் ஒரு நிமிடம் நிறுத்தி வைத்துவிடுகிற அவனது தோற்றம், கறுப்புக் குதிரையில் வெள்ளை உடையில், சிவப்பு தோள்பட்டியோடு அவன் இருக்கும்போது கலர்ப் படத்தில் 'கிளைமாக்ஸ்' பார்ப்பதுபோல உள்ளத்தையும், உடம்பையும் ஒரு சேரப்படுத்தும்.

ஜானிக்கு தக்காளி நிறத்தில் ஒரு மனைவி. எல்லா பூக்களும் எட்டத்தில் இருந்தால் வாசனை அடிக்கும். மல்லிகைப் பூவுக்கு மாத்திரம் ஒரு மன்மதக் குறும்பு பிறவியிலேயே உண்டு. பக்கத்தில் போனால் வாசம் இல்லாததுபோல இருக்கும். அதைக் கடந்து போனால் வாசனை வலை வீசி, நம்மைத் திரும்பிப் பார்க்க வைக்கும். அந்த மல்லிகைப் பூவைப் போன்றவள் ரோசி ஸ்கெளத். கணவன், மனைவி என்றால் இவர்களைப் போல அல்லவா இருக்க வேண்டும் என்று இந்திய ஆண்களும் பெண்களும் அந்தப் பிரதேசத்தில் பேசிக்கொள்வார்கள்.

படைப்பில் எல்லோருக்கும் 'க்' வைப்பதுதான் இறைவனுக்கு வேலை. தான் பரிபூரணன் என்பதால் படைப்பில் எவனும், எவளும் பூரணமாக இருந்து விடக்கூடாது. பராக்கிரமத்திற்கும் பளபளப்பிற்கும் பேர்போன ஜானிக்கு தேகமே சந்தேகமாக இருந்தது. கிழக்கு இந்தியக் கம்பெனியில் அவன் தந்தையார் வேலையாய் இருந்தவர். வாரிசு முறைப்படி அவர் கண் மூடிய பிறகு இவனுக்கு அந்த வேலை வாய்த்தது. தொடக்கத்தில் இரண்டு வருடங்கள் ரோசி ஸ்கெளத் இங்கிலாந்திலேதான் இருந்தாள். ஒரு மாதத்திற்கு ஒரு தடவைதான்

கடிதப் போக்குவரத்து நடைபெறும். தபால்கள் சேர, வர அவ்வளவு நாட்கள் ஆன காலம் அது.

ஜானிக்கு ரோசி மீது சந்தேகம் வந்தது. ஏன் வந்தது? எதற்கு வந்தது? புல்லை யார் விதைக்கிறார்கள்? மழை காலத்திற்குப் பிறகு அவைகள் எங்கும் தலைகாட்டி காற்றுக்குத் தலைவாருகிறதில்லையா? அப்படித்தான். இரண்டு வருடம் ஆண் வாதையே இல்லாமல் ரோசியால் எப்படி இருந்துவிட இயலும் என்பதுதான் ஜானிக்கு வந்த சந்தேகத்தின் அடிப்படை. திருமணமாகி ஒரு மாதம் வரை அவளோடு அவன் இங்கிலாந்தில் இருந்தான். ஒவ்வொரு நாளும் அவளோடு இன்பம் கண்ட அவனுக்கு இப்போது வந்த சந்தேகமெல்லாம், பெண்ணிடத்தில் உள்ள நெருப்பை ஊதி வளர்த்துவிட்டால் அது ஊதியவனின் உதடு உட்பட வீடு, நாடு எல்லாவற்றையும் சாம்பலாக்க வல்லது அல்லவா? ரோசி என்ன செய்கிறாளோ என்று அவன் கலங்கினான்.

ஆகவே, உடனே புறப்பட்டு வா, என்று கடிதம் எழுதினான். அவள் வந்திருக்கலாம். இந்தியாவிற்கு நிரந்தரமாகக் குடியேறப் போவதால் அவளது மெனோரியல் ஹவுஸ் எனப்பட்ட பண்ணை வீட்டை அவள் விற்பதற்குக் கால தாமதம் ஆயிற்று. இங்கிருந்த ஜானிக்கு சந்தேக வலை இன்னமும் பெரிதானது. ஏதோ இல்லாத காலத்தில் ஏற்பட்ட நட்பை உடனே அறுத்தெறிந்துவிட முடியாமல் ரோசி அல்லல்படுகிறாளோ என்று ஜானி அங்கலாய்த்தான். உனக்கு வீடு விற்பது முக்கியமா? விழுந்து கொண்டிருக்கிற என்னைத் தூக்கி நிறுத்துவது முக்கியமா? என்று காட்டமாக ஒரு கடிதம் எழுதினான். கடிதம் கிடைத்த மறுநாளே அவள் கப்பலேறி விட்டாள்.

அதன் பிறகு இன்றைக்கு இருக்கிற ஆந்திராவில் நெல்லூர் பகுதியில் அவர்களது வாழ்க்கை நதி, அலைக்கரங்களை வீசி அற்புதமாக நடந்தது. இரண்டு வருடங்கள் இவ்வாறாய் கழிந்தன. மூன்றாவது வருடம் முளைத்தபோது ஜானிக்கு வேறு சில சந்தேகங்கள் வேர்விட்டன. தனக்கு இதுவரை குழந்தைப் பேறு இல்லாததற்கு என்ன காரணம் என்று அவன் சிந்திக்க ஆரம்பித்தான். அதைப் பற்றியே அலட்டிக் கொள்ளாத ரோசியைப் பார்ப்பதற்கும் அவனுக்கு எரிச்சலாக இருந்தது.

தங்களுக்கு குழந்தை இல்லையே என்பது குறித்து இருவருமே பேசத்தலைப்பட்டார்கள். அப்போது ஹைதராபாத் நைசாம் மருத்துவமனைதான் வெள்ளைக்காரத் தளபதிகளுக்கு வைத்தியம் பார்க்கிற அமைப்பாக இருந்தது. மருத்துவ சோதனைக்காக ரோசி

ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டாள். ஜானி உடன் சென்றான். அங்கே அவனுடைய மனைவியைச் சோதனை செய்வதற்கு பெண் மருத்துவர்கள் இருக்கவில்லை. ஆண் மருத்துவர்கள் அதிலும் வெள்ளைக்காரர்கள்தான் இருந்தார்கள். ஆண் மருத்துவர் தன் மனைவியைத் தொட்டுப் புரட்டுவது அவனுக்குச் சம்மதமாக இருக்கவில்லை. ஆகவே பெண் மருத்துவர்தான் அவளைத் தொடலாம் என்பதிலே உறுதியாக இருந்தான் ஜானி. மற்ற டாக்டர்களுக்கு அவனைப் பார்த்தாலே அச்சம். தவறு ஏதாவது நடந்தால் அந்த வெள்ளைக்கார டாக்டர்கள் மறு கப்பலில் ஊர் போய்ச் சேர வேண்டியது வரும். முழுமையாகச் சேருவதும், சேராததும் அவரவர்கள் வினைப்பயன்!

ஜானியின் போக்கு ரோசிக்கு எரிச்சலை ஊட்டியது. ஆனால் அவளோ, டாக்டர்களோ அவளை எதிர்த்து வாய் வார்த்தை பேச முடியாது. பெண் டாக்டர் விடுமுறையில் இங்கிலாந்து போயிருந்தார். இந்திய எல்.எம்.பி. டாக்டர்களை இழிவாகவே நினைத்தது ஜானியின் வெள்ளை ரத்தம். ஆகவே போன் செய்து டாக்டர் இங்கிலாந்திலிருந்து திரும்பி வருகிற வரை ஜானிக்குக் காத்திருக்க முடியாது. காரணம் இங்கிலாந்தில், தன்னைப் பிரிந்திருந்த காலத்தில், தனது தவறான நடவடிக்கைகளால் கர்ப்பம் தரிக்கிற வாய்ப்பினையே தனது மனைவி இழந்துவிட்டாள் என்று நம்பத் தொடங்கினான் ஜானி. சந்தேகம் சந்தேகத்தோடு கூட்டணி சேர்ந்துகொண்டது.

வெள்ளைக்கார டாக்டர் தொடவேண்டாம்; இந்திய டாக்டர் எவராவது அவளைப் பரிசோதனை செய்வதற்கு ஜானி இறுதியாக ஒத்துக்கொண்டான். ஆனாலும் டாக்டர் பரிசோதிக்கிறபோது அவனும் உடன் இருக்கவேண்டும் என்றான். டாக்டர் சரி என்றார். ரோசி, அது தனது மரியாதைக்கே இழுக்கு என்றாள். "ஒரு பரிசோதிக்கிற டாக்டரிடம், படுத்துக்கொள்கிற அளவிற்கு நான் ஒன்றும் மலிவானவள் அல்ல" ஜானியின் முகத்துக்கு நேராகவே அவள் சொல்லிவிட்டாள்.

ஜானியின் மானஉணர்ச்சி தற்காலிகமாக மரத்துக் கொண்டது. அவள் பரிசோதனைக்காக உள்ளே போனாள். கதவு தாளிடப்பட்டது. வெளியில் உட்கார்ந்திருந்த ஜானிக்கு ஐந்துபொறிகளும் அப்போதே திறந்து கொண்டன. சோதனை நடந்தது. இந்திய டாக்டர் அவளைக் குப்புறப்படுத்துக் கொள்ளச் சொன்னார். அவளது இடை புட்டப்பகுதியைக் கையைக் கொடுத்து அழுத்தினார். வலித்த வலியில் அவள் "ஆ"வென்று அலறினாள். டாக்டர் கதவைத் திறந்து பார்த்தார். நல்ல வேளை அலறல் சப்தம் வெளியில் கேட்டிருந்தால், நடக்கக்

கூடாதது ஏதோ நடக்கிறது என்றல்லவா ஜானி நினைத்துக் கொள்வான் என்று டாக்டர் பயந்தார்.

பிறகு அவளை உட்காரவைத்து கண்களின் கீழே சதைத் தோலை இறக்கி ரத்தம் பார்த்தார். செவ்வரி படர்ந்த கண்களில் சிவப்புக் கோடுகளுக்குப் பதிலாக வெள்ளைக் கோடுகள் விசிறிக்கொண்டிருந்ததை டாக்டர் பார்த்துப் பதறினார். உடம்பில் ரத்தமே இல்லையே என்றார். வெளியில் ஜானி என்னவோ ஏதோ என்று துடித்தான். கர்ப்பப் பையில் ஏதாவது பிரச்சனை இருக்கிறதா என்று எக்ஸ்ரே எடுத்துப் பார்க்க வேண்டும் என்றார் இந்திய டாக்டர். அப்போது ரோசி குமுறிக் குமுறி அழுதாள். டாக்டர் அவளது முதுகிலே தடவி அவளை ஆறுதல் படுத்தினார். முதுகிலே தடவிய கை அவளது பிரேசியர் பின் முடிச்சில் அப்படியே நிலை கொண்டது.

அவள் பேசினாள். "டாக்டர் உடனே கர்ப்பம் தரிப்பது உயிருக்கு ஆபத்து என்று சொல்லிவிடுங்கள். ஏனென்றால் எனக்குக் கர்ப்பப்பை ஆபரேஷன் நடந்து ஆறு மாதங்கள்தான் ஆகின்றன. என் கணவருக்கு இதை நான் சொல்லவில்லை. என் வாழ்க்கை பாழாகி விடும்" என்று ரோசி ஆங்கிலத்தில் அழுதாள். டாக்டர் "சரி" என்றார்.

தாளிட்ட கதவு திறக்கப்பட்டது. முதலில் டாக்டரும், அவரைப் பின்பற்றி ரோசியும் வெளியில் வந்தார்கள். டாக்டர் ஜானியைத் தனியாக அழைத்து "இது அவளுடைய யோனியைப் பற்றிய சமாச்சாரம். அது சுருங்கி விரிகிற, வழுவழப்பான திரவத்தைத் தக்க வைத்துக் கொள்ளுகிற தன்மையை இழந்திருக்கிறது. உடம்பில் ரத்தம் வேறு இல்லை. ஆகவே எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் குழந்தை இப்போதெல்லாம் ஆகாது" என்றார். ஜானி தலையை ஆட்டுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

கணவன், மனைவி இருவரும் தங்கள் இல்லம் திரும்பினார்கள். அவர்களைச் சுமந்து வந்த குதிரைகள் பூட்டிய சாரட்டு வண்டியின் குதிரைகளோ நிதானித்து நடைபோட்டன. ஏதோ சிந்தனை! ஜானி நினைத்தான் ரோசிக்கு யோனிப் பிரச்சனை. அது சுருங்குகிற, விரிகிற தன்மையை இழந்துவிட்டது என்கிறானே; இவனுக்கு எப்படித் தெரிந்தது! எதைப் பார்த்து இதைச் சொன்னான் என்றெல்லாம் அவன் குழம்பினான். பிற ஆண்கள் பார்க்கக் கூடாத இடத்தை, பெண் டாக்டர் பார்க்கலாம்; சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு இவன் எப்படிப் பார்க்கலாம் என்றெல்லாம் கோபக்கவலை அவனைக் குலைக்க ஆரம்பித்தது.

அவளும் சும்மா இல்லை. கண்களைப் பிதுக்கிப் பார்ப்பதற்கு நடுவிரல்

ஒன்று போதுமா என்று அசைந்து கொண்டிருந்த வண்டியில் ஜானிக்குத் தெரியாமல் தன் கண்ணின் கீழ் இமைப் பகுதியை அவளாக இழுத்துப் பார்த்துக் கொண்டாள். ஒருவிரல் அதிலும் நடுவிரல் ஒன்றே இதற்குப் போதும். அப்படி இருந்தும் கன்னத்தை வருடுகிற மாதிரி நான்கு விரல்களும் அவளது கன்னப் பிரதேசத்தில் கன்னம் வைக்கிற அவசியம் என்ன வந்தது? அவளுக்கு ஒன்றும் இந்திய டாக்டர் மீது வெறுப்பு வந்துவிடவில்லை. அந்த டாக்டர் மீது வெறுப்பு வராததற்கும், அவனையே மீண்டும் பார்க்க ஆசைப்பட்டதற்கும் காரணம் உண்டு. ஆனால் அந்தக் காரணம் அவளுக்கு மாத்திரம்தானே தெரியும்!

இந்தியாவில் கோடை காலம் வந்தது. வியர்வையில் தேசமே புரண்டது. விடுமுறையில் இங்கிலாந்து போகலாம் என்று தீர்மானித்தான் ஜானி. ஆனால்... ஆமாம் உடனே புறப்படுவோம் என்று சொல்ல முடியாத நிலையில் ரோசி. இந்திய டாக்டரிடம் அவள் தொடர்ந்து மருந்து சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தாள். அவளை என் கூடத்தான் வரவேண்டும் என்று ஜானி வற்புறுத்தவில்லை. புறப்பட்டுப் போய்விட்டான். இங்கிலாந்தில் உடற் பயிற்சிக் கழகம் என்றால், அங்கே ஜானியைப் பார்க்கலாம். இப்போதெல்லாம் அவன் உடற்பயிற்சியே செய்வது இல்லை. அவனும் ஏதோ மருந்து மாத்திரை மருத்துவர் என்று இங்கிலாந்தில், ஏறி இறங்குகிறான். என்ன கோளாறு என்று அவன் எளிதாகச் சொல்லிவிடுவானா?

தகிக்கிற கோடையில் ஒரு நாள், கடல் ஆமைகளே தோட்டைக் கழற்றித் தூர எறிந்துவிட்டால் என்ன என்று நினைக்கிற இந்தியக் கோடையின் இறுக்கத்தில் தவித்தாள் ரோசி. அன்று மதியவேளையில் வெய்யிலின் கொடுமை அந்தநாள் ஏர் கூலரால் எதிர்த்து நிற்க முடியாத சூழ்நிலை. ஆகவே அவள் ஒரு மெல்லிய ஆடையில் இருந்தாள். இந்திய டாக்டர் வந்தார். ஜானி இங்கிலாந்துக்குப் போன பிறகு வாரம் ஒருமுறை வந்த டாக்டர் ஒவ்வொரு நாளும் வரத் தொடங்கினார். எந்த மறுப்பும் சொல்லவில்லை ரோசி.

அன்று இன்னமும் தன் கணவனின் விடுமுறை முடிவதற்கு இரண்டு மாதங்கள்தான் உள்ளன என்றாள். அதே நேரத்தில் தனது கர்ப்பப்பை அகற்றப்பட்டு விட்டதை எக்காரணத்தைக் கொண்டும் அவனிடம் சொல்லிவிடக்கூடாது என்று அவள் மன்றாடினாள். டாக்டர் தனது பெட்டியைத் திறந்தார். ஒரு எக்ஸ்ரேயை எடுத்து அவளிடத்தில் காட்டினார். அதில் கர்ப்பப்பை நேர்த்தியாகக் காணப்பட்டது. அந்தச் சந்தேகமே அவனுக்கு வராது. "இது என் மனைவியின் கருப்பை உன்னதா, அவளதா என்று இதில் எழுதியாயிருக்கிறது?" என்று

கேட்டார் இந்திய டாக்டர். அவருக்கு எப்படி நன்றி சொல்வது என்றே ரோசிக்கு விளங்கவில்லை. மீண்டும் கண்ணின் அடிச்சதையில் ரத்தம் காணப்படுகிறதா என்று இந்திய டாக்டர் பரிசோதித்தார். அப்போதும் அவசியமில்லாமல் அவளது கன்னத்தை வருடினார். இந்த முறை அவளே சூடானாள். அவரது கை விரல்களை அவள் வருடினாள். சற்று நேரத்தில் இருவரும் ஒருவர் மீது ஒருவர் சாய்ந்தனர்.

சற்றைக்கெல்லாம் நான்கு கண்கள் தங்கள் கதவுகளைத் தாழிட்டுக் கொண்டன. டாக்டர் மீது ரோசி தூங்கிப் போனாள். அந்த இன்ப நாடகத்தில் இறுதிக் காட்சியில் அவள் நடந்துகொண்ட விதமும், அவள் எழுப்பிய வினோதமான குரல்களும் டாக்டருக்குப் பலத்த சந்தேகத்தை எழுப்பின. "ரோசி நீ எதையோ என்னிடத் தில் மறைக்கிறாய். உனக்கு கர்ப்பப் பை இல்லை என்பது உண்மைதானா?" என்று கேட்டார் டாக்டர்.

"ஏன் அதிலென்ன சந்தேகம்" என்றாள் அவள்.

""கர்ப்பப்பை எடுக்கப்பட்ட ஒரு பெண்ணுக்கு செக்ஸ் ஆசை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக செத்துப்போகும் என்பது தான் இதுவரை நான் பார்த்தது. உனக்கு ஒரு நதியையே ஆவியாக்கி விடுகிற காம வெப்பம் காலாறிக் கொண்டிருக்கிறதே" என்றார்.

இதுவரை அவள் மறைத்து வைத்திருந்த உண்மையை இன்று இறுதியாக வெளிப்படுத்தினாள். இறுக்க மூடிய விரல்களை இன்று அவள் முதன் முதலாகத் திறந்து காட்டியதுபோல இருந்தது. "என் கணவன் ஆண்மை இல்லாதவன்". டாக்டருக்கு ஒரு நொடியில் எல்லாம் விளங்கிவிட்டது. சந்தேகப் பிராணியான ஜானி தனியாகவே இங்கிலாந்திற்குப் போனது, என்ன சிகிச்சைக்காக என்பது விளங்கிப் போனது.

மெல்லிய ஆடையை ஊடறுத்துத் தெரிந்த அந்த திராட்சைக் குலைகளின் திரட்சியில் அவர் மீண்டும் சொக்கிப் போனார். அவளை இன்னொரு முறை கீழே சாய்த்தார். அவள் மூக்கணாங் கயிறு இல்லாத அரபுக் குதிரை மாதிரி அவருக்கு ஈடு கொடுத்தாள்.

அவர்களது இன்ப நாடகத்தில் புத்தம் புதிய அரங்கேற்றங் கள் தொடர்ந்தன. அதற்குள் சிகிச்சையை முடித்துக் கொண்ட ஜானி ஊர் திரும்பினாள். வந்த அன்றைக்கே தன் மனைவியின் மீது மோக அம்புகளை வீசினாள். பாவம் ஜானி என்றுதான் அவள் நினைத்தாள். ஆனால் கதையே வேறு மாதிரி இருந்தது. அவனாலும் தான் ஆண்மகன்

என்பதை நிலைநாட்ட முடிந்த முதல் முறை அது. இந்திய டாக்டரால் கர்ப்பமாகி விட்ட நிலையில் கணவனோடு சேர்ந்தால் தப்பித்துக் கொள்ளலாம் என்று அவள் நினைத்தாள். மகிழ்ச்சிப் பறவைகள் மரங்களையே கூடுகளாக்கி குதூகலித்தன.

பத்து மாதங்கள் கடந்தன. இந்திய டாக்டர் எப்போதாவது ஒரு முறை வருவார். எட்ட நின்றே சாம்பலாகிவிடுவார். ரோசிக்குப் பிரசவ நேரம் நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. இந்திய டாக்டரின் மனைவி நிர்மால்யா விரக்தியின் உச்சத்தில் இருந்தாள். மருத்துவம் பார்க்கப் போகிறேன் என்று மாற்றானின் மனைவியோடு தன் கணவன் நடத்துகிற சரச சல்லாபங்களை அவள் அப்படி இப்படி தெரிந்துதான் வைத்திருந்தாள்.

ரோசிக்குக் குழந்தை பிறந்தது. அன்று ஜானிதான் குழந்தையை முதலில் பார்த்தான். அவனது இருதயம் இற்று விழுந்துவிட்டது. குழந்தை எனது இல்லை என்று கூச்சலிட்டான். பார்ப்பதற்கு இந்திய டாக்டரையே உரித்து வைத்ததுபோல இருந்தது. டாக்டரின் மனைவி வந்தாள். குழந்தையைப் பார்த்தாள். புரிந்து கொண்டாள். ரோசிக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது.

சற்றைக்கெல்லாம் ஜானி, துப்பாக்கியை எடுத்தான். இந்திய டாக்டரைத் தேடினான். அவர் நூலகத்தில் இருந்தார். அவருக்கு எதிரில் நின்றான். அவர், தலையைத் தூக்கினார். மூன்று முறை வெறி கொண்ட மட்டும் அவரைச் சுட்டான். ஆஸ்பத்திரிக்கு ஓடினான். ரோசி அரைகுறை மனதோடு அந்தக் குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தான். வெறி பிடித்த வேங்கை யான ஜானி அவளை வெறி தீருமட்டும் சுட்டுப் பொசுக்கி னான். குழந்தையை படுக்கையில் அவள் கால்மாட்டில் விட்டு விட்டதை அவன் கவனிக்கவில்லை.

டாக்டரின் வம்சத்தையே அழிப்பதற்காக அந்த வெள்ளைக்காரன் வெறி தலைக்கேறிப் புறப்பட்டான். அவன் டாக்டரின் வீட்டுக்குச் சென்று கதவைத் தட்டினான். அது ஏறத்தாழ திறந்தே இருந்தது. அங்கே டாக்டரின் மனைவி நிர்மால்யாவை ஒரு வெள்ளைக்கார அதிகாரி புரட்டி எடுத்துக்கொண்டிருந்தான். அவர்களின் காம விளையாட்டில் கதவைப்பூட்ட வேண்டும் என்று கூட அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. சுடப் போனான்; தோட்டாவை வீணாக்க வேண்டாம் என்று தோன்றிற்று. டாக்டர் மனைவியே டாக்டரைத் தண்டித்துவிட்டார் என்று அவனாகச் சொல்லிக் கொண்டான்.

அங்கிருந்து புறப்பட்டான். பரேட் கிரௌண்டிற்கு வந்தான். வெள்ளைக்கார மனைவி கறுப்பு இந்தியனுக்கு சோரம்போன பிறகு

உயிரை வைத்திருப்பது எதற்கு என்று தன்னையே சுட்டுக் கொண்டான். ரத்தச் சேற்றில் சிதறிய சலவைக் கல் சிலையானான். டாக்டரின் மகள் அதற்கப்பால் அவன் மனைவியிடம் வளர்ந்தாள். இரண்டு ரத்தமும் கலக்க எவ்வளவு ரத்தம் சிந்தப்பட வேண்டியது வந்தது என்று அந்த நாள் ஆந்திரம் பேசியது.

ஆர்த்தி - அரவிந்தன்

இன்றைக்குச் சற்றேறக் குறைய 170 ஆண்டுகளுக்கும் முன்னர் தென் திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத்தில் அரவிந்தசுஷன் என்கிற மருத்துவ மேதைக்கு அரசனுக்குச் சமமான புகழ் இருந்தது. ஆலமரத்து மேடையைச் சுற்றி முண்டு கட்டிய இளம் பெண்களும், கணுக்கால்களுக்கு மேலே வேட்டி கட்டிய வாலிபர்களுமாக இதோ நிற்கிறார்களே, அவர்களின் கண்கள் எல்லாம் அரவிந்தசுஷனையே மையம் கொண்டிருக்கின்றன. மேடையில் அப்படி என்னதான் அரவிந்தசுஷன் வித்தைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறான்?

ஏறத்தாழ அடிமைகளைப்போல நடத்தப்பட்ட நாயர் வகுப்பாரில் தலைச்சோறு நாயர் குடும்பம் பிரபலமானது. அவருக்கு ஆரத்தி என்ற ஒரே மகள். மலையாள நாட்டில் மனங்கவரும் அழகிகள் பத்துப் பேர்கள் என்றால் அதில் அவள் ஒருத்தி. மேல் தட்டுப் பெண்களைத்தான் அவர்களின் சமுதாய அந்தஸ்து கருதி தம்புராட்டிகள் என்று அழைப்பார்கள். தென் திருவிதாங்கூர் முழுவதிலும் நாயர் வகுப்பில் தம்புராட்டி என்றழைக்கப்பெற்றவள் ஆரத்தி ஒருத்திதான்.

ஆரத்தி முந்திரிப்பருப்பு நிறம். காய்ந்த திராட்சைகளைப் போல கண்கள். தேவலோகத்துப்பெண்ணைப் போல அவள் தென்பட்டாள். அவளுக்கு அம்மா இல்லை. தலைச்சோறு நாயர்தான் அவளுக்கு அம்மா, அப்பா எல்லாம்.

வீட்டில் வேலைக்காரிகள் உண்டு. ஒரு திருவோண தினத்தில் வேலைக்காரிகளும் திருவோணத்திற்குப் பூச்சரம் தொடுக்கப் போய்விட்டார்கள். ஆரத்தி தனிமையில் இருந்தாள். ஓய்வெடுத்தல் ஒன்றுதான் அவளுக்கு ஒத்துவராத சமாச்சாரம். துருதுரு என்று அவளுக்கு எதையாவது செய்துகொண்டிருக்க வேண்டும். அப்படி காலையிலிருந்து, இரவுவரைக்கும் அடுத்தும், தொடுத்தும் செய்வதற்கும் அவளுக்கு ஒன்றும் வேலைகள் இல்லை. ஆகவே அவளாக இளைப்பாறுதல் என்பது இன்னொரு வேலையைச் செய்வது என்பதாக வைத்துக்கொண்டு, ஏதாவது ஒரு வேலையில் ஈடுபடுவாள். இதில் வேலைக்காரிகள் வந்துவிடுகிற நாட்களில் அவர்களிடமிருந்து வேலைகளை நான் செய்கிறேன் என்று ஆரத்தியால் வாங்கிக் கொள்ள

இயலாது. "தம்புராட்டி, தள்ளி நிக்கணும்" என்று சொல்லி, அவளது சமுதாய அந்தஸ்தின் உயரத்தைக் காட்டி அவளை உட்கார வைத்து விடுவார்கள்.

அன்று ஒருவரும் இல்லாததால், ஒரு துணியையாவது எவரும் அறியாமல் துவைத்துப் பார்ப்போம் என்று ஆரம்பித்தாள் ஆரத்தி. அழுக்குப் போனாலும் போகட்டும், அப்படியே கிழிந்தாலும் கிழியட்டும் என்று தம்புராட்டி துணியோடு போராடினாள். இறுதியாகப் பிழிந்து அந்தத் துணியைக் காயப்போடுவதற்காக தோட்டத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த கயிற்றுக்கு அருகில் வந்தாள். இரண்டு கைகளாலும் அந்த ஈரத்துணியைத் தூக்கிக் காய்வதற்காகப் போட்டபோது, அவளது இரண்டு கைகளும் அப்படியே நின்று விட்டன. உயர்த்திய கரங்கள் கீழே வரவில்லை. தன்னால் முடிந்தவரை தனது கைகளைக் கீழே கொண்டு வர ஆரத்தி முயற்சி செய்தாள். அவளால் கூடவில்லை. அப்பாவும் வீட்டில் இல்லாத நேரத்தில் நடைபெற்றுவிட்ட எதிர்பாராத இந்த நிகழ்ச்சி அவளுக்கு அதிர்ச்சியாக அமைந்தது.

நடக்க முடிகிறதா என்று பார்த்தாள். நடக்க முடிந்தது. தூக்கிய கைகளைத் தூக்கிய வண்ணமாகவே நடந்து கூடத்திற்கு வந்தாள். அவள் வந்து நடுக்கூடத்து ஊஞ்சலில் அமருவதற்கும் அவளது அப்பா வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது. அதன் பிறகு ஆரத்தியின் அப்பா நடந்தவைகளை அறிந்து கவலைப்பட்டார். கண்ணீர் விட்டார். பிறகு ஒருவாறு தம்மைத் தேற்றிக்கொண்டு, கவலைப்படுவதும் கண்ணீர் விடுவதுமே மகளின் மரத்துப் போன கரங்களைக் கீழே கொண்டு வந்து விடாது என்கிற முடிவுக்கு வந்தார். ஆகவே அந்தநாளில், மலபாரில் இருந்த கிறிஸ்தவ மிஷன் ஆஸ்பத்திரிக்கு மகளைக் கொண்டுபோனார். அங்குள்ள வெள்ளைக்கார மருத்துவர்கள் மூன்று மாதங்களாக தங்களால் இயன்ற மருத்துவ முறைகளில், ஆரத்தியைக் குணப்படுத்த முயன்றார்கள். ஆனால், அவர்கள் எவ்வளவோ முயன்றும் ஆரத்திக்கு சுகம் அளிக்க இயலவில்லை. அதன் பிறகு நாயர் தன் மகளோடு, கோவா போன்ற இடங்களில் உள்ள பெரிய மருத்துவர்களையெல்லாம் நாடினார். இந்தியா முழுவதும் ஒரு ஆண்டு முழுவதும் அலைந்தும் அவளுக்கு எந்த சிகிச்சையும் பலனளிக்கவில்லை. நாயர் அந்த நாளிலேயே கொஞ்சம் படித்தவர். அதனால் ஆங்கில மருத்துவத்திற்கு ஈடான மருத்துவமில்லை என்பது அவரது எண்ணமாக இருந்தது.

ஆங்கில மருத்துவத்தாலேயே குணப்படுத்த முடியாத கொடிய நோய்தான் குழந்தைக்கு வந்துவிட்டதோ என்று நாயர் துடித்தார். தலைவாரிவிட, சட்டை மாட்ட, முண்டு உடுக்க எல்லாம் செய்வதற்கு

தாதிமார் இருந்தார்கள். குளிப்பது என்றால்கூட ஆரத்தியை உட்கார வைத்து குளிப்பாட்ட வேண்டுமே தவிர, அவளாக குளித்துவிட முடியாது. வேலைக்காரியே வராத நாட்களில் நாயர் பாடு பெரும்பாடாகப் போகும். அவரே அன்பு மகளுக்கு எல்லாழுமாக இருக்கவேண்டிய அவசியம் வந்துவிடும். சின்னக் குழந்தையாக இருந்தால் பாதகமில்லை. அவளோ வயதிற்கு வந்தவள். மனதிற்கு ஏற்ற மணவாளனைத் தேடிப்பிடித்து இருவரையும் வீட்டோடு வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கனவு கண்ட நாயருக்கு விதி வகுத்த வழி இப்படியாகி விட்டது. ஊரே ஒட்டுமொத்தமாக வருத்தப்பட்டது. எங்கெல்லாமோ தேடி அலைந்து மகளுக்கு அங்குலம்கூட நிவாரணம் கிடைக்கவில்லை என்பதில் சோர்வடைந்துவிட்டார் நாயர். ஆனாலும் அந்த ஊரார் அவரை விடவில்லை. எங்கிருந்தெல்லாமோ தீராத நோய்களுக்கு நிவாரணம் தேடி அவர் இருந்த தாங்களுக்குத்தான் மற்றவர்கள் வருகிறார்கள். இவர் இருக்கும் இடத்தைவிட்டு இல்லாத இடம் நோக்கி எங்கெங்கோ அலைகிறார் என்று எல்லோருமே ஒருவாய்ப்பட நாயரைக் குற்றம் சொன்னார்கள்.

தாங்கல் என்கிற அந்த ஊரில்தான் தென் திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானம் முழுவதிலும் புகழ்பெற்ற அரவிந்தசுஷன் என்கிற மருத்துவ மேதை வாழ்ந்து வந்தான். தீராத நோய்களைத் தீர்ப்பவன் என்று நாஞ்சில் நாடு, பாண்டி நாட்டுப் பதிகளிலெல்லாம் அவன் நிறைந்த புகழைப் பெற்றிருந்தான். ஆண்டவனைப் பார்ப்பதுபோல பொதுமக்கள் அவனைப் பார்த்தார்கள். குதிரை வண்டியில் கோலாகலமாக அவன் போகிற போதும், வருகிறபோதும் எழுந்து நின்று வணங்குவதற்கே ஏராளம் பேர் இருந்தார்கள். கைகள் இருப்பதே அரவிந்தசுஷனைக் கும்பிடுவதற்குத்தான் என்கிற நிலைகூட வந்தது.

அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் இரக்கப்பட்டு எப்படியாவது தாயில்லாப் பெண் ஆரத்திக்கு குணம் கிடைக்கவேண்டுமே என்பதற்காக வற்புறுத்தியதன் காரணமாக ஒருநாள் அதிகாலை நேரம் அப்பாவும் மகளுமாக அரவிந்தசுஷனைப் பார்க்க வந்தார்கள். மூலிகைகளால் சூழப்பட்ட ஆரண்ய தவிசில் யோகநிஷ்டையில் பத்மாசனத்தில் அமர்ந்திருந்தான் அரவிந்தசுஷன். அவனுக்கு வயது 32. முகத்தில் அப்படி ஒரு காந்த வெளிச்சம் கலை பரப்பியது. அவனது இளம் மனைவி கார்த்தியாயினி பொன்னாங்கண்ணிக் கீரைக் குவியலிலிருந்து ஒவ்வொன்றாக எடுத்து மற்ற பெண்களோடு மருந்துத் தைலம் பதப்படுத்த ஆய்ந்து கொண்டிருந்தாள். வந்தவர்களை உட்காரச் சொல்லி அவள்தான் கையமர்த்தினாள்.

அப்பாவும் பெண்ணும் உட்கார்ந்தார்கள். மகள் ஆரத்தி மாத்திரம் தூக்கிய கைகளைத் தூக்கியபடியே உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்த அரவிந்தசுஷின் மனைவி 'கைகளைக் கீழே போடு அம்மா. வணக்கம் செய்தது போதும்' என்று பேச்சை ஆரம்பித்தாள். பிறகு தான் ஒரு வருடமாகவே இந்தக் கைகள் இப்படி உயர்ந்தே உள்ளன. கீழே இறங்கவில்லை என்கிற முழுவிபரம் அவளுக்குப் புரிந்தது. அவளுக்கும் சின்ன வயதுதான். இருந்தாலும் தன்னைவிடச் சின்னவளான அம்மா இல்லாத பெண்ணுக்கு இப்படி நேர்ந்துவிட்டதே என்பதில் அவளுக்குக் கண்ணீரே வந்துவிட்டது. அப்பாவையும் பெண்ணையும் பார்த்ததும் அரவிந்தசுஷன் பேசத் தொடங்கினான். ஆரத்திக்கு நேர்ந்த சோகத்தையும் அவளது அப்பா விந்தயத்திற்குக் கீழே ஒரு ஊர் பாக்கியில்லாமல் மகளுக்குச் சுகம் தேடி அலைந்ததையும் அவன் ஏற்கனவே அரசல் புரசலாக அறிந்துதான் வைத்திருந்தான். ஆகவே எடுத்த எடுப்பில் 'என்ன இவ்வளவு தூரம்' என்றான். பக்கத்திலிருந்து வந்தவர்களைப் பார்த்து 'என்ன இவ்வளவு தூரம்?' என்று கேட்பது தலைச்சோறு நாயருக்குத் தலையில் அடிப்பதைப் போல் இருந்தது. 'ஊர் ஊராக மகளுக்குக் குணம்தேடிப் போனீர்களே, இந்தக் குடிலைக் கடந்துதானே போனீர்கள்?' என்று கேட்டான் அரவிந்தசுஷன்.

"நான் செய்ததெல்லாம் தவறு" என்றார் நாயர். அதுமாத்திரம் அல்லாமல் "நான் இங்கு வந்துவிட்டு அதற்கப்பால் மற்றவர்களிடம் சென்றிருக்க வேண்டும்" என்றார் நாயர்.

"இப்போதும் தவறாகவே பேசுகிறீர்கள்; இங்கு வந்திருந்தால், நீங்கள் எங்குமே செல்ல வேண்டிய அவசியமே இருந்திருக்காது" என்றான் அரவிந்தசுஷன்.

"இந்த நாட்டு மருத்துவம் உப்புப் பெறாதது. வெளிநாட்டு மருத்துவம்தான் வெற்றிதரத் தக்கது என்பது உங்கள் தவறான எண்ணம். நமக்குவேண்டிய உணவை நாம் வாழுகிற இடத்திலேயே வைத்துவிட்ட இறைவன், நமது நோய்க்கான மருந்தை ஆயிரம் மைல்களுக்கு அப்பாலே வைப்பான் என்று எப்படி நம்புகிறீர்கள்?" என்று ஒரு போடு போட்டான் அரவிந்தசுஷன். அவர் பேசவில்லை. ஆரத்தி சிலை மாதிரி அமர்ந்திருந்தாள் அவளது கருவண்டு விழிகள் மாத்திரம் அரவிந்தசுஷின் முகத்தாமரையிலே மூழ்கி எழுந்தன. அடுத்தவளின் கணவனை அள்ளிக் கொள்வது குற்றம்தானே என்று ஒருமுறை அவளது மனம் குறுகுறுக்கும். ஆனாலும் அழகு என்பது இயற்கை எழுதிக் காட்டும் இன்ப விலாசம் என்று அவளாக அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லிக் கொள்வாள்.

அரவிந்தசுஷன் அவளைக் குணப்படுத்துகிறேன் என்று ஒத்துக்கொண்டான். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை. ஆங்கில மருத்துவர்களிடம் அலைந்து, திரிந்து குணமாகாத காரணத்தால் நாட்டு மருத்துவத்தில் நம்பிக்கை வைத்ததுதான் இங்கே வந்தோம். அரவிந்தசுஷன் குணப்படுத்தினான் என்று வேண்டாம்; ஆனால் நாட்டு மருத்துவமே குணப்படுத்தியது என்று எழுதித்தர வேண்டும் என்று கேட்டான் அரவிந்தசுஷன். குழந்தைக்குக் குணமானால் போதும்; என்ன வேண்டு மென்றாலும் எழுதித் தருவதற்கு எப்போதுமே சித்தமாயிருந்தார் நாயர். எழுத்தோலை தயார் ஆனது.

பெண்களாக இருந்தால் அரவிந்தசுஷன் நாடி பிடிப்பதோடு சரி, எண்ணெய்க் குளியல், பாவகம் எல்லாம் அவன் மனைவிதான். அந்த ஊரில், அந்த நாளிலேயே ஒரு ஆங்கில மருத்துவர் கடை திறந்து வைத்திருந்தார். காற்று விசிறிக்கொண்டிருந்தாரே தவிர, ஈ, காக்காய் கூட அவரை எட்டிப் பார்க்கவில்லை. காரணம், தீராத வயிற்றுப் போக்கோடு வந்த ஒருவன் ஏற்கனவே ஆங்கில மருத்துவரிடம் போய் வந்தவன் என்பதால் மருந்து தரவே மறுத்துவிட்டான் அரவிந்தசுஷன். வயிற்றுப் போக்கு வேறு வழியின்றி தானே நின்று அவன் உயிரைக் காப்பாற்றியது.

அந்த வெள்ளைக்கார டாக்டருக்கும், அரவிந்தசுஷனுக்கும் ஆகவே ஆகாது. ஆகவே அவரிடமிருந்து ஆரத்தி மருந்து பெற்றாளா என்று முதலிலேயே சோதித்துவிட்டான் அரவிந்தசுஷன். நாயர் வசதியானவர் என்பதால் உள்ளூர் அலோபதியிடம் போகவில்லை. மருத்துவமேதைக்கு வெளியூர் அலோபதியிடம் வெறுப்பில்லை; உள்ளூர் அலோபதியிடம்தான் உதறலா என்றால், அப்படி இல்லை. உள்ளூர் அலோபதிதான் அரவிந்தசுஷனின் நாட்டு மருத்துவத்தைக் கொச்சைபடுத்தி வருவார். தமது அரைகுறை மலையாளத்தில் அளந்துகொண்டிருந்தார். அந்தக் கோபம் அரவிந்தசுஷனுக்கு!

ஆரத்திக்கு ஒரு வாரம் எண்ணெய்க் குளியல் நடந்தது. எப்படி எண்ணெய் எங்கெங்கு பூசப்பட வேண்டும் என்பதற்காக அரவிந்தசுஷன் தன் மனைவியிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். ஆரத்தி மருந்துப் பலகை ஒன்றில் மல்லாந்து படுத்திருந்தாள். வயதுக்கு மீறி வளர்ச்சியைப் பெற்றிருந்த அவளது மார்பகங்கள் உடைப்பெடுத்து வருகிற காட்டாற்றின் சுழற்சிகளை அவனுக்கு நினைவூட்டின. தனக்கு எண்ணெய் பூசப்போவது, அரவிந்தசுஷனா, அல்லது அவனது மனைவியா என்பது அவளுக்குத் தெரியாது. இளஞ்சூடான மருந்துப் பாவகத்தை கைகளில் பூசிய போதுதான் மென்மையான கரங்கள்

அவளது மேனியை நீவி நிற்பதை உணர்ந்து மருத்துவரின் மனைவிதான் எண்ணெய் பூசுகிறாள் என்பதை அவள் உணர்ந்தாள். இளஞ்சூட்டு நெய்யில் இனிய லாவகத்தில் அவள் தூங்கிப் போனாள். கனவில் அரவிந்தசுஷன் அவளுக்கு எண்ணெய்ப் பூசினான்.

எதிர்பாராதவிதமாக ஒருவாரத்திற்குப்பின் ஒருநாள் ஆழ்ந்த சிந்தனையிலிருந்து வெளிப்பட்டான் அரவிந்தசுஷன். ஆரத்திக்கான எண்ணெய்ச் சிகிச்சையை உடனே நிறுத்தும்படி உத்தரவிட்டான். எல்லோருக்கும் அதிர்ச்சி. அதன் பிறகுதான் ஆலமரத்து மேடையில் அவளை நிறுத்தினான்.

ஏகப்பட்ட இளைஞர்கள், கழுகுக் கண்களோடு சுற்றிலும் நின்றார்கள். ஒரு இளம் பெண்ணின் இடையில் முண்டு மட்டும் கட்டி, கைகள் இரண்டும் மேலே உயர்ந்த நிலையில் பகிரங்கமாக மருத்துவம் பார்க்கப் போகிறேன் என்றால் எப்படி இருக்கும்? ஏன் இப்படிச் செய்கிறான் என்று எல்லோருமே நினைத்தார்கள். நினைக்கலாம்; அவனிடம் கேட்டுவிட முடியுமா?

அவள் நாணிக் கோணி நின்றுகொண்டிருக்கிறாள். மேடையில் அவன், அவள் கொதிக்கும் சாற்றுக் கொப்பரை. அவ்வளவுதான். அந்த மருத்துவன் மட்டும் கையில் ஒரு போர்வையை வைத்திருந்தான். அவள் அருகில் அவன் வந்தான். எல்லாக் கண்களும் அவர்களையே மொய்த்தன. ஆரத்தி அரவிந்தசுஷனை மெல்ல எட்டிப் பார்த்தாள். அவளது பார்வை புலர்காலைப் பொழுதைப் போல இருந்தது.

ஒரே நிமிடம்தான்; மறுநிமிடம் அவள் உடுத்தியிருந்த ஒரே முண்டை இழுத்தான் மருத்துவன். 'ஆ' என்று அலறினாள் ஆரத்தி. போர்வையால் அவள் நிர்வாணத்தை அவன் மூடப்போனான். அதற்குள் கைகள் இரண்டும் கீழே இறங்கின. போர்வை கீழே விழாமல் அவளே கைகளால் சரிப்படுத்திக் கொண்டாள். மின்னலடிக்கும் நேரத்திற்குள் நடந்து முடிந்த இந்த மாய விளையாட்டின் மகிழ்ச்சி உச்சத்தை அந்த ஊரே வியந்து பாராட்டியது. அரவிந்தசுஷன் வாழ்க! என்று வாழ்த்தொலி செவிப்பறைகளைக் கிழித்தது.

ஊருக்கெல்லாம் சுகமளித்த அரவிந்தசுஷனால் தன் மனைவிக்கு வந்த நோய்க்கு மருந்து கண்டுபிடிக்க இயலவில்லை. 'க்' வைப்பதே இயற்கையின் வேலை பூரணமானவன் ஒருவன்கூட இருந்துவிடக்கூடாது அல்லவா? அவ்வப்போது மயக்கம் வரும். அவளுக்கு என்ன என்று ஆராய்ந்தான் அரவிந்தசுஷன்.

நாடித்துடிப்பு ஒழுங்காக சீராக இருந்தது. ஆனால் எந்த வினையையும் தீர்க்கிற வகையறிந்த அரவிந்தசுஷனுக்கு சொந்த வினை தீர்க்கிற வழி தென்படவில்லை. இறுதியாக கண்டெடுக்க முடியாத காட்டு மூலிகை ஒன்றைக் கண்டுபிடித்தான் அரவிந்தசுஷன். அது ஒருவகைக் கிழங்கு. அதை அரைத்து உள்ளுக்குள் கொடுத்தால் மனைவிக்கு நலமாகும் என்று நம்பினான். அந்த அமிர்தக் கரைசலை அவளுக்குத் தந்தான். அதன் பிறகு நாள் தவறாமல் மயக்கம் வந்துவிடக் கூடாதே என்கிற மனக் கவலையில் ஆழ்ந்தான்.

ஆரத்தியைக் குணமாக்கியதிலிருந்து நாயரும், அவளும் அந்த குடிலுக்கு அருகிலே உள்ள நிலத்தை வாங்கி மூலிகை பயிரிடுவதில் முழுக்கவனம் செலுத்தினார்கள். அரவிந்தசுஷனும் ஆரத்தியும் நெருக்கமானார்கள். தன் கணவனால் குணப்படுத்தப்பட்ட ஒரு பெண், தனது கிகிச்சையைக்கூட நினைத்துப் பாராமல், தனக்குத் துரோகம் செய்கிறாள், என்று அரவிந்தசுஷனின் மனைவி நினைத்தாள். தன்னைக் குணப்படுத்திய மருத்துவ மாமேதைக்கு தன்னையே அர்ப்பணித்துவிட வேண்டுமென்று ஆரத்தி நினைத்தாள்.

மூலிகைப் பாடம் என்கிற போர்வையில் இருவரும் சந்தித்துக் கொண்டார்கள். அடிக்கடி மயக்கம் என்கிற நோயை எப்படியாவது குணப்படுத்திக் கொண்டால்தான், நோயாளி என்கிற முத்திரை குத்தலிலிருந்து முழுவதுமாக வெளிவந்தால்தான் சக்களத்தியை எதிர்த்து சமருக்கு நிற்க இயலுமென்று உறுதியாகிவிட்டாள் மருத்துவன் மனைவி. கிழங்கு பாவகம் சாப்பிட்டதிலிருந்து என் மனைவி குணமாகிவிட்டாள் என்று மருத்துவன் மகிழ்ந்தான்.

அரவிந்தசுஷனின் மருந்து ஊருக்கெல்லாம் குணம் தந்தும் தன்னைத் தொட்டுக்கூடப் பார்க்கவில்லை என்றும், நோயாளி என்பதால்தானே கணவனின் மனநிலை மாறுபட்டது என்றும் அவள் நினைத்தாலும், ஒருநாள், ஒருவாரம் என்று தொடங்கி எவரும் அறியாமல் அலோபதி மருத்துவரிடம் மருந்து வாங்கிச் சாப்பிட்டாள் மருத்துவர், மனைவி. தன் மூலிகை குணப்படுத்தியது என்கிற பெருமிதத்தில் மருத்துவர். எந்த மருத்துவமும் ஒரு நோயைக் குணப்படுத்தக் கூடியதே என்கிற கட்சியில் மனைவி.

கட்டிய கணவன் மருத்துவ மாமேதையாக இருந்தும் தனக்குக் குணம் கிடைக்கவில்லை என்பதிலே கூட, அந்த மனைவிக்கு ஆத்திரமில்லை. குணமான பெண்ணிடம் கணவனே மனதைப் பறி கொடுத்து விட்டானே என்கிற ஆத்திரம் அவளுக்கு.

காட்டு மூலிகை, நாட்டு வைத்தியம் என்று காசு சேர்த்து மூலிகைப் பண்ணையை விஸ்தரிக்கலாம் என்பதெல்லாம் ஒரு காலத்தில் கனவாக இருந்தது மருத்துவருக்கு. இன்று ஆரத்தியின் பணம் அவனது கால்களில் கொட்டிக்கிடந்தது. மூலிகைப் பண்ணை விஸ்தரிப்பு நடந்தபோது தன் குடிலிலிருந்த பொருட்களை அவனது ஊழியர்கள் அப்புறப்படுத்தியபோது எக்காரணம் கொண்டும் மூலிகை வனத்திற்குள் நுழைய முடியாத மருந்துப் பாட்டில் ஒன்றை மருத்துவன் அங்கே கண்டான். விசாரித்தான்.

ஏற்கனவே ஆரத்தியின் நெருக்கத்தால் விலகி வேதனையில் துடித்த மருத்துவன் மனைவி எல்லோர் முன்னிலையிலும் "உன் மருந்து என்னைக் குணப்படுத்தவில்லை. அந்த டாக்டர் மருந்துதான், என்னைப் பூரணமாகக் குணமாக்கியது" என்றாள். அவ்வளவுதான். தன் திருவிதாங்கூர் சமாஸ்தானத்தைத் தாண்டி புகழ் கொடி பறக்கவிட்ட மருத்துவ மாமேதை அரவிந்தசுஷின் மானம், மரியாதை எல்லாம் ஒரு நொடிப் பொழுதில் புழுதியில் வீழ்ந்தது.

வந்த ஆத்திரத்தில் மருந்து இடிக்கும் உலக்கையால் அரவிந்தசுஷன் தன் மனைவியைத் தாக்கினான். ஒரே ஒரு அடியே அவளது உயிரைப் பறிப்பதற்குப் போதுமானதாக இருந்தது. வெறி பிடித்தவனைப் போல் அரவிந்தசுஷன் எங்கோ ஓடினான். எத்தனையோ நோய்களைப் போக்க மருந்துகண்ட மேதைக்கு உயிரைப் போக்கிக் கொள்கிற மருந்து கிடைப்பதற்கு ஒன்றும் சிரமமாக இருக்கவில்லை. மூலிகைச் செடிகள் கண்ணீர் வடித்தன. அந்த மூலிகைப் பண்ணையை "ஆரத்தி அரவிந்தசுஷன் ஆரோக்யாலயா" என்கிற பெயரில் அடுத்த இருபத்து ஏழு ஆண்டுகள் நடத்தி வந்தாள். சல்லிக் காசு வாங்காமல், அவள் ஏழைகளுக்கு தர்ம சிகிச்சை பண்ணினாள். ஆங்கில மருத்துவம் ஆக்கிரமிப்பு நடத்துகிறவரை அவளே ஏழை நோயாளிகளுக்கு தென் திருவிதாங்கூர் சமாஸ்தானத்தில் கண் கண்ட தெய்வம் ஆனாள்.

சிந்தா - ஆரா

அரபிக் கடல் அலைகளின் அபிநயத்திற்கு ஆட்டம் காட்டிய தென்னை மரங்கள் இச்சைக்குரிய பச்சைகளாய் இயல்புக்கு மாறாக எழுச்சி காட்டின. தானே அரசாய், அரசர்க்கு அரசாய், வேலி கட்டாத எல்லையில்லாத வெளியில் அந்த சிற்பி சிலை வடிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தான். கல்லைப் பார்க்கிறவன் மனிதன்; கல்லுக்குள் சிலையைப் பார்க்கிறவன் கலைஞன் என்பதற்கேற்ப வாழ்க்கையை வடித்துக் கொண்டிருக்கிறவன் இந்த சிற்பி மாத்திரமே!

காலையில் சிலை வடிக்க ஆரம்பித்தால் உச்சி வெயில், உறுத்துகிற பசி ஒன்றையும் பாராமல் அவனது உளி கல்லில் உயிர் விளையாட்டு நடத்திக் கொண்டேயிருக்கும். இன்றைய கோவளம் உருவத்திலும் உட்புறத்திலும் வெகு வேமாக மாறுதல்களுக்கு உட்பட்டிருந்தாலும் அன்றைக்கும் இன்றைக்கும் தன் பெயரை மாற்றிக் கொள்ளாமலே இருக்கிறது. இந்தக் கோவளத்துக்கு 2 கல் தென் மேற்கு தொலைவில் அந்த பிரம்மச் சிற்பியான ஆரா, கற்களும் சிலைகளுமாக பின்னிக் கிடந்த கலை மண்ணில் கண்ணும் கருத்துமாக சிற்பங்கள் வடிப்பதில் சிந்தையாக இருந்தான்.

எல்லையில்லாத வியப்பு அவனது கலைப் பொருள் வாயிலாக வழிந்து வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. கடந்த மூன்று மாதங்களாக ஒரு சலவைக் கல்லில் சரித்திரம் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறான் ஆரா. பொதுவாக அந்தப் பிரதேசத்தில் இம்மாதிரி கற்களே கிடைப்பது இல்லை. எப்போதோ ஒருமுறைதான் அபூர்வமான கற்கள் தட்டுப்படும். மூன்று மாதங்களுக்கும் முன்னர் ஒரு சாயரட்சையில் களைப்பைப் போக்க ஆரா காலாற நடந்து போனபோது, சலவைக் கல் ஒன்று அவன் கால்களைச் சந்தித்தது.

அந்தக் கடற்கரை மணல் விரிப்பில் சலவைக் கல்லுக்கு இடமே இல்லை. அப்போதே இயற்கையின் கண்ணாமூச்சு விளை யாட்டைத் தனது கவனத்தில் கருத்தாகப் பதிய வைத்தான் ஆரா. எங்கிருந்து வந்தது கல்? அங்கேயே கிடந்ததா? எவ்வளவு நாட்களாகக் கிடந்தது? என்றெல்லாம் ஆரா கவலைப்பட்டான். ஏன் இவ்வளவு நாளும் தன் கண்களிலே சிக்கவில்லை என்று கூட நினைத்தான். இறுதியாகத்தான் அன்று

காலாற நடந்த இடத்துக்கு இதற்கு முன்னர் வந்தது இல்லை என்பதை அப்போது உணர்ந்தான். அன்று அவன் பார்த்தபோதே சுற்றிவர அஸ்திவாரம் தெரிந்து கட்டடம் ஒன்று சிதலமாகிக் கிடந்தது புரிந்தது. ஆகவே கல்லே பழமையாக இருக்கலாம்!

சிற்பி ஆரா கல்லைத் தட்டிப் பார்த்தான். கற்களிலே ஆண், பெண், புகம்சகம் என்ற மூன்று கற்களும் உண்டு. சலவைக் கல்லைத் தட்டிப் பார்ப்பதில் ஆராவுக்கு மட்டில்லாத மகிழ்ச்சி. அது பெண் கல். தனது உதவியாளர்களைக் கொண்டு அக்கல்லை புரட்டிக் கொண்டு வந்தான். ஓலைக் கூடாரம் அமைத்து அன்றிலிருந்து அக்கல்லைக் காப்பாற்றத் தொடங்கினான். பல மாதங்கள் பிடிக்கும் வேலை முடிவடைய... இருப்பினும் தனது வேலையை அவன் நிதானித்தே நடத்தி வந்தான்.

மூன்றாம் மாதத்தில் அவனது விழிகள் அகல விரிந்தன. தான் செதுக்கி, சிதைத்த கல்லிலிருந்து ஒரு அழகிய பெண் வடிவம் உற்பத்தியாகி உலாவருவது அவனுக்குத் தெரிந்தது. அவனுக்கு ஆச்சரியமான ஆச்சரியம். இதுபோல ஒரு பெண்ணின் சிலை அவனால் கூட இதுவரை உருவாக்க முடியவில்லை. அப்படியே மேற்கொண்டும் முன்னேற முடியாத முழுச் சிலையை வடித்து முடித்து விட்டான்.

கேரளாவில் அந்த நாளில் சிறப்புப் பெற்றவர்களாக இருந்த சிற்பக் கலைஞர்கள் ஆராவை அவனது புகழுக்காகவே தொழுது எழுந்தனர் கலா ரசிகர்கள். ஆண்களும் பெண்களுமாக அவனது சிற்பப் பட்டறைக்கு இருபதடிகள் தள்ளி வரிசை வரிசையாக அமர்ந்திருந்தது அவனது விரல்கள் படும் பாட்டை உளி ஆடும் விளையாட்டை மௌனமாக உள்வாங்கிக் கொண்டிருப்பார்கள். வருகிறவர்கள் பூ, பழம் இவற்றைப் பிரசித்திப் பெற்ற ஆராவிற்கு காணிக்கையாக விட்டு விட்டுப் போவார்கள். இயற்கையின் தலைப்பிள்ளைகளின் ஒருவனான ஆரா, தொடர்ந்து சிற்ப வேலையிலேயே ஒன்றியிருந்தான். கலா ரசிகர்களோடு சூரியன், சந்திரன், எண்ணிலடங்கா நட்சத்திரங்கள், நாட்டுக்குள் தப்பி வரும் காட்டு விலங்குகள், ஆயிரக்கணக்கான பறவைகள் மற்றும் மரஞ் செடி கொடிகள், நாணல்கள் அனைத்துமே ஆராவின் கலைப் படைப்புக்கு சாட்சியங்களாக விளங்கின.

ஆரா வாழ்ந்த காலத்தில் கேரளாவில் கேரள வர்மன் என்கிற புகழ் மிக்க அரசன் ஆண்டு கொண்டிருந்தான். ஆராவை தனது அரண்மனை கலைஞனாக அறிவிக்க வேண்டுமென்று அரசன் படாதபாடுபட்டான். ஆனால், "பறவைதான் வசப்படும்; வானம் வசப்படாது என்று சுருக்கமாக அறிவித்து விட்டான் ஆரா. என்றாலும் எப்போதோ

ஒருமுறை கேரள வர்மன் அவனது சிற்பங்களைப் பார்வையிடுவதற்காகப் போவது வழக்கம். ஒரு ஆறு மாத இடைவெளிக்குப் பிறகு கோவளக் கடற்கரைக்குப் புறப்பட்டான் கேரள வர்மன். திருவனந்தபுரத்திற்கு அப்போது அனந்த பத்மநாபபுரம் என்று பெயர். தலைநகரிலிருந்து ஒருவாரம் கூடாரமடித்துத் தங்குகிற நோக்கத்தோடு கேரளவர்மன் புறப்பட்டான். ஒருவாரம் தங்கப் போனவன் ஏறத்தாழ ஒரே நாளில் தலைநகருக்குத் திரும்பினான். இரவெல்லாம் கேரள வர்மனுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை.

ஆராவைச் சந்தித்து அன்று மாலையே பேசிக் கொண்டிருந்ததையே நினைவில் கொண்டு வந்து நிழலாட்டம் நடத்தத் தொடங்கினான் கேரளவர்மன். சிற்பி ஆரா உருவாக்கியிருக்கிற பெண்ணின் சிற்பத்தை நினைத்து நினைத்து அரசன் குழம்பினான். குறிப்பிட்ட ஒரு பெண்ணின் உருவமாக உருவாகிச் சிறந்திருக்கிற பெண்ணை அந்தச் சிற்பி அதற்கு முன் பார்த்தானா? அவன் 'இல்லை' என்கிறான். ஒரு பெண்ணைப் பார்க்காமல் அசப்பில் அவன் மாதிரியே எப்படி சிலை வடிக்க முடியும்?

அரசன், சிற்பியிடம் சொன்னபிறகுதான் அந்த சிலையில் உள்ளது போலவே ஒரு பெண் இருக்கிறாள் என்கிற உண்மையே சிற்பிக்குத் தெரிய வந்தது. பார்க்கவில்லை என்றே வைத்துக் கொள்வோம். ஒரு பெண்ணை நேருக்கு நேர் பார்க்காமல், எப்படி அவளை சிலையாக வடித்திட இயலும்? அரசன் குழம்பினான். காரணம் அந்தச் சிலையில் இருந்தவள், அரசனின் ஒரே மகள் சிந்தா. சிந்தா, சிற்பியின் கண்களில் பட்டிருக்க முடியாது! கண்களில் சிக்காத காவியப் பாவையான சிந்தாவை சிற்பி எப்படி சிலையாக வடித்தான்? விடை காண முடியாத கேள்விக் கொத்துகளால் விலாப்புறம் அவனுக்கு விலகத் தொடங்கியது.

சிற்பியை அரசன் சந்தேகிக்க இயலாது. அவன் எப்போதுமே உண்மையை பேசுவதில் உறுதியாக இருக்கிறவன். சிற்பி வடித்த சிலையில் சிந்தா சிறை வைக்கப்பட்டிருக்கிறாள். சிந்தாவை ஒருநாள் கூட பார்த்திராத சிற்பி எப்படி அவளை அப்படியே கல்லில் கவிதையாக உரித்து வைத்தான்? இந்தக் கேள்விக்கு அவனிடத்தில் அன்றும் விடை இல்லை. எழுதுகிற என்னிடத்தில் இன்றும் விடை இல்லை.

இயற்கையில் எத்தனையோ அதிசய சம்பவங்கள். கடைசி வரை குறுகலான மனித மூளையால் கண்டு பிடிக்க முடியாத நிகழ்ச்சிகள் உண்டு. காரண காரியத் தொடர்பு ஒரு எல்லைக்குள் போவது இல்லை. ஆட்டுக்கு ஏன் தாடி வளருகிறது என்றே அறிவாளிகளால் இன்று வரை கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. பயனில்லாத பொருள் இருக்காது என்பது

பௌதீக விதி. ஆட்டுக்குட்டிக்குத் தாடி என்ன அவசியத்திற்காக இருக்கிறது என்று எவராவது கண்டு பிடித்திருக்கிறார்களா? அப்படித்தான் சலவைக்கல் அன்று சிற்பியின் கண்ணிலே பட்டதும், அதிலிருந்து அப்சரஸ் போன்ற பெண்ணின் உருவம் வெளிப்பட்டதும். அந்தப் பெண்ணின் அதிசய உருவம் அரசனின் மகளாக இருந்ததும் எல்லாமே ஒன்றுக்கு ஒன்று தொடர்பு இல்லாத நிகழ்ச்சிகள்தான். ஆனால் இதற்காகத்தான் இது நடக்கிறது என்பது பல வேளைகளில் மனித மூளைக்கு மட்டுப்படுவதே இல்லை. இயற்கையை மீறிய சம்பவங்கள் நடக்கவே கூடாது என்று எந்தச் சட்டமும் இயற்கையிலேயே இல்லை.

அரசன் ஒன்றிரண்டு நாட்கள் ஒட்டவைக்க முடியாத இயற்கை நிகழ்ச்சிகளை ஒட்டவைத்துப் பார்க்க முயற்சித்தான். முடியவில்லை; சோர்வுற்றான். மகளுக்குத் தகவல் எட்டியது. சிந்தாவோ தன் மாதிரி சிலை ஒன்றை தன்னைப் பாராமலேயே உலகப் புகழ் பெற்ற சிற்பி ஆராவடித்துவிட்டான். இது எப்படி சாத்தியம் என்று அதிசயப்பட்டாள். என்னைக்கு இந்த அபூர்வமான நிகழ்ச்சியை அவள் அறிய வந்தாளோ அன்றைக்கே அவள் மனதில் ஆர்வ அலைகள் அணை உடைக்கத் தொடங்கிவிட்டன. அரசனிடம் மன்றாடினாள். மடிப்பிச்சை ஏந்தினாள். கடலோரக் கவிதையான அந்தச் சிற்பத்தை தான் ஒரே ஒருமுறை கண்டுவர வேண்டுமென்று அப்பாவிடம் கேட்டாள். அரசனோ, தன் இயலாமையைத் தெரிவித்தான். "வேறு ஒரு சிலையாக இருந்தால் உன்னைப் பார்க்க விட்டு விடுவேன். உன் சிலையாகவே அதுவும் இருப்பதால் உன்னை அனுப்புவது சரியாக இருக்காது" என்பது அரசனின் வாதம். மகள் உறுதியாக இருந்தாள்.

வேறொருவர் சிலையாக இருந்தால் நீ என்னை விட வேண்டாம்; என்னுடைய சிலையை ஒருவன் வடித்திருக்கிறான். அதிலும் என்னைப் பாராமலே செய்து முடித்திருக்கிறான். இது சாத்தியம் இல்லைதான். சாத்தியம் இல்லாததைச் செய்தது சரித்திர சாதனைதான். அதை சென்று பார்க்க விடவில்லையே என்று உண்ண மாட்டேன்; உறங்க மாட்டேன் என்று ஆரம்பித்து விட்டாள் அரசன் மகள்.

எவ்வளவோ எடுத்துச் சொன்னான் அரசன். அரச மகள் ஒரு வார்த்தைகூட கேட்பதாக இல்லை. சிலை ஒன்றுதான் அவளது கண்களில் நின்றது. அரசனுக்கு வேறு வழியில்லை. அம்மாவின் அன்பையே பாத்திராத சிந்தாவை அனுப்பினால்தான் என்ன என்கிற முடிவுக்கு இறுதியாக வந்தான் அரசன். அன்று மாலை அரச மகள் சிந்தா, தனது பல்லக்கில் சிலையைப் பார்க்கப் புறப்பட்டாள். அது கடல்

தன் கால்களை மணலில் நனைத்துக் கொள்ளுகிற மாலைக் காலம். குளிர் தென்றல் குளிப்பதற்காக நீர்த் தடாகங்களுக்கு நேர் வகிடு எடுக்கிற நேரம். எல்லோரும் எட்ட நின்று, சிற்பி ஆராவுக்கு நிவேதனம் நடத்திக்கொண்டிருந்தபோது, அரச மகள் சிந்தா வேகமாக சிற்பியிடம் வந்தாள்.

வந்ததும் சிற்பி, சிற்பம், அதிலிருக்கும் தான் என்பதாக விசாரணையே நடத்திவிட்டாள். சிற்பிக்கே அவளைப் பார்த்ததும் தூக்கிவாரிப் போட்டது. அந்த அழகோவியத்தை பார்க்காமலே எப்படி அவனால் சிந்தாவை கல்லுக்குள் சிறை எடுக்க முடிந்தது? அவனுக்கே விளங்கவில்லை. இப்படியாக வைத்த விழி வாங்காமல் இருட்டு கண்களுக்குத் திரை போடுகிற வரைக்கும் சிந்தா கரை கடந்த புகழுக்குக் காலம் கட்டியம் கூறிய ஆராவையே அளவெடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவனது கைத் திறமை அவளை ஊமையாக்கி விட்டது. தான் மட்டும் ஒரு சிற்பியாக இருந்திருந்தால் அவனைத் தன் உளியின் முனையில் உற்பவித்திருப்பேன் என்று அவளாகச் சொல்லிக் கொண்டாள்.

உள்ளத்தில் கனவுத் தூரிகையால் அந்தச் சிற்பியை ஓவியமாக எழுதிக்கொண்ட அரச மகள் அரண்மனைக்குத் திரும்பினாள். அரசன் கேரளவர்மன் எப்போது அவள் அரண்மனைக்குத் திரும்புவாள் என்று காத்துக் கிடந்தான். மகள் வந்ததிலிருந்தே மனம் சரியில்லாமலிருக்கிறாள் என்பதை மாத்திரம் அரசன் தெரிந்து கொண்டான்.

சிற்பியை அழைத்து அரண்மனையில் வெகுமதிகள் தர வேண்டும், விழா நடத்த வேண்டும் என்றெல்லாம் தனது தந்தையிடம் விடாப்பிடியாக கேட்க ஆரம்பித்தாள் சிந்தா.

ஏற்கனவே எத்தனையோ முறை அரசவை கலைஞனாக வேண்டும் என்று அந்த சிற்பியை மன்றாடிப் பார்த்துவிட்டேன். அவனோ மறுமொழி ஒன்றும் சொல்லவில்லை. இயற்கையாகவே கலைஞனுக்குரிய கர்வம் அவனிடத்தில் இருப்பதிலே ஒன்றும் தவறு இல்லை. கலைஞனிடத்தில் கர்வம் இருக்கலாம்; ஆனால் கர்வமே கலைஞனாகிவிடக் கூடாது" என்றான் அரசன்.

"இயல்பான கர்வம்தான் கலைஞனின் மூச்சுக் காற்று. புல்லாங் குழலுக்குத் துவாரம் வேண்டாமென்கிறீர்களா? காற்று புகுந்து விளையாடுவதே ஆட்சேபிக்கத்தக்கது என்கிறீர்களா?" என்று கேட்டாள் மகள்.

அரசன் தொடர்ந்து பேசினான். "எனக்கு மாத்திரம் ஆசையில்லையா? அந்த மாபெரும் சிற்பியை அழைக்க வேண்டும்; மரியாதை செய்ய வேண்டும் என்று. அவன் வரமாட்டேன் என்கிறான்" என்றான்.

"அழைக்காமலே வரமாட்டான் என்றால் எப்படி?" என்று கேட்டாள் மகள் சிந்தா. அரசனுக்கு அடுத்த வாதம் நியாயமாகப்பட்டது. ஆகவே அன்றே சிற்பியை அழைப்பதற்காகத் தனது மந்திரி பிரதானிகளை அனுப்பினான். எதிர்ப்பார்த்ததற்கு மாறாக சிற்பி புறப்பட்டு வந்துவிட்டான்.

அரண்மனையில் அவனுக்கான பாராட்டுவிழா வெகு விமரிசையாக நடைபெற்றது. அரசனுடைய சன்மானங்களில் வெள்ளி, பொன், விளைநிலங்கள் எல்லாமே அடங்கும். அரசன் மகள் சிந்தா அவனைக் கற்பனையில் கலந்தபொழுதுகளில் மேல் உலகத்து மேனகையாக ஆனாள். அவளுக்குக் காமதேனு, கற்பகவிருட்சம், கடாமணி விளக்கு, ஐராவதம், அம்புலிக்காய் எல்லாம் அவனைப் பார்த்தபோது சர்வ சாதாரணமாகப்பட்டது.

"அரண்மனையிலேயே இருக்க இயலுமா?" அவள் கேட்டாள்.

"கடலுக்குள் திமிங்கலம் உண்டு; இது கடலை உள்வாங்கிக் கொள்ளும் ராஜ திமிங்கிலம்" இது சிற்பி. அதற்கப்பால் அவன் பேசவில்லை. அவன் வெளியேறிவிட்டான். மகளை சமாதானப் படுத்துவது மன்னனுக்கு ஆகவில்லை. எவ்வளவோ முயன்றான். என்றாலும் தோல்விதான். இறுதியாக சிற்பிதான் வெற்றி பெறுவான் போல தோன்றியது.

அந்த நாளில் கேரளத்தில் இந்தப் பகுதியில் பகழ் மிக்கவராக விளங்கிய வில்வமங்கல சாமியார் என்பவரை அரசன் அழைத்தான்.

"காதலைப் பிளப்பது கடவுளுக்கே எதிரானது" என்றார் சாமியார்.

"இது ஒருதலைக் காதல்; இதை ஒழிப்பதுதான் உத்தமம்" என்றான் அரசன். முடிவற்ற வாதம் முகம் காட்டியது.

அதற்குள் அரச மகள் சிந்தாவை காணவில்லை. சிற்பியோடு அவள் இருந்தாள். அரசன் அவளைத் தேடவில்லை. அவனை வெற்றி கொள்வதற்காக சிந்தா இதுவரை செய்யாத முயற்சிகள் இல்லை. இருந்தும் அரச மகளை அடைகிற துளி விருப்பம் கூட இல்லாத ஆராவை அரசனுக்கு வெகுவாகப் பிடித்திருந்தது. அரச மகள் என்னதான் முயன்றாலும் ஆராவின் மனதில் அவள் இடம் பிடிப்பதற்கு மார்க்கம் ஒன்றுமில்லை என்பதை அரசன் உணர்ந்தான்.

தன் காதலை ஏற்கும்படி சிற்பியின் கால்களில் விழுந்து கண்ணீர்ப் பூக்களால் அவனை அர்ச்சித்தாள் சிந்தா. அவனோ பத்மநாபபுரம் நோக்கி ஓடினான். பத்மகாளி கோயில் அப்போது பிரசித்தமாக இருந்தது. கலைக்காக மாத்திரமே கவலைப்பட்ட சிற்பி, அரண்மனை வாழ்வால் அரச மகளைக் கைப்பிடிப்பதால் தனது கலை வாழ்வு கருகிப் போகும் என்று உறுதியாக உணர்ந்தான். அரச மகள் சிற்பியை தொடர்ந்து போனாள். அவன் பத்மகாளி கோவிலுக்குள்ளே பிரவேசித்து ஆலயத்தின் கதவுகளை அடைத்துக் கொண்டான். அரச மகள் வெளியிலே காத்திருந்தாள். தன்னை ஏற்பதா? வேண்டாமா? என்று உள்ளே பூ கட்டிப் போட்டுப் பார்க்கிறான் என்றுதான் அவள் நினைத்தாள்.

அந்தச் சிற்பியோ, காளி மாதாவின் முன்பு உயிரோடிருந்தாலும் அரசன் தன்னை கொல்லாது விடமாட்டான் என்பதை அறிந்தவன். ஆதலால், தனது சிற்ப உளியாலே கழுத்தை அறுத்துக் கொண்டு கீழே சாய்ந்தான். பத்மகாளிக்கு ரத்தாபிஷேகம் முடிந்தது.

சிந்தா இன்னும் பத்மகாளி ஆலயத்திற்கு வெளியே நின்று கொண்டிருக்கிறாள். சிற்பி பூ கட்டிப் போட்டு காளி மாதாவிடம் உத்தரவு கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறான் என்ற நினைவில் நிழலாடிக் கொண்டிருக்கிறாள். அவள் இன்னமும் அந்த ஆலயத்துக்கு வெளியிலேதான் நின்று கொண்டிருக்கிறாள்.

கல்லிலே ஆண், பெண், நபுகம்சம் உண்டு, மனிதரில் ஆரா முன்றாவது என்பது சிந்தாவுக்கு எப்படி தெரிந்திருக்க இயலும்?

வத்ஸலா - ரமணன்

வெள்ளைக்காரர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்து அப்போது ஏறத்தாழ நூறு ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஆகியிருக்கலாம். இந்தியாவில் அப்போது பெரும்பாலான மக்கள் அடித்தட்டில் கிடந்து அவதிப்படுகிறவர்களாகவே இருந்தார்கள். வெள்ளைக்காரர்களுக்கு அப்போது பாதம் தாங்குகிற படிக்கட்டுகளாக இருந்த உள்ளூர் வெள்ளையர்கள் சிலர் டெல்லிவரையில் புகைவண்டி வந்துவிட்டது என்று பெருமையாகப் பேசிக்கொள்வார்கள். இந்தியாவில் ரயில் பாதை போடுவது இந்தியர்களின் முன்னேற்றத்துக்காக அல்ல; தங்களுடைய ஆட்சியை விஸ்தரித்து நிலைப்படுத்திக் கொள்வதற்காகவே இந்த ஏற்பாடு என்று லண்டன் மியூசியம் படிப்பகத்திலிருந்து காரல்மார்க்ஸ் போன்ற சமுதாய விஞ்ஞானிகள் இந்தியாவைச் சுரண்டியவர்களை எதிர்த்து குரல் கொடுத்த காலம்.

புறாக்கள் போஸ்ட்மேன்களாக இருந்த காலம் மாறி மனிதர்கள் கட்டுக் கட்டாகக் கடிதங்களைக் கட்டண அடிப்படையில் ஊருக்கு ஊர் கொண்டு செல்வார்கள். வரும்போது பதில்களோடு வருவார்கள். தபால் முறை அப்போது சென்னை, கல்கத்தா, பம்பாய் போன்ற பெரிய நகரங்களுக்கு வந்துவிட்டதோ என்னவோ தெரியாது. ஆனால், மைசூர் சமஸ்தானத்திற்கு அப்போதுதான் வந்திருந்தது.

அப்போது மைசூர் சமஸ்தானம் முழுவதும் மழை நாளுக்குப் பிறகு எங்கும் தங்கள் சாம்ராஜ்யங்களின் எல்லைகளை விஸ்தரிக்கும் கம்பளிப் பூச்சிகளைப் போல் குதிரை வண்டிகளின் ஆட்சிதான் நடைபெற்று வந்தது. நமது நிஜ கதையின் நாயகனான ரமணன் முப்பது மைல்கள் வரைக்கும் குதிரை வண்டியில் கடிதங்களைக் கொண்டு போவான். அவனது எல்லை முடிகிற இடத்தில் ஊர் வாரியாக தபால்களை அவனேதான் பிரித்துக் கொடுக்க வேண்டும். இரண்டு நாட்களில் இருபது கிராமங்களுக்காவது கால் நடையாக ரமணன் போக வேண்டும். வெள்ளைக்கார ஆட்சியில் 'ரன்னர் ரமணன்' என்றே அவனுக்குப் பெயர். அவன் கிராமம் கிராமமாகச் சுற்றி விட்டு இரண்டு நாள் கழித்து அந்த எல்லைக்கு வருகிற வேறொரு வண்டியில் ஏறி ஊர் திரும்பி விடுவான். மைசூரில் நகர்புறத்தில் அவனுக்கு ஜாகை.

அந்த நாளில் தாசில்தார்களுக்குத் துரைமார்கள் என்று பெயர். அவர்களுக்கு தபால்கள் இருந்தால் சர்வ ஜாக்கிரதையாக முதலில் அவர்கள் தபால்களைக் கொடுத்து விட்டுத்தான் ரன்னர் ரமணன் வேறிடம் போவான். வஸ்யாவள்ளி என்பது அந்த நாள் மைசூர் சமஸ்தானத்தில் முப்பது மைல்களில் முடிந்து போன பெருத்த கிராமம். அங்கேதான் வெங்கிட் என்கிற வெங்கட்ராமன் வசித்து வந்தார். அவர் துரை. அதாவது தாசில்தார். ரமணனுக்கு அவர் தாசில்தார் என்பதற்காகவும் சர்வ ஜாக்கிரதையாகத் தபால் கொடுக்க வேண்டியதிருந்தது. தாசில்தார் மாதிரி ஒன்றிரண்டு அக்கிரஹாரத்து மனிதர்களே அப்போது படித்தவர்களாக இருந்தார்கள். பட்டேல்கள், பட்டாமணிகள், கவுண்டர்கள் ஆகியோரில் ஒன்றிரண்டு புள்ளிகள் அப்போதுதான் அ, ஆ, தொடங்கி யிருந்தார்கள்.

ரமணனுக்கு, விலாசமெல்லாம் வாசிக்கத் தெரிந் திருந்தது. பெரிய படிப்பாளி இல்லை. கவுண்டர் வகுப்பைச் சார்ந்தவன். தாசில்தார் வீட்டுக்கு அவன் போகிற போது பெரும்பாலும் அவர் வீட்டிலிருக்க மாட்டார். கடிதத்தை வேலைக்காரி சுப்பினியிடம் கொடுத்துவிட்டு, நடையைக் கட்டி விடுவான். கிராமங்களுக்குப் போவதற்கு இரண்டு நாள் ஆவதைக் குறைத்துக் கொண்டு ஒன்றரை நாளிலேயே ரமணன் வஸ்யாவள்ளிக்கு அதிலும் தாசில்தார் வீட்டுக்கு வந்து விடுவான். அங்குதான் அவனுக்கு குளியல், சாப்பாடு, தூக்கம் எல்லாம். தாசில்தாருக்கு தபால் கொண்டு வராவிட்டாலும் அவனுக்கு எல்லா சௌகர்யங்களும் அந்த வீட்டில் உண்டு. தாசில்தார் என்றால் இந்தத் துரைமகன், இந்த நாள் தாசில்தார் போலல்ல. ஏறத்தாழ மைசூர் சமஸ்தானத்திலிருந்த திவானின் சின்ன; சுருங்கிய பதிப்பு என்றே சொல்லலாம்.

அந்த வீட்டில் மட்டும்தான் ரமணன் தபால்களைப் பிரித்துப் படித்துக் காட்டவேண்டிய அவசியம் இல்லாம லிருந்தான். காரணம் வேலைக்காரி சுப்பினியைத் தவிர அங்கு எல்லோருமே அந்தநாள் படிப்பு படித்தவர்கள். தாசில்தாருக்கு ஒரே மகள். வத்ஸலா என்று பெயர். அந்த நாளில் தபால்வண்டியை அவிழ்த்துவிட்டு ஊருக்குள் ஓடி வருகிற தபால்காரர்களைப் பார்ப்பதற்கு ஊரே திரண்டு விடும். காக்கிச்சட்டை காக்கி பேன்ட், காக்கித் தொப்பி சகிதம் கையில் ஒரு கோல். அதில் சலங்கை ஒலி எழுப்புகிற ஓட்டைக் காலணா நாணயங்களை ஒன்றின் கீழ் ஒன்றாகக் கட்டி வைத்திருப்பார்கள். தபால்காரன் ஊருக்குள்ளே வருகிறபோதே 'ஜல் ஜல்' என்ற சலங்கை ஒலி கேட்டுக் கொண்டே இருக்கும். அம்மணச் சிறுவர்கள் முதல், இழப்பதற்கு எதுவும் இல்லாமல்

பற்களை இழந்து விட்ட பாட்டியம்மாக்கள் வரை எல்லோரும் ரமணனை வேடிக்கை பார்ப்பார்கள்.

அன்றும் வழக்கம்போல் நமது ரமணன் இரண்டு கால் குதிரையாக அழகுப் பாய்ச்சலில் தாசில்தார் வீட்டின்முன் வந்து நின்றான். வத்ஸலா ஒருநாளும், முன்வாசலுக்கு வராதவள். வெளி வராண்டாவைத் தாண்டி தெருக்கதவுக்கே வந்து அவனை வரவேற்ற பாவனையில் நின்றாள். ரமணனுக்கு அவளது நடத்தை ஆச்சரியமாக இருந்தது. துரை வீட்டு நாய்களெல்லாம் கட்டித்தான் கிடக்கின்றனவா என்று கவனித்துக் கொண்டே வத்ஸலாவைப் பின்பற்றி உள்ளே போனான். இருந்தும் இரண்டு வெளிநாட்டு நாய்கள் தங்கள் எஜமான விசுவாசத்தின் எடுத்துக்காட்டாக குரைத்தன.

"இதுகளே இப்படித்தான்... காக்கிச் சட்டையில் தபால்காரன் வந்தால் குரைக்கும். அதே காக்கியில் போலீஸ்காரன் வந்தால் வாலைச் சுருட்டிக் கொண்டு மௌனமாகிவிடும் எனக்கும் கோலுண்டு. போலீஸ்காரனுக்கும் கோல் உண்டு. ஆனால் அந்தக் கோலின் அலாதி மரியாதையை அடியே வாங்காத நாய் தெரிந்து வைத்திருக்கிறதே" என்று ரமணன் பேசிக் கொண்டே போனான்.

"ரன்னர், இன்று நீ கிராமங்களுக்குத் தபால் கொடுக்கப் போக வேண்டுமா?" என்று வத்ஸலா கேட்டாள். 'ஏன்' என்பதுபோல ரமணன் அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தான். தூரத்து அருவியைப் போன்ற அவளது அழகில் ஆயிரத்தில் ஒன்றை இப்போதுதான் முதன் முறையாக அவன் அள்ளிக் கொள்கிறான். பிறகு சொன்னான்:

"இன்று உங்கள் வீட்டுக்குத்தான் ரெண்டு தபால்கள். மற்றபடி ஒன்றரை நாட்கள் நான் இங்கே இருந்தால்தான் அடுத்து வரும் குதிரை வண்டியில் ஊர்போய் சேர இயலும்" என்றான்.

'ரெண்டு கடிதத்தில் உனக்கு ஒன்று' என்றான்.

'எனக்கா.. கடிதமா?' என்று அவள் கேட்பாள். அவன் கொடுத்தான்.

உறையில் 'வர்த்ஸல்யா' என்று எழுதியிருந்தது.

"என் பெயர் இல்லையே" என்றாள் வத்ஸலா. எழுதும் போதும் படிக்கும்போது கன்னடத்தில் சின்னச் சின்ன பிழைகள் ரமணனுக்கு உண்டுதான். சமாளித்துக் கொண்டான். இருந்தாலும் வத்ஸலா புரிந்து கொண்டாள். அவள் கடிதத்தைத் திருப்பி அவனிடமே தரவில்லை. காரணம், பெயர் தவறாக இருந்தது. த/பெ. வெங்கட்ராமன், தாசில்தார் அட்ரஸ் எல்லாம் சரியாக இருந்தது. ஜில்லா, தாலுகா, ஊர், தெரு, வீட்டு

எண், பிறகு பெயர் என்று பொதுவாக வரும் கடிதங்களிலிருந்து இந்தக் கடிதம் வித்யாசப்பட்டிருந்தது. ஆகவே உடைத்துப் படித்தாள். அவளது நிலா முற்றத்து நெற்றியில் வியர்வை முத்துக்கள் ஓடிப்பிடித்து விளையாடின. கடிதம் மூன்று மாதங்களுக்கும் முன்னரே எழுதப்பட்டிருந்தது. "மூன்று மாதங்கள் கழித்துத்தான் இந்தக் கடிதத்தை தந்திருக்கிறாய்" என்றாள்.

"துணிச்சல் வரவில்லை" என்றான் ரமணன்.

"இன்று மட்டும் எப்படி வந்தது?" என்றாள் அவள். கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு நெஞ்சோடு அதை அணைத்துக் கொண்டாள் வத்ஸலா.

"இன்று நீ தெருவரைக்கும் தேடிக்கொண்டு வந்து விட்டதால் துணிச்சல் வந்தது" என்றான். அவள் புரிந்து கொண்டாள்.

ரமணனின் எழுத்துகள் முத்து முத்தாக இருந்தன. கையெழுத்து மாத்திரம் அவ்வளவு தெளிவாக இல்லை. ஒன்றிரண்டு பிழைகளும் உண்டு.

அவள் கடிதத்தைப் படித்து முடிப்பதற்குள் ரமணன் வேறொரு பிறவியே எடுத்து விட்டான். அவளுக்கு அதுதான் முதல் காதல் கடிதம். அதிலும் எழுதியவன் எதிரில் இருக்கும்போது படிப்பதற்கு எப்படி இருக்கும்?

அவளுக்கு நிர்வாணமாக நிற்பதுபோல இருந்தது. மாராப்புத் துணியை இன்னமும் இறுக்கிக் கொண்டாள். அவளது பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் இன்னமும் அவளைப் பளிச்சென்று காட்டின. ரமணன் தலையைக் குனிந்து கொண்டான். வீட்டில் வேலைக்காரி கூட இல்லை. எல்லோரும் எங்கே என்று கேட்டால் வத்ஸலா தவறாக எடுத்துக் கொள்வாளோ என்று ரமணன் பயந்தான்.

அதற்குள் பட்டாளத்துக்காரன் மனைவி பத்மா வந்துவிட்டாள். 'உங்களுக்கு அடுத்த மாதம்' என்றான் ரமணன். அவளது உதட்டு வார்த்தையில்தான் அந்தப் பெண்ணின் வாழ்க்கையே ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது. அடுத்து வந்தவள் ஆத்தாடி கிழவி. பசுமாடு கன்றுபோட்ட செய்தியை எட்ட இருக்கும் தனது பேத்திக்கு ஒழுங்காக எழுதவில்லை என்பது ரமணன் மீது அவளது குற்றச்சாட்டு.

"அவர்களிரண்டு பேர்களும் புறப்படுவதற்கு முன்பாகவே பெண் பிறந்ததற்காகப் போட்ட தபால், அவள் பெரிய மனுஷியாகிற வரை போய்ச்சேரவில்லை" என்று வேறொரு கிழவனின் வருத்தம்.

"உங்கள் எல்லோர் வீட்டுக்கும் நானே வருகிறேன்" என்று ஒரே வரியில் முடித்து விட்டான் ரமணன். தாசில்தார் வீட்டுப் பக்கமே தலைவைக்க

நினைக்காதவர்கள் இன்றைக்குப் பார்த்து இவ்வளவு பேர்கள் வந்து விட்டார்களே என்று கவலைப்பட்டாள் வத்ஸலா.

உடனே அவனுக்குப் பாடம் சொல்வதுபோல் பாசாங்கு செய்தாள். தபால் உறையின் பின்புறம் அவளது பெயரை எழுதச் சொன்னாள். ரமணன் என்று எழுதினான். அதன் கீழே அவள் வத்ஸலா என்று எழுதிக் கொண்டாள். ஒன்றரை நாள் அங்குதான் வழக்கம் போல தங்கியிருந்தான். சாயரட்சை ஆனபோது அவள் அம்மா, அப்பா இரண்டு பேர்களும் வந்துவிட்டார்கள். இரவெல்லாம் ரமணன் வஸ்சலாவையே தன் மனக் கண்ணுக்கு முன்னாலே நிறுத்தி வைத்துப் பார்த்தான். அவள் நெற்றி வந்தால் மூக்கு வரவில்லை. கழுத்து வந்தால் கண்கள் வரவில்லை. அதிகாலையில்தான் தூங்கினான். காலையில் எழுந்ததும், தாசில்தார் துரையை நமஸ்கரித்தான்.

"என்னடா சௌக்கியமா?" என்று கேட்டுக் கொண்டார் தாசில்தார்.

"தாகம், தண்ணீர்" என்று இழுத்தான் ரமணன்.

"அவன்தங்கியிருந்த இடத்தில் தண்ணீர் கூட வைக்கவில்லையா?" என்று கேட்டார். யாரைக் கேட்டார் துரை என்பது தெரியாததால் பதில்வரவில்லை. "இரு" என்று சொல்லிவிட்டு, ஒரு செம்பில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து வத்ஸலாவின் அம்மா, சிமிந்தப் படியில் வைத்தாள். அவன் அண்ணாந்து குடித்தான். வத்ஸலா எட்ட நின்று கொண்டிருந்தாள். அவன் குடித்து முடிந்ததும், வத்ஸலாவின் அம்மா இரும்பு இடுக்கியால் அந்தப் பாத்திரத்தை தூக்கிக் கொண்டு உள்ளே சென்றாள். அம்மாவின் கட்டுப் பெட்டித்தனம் வத்ஸலாவிற்குக் கொஞ்சம் கூட பிடிக்கவில்லை.

ஆனால் தாசில்தார் துரை ஒன்றும் அவர் மனைவியின் நடவடிக்கையைத் தவறாக நினைக்கவில்லை. ரமணன் தனக்கு எழுதிய கடிதத்தை வஸ்சலா அவ்வப்போது எடுத்துப் படித்துக் கொள்வாள். வீட்டில் அதை வைத்திருக்கவும் பயம். வெளியில் விட்டெறிந்து விடவும் மனம் அவளுக்கு இடம் தரவில்லை. குட்டி போட்ட பூனை தனது குட்டிகளை ஒவ்வொரு இடமாக இடம் மாற்றி வைப்பதுபோல அந்தக் கடிதத்தை வத்ஸலா இடம் மாற்றிக் கொண்டே இருந்தாள். அடுத்தம் பூனை குட்டி போட்டு விட்டால் என்ன செய்வது என்கிற கவலைதான் அவளுக்கு.

சில வாரங்களில் கிராமத்திற்குள் கொண்டுசென்ற கடிதங்கள் கொடுப்பதற்கு இருந்தும் கடிதம் ஒன்றும் இல்லை. உங்களுக்கு

மட்டும்தான் உண்டு கடிதம் என்று' ரமணன் தாசில்தார் வீட்டிலேயே தங்க ஆரம்பித்து விடுவான். தாசில்தார் துரைக்கு அவனது நடவடிக்கையில் சந்தேகம் உண்டானது. ஆகவே ஒருநாள் அவன் சாமி கும்பிட்டுவிட்டு வருகிறேன் என்று கோயிலுக்குப் போய்விட்ட பிறகு அவனது தபால் பையை அவர் சோதனை யிட்டார். அதில் 27 கடிதங்கள் இருந்தன. ஏன் இப்படி அசட்டையாயிருக்கிறான் என்று நினைத்தார். தாசில்தார் மனைவி அந்த மாதம் புனி, வத்தல் எல்லாம் மிகவே குறைந்து விட்டது என்று வேலைக்காரியை விரட்டிக் கொண்டிருந்தாள். கடிதம் கொடுத்துவிட்டுத் திரும்புகிறபோது ரன்னர்களுக்கு இம்மாதிரி பலசரக்குப் பொருட்களைப் பெரிய மனிதர்கள் வீட்டில் கொடுப்பது சமஸ்தானம் முழுவதும் வழக்கம்தான். அதன்படியேதான் வத்ஸலாவும் ரமணனுக்கு பலசரக்குகள் சிலவற்றைக் கொடுத்திருந்தாள்.

வீட்டுக்கே கூட வேண்டாம் என்கிற அளவில் அவனுக்கு அள்ளிக் கொடுக்க அவளுக்கு மனம் தாராளமானது. ஏன் என்று அங்கலாய்த்தாள் அம்மா. வத்ஸலாவால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. அதற்குள் ரமணன் வந்து விட்டான். அவன் கையில் இரண்டு அர்ச்சனைத் தட்டுகள் இருந்ததை நோட்டமிட்டார் தாசில்தார்.

"என்ன ரெண்டு அர்ச்சனை?" என்று கேட்டார் துரை.

"சாமி அது.. வந்து.. வத்ஸலாவுக்கு இன்னைக்கு ஜென்ம நட்சத்திரம்.. ரேவதி அதுதான்" என்று இழுத்தான் ரமணன்.

"நாங்க பிறந்த தேதியத்தான் கொண்டாடுவோம்" என்றார் துரை. அதற்குள் அம்மா, மகள் எல்லோரும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

"ஜென்ம நட்சத்திரத்தில் சாமிக்கு அர்ச்சனை பண்ணினா நல்லது" என்றான் ரமணன்.

"சரி, அவளுக்கு நட்சத்திரம் ரேவதின்னு உனக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்றாள்.

"நான்தான் சொன்னேன்" என்றாள் வத்ஸலா.

துரைக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது.

"ஏம்மா நாங்க பெத்தவங்க இல்லையா? எதுக்காக நீ இதெல்லாம் செய்யறே?" என்றாள் அம்மா.

அன்றிலிருந்து தாசில்தார் துரை சூடாகிவிட்டார். ரமணன் அவர் வீட்டில் தங்கவேண்டாம் என்று உத்தரவு போட்டுவிட்டார். அவனோ எதிர் வீட்டில் இடம் போட்டான். தாசில்தார் தனது அதிகார பலத்தை வைத்து

அந்த வீட்டாரையே காலி பண்ணினார். இரண்டு வாரங்கள் அவருக்கு வரவேண்டிய தபால்களே பட்டுவாடா ஆகவில்லை. தாசில்தார் விழித்தார். கோபமே அவரது குடியிருப்பானது. ஒருநாள் சேவகனை அனுப்பி ஏன் தபால் வரவில்லை என்று கேட்டனுப்பினார். "தங்கவே இடம் தராதவருக்கு தபால் எதற்கு?" என்று சொல்லிவிட்டான் ரமணன்.

தாசில்தார் அவனைத் தன் ஆட்களை விட்டு தூக்கி வரச் செய்தார். அவன் வந்ததும் "நீ தங்கியிருக்கிற வீட்டுக்கு மட்டும்தான் தபால் தருவாயா? மரியாதையாக தபாலை வாசலில் நின்று இனிகொடு. வத்ஸலாவிடம் அல்ல, வேலைக்காரியிடம்' என்று அழுத்தமாகச் சொன்னார் தாசில்தார். தாசில்தாருக்கு ஆங்கிலேய ஆட்சியில் அவ்வளவு செல்வாக்கு இருந்தது. கைகால் ஆடிவிட்டது ரமணனுக்கு. ஆகவே அவன் மௌனமாகவே தலையை ஆட்டினான். மகளிடமும் ரமணனை எட்டிக் கூடப் பார்க்கக் கூடாது என்று வேலி கட்டி விட்டார் தாசில்தார் துரை.

நான்கு நாட்கள் கழித்து ரமணன் அந்த வீட்டு வாசலுக்குக் கடிதத்தோடு வந்தான். வேலைக்காரிக்கு குரல் கொடுத்தான். அவள் இருந்தால்தானே வருவதற்கு? வத்ஸலாதான் வந்தாள். வந்த கடிதங்கள் மூன்றையும் வாங்கிக்கொண்டாள். ஒன்றும் பேசவில்லை. அவள் வேறொரு கடிதம் கொடுத்தாள். அவன் திரும்பினான். இரண்டடி வைத்ததும் திரும்பிப் பார்த்தான். அவள் இன்னமும் அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்தாள்.

அவள் கொடுத்த கடிதம் தபாலில் சேர்க்க அல்ல. தபால்காரனான அவனுக்கு. போகிற வழியிலே படித்து விட்டான். தாசில்தார் திரும்பி வந்தபோது வேலைக்காரி வீட்டில் இல்லை. மூன்று தபால்கள் முறைத்துக் கொண்டு இருந்தன. என்ன நடந்திருக்கும் என்று நினைத்தார். அவரால் அவரது கற்பனைக் குதிரையையும் நிறுத்த முடியவில்லை. கவலைப்படாமலும் இருக்க முடியவில்லை. பிறகு வேலைக்காரியை வத்ஸலாதான் அனுப்பியிருக்கிறாள் என்று தெரிந்ததும் தபால்காரனை மொட்டைக் கடிதத்தைப்போல கிழித்துவிட வேண்டுமென்று முடிவெடுத்தார்.

இரண்டு நாள் பொறுத்தார். நான்கு நாளானது. ரமணன் வந்தான். வேலைக்காரிக்குக் குரல் கொடுத்தான். தாசில்தாரின் நாய்கள் பாய்ந்தன. தபால் பையை போட்டுவிட்டு ஓடுவதைத் தவிர ரமணனுக்கு வேறு வழியில்லை. தாசில்தாருக்கு சந்தேகம் தாளவில்லை. "நாய்களைப் பிடித்துக் கட்டு" என்றார்.

வத்ஸலா கட்டுகிறபோது அவைகளுக்கு ரெண்டு போடு போட்டுக்

கட்டினாள். "நாயை ஏன் அடிக்கிறாய்? புரிகிறது காலை வெட்டி விடுவேன்" என்றார். எதிர்பாராத தாக்குதலில் சுருண்டு விட்டாள் வத்ஸலா. தாசில்தார் தபால் பையிலிருந்து தனக்கு வந்த கடிதத்தை எடுக்க முயற்சித்தார். ஒன்றும் அவர் பெயருக்கு இல்லை. தன் பெயருக்குக் கடிதம் இல்லாதபோது அவன் ஏன் இங்கே வந்தான் என்று வத்ஸலாவை உருட்டி எடுத்து விட்டார். அவள் அழுது கொண்டே நின்றாள்.

அவளுக்கு மாப்பிள்ளை பார்க்கும் படலம் அன்றே தொடங்கியது. தனக்கு முன்னர் வந்த மூன்று கடிதங்களை அன்றே படிக்கிற நிலையில் துரை இருக்கவில்லை. இன்றுதான் பிரித்துப் படித்தார். ஒரு கடிதத்தில் "ஒரு ஊரில் ஒரு தாசில்தார் இருந்தார்; அவர் வீட்டில் நாய் ஒன்று வளர்த்தார். அந்த நாய் ஒருநாள் இறந்தது. ஊர்க்காரரெல்லாம் கூடி வந்து தாசில்தார் வீட்டு நாய் இறந்து விட்டதே என்று அழுதார்கள். ஒருநாள் தாசில்தார் இறந்து போனார். ஒருவர் கூட வரவில்லை" என்று எழுதியிருந்தது. அனுப்பியவரின் ஊர், பெயர் இல்லை.

"ரமணன்தான் இதை எழுதியிருக்க வேண்டும்" என்றார் தாசில்தார். அவருக்கு ஊரே வேண்டாதது ஆகி மூன்று வருடங்களாயிருந்தன. ரமணனை மாற்றிவிட வேண்டுமென்று மேலதிகாரிகளுக்கு எழுதினார் தாசில்தார். ரமணன் மாற்றப்பட்டான். ஆனால் அந்த ஊருக்கு மாற்றப்பட்ட மற்ற தபால்காரர் வர மறுத்தார். அவருக்கு ஏதோ அசௌகரியம். வேறு வழியில்லை. மீண்டும் ரமணன் வந்தான். ரமணன் தபால்களைச் சரிவரத் தருவதில்லை என்று வெள்ளைக்கார போஸ்ட்மாஸ்டர் ஜெனரலுக்கு எழுதினார். இதை எதிர்பார்த்த ரமணன், அவரது தபால் மேலே போகாமலே பார்த்துக் கொண்டான். சொந்தக்கார வரனை மணக்க வேண்டுமென்று தாசில்தார் துரை வற்புறுத்தினார். அவள் கேட்கவில்லை. மணந்தால் ரமணன்; இல்லாவிட்டால் மரணம் என்று சொல்லிவிட்டாள்.

மணியார்டர் கொடுக்கப்போன இடத்தில் இன்றுவரை தவறு செய்யவில்லை ரமணன். இருந்தும் பட்டாளத்துக் காரர் மனைவி பத்மாவைக் கையிலே போட்டுக்கொண்டு பணமே தராமல் ரமணன் தன் கையெழுத்தை வாங்கிக் கொண்டு தன்னை ஏமாற்றினான் என்று பத்மாவையே பிராது கொடுக்க வைத்தார் துரை. ரமணன் கைதானான். அவனைப் பார்க்க முடியாமல் வத்ஸலா எலும்பும் தோலுமானாள். சாப்பாடு, தட்டம், தண்ணீர், தம்ளர் எங்கெங்கும் ரமணன்தான் தோன்றினான்.

தபால்கள் வந்தன. ரமணன் வரவில்லை. வழக்கு நடந்தது. உண்மை தெரிந்தது. ரமணன் விடுவிக்கப்பட்டு வேலையில் சேர்ந்தான். அதே ஊருக்கு வந்தான். ஒழிந்தான் ரமணன் என்று ஓய்வாக இருந்தார் தாசில்தார். வந்துவிட்டான் என்று அறிந்ததும் தன் ஆட்களை விட்டு அவனை அடிக்கச் சொன்னார். அந்த அப்பாவி தபால்காரனை அடிப்பதற்கு அவரிடத்தில் பணம் வாங்கியவர்கள் அவனுக்காக வழியோரத்தில் காத்துக் கிடந்தார்கள்.

அது முன்னிரவு நேரம். இப்போதெல்லாம் ரமணன் மற்றவர்களுக்குத் தபால்களைக் கொடுத்துவிட்டுத்தான் தாசில்தாருக்குத் தருவான். தாசில்தார் வீட்டை ஒட்டிய தென்னந்தோப்புக்கு அவன் வரும்போது அந்த முரடர்கள் அவனைத் தாக்கினார்கள். அவனோ தனிமையில். ஆறு பேர்கள் பலம்கொண்ட மட்டும் அடித்தார்கள். ஒருவன் இரும்புக் கம்பியால் ரமணனின் தலையில் அடித்தான். ரத்த வெள்ளத்தில் கோழிக்குஞ்சு போல சிதைந்து போனான் ரமணன். ஊருக்குள் செய்தி பரவிற்று. தாசில்தார் துரைத்தனம் ஆயிற்றே! அந்த நாளில் சமாதான பகுதியில் அவர் வைத்ததுதான் சட்டம்.

மறுநாள் கோயிலுக்குப் போய் வருகிறேன் என்று புறப்பட்டாள் வத்ஸலா. மகிழ்ச்சியாக இருந்தாள். அவள் புறப்பட்டுப் போன பிறகுதான் வெள்ளைச் சேலையில் அவள் இருந்தாள் என்பதே அவருக்குப் பட்டது. கோயிலுக்கு ஓடினார். அவள் இல்லை; குளத்திற்கு ஓடினார்; அவள் பிணம் இல்லை. ரமணன் கொல்லப்பட்ட இடத்திற்குப் போனார். "பாவி மகளே" என்று தாசில்தார் தலையில் அடித்துக்கொண்டார். பதில் சொல்கிற நிலையில் அவள் இல்லை. அரளி விதைகளை அரைத்துக் குடித்துவிட்டு ரமணன் புறப்பட்ட இடத்திலிருந்து அவள் எப்பொழுதோ புறப்பட்டிருந்தாள். அவள் கையில் ரமணன் எழுதிய முதல் கடிதமும் அதன் பின்பக்கத்தில் ரமணன், வத்ஸலா என்கிற எழுத்துகளும் பளிச்சிட்டன.

காயத்ரி - திம்மய்யா

சற்றேறக் குறைய முந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கர்நாடக தேசத்தில் கஞ்சனஹள்ளி என்கிற ஊரைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு பவபூபதி என்கிற சிற்றரசன் பரிபாலனம் பண்ணி வந்தான். இவனுக்கு அம்பலவாண மாமுனி என்கிற ஞான குரு ஒருவர் இருந்தார். சிற்றரசன் அன்றைக்கு இந்திய தேசத்தில் அங்குமிங்குமாக ஆட்சி பரிபாலனம் செய்துக்கொண்டிருந்த சிற்றரசர்களிலேயே முற்றிலும் வேறுபட்டவன். நாட்டு மக்கள் நலனில் நாட்டம் கொண்டவர்கள் நாற்பதுபேர் என்றால், நாயகிகளை எண்ணிப் பார்ப்பதிலேயே நாட்களை நகர்த்தியவர்கள் நானூறு பேராவது இருப்பார்கள்.

பவபூபதி நாட்டை நினைத்தவனும் அல்ல; நாயகியரின் காலடிகளில் நாட்டை உருட்டி விளையாடிய உன்மத்தனும் அல்லன். பவபூபதி ஆண்டவனே சதம் என்று கிடந்தான். இரவும் பகலும் அவனுக்குச் சிவசிந்தனைதான். மற்ற சிற்றரசர்கள் அணிகலன்களோடும், ஆபரணங்களோடும் விளங்கிய போது இவன் தமது மார்பை உருத்திராட்ச மாலைகளால் மறைத்திருப்பான். இயல்பாக மனைவியைச் சேர்ந்து மகிழ்ந்திருக்க வேண்டிய மாநில அதிபதி சிவநேசச் செல்வனாகச் சிறப்பதிலேயே தன் வாழ்நாளைக் கழிக்கத் தொடங்கினான்.

பூபதியின் ஒரே மனைவியான காயத்ரி கோடை காலத்தில் பாளம் பாளமாக வெடித்துக் கிடந்த ஆற்றுப் படுகைபோல ஆனாள். கறுப்பு மேகத்தையே காணாத காய்ந்த நிலமாக ஆயிற்று அவளின் வாழ்க்கை. திருமண ஆன புதிதில் பூபதி, காயத்ரியே சரண் என்று கிடந்தான். பகல் காலத்தில்கூட அவளை விட்டு நீங்குவது பாவம் என்று நினைத்தான். அப்படி இன்பம் தந்த இனிய மணவாளனை அம்பலவாண மாமுனிகள்தான் அறவே மாற்றிப் போட்டார். காவி உடையும் கமண்டலமும் திருநீற்றுக்கே பெருமை தருகிற திருந்திய நெற்றியும், ஆறடி உயரமும் பார்ப்பவர்களுக்கு அவருக்குப் பாத சேவை செய்வதே பாக்கியம் என்ற எண்ணத்தைத்தான் தரும்.

கஞ்சனஹல்லிக்கு எப்போதோ ஒரு முனிவர் வந்தார். அவரிடத்தில் தர்க்கத்தில் ஈடுபட்டான் பூபதி.

"தாங்கள் எனக்கு வாசியோகம் கற்பிக்க இயலுமா?" என்று பூபதி கேட்டான். அம்பலவாணன் அப்போது இமயமலைச் சாரலுக்குச் சென்றிருந்தார். எத்தனையோ முறை கேட்டிருந்தும் வாசி யோகம் என்கிற மூச்சுப் பயிற்சியை அவர் சொல்லித்தரவே இல்லை.

"ஏன் சொல்லித் தரக் கூடாது" என்று அவரைக் கேட்கிற அழுத்தம் பூபதியிடத்தில் இல்லை. அம்பலவாணர் திரும்பி வருவதற்குக் குறைந்தபட்சம் 6 மாதங்களாவது ஆகும். அதற்குள் இதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அவர் வந்ததும் "வாசியோகத்தை வகையாகக் கற்றுக் கொண்டேன்" என்று சொல்லிவிட வேண்டும் என்று பூபதி ஆசைப்பட்டான்.

வந்த முனிவர், மறுநாள் பெளர்ணமி ஆதலால் அன்றே தொடங்கிவிடலாம் என்றார். என்றாலும் வாசியோகப் பயிற்சி பெறுகிறபோது கணவன் மனைவி இருவரும் சேர்ந்தே பெறவேண்டும். இல்லாவிட்டால் ஒருவர் மாத்திரமே பயிற்சி பெற்றால் உடம்பில் உண்டாகிற சூடு மற்றவரிடம் இன்பம் பெறுகிறபோது பயிற்சி பெறாதவரின் உடம்பைப் பாழாக்கிவிடும் என்றார் அவர். நான் மனைவியைச் சேருவதை நிறுத்தியே பல மாதங்கள் ஆகின்றன. ஆகவே அவளுக்கு எதற்காகப் பயிற்சி என்று கேட்பதற்குத்தான் பூபதி வாயெடுத்தான். ஆனாலும் ஆண்டவரின் அடியார் இடத்தில் அவ்வாறு கேள்வி கேட்பது பொருத்தம் இல்லை என்று கருதி அந்தக் கேள்வியைத் தள்ளிப் போட்டான்.

மனைவியிடத்தில் பயிற்சிக்கு நீயும் வரவேண்டும் என்று பகருவது எவ்வாறு? என்று பதைத்துக் கொண்டிருந்தான். அப்போது எதிர்பாராதவிதமாக பூபதி மனைவி காய்த்ரி அங்குவந்து சேர்ந்தாள். அவள் வந்ததும் ஆயிரம் சர விளக்குகள் ஒருசேர அசைந்ததுபோல இருந்தது. முனிவர் எழுந்துநின்று அவளை வணங்கினார். அடியவரிடத்தில் பேசுவதில் தவறில்லை. காவியைப் பார்த்ததும் கரைந்துவிடுவதும், உலகத்தை மறந்து அவர்களோடு ஒன்றி விடுவதுமே தவறு என்றாள் அவள். அவள் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் ஏக காலத்தில் வெடித்து சடுகுடு ஆடின. அந்த முனிவருக்கு அவள் வருத்தத்தின் காரணம் புரிந்தது. வடநாடு சென்றிருக்கிற அம்பலவாண மாமுனிகள் கருத்துக்கு எதிர்கருத்து உண்டு என்று கருதியே பழக்கமில்லாதவன். சுக்கிலம் பற்றி அவர் சொன்ன தவறான கருத்துகளால்தான் இந்த, இருவரின் தாம்பத்ய வாழ்க்கையே தடுமாறி இருக்கிறது என்பதை அறிந்து கொள்ள அவருக்கு அதிக நேரம் ஆகவில்லை.

ஆகவே அம்மா, சதிபதிகள் சந்தோஷமாக இருப்பது தான் சரி, அந்த இல்லற இன்பத்தில் இருவருமே ஒருசேர உச்சத்தை எப்படி அடைவது? என்று தெரிந்துகொள்ளவே வாசியோகம். நீ நினைப்பதைப் போல வாசியோகம் பயின்றவர்கள் வனாந்தரம் போய்விட மாட்டார்கள் என்று அவர் அருளிச் செய்தார். தனது மழை மறைவுப் பிரதேசத்தில் சூல்கொண்ட மேகங்கள் சுழன்றாடப் போகின்றன என்று அவளுக்குள் ஆரவார அலை அடித்தது. அவள் சரியென்றாள்.

மறுநாள் அதிகாலை பிரம்ம முகூர்த்தத்தில் "பகவதீ த்வம் தாலேமயி விதர திருஷ்டிம் சகருணாம்" என்கிற முனிவரின் மந்திரத்தோடு கணவனுக்கும் மனைவிக்குமாக வாசியோகப் பயிற்சி தொடங்கியது.

"இம்மாதிரி மூச்சுப் பயிற்சி செய்கிறபோது ஆண்களோ பெண்களோ இறுக்கமான உடை உடுத்தியிருக்கக் கூடாது" என்றார் முனிவர். காயத்ரி முதலில் கொஞ்சம் கூச்சப்பட்டாலும் மேற்சட்டை உள்ளாடை கச்சை ஆகியவற்றை அவிழ்த்துவிட்டு அட்டையில்லாத அகப் பொருளாக ஒரு மெல்லிய துணியை மாத்திரம் மேலே மூடிக்கொண்டு பூபதியோடு முனிவரின் எதிரில் அமர்ந்தாள். பாடம் நடந்தது. இரண்டொரு நாள் பயிற்சி தொடர்ந்தது. முனிவர் சொன்னபடியே அவள் உடலெல்லாம் வெப்பம் விசிறிக்கொண்டே நடந்தது.

சுக்கிலத்தின் பெருமை, சூட்சுமம் என்றெல்லாம் சொல்லித் தன்னைச் சேரவிடாமல் செய்துவிட்ட அம்பலவாணரைப் பூபதியே பழிவாங்கி விட்டான் என்பதில் அவளுக்கு அளவில்லாத மகிழ்ச்சி. "நான் உன் குருவாக இருக்கிறபோது எங்கிருந்தோ வந்த சடையாண்டியிடம் நீ எப்படி கற்றுக் கொள்ளலாம்?" என்று அம்பலவாணர் கோபத்தில் திரும்பி வந்ததும் பூபதியிடமிருந்து விலகிவிடுவார். பாதி இவ்வாழ்க்கையாவது சுகப்படும் என்று காயத்ரி நினைத்தாள்.

ஒன்றிரண்டு வாரங்கள் கழிந்தன. இடைவிடாத வாசியோகப் பயிற்சியால் அவளது உடலிலே உள்ள பொறி நெருப்பு புகை மூட்டத்தைக் கடந்து அகலாய், சுடராய், தீபமாய் நெருப்பாய், வேள்வித் தீயாய் மூண்டு எரிந்தது. வாசியோகம் கற்ற மனைவியை வகையாகச் சேர்ந்துவிட வேண்டும் என்றுதான் பூபதி நினைத்தான். ஆனால், அம்பலவாணர் சொல்லுகிறவரைக்கும் அருமத்த மனைவியைத் தொடமாட்டேன் என்று பூபதி அவருக்குத் தந்த வாக்குறுதி அவனைத் தடுத்தது. இப்போது பூபதி அம்பலவாணருக்கு அடிபணிவதா? இல்லை இடையில் வந்த அடியவருக்கு இடம் தருவதா? என்று ஊசல் ஆடினான்.

வா என்று மனைவி, போ என்று இடையில் வந்த சடையாண்டி. நில்

என்று அம்பலவாண மாமுனிகள். இறுதியில் அம்பலவாணரே வெற்றி பெற்றார். அவரைக் கேட்டுக் கொண்டு மனைவியைத் தொடலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்தான் பூபதி. காயத்ரியோ விரல்கள் சேராத வீணையாக மீட்டுவாரின்றி விறகாகிக் கொண்டு வந்தாள். அம்பலவாணர் மார்கழி மாதம் வருவதாகச் சொன்னவர் வரவேயில்லை. அவரைப் பற்றிய தகவலே அரண்மனையை வந்து சேரவில்லை. இடையில் வந்த தவசியோ விடைபெற்றுச் சென்றுவிட்டார். இடையில் ஆறு மாதங்கள் ஆயின. அம்பலவாணரிடம் கேட்டுக் கொண்டா வாசியோகப் பயிற்சி பெற்றோம்? மனைவியை ஏன் சேர்ந்தேன் என்று மாதவன் வந்த பிறகு விளக்கிக் கொள்ளலாம் என்று முடிவெடுத்தான் அரசன்.

இப்போது வாசியோகப் பயிற்சி முடிந்து ஒருவருடம் ஆகியது. அம்பலவாணர் இன்று வருவார், நாளை வருவார் என்று அங்கலாய்த்தான் பூபதி. விடிந்தால் யுவ வருடம். முந்திய இரவு அரண்மனை மேல் மாடத்தில் ஆகாயத்துச் சந்திரனை வெறித்துப் பார்த்தபடி பூபதி அங்குமிங்குமாக உலார்த்திக் கொண்டிருந்தான். அவனது தலைநகரான கஞ்சனஹல்லி அடுத்தநாள் பிறக்கப்போகிற புது வருடத்தை வரவேற்பதற்காக ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் உறங்கப் போயிருந்தது.

சின்னதான கலகலப்புச் சத்தம் கேட்டது. சிற்றரசன் பூபதி எட்டிப் பார்த்தான். சேடிப் பெண் ஒருத்தி. இடுப்பில் மூடப்பட்ட கூடை. இந்நேரம் எங்கு செல்கிறாள்? என்று அறிந்துகொள்ள ஆசைப்பட்டான். "யார் அங்கே?" என்றான். பாவையிடமிருந்து பதில் வரவில்லை.

"வா மேலே" என்றான். வழியில்லை. வந்தாள்.

"கூடைக்குள் என்ன?" என்றான். குமைந்தாள்.

"ஊமையா?" என்றான். கூடையின் மூடியைத் தூக்கினான். உள்ளே ஒரு மாம்பழம்.

"எங்கே போகிறாய்?" என்று அதட்டினான்.

"அரசே என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று அவனது கால்களைக் கண்ணீர்ப் பூக்களால் கழுவினாள்.

"என்ன?" என்றான்.

"குதிரைக்காரன் திம்மயாவை எனக்குப் பிடிக்கும்" என்றாள். வார்த்தைகள் போர்வை கேட்டன.

"அவனுக்கு மாம்பழம் பிடிக்கும் அப்படித்தானே?" என்றான்.

அவள் பேசவில்லை.

"போ" என்று கைகாட்டினான்.

அவள் இறங்கி இருளில் மறைந்தாள். கொடுத்து வைத்த குதிரைக்காரனைப் பூபதி சில மணி நேரம் சிந்தித்தான்.

அப்போது காயத்ரிக்கு அன்று காலை தான் அனுப்பிய மாம்பழம் அவனுக்கு நினைவுக்கு வந்தது. அந்த மாம்பழத்தை அவள் சாப்பிட்டிருந்தால் இன்னமும் தன்னை நேசிக்கிறாள் என்று அர்த்தம். வெளியில் வீசியிருந்தாள் விரக்தியின் விளம்பில் நிற்கிறாள் என்று பொருள். இப்படித்தான் நினைத்தான் பூபதி. விடிந்ததும் காயத்ரியிடம் வந்தான். தன் படுக்கை அறைக்கு வரவே வராத பூபதி வந்துவிட்டானே என்று அவள் பதைத்து எழுந்தாள். "நான் கொடுத்த மாம்பழத்தைச் சாப்பிட்டு விட்டாயா?" என்று கேட்டான்.

"நேற்றே" என்றாள் அவள்.

அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது அரண்மனைக் காவலர்கள் எட்ட நின்றார்கள். ஏதோ சொல்ல முயன்றார்கள் என்பது மாத்திரம் தெரிந்தது.

"என்ன?" என்றான் பூபதி.

"சேடிப் பெண் ஒருத்தி மாடத்தில் தூக்கில் தொங்குகிறாள்' என்று பதைக்கப் பதைக்கப் பேசினார்கள்.

சிற்றரசன் உயிர்காற்றை உள்ளே இழுத்து உருட்டினான். காலை விடிகிறபோதே அவனுக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விளங்கத் தொடங்கியது. அன்றுபகல் முழுவதும் எங்கிருந்தாவது வேறொரு மாம்பழம் வந்ததா? என்று விசாரித்தான். எல்லோரிடமிருந்தும் இல்லை என்றே பதில் கிடைத்தது.

காயத்ரி, மாம்பழம், சேடிப் பெண் தற்கொலை, குதிரைக்காரன் எல்லாவற்றையும் ஒட்டி வைத்துப் பார்த்தான். விளங்கியும் விளங்காமலும் இருந்தது. அமைச்சரைக் கூப்பிட்டான். ஒரு மாம்பழத்தின் கொட்டை எங்காவது அரண்மனைத் தோட்டத்தில் விழுந்து கிடக்கிறதா என்று பார்த்துவர பூபதி உத்தரவிட்டான். அன்று மாலையானபோது ஒரு மாங்கொட்டை குதிரை லாயத்தில் கிடந்தது என்று தகவலை அமைச்சர் பூபதிக்குத் தெரிவித்தார். தன் மனைவி காயத்ரி தின்றுவிட்ட மாம்பழத்தின் கொட்டை குதிரை லாயத்திற்கு நடந்தா போயிருக்கும் என்று கலங்கினான். அன்று இரவு குதிரைக்காரன் திம்மையாவை அழைத்தான். எல்லாம் ரகசியமாகவே

நடந்தது.

சிற்றரசன் என்ன ஆராய்ச்சி சிரமேற்கொண்டிருக்கிறான் என்று ஒருவர் ஒருவருக்குச் சொன்னால் சிரச்சேதம் என்று ஒவ்வொருவருக்கும் சொல்லிவிட்டான். அச்சம் ஆட்சி நடத்தத் தொடங்கி விட்டது. பூபதி குதிரைக்கானின் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தான். அதில் கவலைக் குறிகள் தென்படவில்லை. ஆனால் அச்சத்தால் அவன் உடம்பு மாத்திரம் வெடவெடத்துக் கொண்டிருந்தது. சேடிப் பெண்ணைப் பற்றிக் கேட்டான். அவனுக்கு அவளைத் தெரிந்திருக்கவில்லை என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான். ஒருவரும் அறியாமல் அரண்மனை வாசிகள் அனைவரிடமும் விசாரித்தான். குதிரைக்காரனுக்கும் தூக்கில் தொங்கிய சேடிப் பெண்ணுக்கும் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை என்பதை உறுதி செய்துகொண்டான். என்றாலும் காயத்ரியை அவனால் சந்தேகம் கொள்ள முடியவில்லை.

அமைச்சரைக் கேட்டுப் பார்த்தான். அவர் எதையோ மறைக்கிறார் என்று மாத்திரம் புரிந்துகொண்டான். இரண்டு வாரங்கள் இப்படியே ஓடின. அவனது சந்தேகத்தை தீர்ப்பதற்கு அம்பலவாணரும் வரவில்லை. சடையாண்டி சாமியாரும் தென்படவில்லை. அமைச்சரிடம் பேசினான். "கற்புக்கரசியை சந்தேகப் படாதே! நீ அவளைச் சந்தேகித்தால் நாடு முழுவதும் கணவர்கள் தங்கள் மனைவியர்களைச் சந்தேகித்து விடுவார்கள்' என்றார். அவர் முந்திய வாரம்தான் அவரது எழுபதாம் வயதில் ஐந்தாவது கல்யாணம் பண்ணியவர். பஞ்ச நதிகளும் வற்றி விடாமல் பார்த்துக்கொள்ளுகிற பாக்கியவான். கற்புக்கு இலக்கணம் கச்சிதமாக சொல்லுகிறாரே என்றுதான் பூபதி நினைத்தான். இருந்தாலும் மாசற்ற மனைவியை சந்தேகித்து விட்டோமே " என்று மனம் கலங்கினான்.

இளவேனில் காலம், இருட்டு நேரம். தூக்கம் பிடிக்காமல் சிற்றரசன் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவாறே அதே மாடத்தில் உலாவிக் கொண்டிருந்தான். இன்னும் இருட்டு. இன்னும் இருட்டு. தனக்கு முன்பாக அகல் ஒன்று நடந்து போவதைப் பார்த்தான். வாசியோகப் பயிற்சியால் சகஸ்ராரத்தில் மையம் கொண்ட மனோன்மணிதான் இப்படி இருளில் அகலாகப் புறப்பட்டிருக்கிறாள் என்று உள்ளுக்குள் சொல்லிக்கொண்டான். ஆனால் இருளை கூர்ந்து பார்த்தபோது இரண்டு உருவங்கள் தென்பட்டன. அந்த உருவங்கள் கூட மன எழுச்சியின் மாய பிம்பங்களே என்று மனம் கலங்கினான். அதற்குள் இரண்டு உருவங்களும் அவனது கண் பார்வையை கடந்து விட்டன. ஆனால் அவன் இவற்றை என்னவென்று பார்த்து விடுவது என்று கீழே

இறங்கி நடந்தான். அப்போது முக்காடிட்ட ஒரு உருவம் அகலை வாங்கிக் கொண்டு பிரிந்து சென்றது. கூடவந்த இன்னொரு உருவம் இருளில் கரைந்தது. வலது பக்கமாக பூபதி திரும்பியபோது காடா விளக்கு எரிந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அந்த உருவம் பயணித்திருப்பது குதிரை லாயத்திற்கேதான்.

தற்கொலை செய்துகொண்ட சேடிப்பெண்ணின் ஆவிதான் இப்படியெல்லாம் சேட்டை செய்கிறது என்று நினைத்தான். அம்பலவாண மாமுனிகளை ஒரு கணம் மனதில் நினைத்துக் கொண்டான். பிறகு அந்த உருவத்தை ஓசைப்படாமல் பின்பற்றிப் போனான். அந்த உருவம் குதிரைக்காரனின் வீட்டிற்குத்தான் போனது. கதவு தட்டப்படவில்லை. தானே திறந்துகொண்டது. காலடி சத்தம் கூட கேட்டுவிடாமல் சிற்றரசன் பூபதி அந்த வீட்டின் சன்னல் கதவோரம் காதுகளை வைத்தான்.

"இரண்டு வாரங்களாக உன்னைப் பார்க்காமல் நான் உண்ணவும் இல்லை; உறங்கவும் இல்லை" இது குதிரைக்கார திம்மய்யாவின் குரல்.

"என்ன செய்வது? பூபதிக்கு தெரிந்துவிட்டால்" இது பெண் குரல். நிச்சயமாக இது காயத்ரி இல்லை. அவளாக இருந்திருந்தால் தன் பெயரை இப்படி உச்சரித்திருக்க மாட்டாள் என்றுதான் நினைத்தான் பூபதி.

அடுத்து 'மெல்ல மெல்ல' அதே பெண்குரல்.

"அந்த சேடிப் பெண் ஏன் தூக்குப்போட்டுக் கொண்டாள்?" இது ஆண் குரல்.

"ஏதோ நடந்திருக்க வேண்டும்" இது பெண் குரல்.

"எது நடந்தாலும் கவலை இல்லை; நாளை அரசனுக்கே இது தெரிந்து என்னை அவன் தூக்கிலிட்டாலும் நான் கலங்கப் போவதில்லை. அடுத்த பிறவியில் உன்னையே சேருவேன். பிறகு பேச்சு நின்றுவிட்டது.

"நான் உனக்கு வாசியோகம் சொல்லித் தருகிறேன்" இது பெண் குரல்.

"எதற்கு?" இது ஆண் குரல்.

"இல்லாவிட்டால் வாசியோகம் செய்கிற என் உடல் வெப்பத்தால் நீ நோய் வாய்ப்பட்டு விடுவாய்" இது பெண் குரல்.

"நீ இருந்தால்தானே நோய்வாய்ப்படுவதற்கு?" உள்ளே இருந்தவர்கள் இருவரும் திடுக்கிட்டார்கள். காயத்ரியின் ரத்த நாளங்களில்

இடிமின்னல், கடல் அலை எல்லாம் கேட்டது. குதிரைக்காரன் கதவைத் திறக்கப் போனான். கணவனின் குரல்தான் அது என்று கண்டுகொண்ட காயத்ரி தடுத்தாள்.

அதற்குள் கதவை உடைத்துக் கொண்டு பூபதி உள்ளே வந்துவிட்டான். பூபதிக்கு ஒன்றும் ஓடவில்லை. அவிழ்ந்து கிடந்த துணிமணிகளை அள்ளிக் கொண்டு அரண்மனையை நோக்கி அவள் இருளில் ஓடினாள். பூபதிக்கு இப்போதுதான் எல்லாம் விளங்கியது.

காலை விடிந்தது. சிற்றரசன் காயத்ரியை அழைத்தான். அரச கட்டளை என்பதால் அவள் உடன்பட்டாள். அந்த அத்தாணி மண்டபத்தில் அவனும் அவளும் தான் நின்றார்கள். பூபதி பேசினான். "நீ என்னை ஏமாற்றி விட்டாய்" என்றான் அவன்.

அவள் அவனையே வைத்த விழி வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் காவி உடையில் உருத்திராட்ச மாலைகளோடு கமண்டலம் சேகண்டி சகிதம் நின்று கொண்டிருந்தான்.

"அரசனே காதல் என்பது உயிரிகள் இயற்கை. காமம் என்பது உயிரின் உன்னதமான அடையாளம். ஆண்டுக் கணக்கில் நீ என்னை ஏமாற்றினாய். நாள் கணக்கிலேதான் நான் உன்னை ஏமாற்றியிருக்கிறேன்" என்றாள் அவள்.

"அம்பலவாணன் மாமுனிகளே நீங்கள் எங்கிருந்தாலும் உங்களுக்கு என் வணக்கம். நன்றி. எந்தக் காட்டில் இருந்தாலும் உம்மைத் தேடிக் கண்டு பிடிப்பேன். குருநாதரே! நீரே எனக்கு ஆறுதல்" என்று அவன் புறப்படப் போனான். அவள் சொன்னாள்: "நீ தேர்ந்தெடுத்த மார்க்கம் சரிதான். எனக்கு கணவனாக இல்லாத நீ இந்த நாட்டுக்கு அரசனாக எவ்வாறு இருப்பாய்? ஒருவனுக்கு கல்வி இல்லாமல் போகலாம். கருணை இல்லாமல் போகலாம். பண்பு இல்லாமல் போகலாம். எதுவுமே இல்லாமல் போகலாம். ஆனால் நியாய உணர்ச்சி இல்லாதவன் நீசன். காடு கூட உன்னை வரவேற்காது. மண் புழுவின் ஒரே உடலில் ஆண் பாகமும் பெண் பாகமும் உண்டு. ஆனால் அந்த இரண்டு பாகங்களும் ஒன்று சேர இயலாது. அதற்காக வேறொரு மண் புழு எங்கிருந்தோ வந்து விடுகிறது. சின்னஞ்சிறு பூச்சி தன் காமப் படுக்கைக்கு தன் காதல் பூச்சியை அழைக்கிறபோது மூன்றுவிதமான பாடல்களைப் பாடுகிறது. ஆண் பூச்சியை அணைக்கிற பாடல் ஒன்று, 'நாங்கள் இன்பம் பெறுகிறோம். இந்த எல்லைக்குள் மற்ற பூச்சிகள் வரவேண்டாம்' என்று அறிவிப்பு பாடல் இரண்டாவது. 'காமக்களியாட்டம் முடிந்துவிட்டது. அடுத்த ஆண் பூச்சி வரலாம்' என்கிற வரவேற்புப் பாடல் மூன்றாவது.

'இயற்கையில் பூச்சிகளுக்கு இருக்கிற புத்திகூட உனக்கு இல்லை. மரங்கள் செய்கிற வாசியோகத்தால் அவை காற்றை சுத்தமாக்குகின்றன. உன் வாசி யோகம் உன்னை சுத்தமாக்கவில்லை. ஆனால், உன் கணக்கில் என்னை அழுக்காகி விட்டது. நீ போக வேண்டிய இடத்திற்குத்தான் புறப்பட்டிருக்கிறாய். பூச்சி, புழுக்களுக்காவது துன்பம் தராமல் இரு' என்று ஒரே மூச்சில் முடித்தாள் காயத்ரி.

அரசாட்சியை உன்னிடம் ஒப்படைக்கிறேன் என்றான் அவன். "நீ என்ன ஒப்படைப்பது, உன் அரசாட்சியை ஏற்கனவே குதிரைக் காரன் திம்மய்யாவுக்கு கொடுத்து விட்டேன்" என்றாள் காயத்ரி.

"என்னை ஞானியாக்கிவிட்டதற்காக உனக்கு நன்றி தெரிவிக்கிறேன்" என்றான் பூபதி.

"நீ எவனுக்காவது நன்றி தெரிவிக்க வேண்டும் என்றால் உன்னை ஞானியாக்கிய குதிரைக் காரனுக்கு தெரிவி" என்றாள் காயத்ரி.

அவன் புறப்பட்டான். நகரத்து மக்கள் அவனுக்காக இரக்கப்படவில்லை. அவனது நிழல்கூட அவளைப் பின்பற்றாத நிலையில் தன்னந்தனியாக பூபதி காட்டுக்குப் புறப்பட்டான்.

அவன் புறப்பட்டுப் போன பல மணி நேரங்களுக்குப் பிறகு அம்பலவாண மாமுனிகள் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். "புதிய பாதை வகுத்த புண்ணியனே வருக" என்று அரசி, அவரை வாழ்த்தினாள். அவருக்குப் பின்னால் ஒருபெண் நாணிக்கோணி வந்தாள்.

"பக்தையோ" என்று கேட்டாள் அரசி.

"பத்தினி" என்றார் முனிவர்.

அரசி வாழ்த்தினாள் குதிரைகள் ஆமோதிப்பதுபோல் கனைத்தன. முனிவரும் அவர் பத்தினியும் அந்த அரண் மனையிலேயே தங்கினார்கள்.

கஞ்சனஹள்ளி பகுதியில் இன்றைக்கும் ஐப்பசி மாதம் அமாவாசை நாளில் காயத்ரி பூபதி கதைப் பாடலை கும்மி கொட்டி இளம்பெண்கள் பாடி வருகிறார்கள்.

முத்துப்பட்டன் - மாருதி

"ஆரிய நாட்டுப் பிராமணனாம்

ஆறண்ணன் மாருக்கு இளையவனாம்

காரணமான முத்துப் பட்டனுக்குக்

கலியாணக் கும்மி அடியுங்கடி!"

என்கிற நாட்டுப் பாடல் பாண்டிய நாட்டின் தெற்மேற்கு தீரத்தில் இன்றைக்கும் காதுகளை கௌரவப் படுத்துகிறது. முந்நாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக இப்போது போல நாடும் நகரமும் உருவாகாத நாட்கள்.

இப்போது வேகத்தடைகளே சாலைகள் ஆகிவிட்டன. வியப்புக்குறிகளே செய்திகளாகிவிட்டன. கோடிட்ட இடத்தை நிரப்புவதே வாழ்க்கையாகிவிட்டது. கொடி மரங்களுக்கு வருடம்தோறும் வர்ணம் அடிப்பதே வரலாறாகிவிட்டது. முந்நாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சரியான சாலைகள் இல்லாத உலகத்திலும் சத்தியம் இருக்கத்தான் செய்தது. செய்தித் தாள்கள் இல்லாத உலகத்திலும் செம்மாந்த வாழ்வு இருக்கவே செய்தது. வியர்வையில் மாத்திரமே விதி எழுதப்பட வேண்டும் என்கிற எழுதாத சட்டம் அப்போது இருந்தது.

அந்த நாளில் கதிரவன் காவி கட்டிக்கொண்டு வானப்ரஸ்தம் போகிற ஒரு சாயரட்சை வேளை. பச்சையாக இல்லாத அதே நேரத்தில் கரிந்துவிடாத ரொட்டி ஒன்றின் முதுகு வண்ணத்தைப் போல செழிப்பாகச் சிலிர்ந்த ஒரு குதிரை வெகுநேரம் ஓடிய பிறகு இளைப்பாறுதல் என்பது இன்னொரு வேலையைச் செய்வது என்பதைப்போல தன் எஜமானனை சுமந்து கொண்டே நடந்தது. சாயரட்சை நிழலில் தனது நிழல் ஒரு உண்மையான தொண்டனைப்போல பின்பற்றி வருகிறது என்கிற கம்பீர உணர்வுடன் குதிரை நடக்கிறது. தன் மீது ஏறி இருக்கிற முத்துப்பட்டன் மக்களுக்குத்தான் சிற்றரசன். தன்னைப் பொறுத்தவரை அவன்தான் பேரரசன் என்பதைப்போல கர்வக் கனைப்போடு குதிரை குளம்பொலிகளை எழுப்பியது.

இலட்சியம் இல்லாமல் எங்கோ அலைகிற இலவம் பஞ்சாக இல்லாமல்,

வெடித்தால் விழுகிற விழுந்தால் முளைக்கிற ஆமணக்கு வித்தைப்போல முத்துப்பட்டன் ஓர் குறிப்பிட்ட இடத்தை நோக்கித்தான் நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறான். நாடு பிடிக்கிற திட்டமா? அல்லது நாயகியைச் சந்திக்கிற எண்ணமா? என்பது குதிரைக்கு அதுவரை விளங்கவில்லை.

முத்துப்பட்டன் செலுத்திய திசையை நோக்கி குதிரை இப்போது எட்டுக்கால் பாய்ச்சலில் எம்பிக் கிளம்பியது. பொதிகை மலைச்சாரலுக்கு வருகின்ற வரை அந்தக் குதிரை எந்த இடத்திலும் இளைப்பாறவில்லை. அங்கே வந்த பிறகு, ஒரு நிமிடம் அந்த இயற்கைத் தாயின் மடியில் இரண்டறக் கலந்து இருந்து விடுவோமோ என்றுதான் முதலில் முத்துப்பட்டன் நினைத்தான். அகிலும் தேக்கும் அழியாச் செல்வங்களான நாகம், துருத்தி போன்ற மாபெரும் மரங்களும் தங்கள் வயதை மறைத்துக் கொண்டு அங்கே வளர்ந்தோங்கி நின்றன.

முத்துப்பட்டன் எட்டிப் பார்த்தபோது தொலைவில் வெள்ளி அருவி விளையாடி விளையாடி விழுந்து இறங்குவது தெரிந்தது. கானக் குறவர்கள் மூங்கில் குழாய்களில் வரகரிசியைப் பொங்குகின்ற மணம் அவனது நாசித் துவாரங்களில் நர்த்தனம் ஆடியது. குறவர்கள் எங்கோ குடியிருக்கிறார்கள் என்று அறிய வந்ததுமே முத்துப்பட்டன் தனது உடைவாளைச் சரிபார்த்துக் கொண்டான். மலர்ந்து சிரித்த ஒரு மருத மரத்தின் நிழலில் தன் குதிரையைக் கட்டி விட்டு, அருவியில் கால் நனைக்கிற ஆர்வத்தோடு முத்துப்பட்டன் விரைந்தான்.

அவன் அந்த அருவியின் தடாகப் பகுதியை நெருங்க நெருங்க பாடல் ஒன்று மெல்லியதாகக் கேட்டது. முத்துப்பட்டனின் காதுகள் கூர்மையாயின. பாடுகிறவர்கள் பெண்கள் என்று அவனுக்குப் புரிந்தது. இப்போது சுருதி சுத்தமான சொற்களும் அவனுக்குக் கேட்டன.

"நேற்றும் இன்றும் கொம்புசுற்றிக் காற்றடிக்குதே!

மலையாள மின்னல் ஈழமின்னல் சூழமின்னுதே!"

என்கிற பாடல் மணிகள் அவன் செவி வயல்களில் சிந்தின.

பாடல் கேட்கிறதே தவிர பாடுகிறவர்கள் அவன் கண்களில் படவில்லை. கல்லும், கரம்பலுமான மேட்டுப் பகுதிக்கு அவன் வந்தபோதுதான் இளம் பெண்கள் சிலர் அருவியில் ஆனந்தமாக விளையாடிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தான். ஆடவர்கள் இங்கே வரவேமாட்டார்கள் என்கிற அசட்டுத் துணிச்சலில் அவர்கள் ஆடைகள் இல்லாமல் குளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மான்கள் சட்டை போடுமா? மயில்கள்

சேலை உடுத்துமா? இருப்பினும் அவர்களின் சம்மதம் இல்லாமல் அந்த தேவதைப் பெண்களின் தெளிந்த அழகை அப்பட்டமாக களவாடுவது முத்துப்பட்டனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

ஒருத்தி தலைவி. மற்றவர்கள் தோழியர்கள். அன்றலர்ந்த தாமரையைச் சுற்றி நேற்றைய இரவில் கண்களை மூடிக்கொண்ட அல்லி மொட்டுகளைப்போல தாமரைகளும், அல்லிகளும் ஒரே தடாகத்தில் இருப்பதே முத்துப்பட்டனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. தாமரை தெரிகிறது. முத்துப்பட்டனின் கண்கள் விரிகின்றன. தாமரை இப்போது தெரியவில்லை. முத்துப்பட்டனின் கண்கள் வேட்டையாடுகின்றன. இப்போது மீண்டும் தாமரை தெரிகிறது. இது என்ன மாயத் தாமரை? தோன்றி மறைந்து இன்பம் தருகிற மந்திரத் தாமரை? என்று முத்துப்பட்டன் முதலில் நினைத்தான். பிறகுதான் அந்த எழிலரசி மூழ்காதபோது அவள் முகம் தாமரையாய்த் தெரிகிறது. தண்ணீரில் மூழ்குகிறபோது தாமரை மறைந்து விடுகிறது என்று முத்துப்பட்டன் உறுதியாகத் தெரிந்து கொண்டான்.

முத்துப்பட்டனுக்கு இப்போது நா வறண்டது. வறண்டு விடும் அல்லவா? நெடுந்தாரம் குதிரையில் வந்த களைப்பு. நேர்த்தியான பெண்மானைப் பார்த்ததும் ஏற்பட்ட துடிப்பு. மூங்கில் ஒன்றோடு ஒன்று உரசினால்தான் தீப் பிடிக்கும், கண்கள் உள்வாங்கி கொள்கிற காட்சியிலேயே முத்துப்பட்டனை பூமத்திய ரேகையின் அக்கினிக் கோடு இரண்டாகப் பிளந்தது. தங்கள் நிர்வாணம் முத்துப்பட்டனின் கண்களுக்கு நிழற்படமாக ஆனது என்று தெரிந்தால் அந்த கன்னிகைகள் காயப்பட்டு விடுவார்கள்.

அடுத்த நிமிடமாவது சொட்டுநீர் கிடைக்காமல் முத்துப்பட்டன் பட்டுப்போவான். வேறு வழியில்லாமல் 'மாருதி, மாருதி' என்று குரல் கொடுத்தான். கயிற்றை அறுத்துக் கொண்டு அவனது குதிரை உள்மூச்சு வாங்க அவனிடம் வந்து நின்றது. சல்லாபம் செய்தாலும் சாட்சி இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறவன் முத்துப்பட்டன். அவனது அழைப்புக் குரல் அருவிச் சத்தத்தில் கரைந்தது.

இப்போது முன்னிலும் உரக்க, மாருதி அருகில் இருக்கிறபோதே 'மாருதி மாருதி' என்று கத்தினான். பள்ளத்தில் கண்களைப் பாய்ச்சிய குதிரை புரிந்து கொண்டது. மகிழ்ச்சியின் அடையாளமாக தன் இடது காலால் கரம்பலைத் தோண்டியது. பார்த்து விட்டாள் ஒருத்தி. பதைத்து விட்டார்கள். எல்லோரும் துணிமணிகள் இருந்த தூரத்திற்கு எல்லாப் பெண்களும் அரக்கப் பரக்க ஓடினார்கள். அவள் மட்டும் நீரையே

ஆடையாகப் போர்த்திக் கொண்டு நிலவாக அங்கேயே கிடந்தாள். சுற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அவசரமாக ஆடை உடுத்திக் கொண்ட ஒரு பெண், நீருக்குள் கிடந்த அந்த எழிலரசியின் மீது அவளது துணிகளைப் பந்தாக சுற்றி எறிந்தாள்.

தடாகத்து மீன்கள் இன்னொரு படம் எடுத்தால் எடுத்துவிட்டுப் போகட்டும் என்று அவள் நீருக்குள்ளேயே ஆடைகளை மாற்றினாள். அதற்குள் முத்துப்பட்டன் வலப்புறமாக வளைய வந்து அவளுக்கு வெகு அருகில் இரு கைகளாலும் சேந்தி நீரை அள்ளிக் குடிக்கத் தொடங்கினான்.

"அருகில் சுனை உண்டு" இது அவள் சொன்னது.

"அழுக்கு நீரை அருந்தாதே" இது அவன் சொல்லாதது.

அவளது கரிசனம் அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது. துணிச்சலோடு தோழமை கொண்ட அந்தப் பெண் மயிலை எட்டிப் பார்ப்பதற்கே அவனது ஆண்மை அணிவகுக்க அச்சப்பட்டது.

"ஓடிக்கொண்டிருக்கிற நீரில் அழுக்கு ஒட்டிக் கொண்டிருக்குமோ?" என்று கேட்டான்.

அவள் 'க்ளுக்' என்று சிரித்தாள். சின்ன மீன்கள் கூட்டம் போட்டு என்னவோ தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டன. ஒரு சின்னதான இடைவெளி. முத்துப்பட்டன் சுதாரித்துக் கொண்டான்.

"அழுக்காயிருந்தாலும் நீ குளித்ததாயிற்றே" என்றான்.

"ஆறுபேர் குளித்த தண்ணீரில் தேனும் தினையுமா கலந்திருக்கும்" என்று அவள் கேட்டாள். மேலும் மேலும் நீர் பருகிவிட்டு நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்த முத்துப்பட்டனை அவள் கண்டித்தாள். அந்த ஆரணங்கிற்கு ஏன் இவ்வளவு அக்கறை என்றுதான் அவனும் அதிசயித்தான். இடது பக்கமாக எட்டிப் பார்த்தபோது முத்துப்பட்டனின் கண்களில் தாமிரக்குடம் ஒன்றுபட்டது.

இப்போது அவள் பேசினாள். "சுனை நீர்தான் அந்த குடத்துக்குள்ளே இருக்கிறது; என்றாலும் தாங்கள் சேந்திய தண்ணீரை உங்களுக்கு தர இயலாது" என்றாள்.

"நீரில் கிடப்பவர்களுக்கு எல்லாம் ஈரம் வந்து விடுவதில்லை இதயத்தில்" என்றான் அவன்.

"இது உருக்கம் பற்றிய பிரச்சினை அல்ல. ஊர் பற்றிய பிரச்சினை

நாங்கள் சாதியிலே தாழ்ந்தவர்கள். நாங்கள் சேந்திய தண்ணீரும் தாழ்த்தப்பட்டதாகி விடுகிறது என்று ஊர் சொல்கிறது" என்றாள்.

"அம்மா நீ சேந்திய தண்ணீரில் எந்த நாட்டு முத்திரை இருக்கிறது என்று நீ தெரிவிப்பாயா" என்று அவன் கேட்டான்.

"இறந்த காலம் தனது அநியாய சட்டத்தை தண்ணீர் மீது கூட அமல்படுத்தியிருக்கிறது" என்றாள் அவள். தோழிகள் ஒதுங்கிக்கொண்டார்கள். அந்த நான்கு கண்களும் பிறந்த பயனை அப்போதே பெற்றன.

வாரம் ஒருமுறை குளித்தவளுக்கு அந்த குளிர் காலத்திலேயே ஒவ்வொரு நாளும் குளியல் கேட்டது. முத்துப்பட்டனுக்கு ஆரண்யமே அரண்மனை ஆனது. மந்திரி பிரதானிகள் அந்த பள்ளத்தாக்கில் மையம் கொண்டார்கள்.

ஏறத்தாழ முத்துப்பட்டனின் தலைநகரம் தன்னை இடமாற்றிக்கொண்டது. மூளை இருந்த இடத்திலிருந்து இதயம் இருந்த இடத்துக்கு அவனது ஆளுகைக்குப் பட்டவர்கள். அநேகர் இடம் பெயரத் தொடங்கினார்கள். விட்டுக் கொடுக்கத் தெரிந்த விலங்குகள் இன்னமும் உள்வாங்கிக் கொண்டன. அந்த அழகியின் பெயரே மாருதிதான் என்று அறிந்துகொண்டபோது இயற்கை தனக்கு நடத்திக்காட்டுகிற வாசல் திறப்பை அறிந்து முத்துப்பட்டன் மகிழ்ந்தான்.

இந்த நாளில் நாட்டுக்கு நகர முடியாத சேரிகள் இருப்பதைப் போல முன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் காட்டுப் பகுதியிலும் சேரிப் பகுதிகள் இருந்தன. சேர்ந்து வாழுகிற இடம்தான் சேரிகள் என்றாலும், அங்கெல்லாம் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களே ஒட்டியிருந்தார்கள். மாட்டுத் தோலால் பலவகை பண்ட பாத்திரங்களை செய்கிற வர்கள்தான் அந்த மக்கள். பசுவினை கோமாதா என்று கும்பிடுகிற குலத்தைச் சேர்ந்தவன் முத்துப்பட்டன்.

மாருதியோ மாட்டை அறுத்து தோலை எடுத்து, வந்த பொருளை எல்லாம் வகையாக செய்கிற இனத்தைச் சேர்ந்தவன்.

"இசை வேளாளர்களே, பழகி வந்த மத்தளம் முதலான இசைக் கருவிகளை ஆரிய வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த எங்களவர்களே பயன்படுத்துகிறார்கள். அது என்ன தோல் என்று எப்போதாவது நினைத்தார்களா?" என்று பேசினான் முத்துப்பட்டன்.

காதல் வெறிகொண்ட முத்துப்பட்டனுக்கு மாருதியின் நியாயங்கள்

எதுவும் புலப்படவில்லை. இளங் காதலர்களின் கண்ணாமூச்சி ஆட்டம் கசிந்து கசிந்து மாருதியின் தகப்பனும் அந்த கூட்டத்தினரின் தலைவனுமான வாலாப்பகடை என்பவனை எட்டியது. மகளுக்கு அவன் வேலி போட்டு பார்த்தான். அவள் வேலிப் பருத்தியிலும் முத்துப்பட்டனுக்கு வேட்டி நெய்கிற ஆற்றல் உடையவள் என்பதை தந்தை அறிந்திருக்கவில்லை. "சிறுக்கி மணம் வைத்தது சிற்றரசன் மேல். அதிலும் பிறப்பில் உயர்ந்தவன் என்று ஊர் கருதுகிற பிராமணனின் மேல்... என்னடா விதி" என்று நினைத்தான். எவ்வளவோ மகளிடம் எடுத்துச் சொன்னான். அந்த மங்கையர்க்கரசி கேட்பதாயில்லை.

வாலப்பகடை ஒருநாள் முத்துப்பட்டனைச் சந்தித்தான். தனது சேரிக்கு வருமாறு அவனை அழைத்தான். தங்களது இழிந்த வாழ்க்கையை நேரில் பார்த்தாலாவது தன் மகள் மாருதியை மறந்துவிடுவான் முத்துப்பட்டன் என்று நினைத்தான். தோல்களே தொகுதியாகிப் போன அந்த சேரிக்குள்ளும் அத்தரும், சந்தனமும், அகில் புகையும், கோரோசனையும் கலந்து வீசுகிறது எனக்கு என்று பேசினான் முத்துப்பட்டன்.

"என் சாதியிலே பிறந்தவனுக்குத்தான் என் மகள்" என்றான் வாலப்பகடை.

"உன் சாதியாகி விடுகிறேன்" என்றான் முத்துப்பட்டன்.

"சமயத்தை மாற்றுவாய்; சாதியை எப்படி மாற்றுவாய்?" என்று 300 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக கேட்ட முதல் மனிதனாக நின்றான் வாலப்பகடை.

தொழிலால் வந்ததுதான் சாதி என்றான் முத்துப்பட்டன்.

மாட்டிக் கொண்டான் சிற்றரசன் என்று நினைத்தான் வாலப்பகடை.

தோல்களைப் பதனிட அடுப்பு எரிக்க ஆவரங் கட்டைகள்தான் உயர்ந்தது. ஒரு வண்டி ஆவாரங்கட்டைகளை உடனே கொண்டுவருவாயா? என்று வாலப்பகடை முத்துப்பட்டனைக் கேட்டான். ஆவாரைப் பூத்திருக்க, சாவாரை கண்டதுண்டா? என்று முத்துப்பட்டன் பாடிய பாடலை அவன் தெளிவாக இருக்கிறான் என்பதை காட்டியது. ஆவாரங்காட்டுக்குள்ளே போனான் ஆணழகன். திரும்பி எங்கே வரப்போகிறான் என்றுதான் வாலாப்பகடை நினைத்தான். ஆனால் அரைமணி நேரத்திற்குள் ஆவாரங் காட்டையே பெயர்த்து வண்டிக்குள் போட்டுக் கொண்டு வந்துவிட்டான் முத்துப்பட்டன். சிற்றரசன் என்பதால் சேவகர்கள் செய்த வேலையோ என்றுதான் முதலில் வாலப்பகடை நினைத்தான். தனி ஒருவனாகவே

சாதித்தான் என்று அறிந்ததும் வாலப்பகடை சற்றே அயர்ந்தான்.

முத்துப்பட்டனை பார்த்து "காலுக்கேற்ற செருப்பு தைப்பதற்கு உன்னால் ஆகுமா?" என்று கேட்டான்.

"முயற்சித்தால் முடியாதது உண்டோ?" என்று எதிர் கேள்வி கேட்டான் முத்துப்பட்டன். தன் மனைவியின் கால் அளவைக் கொடுத்தான். இரண்டு நாட்கள் கழித்து மேல்நாட்டு செருப்புகளைப்போல் பளபளப்பான செருப்புகளோடு வந்து சேர்ந்தான் முத்துப்பட்டன். செங்காலி கட்டியால் செருப்பில் கோலம் வேறு செதுக்கியிருந்தான்.

திருமதி வாலப்பகடை, அதை போட்டுப் பார்த்தாள். செருப்புகள் சேரவே இல்லை. மாருதி ஓடி வந்தாள். காட்டில் மான்கள் நின்றன. மயில்கள் தோகைகளை மடக்கிக் கொண்டன. காற்றுக்கு வியர்த்தது. அந்தக் கொள்ளை அழகில் குடியிருக்கப் போன முத்துப்பட்டனை வாலப்பகடை அதட்டினாள். துள்ளி வந்த மகனின் துடுக்கடக்க போனாள்.

அப்போதுதான் முத்துப்பட்டன் செய்த செருப்புகள் மாருதியின் கால்களுக்கு சொல்லி வைத்ததைப் போல் செய்யப்பட்டிருப்பதை அவன் உணர்ந்தான். நதியின் ஆழத்தைத் தெரிந்துகொண்ட வாலப்பகடையால் சதிபதிகளின் அன்பின் ஆழத்தை அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. திருமணம் ஆனால்தான் சதிபதி என்பது சட்டம். அதற்கு முன்னாலே காந்தர்வ மணம் என்பது அன்றைக்குத் தர்மம்.

சிற்றசருக்கு இன்றைக்கு சிறந்த விருந்து தரப் போகிறேன் என்றான் வாலப்பகடை. மாருதி மகிழ்ந்தாள். சோதனைக்கு மேல் சோதனை வைக்கிற தந்தை விருந்தில் மருந்து கலந்துவிடுவானோ? மணவாளனை மாய்த்துவிடுவானோ என்று சித்தம் கலங்கிச் சிதறினாள் மாருதி. தலைவாழை இலையில் அரிசிச் சோறு அளவாக இல்லாமல், முத்துப்பட்டனுக்குக் குவியலாக வைக்கப்பட்டது.

"மாட்டுக்கறியில் மருந்தேதும் உண்டோ?" என்று மாருதி முதலிலேயே சோதித்து விட்டாள். இப்போது பிராமணன் மீண்டும் மாட்டுக்கறி தின்ற நிலைமைக்குத் தள்ளப்பட்டான்.

முத்துப்பட்டனுக்குக் குமட்டியது. எரிந்த மத்தாப்புக் கம்பிபோல் திருகி எழுந்த குடலை மாருதியின் காதல் வந்து மந்தப்படுத்தியது. வாலப்பகடை அவன் மனைவி எல்லோரும் வைத்த விழி வாங்காமல் முத்துப்பட்டன் மாட்டுக்கறி உண்பதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மாருதியின் அம்மா எட்ட இருந்து ஏங்கி ஏங்கி அழுதாள். மாருதியோ பெற்றவனை எரித்து விடுவதுபோல் பார்த்தாள்.

முத்துப்பட்டனின் முகமோ அன்றலர்ந்த தாமரைபோல் அழகாகவே இருந்தது.

வேறு ஒருவனாக இருந்திருந்தால் அந்த வாலிபனை வாலப்பகடை விரட்டி இருக்கக்கூடும். காதல் என்கிற காந்த வலையில் இப்போது விழுந்து கிடக்கிறவனோ ஒரு சிற்றரசன். எனவேதான் தேறவே முடியாத இந்த சோதனைகளால் மாருதியை மறந்துவிடுவான் பட்டன் என்று நினைத்தான் வாலப்பகடை.

ஒருநாள் அம்பாசமுத்திரத்திற்கு மேற்கில் வீரத்தின் விளை நிலமான ஒரு வகுப்பார், ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் மாடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு போனார்கள். தன் மாடுகளை மீட்க வாலப்பகடை, தன் ஆட்களோடு ஓடினான். சேரியில் முத்துப்பட்டன் மாருதியோடு விடப்பட்டான். அப்போதும் தோகை விரித்த அந்த துணைமயிலை தூக்கிக் கொண்டு போகிற எண்ணம் இல்லை அவனுக்கு. அம்மா விலகிக்கொண்டாள். மாருதியின் உதட்டு நிலத்தில் பட்டன் முத்தங்களை விதைத்தான். ஒருடல் ஒருயிர் ஆயினர். அப்போது மாமனுக்கு ஆபத்து என்று அறிந்தான்.

மாடுகளை மீட்க நானே போகிறேன் என்று முத்துப்பட்டன் முன்னேறினான். சிங்கம்பட்டி என்ற இடத்தில் எதிரிகளை எதிர்த்துப் போரிட்டான். "மாடு மீட்கும் போரில் மரணமடைந்துவிட்டால் மாருதியையாவது முத்துப்பட்டன் மணப்பதாவது" என்று வாலகப்படை நினைத்தான். சண்டை உச்சமானது. வாலப்பகடைக்கு வெட்டு விழுந்தது. வேதனையில் துடித்தான். மிரண்டு ஓடிய மாடுகளின் கால்களில் அவனது உடல் அங்குமிங்கும் அலைபாய்கிற பந்து ஆனது. சில நிமிடங்களில் ரத்தச் சேற்றில் அவன் புதைந்தான்.

அப்போதும் எதிரிகளை விரட்டிவிட்டு மீதமான மாடுகளோடும், வாலகப்படையின் பிணத்தோடும் முத்துப்பட்டன் சேரிக்குள் புகுந்தான். தன் நெஞ்சுக்கு நெருக்கமானவனை தன் தந்தை படுத்தியபாடு மாருதிக்கு கசந்தது என்றாலும், ரத்தம் அல்லவா? தந்தை இறந்ததால் அவளது கண்கள் அருவி ஆனது.

உடலெல்லாம் பலத்த காயங்களோடு முத்துப்பட்டன் உயிருக்குப் பேராடிக்கொண்டிருந்தான். மெல்ல மெல்ல நடந்து வந்து வேப்பம் பூ மாலையை மாருதியின் கழுத்தில் சூட்டினான். தன் உடம்பிலிருந்து வெளிப்பட்ட ரத்தத்தால் அவளுக்குப் பொட்டு வைத்தான். சற்றைக்கெல்லாம் அதிக ரத்தம் வெளிப்பட்டதால் மயங்கிப் போன முத்துப்பட்டன் மரணம் அடைந்தான். இந்தக் கொடுமையைப் பார்க்கச்

சகிக்காத மாருதி, கண்ணீரால் அவனது உடலைக் கழுவினாள்.

அவனை முதன் முதலாக சந்தித்த அருவிக்கு ஓடினாள். உச்சியிலிருந்து கீழே விழுந்தாள். அவளது உயிர்ப் பறவை சிறகடித்துப் பறந்தது. அந்த மக்கள், சிதைந்துபோன அவளது உடலைத் தேடி எடுத்தார்கள்.

சிங்கம்பட்டிக்கு அருகில் அன்று மாலை இருவர் உடல்களும் நெருப்பு நாக்குகளுக்கு நிவேதனம் ஆயின. பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு காலத்தை வென்ற இந்த காதலர்களுக்கு ஊர் மக்கள் கோயில் எழுப்பினார்கள். ஆணும், பெண்ணுமாக அவர்களே வழிபடும் தெய்வங்கள் ஆனார்கள்.

....